

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

□□□

T R T H *and* T N S E L

*Dear Santa
I want a divorce*

MAYA ALDEN

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM

TRUTH AND TINSEL

Telif hakkı © 2025 TRUTH AND TINSEL, Maya Alden Tüm hakları

saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, kitap incelemesindeki kısa alıntılar hariç olmak üzere, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri dahil olmak üzere herhangi bir elektronik veya mekanik yöntemle çoğaltılamaz. Kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması hariç.

İçindekiler

Kitap Açıklaması

Uyarı

1. Mia
2. Aiden
3. Mia
4. Aiden
5. Mia
6. Aiden
7. Mia
8. Aiden
9. Mia
10. Aiden
11. Mia
12. Aiden
13. Mia
14. Aiden
15. Mia
16. Aiden
17. Mia
18. Aiden
19. Mia
20. Aiden
21. Mia
22. Aiden
23. Mia
24. Aiden
25. Mia
26. Aiden
27. Mia

28. [Aiden](#)

29. [Mia](#)

30. [Aiden](#)

31. [Mia](#)

32. [Aiden](#)

33. [Mia](#)

34. [Aiden](#)

[Tetikleyici Uyarı](#)

35. [Mia](#)

36. [Aiden](#)

37. [Mia](#)

38. [Aiden](#)

39. [Mia](#)

40. [Aiden](#)

[Zaman Zaman](#)

1. [Ember](#)

2. [Fidye](#)

[Vahşi Vadi](#)

1. [Cade](#)

2. [Sarah](#)

[Aşk Havada Maya](#)

[Alden'in Diğer Eserleri](#)

[Yazar Hakkında](#)

Kitap Açıklaması

GERÇEK VE SAHTE

O, onun sevgisini dilenmeyi bıraktı. O, onun sevgisi için savaşmaya başlayacak mı?

Mia Winter altı yıl boyunca kocasını koşulsuz sevdi, onun dünyasına uyum sağlamak için çok çalıştı, ama bu dünyada ona yer yoktu.

Aiden, ailesinin beklentilerinin ağırlığı altında, ona tüm kalbini veren kadını görmezden geldi ve karısının şahit olduğı korkunç bir hata yaptı.

Bu Noel, Mia artık *hiçbir şeye* tutunmak istemiyor... çünkü evliliğinin de öyle olduğunu düşünüyor. Ağacın altına, kocası için sadece bir hediye koyuyor çok güzel bir fiyonkla sarılmış boşanma belgelerini koyuyor.

Onu terk ediyor, kırık kalbini ve onurunu (artı kocasının servetinin bir kısmını) da yanında götürüyor.

Aiden, karısını sevdiğini ve onu ancak uzaklaşırken fark ettiğini çok geç anlar.

Şimdi ikinci bir şans istiyor. Ama bunu ve karısını hak etmek zorunda, çünkü karısının ona olan sevgisi artık şartlı hale gelmiştir.

Truth & Tinsel, duygusal bir krizdeki evlilik romantizmi ve en sevdiğiniz klişeleri içeriyor:

Krizdeki Evlilik İhanet ve

Yalakalık Diğer Kadın

Draması Sadakatsizlik (bir

öpücük)

Tatil/Noel

Tamamen Bağımsız

HEA (ana çift arasında)

Uyarı: Bu hikayede, kahraman başka bir kadınla öpüşür ve bu, kahraman tarafından görülür.

Yazarın Notu: Bu kitap, ana karakterler arasında mutlu bir sonla biter. Çift; yani, kahramanın yeni bir erkek bulduğu romantik hikayeleri seviyorsanız, bu kitap size göre değil. Ama kahramanın korkunç bir yıkıma yol açan ve kahramanın tamamen diz çökmesine neden olan kitapları seviyorsanız, okumaya devam edin...

Tetikleyici Uyarı

Sevgili Okuyucu,

Bu hikaye, her okuyucu için uygun olmayabilecek bazı derin duygusal ve hassas temalara değiniyor. Bunlar arasında şunlar yer alıyor:

- Sadakatsizlik temaları (kahraman, kahramanın gözleri önünde başka bir kadınla öpüşür).
- Kısırlık ve endometriozisin duygusal etkisi hakkında tartışmalar.
- Erken başlangıçlı demans hastası yaşlı bir sevdiğini bakma deneyimi, onun sağlığının bozulması ve sonunda vefatı.
- Ebeveyn kaybı ve bunun ardından gelen keder.
- Boşanma ve bununla birlikte gelen kalp kırıklığı ve iyileşme süreci.

Bu konuların herhangi biri sizin için acı verici veya tetikleyici ise, lütfen kendinize dikkat edin ve bu kitabı bir kenara bırakın.

Sağlığınız her zaman bir hikayeden daha önemlidir. Sadakatsizlik temaları içermeyen bir romantizm romanı tercih ediyorsanız, [diğer](#) tüm [kitaplarım](#) size daha uygun olabilir.

Saygılarımla,
Maya Alden

BÖLÜM 1

Mia

Soyadım Winter olabilir, ama Aiden Winter ve ailesi, kız kardeşi, erkek kardeşi, yani... *tüm* ailesi, bana bakıp sanki sadece yer kaplıyormuşum gibi davranıyor, o yerleri en sevdikleri aile dostlarıyla doldurmayı tercih ediyorlar - muhtemelen doğurgan bir kadınla, çünkü ben değilim.

Ne kadar kötü olursa olsun, asla boşanmak istemezdim, ama...

Kocamı seviyorum. Beni sevdiğini sanıyordum.

Ama onu başka bir kadını öperken gördüğümde bu değişti.

Oh, hemen geri çekildi, yüzünde "*ne yaptım ben*" ifadesi vardı, ama cin şişeden çıkmıştı *artık*.

"Demek bunun için mi?" diye sordu en yakın arkadaşım, bana ölçülü bir bakış atarak.

Katya, Aiden'ı veya ailesini sevmez. Onları, banka hesabında milyonlarca sıfır yoksa, zamanlarına layık olmadığını düşünen snoblar olarak görür. Ayrıca Aiden'ı onların destekçisi olarak görür.

"Ted Bundy'yi davet ederler ve parası varsa sana davrandıklarından daha iyi davranırlar," diye espri yapmıştı bir keresinde.

"Sadece para değil," diye onu düzelttim, sözlerimi geveleyerek, çünkü ikimiz bir şişe şarabı bitirmiştik, "eski para olmalı."

"Bunu gerçekten böyle yapmak istediğinden emin misin?" diye sordu bana, boşanma belgelerini manila zarfına koyarken.

Burlington'ın hemen dışındaki sevimli kulübesinde, yemek masasında oturuyorduk. Üç yatak odası vardı. Noel'den hemen sonra, bunlardan birinde kalmaya başlayacaktım.

Katya ve ben birlikte büyüdük.

Ailem bir kazada öldüğünde, onun ailesi beni evlerine aldı. On altı yaşındaydım. Ailemi her gün özlüyorum, ama Anya ve Ivan beni her bakımdan kızları gibi gördüler. Yani Katya, aslında hem kardeşim *hem de* en iyi arkadaşım.

Üç yıl önce Ivan'ı kaybetmek, anne babamı kaybetmekten daha zordu.

Anya şu anda Burlington'dan birkaç saat uzaklıkta bir bakım evinde yaşıyor. Katya ona bakmaya çalıştı, ama erken başlangıçlı demans evde tedavi edilebilecek bir şey değil.

Bu hastalık ilerleyici ve yürek parçalayıcı.

Bazen Anya aklı başında olur, ama çoğu zaman değildir.

Katya ve ben, hastalığın onu ele geçirmeden önceki halini özlüyoruz ve hala bizimle olduğu, bizi tanıdığı, Katya'ya veya bana uzandığı ve isimlerimizi hatırladığı anlar olduğu için minnettar olmaya çalışıyoruz. Ve sonra bu anlar, dalgayı hissedemeden geri çekilen gelgit gibi yok oluyor.

Katya ve ben eskiden Anya'yı haftada bir kez ziyaret ederdik, ama şimdi çoğunlukla kendi başına gidiyor. Ben ona düzenli olarak eşlik edemiyorum. Winter ailesi üyesi olduğum için sosyal sorumluluklarım olduğunu anlıyor.

Aiden'ın *"O senin annen bile değil. Neden gitmen gerektiğini anlamıyorum. Bu hayırseverlik yemeği ailem için önemli, Mia"* dediğini hala duyabiliyorum.

Tartışmadım. Geride kaldım.

Zayıf ve acınasıydım, onu kaybetmekten o kadar korkuyordum ki kendimi bıraktım.

Artık yeter!

"Evet, eminim. Ama bunu kullan." Çantamdan bir zarf çıkardım. Muhteşem ve altın rengindeydi. Aiden iki yıl önce Noel'de bana vermişti, içinde sadece *"Paris Tatili"* yazan bir kart vardı.

Hâlâ gitmedik.

Kocam, milyarlarca doları yöneten bir hedge fon şirketi olan Winter Financial'ın CEO'su. Babası Nelson, yönetim kurulu başkanı. O tam bir baş belası, yani tam bir kadın düşmanı ve pislik.

"Yapabilmen gereken tek şey hamile kalmak, ama bunu bile yapamıyorsun. Neden hala seninle evli bu adam?" diye sormuştu bana bir keresinde.

Ben de onun beni sevdiği için olduğunu söyledim. Ne bildiğim vardı ki?

Ben bir anaokulu öğretmeniyim, genelde küfür etmem. Ama *o zamandan* beri öpücük, içimde bir şeyler çözülmeye başladı.

"Ah, bunu eklemeyi unutma." Ona öpücüğün basılı on fotoğrafını veriyorum. Her baskı için farklı bir filtre kullandım. *Noir* olanı özellikle romantik görünüyor.

Evet, fotoğraf çektim.

Hayır, kasıtlı değildi. Kazara oldu.

Nefes almam gerekiyordu, bu yüzden Şükran Günü yemeğinde pasta servis edilirken aile evinden ayrıldım.

Kayınvalidemlerin yakın zamanda inşa ettikleri pahalı çardak fotoğrafını çekip Katya'ya göz deviren emojiyle göndermek istiyordum, ama iPhone'um dijital formatta neyi ölümsüzleştirdi tahmin edin?

Evet, doğru tahmin ettiniz!

Kocam *onu* öpüyordu.

Şükretmemek için bir neden daha.

Katya kıkırdar. "Bu gerçekten şeytani bir şey. Bunu yapacağını hiç düşünmemiştim

bu

nu

ya

pa

ca

ğın

ı

hiç

dü

şü

nm

em

işti

m.

"

lanet gibi acıtıyor."

"Bu dilini sürdürürsen, Little Luminaries'den atılırsın," diye alay ediyor, ama sesi nazik. Aiden'ı ne kadar sevdiğimi biliyor. Bunun acı verici olduğunu biliyor. Kaybolmuş ve korkmuş hissettiğimi biliyor.

"O zaman beni şirketine işe alabilirsin."

Katya boşanma avukatı. Ve şu anda, bu çok işime yarıyor.

Kocasını aldatan her kadının en iyi arkadaşı bir boşanma avukatı olmalı.

"Onunla konuşup onun tarafını dinlemek istemediğinden emin misin?" Bana mühürlü zarfı uzatıyor.

"Onu öptü. Hikayenin sonu bu, bebeğim."

Bu amaçla ayırdığım kırmızı ve yeşil akrilik kalemleri alıp, reddedilmiş bir kadının acımasızlığıyla, üzerine kocamın ve benim adımı yazıyorum.

Aiden'a. Mia'dan.

Noel havası versin diye çobanpüskülü ve benzeri şeyler çiziyorum. "Mia, çok üzgünüm." Katya elini omzuma koyuyor.

Gözlerimi onunkilere dikiyorum, gözlerim kuru. Üç haftadır ağlayarak gözyaşlarım kurumuştur ve artık ağlayacak halim kalmamıştı.

"Önemli değil."

Başını eğip bana "*Sana inanmıyorum, bebeğim. Ama rol yapmada A+ veriyorum*" diyen bir bakış atıyor.

Akrilik kalemleri Katya'nın masasına koyarken başımı sallıyorum. "Yeterince katlandım."

"Biliyorum."

"Yıllarca onun ailesinin beni kabul etmesi, onu mutlu etmek için elimden gelen her şeyi yaptım ve karşılığında ne aldım? Onun *Diana Valentine*'i öperken fotoğrafını çekmek zorunda kaldım."

"Seni hiç bu kadar küfür ederken duymamıştım," diyor Katya.

"Eh, Bayan İyi Kız artık *iyi* olmaktan vazgeçti."

Kalp kırıklığı sizi değiştirir — başıma gelene kadar bunu asla bilemezdim, asla inanmazdım.

Derin bir nefes alıyorum. "Şimdi, şu lanet olası evlilik sözleşmesini gözden geçirelim."

Doğası gereği ben paragöz biri değilim. Ama hayatımın aşkı olan kocam beni hiç umursamadığı için, *kendimi* seçmek zorunda kaldığım bir noktaya geldim.

Ve kabul edelim ki, Winters ailesi bunu hak etti. Sonuçta, evlilik öncesi sözleşmeye *sadakatsizlik* maddesini koyanlar onlardı; benim gibi bir fahişenin sadakatsiz olacağından emindiler.

Şimdi bunun acısını çekecekler.

William Congreve'in 1697 tarihli oyunu *The Mourning Bride*'daki kahramanın dediği gibi, "*Cennette aşkın nefrete dönüşmesinden daha büyük bir öfke, cehennemde ise reddedilmiş bir kadının öfkesi kadar büyük bir gazap yoktur.*"

BÖLÜM 2

Aiden

"Bebeğim, hiçbir şey yemedin."

Mia'nın neredeyse hiç dokunulmamış tabağına baktım. Her zamanki gibi akşam yemeğini pişirmişti: balık, pilav ve sebze.

Yemeğin yanında içmek için bir şişe sek Riesling açmıştı. İki kadeh içmişti. Her zamankinden bir kadeh fazla.

Küçük ve kaybolmuş görünüyor, içimi suçluluk duygusu kaplıyor.

O öpücük!

Tanrım! Evliliğime bunu nasıl yapabildim? Kendime?

Tek tesellim, bunun tek bir öpücük olması ve Mia'nın bunu bilmemesi. Onun bunu öğrenmesi fikrine dayanamıyorum. Yıkılır.

Karım beni seviyor. Tamamen. Ailem bunu görmüyor.

"Aç değilim," diyor, gözleri uzaklara bakıyor.

"Eşyalarını topladın mı?" diye soruyorum, çünkü bana bakmıyor ve ben de konuşmayı uzatmaya çalışıyorum, böylece bana baksın.

Şimdi, öyle. Ama yüzünde uzaklara dalmış bir ifade var. Daha önce hiç görmemiştim. Kendinden uzaklaşmış gibi görünüyor. "Eşyalarımı topladım."

Her zamanki gibi, yarın Vermont'un Stowe kasabasına kış tatili için gidiyoruz.

Winter ailesine birkaç nesildir ait olan Bliss malikanesi, Burlington'dan arabayla kırk dakika uzaklıkta. Malikanenin çevresinde birkaç kulübe ve bir büyük ev var, benim ailemin evi.

bu hafta boyunca kaldığımız ve çoğu zamanımızı yemek yiyip, içip, ailece vakit geçirerek geçirdiğimiz ev.

"Kayak?" diye soruyorum. "Tabii ki."

Başımı sallayıp dudaklarımı sıkıştırıyorum. "İyi misin?"

"Neden olmasın ki?" O kadar şaşkın görünüyor ki, acaba suçluluk duygumu ona mı aktarıyorum diye merak ediyorum.

Kendimi berbat hissediyorum.

Diana ve ben birlikte büyüdük.

Ailesi benim yakın arkadaşlarımdı. Yirmili yaşlarımızdayken vefat ettiklerinde, onu ailemize kabul ettik. Evlendi ve Los Angeles'ta yaşadı, ancak boşandıktan sonra geri döndü ve ailemizin bir parçası oldu.

Kız kardeşim ve yengemle çok yakındır. Annemle spa günlerine gider. Babam ona bayılır. Winter Financial'da Finans Direktörü olarak çalışıyor. İş yerinde birlikte çok zaman geçiriyoruz.

İş arkadaşlarım şaka yapıp ona "*iş karım*" diyorlar.

Asistanımdan eşime geç kalacağımı söylemesini istediğimde, o da şaka yapıp hangisi olduğunu sorar. Genellikle asistanımdan haber alan kişi Mia olur.

Diana'yı sevmiyorum. Mia'yı sevdiğim gibi değil. Ancak, Diana Vermont'a dönüp benim için çalışmaya başladığından beri, son iki yılda Diana ile karımdan daha fazla restorana gittim ve onunla daha fazla yemek yedim.

En eski ve en yakın arkadaşım Huxley, birkaç ay önce içki içmek için buluştuğumuzda beni uyardı: "Dikkatli ol."

O, eyalet çapında bir otel zincirinin sahibi. Liseden beri tanışıyoruz ve o zamandan beri yakınız.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum, tedirgin bir şekilde.

"İş seyahati planlıyorsun ve evlilik yıldönümünü kaçırıyorsun."

"Ee?"

"Ve... Diana ile Paris'e iş gezisine çıkıyorsun." Kafamı salladım.

"Ne demeye çalışıyorsun sen?"

"Bir şey demeye çalışmıyorum Aiden, sana lanet bir ilişkin olduğunu ve bu yüzden karını kaybedeceğini söylüyorum."

Gülerek. Kahkahalarla. "İlişkim yok. Diana aileden biri, Hux.
Biz iş arkadaşız ve..."

"Duygusal bir ilişkin var. İş arkadaşların ona iş karın diyorlar."

Elimi sallayarak reddettim. "Herkesin iş karısı vardır. Hiçbir anlamı yok."

"Mia onun hakkında ne düşünüyor?"

"Karım güvensiz biri değil," diye tersledim.

"Diana ile geçirdiğin zamandan memnun değil. Hiçbir şey söylememiş olsa bile, bunu garanti edebilirim."

Sanki söylememiş gibi, ama o işin iş olduğunu ve Diana'nın aile olduğunu anlıyor. Diana Vermont'a ilk taşındığında bu konuyu sık sık gündeme getirdi, ama ben ona cesaretini toplamasını ve bana güvenmesini söyleyerek konuyu kapattım.

"Mia'yı tanımıyorsun, o yüzden tanıyormuş gibi davranmayı bırak."

"Ama Diana'yı tanıyorum," dedi. Tanıyordu. Hepimiz birlikte büyüdük. "O senin karın olmak istiyor."

"Ama onu istemiyorum. Öyle değil. Asla öyle değil." Bana

dikkatli bir bakış attı. "Bundan emin misin?" Ona yalan

söyledim ve emin olduğumu söyledim.

Ama gerçek neydi?

Diana'nın arkadaşlığından hoşlanıyorum.

Bana hayranlık duyuyor ve sanki ben bir tür finans dehasıymışım gibi benimle konuşuyor. Bu benim egomu okşuyor.

Mia bir anaokulu öğretmeni. Yüksek finans hakkında hiçbir şey bilmiyor. Onu seviyorum. Ama bir süreliğine, beni heyecanlandırmıyordu.

O hissettiğim şeyi hatırlamak bile beni suçlu hissettiriyor, özellikle de şu lanet öpücükten sonra.

Özellikle de yeni ve parlak olanı heyecanla karıştırdığımı, bu yüzden karımı ihmal ettiğimi, hatta ona biraz kızdığımı fark ettiğim için.

Bunun olmasına izin verdiğime inanamıyorum. Başka bir kadının beni öpmesine izin verdim. Dudaklarını dudaklarıma koymasına izin verdim. Benimle samimi olmasına izin verdim.

Şükran Günü yemeğinden sonraydı.

Diana iş hakkında konuşmak istediğini söyledi. Karlı havada dışarı çıkıp çardaklara doğru yürüdük. Annem çardakları yeni yaptırmıştı.

Cam kapaklıydı.

Soğuk bir günde bile keyifliydi.

"Aiden, sana bir şey sormak istiyorum." Gergin görünüyor. Ona güven verici bir bakış atıyorum.

"Ne istersen, Di."

Gülümsüyor, dudaklarını yalıyor. "Ben... şey...". Sessiz kalıyor, başını sallıyor. "Ben... boş ver."

"Tatlım, ne oldu?"

Gözleri nemli bir şekilde bana bakıyor ve kalbim göğsümde çarpıyor. Bir sorun var ve ben bunu düzeltmek istiyorum. Diana'nın üzgün olduğunu görmek hoşuma gitmiyor.

"Evliliğinde mutlu musun?" Sözleri fısıltı gibidir. Kaşlarımı çatıyorum.

"Ne?"

"Mutlu musun?"

"Evet... Sanırım."

Elini göğsüme koyar. "Birlikte çok zaman geçiriyoruz, Aiden. Ben de hissedebiliyorum."

Beyaz gömleğimin üzerine, ateş kırmızısı boyalı tırnaklarına bakıyorum. Gözlerimi ona kaldırıyorum. "Neyi hissediyorsun?"

"Bizi."

Yaklaşıyor. Parmak uçlarına basıyor ve... dudaklarını dudaklarıma değdiriyor.

Bu bir şok.

Düşünmeden ağız zımı açıyorum. Dili benimkine dokunuyor.

Bir an için, birbirimize kilitli kalırız.

Sonra, sonsuzluk kadar uzun bir süre sonra, gerçeklik bana çarpar. Ondan uzaklaşıyorum, olmak istemediğim adamdan uzaklaşıyorum.

"Ne oluyor, Diana?" diye bağırırım, sanki o benim evliliğime bulaştırdığı lekeyi silebilecekmişim gibi, öfkeyle elimle ağzımı silerim.

Ona karşı bir zamanlar hissettiğim çekicilik -şimdi itiraf edebileceğim bir şey- bir anda yok olur, öfke ve tiksinti ile yanıp kül olur.

O heyecan verici. İlginç. İşimi anlıyor. Çok güzel.

Ama o Mia değil.

O yumuşak, sıcak ve nazik biri değil. Öğrencileriyle ilgili hikayelerle beni güldürmüyor. Migren haplarımı yanımda bulundurduğumu kontrol etmiyor, çünkü migrenim gelmeden önce benim fark etmeden onun fark ediyor. Babam beni küçük düşürdüğünde elimi tutmıyor. Bunların hiçbirini yapmıyor.

Karımı seviyorum.

Evliliğimden mutluyum. Ne halt
ettim ben?

"Biliyorum," diye fısıldıyor. Yaklaşıyor.

Onu durdurmak, benden uzak tutmak için elimi kaldırıyorum. "Neyi biliyorum?"

"Evliliğinde mutlu olmadığını." "Ne diyorsun sen?"

Az önce olanlara tüm varlığımla dehşete kapıldım.

Başka bir kadını öptüm. Aklım almıyor. Mia ile tanıştığımdan beri başka kimse olmadı. Hayalimde bile. Mastürbasyon yaparken bile onu düşünüyorum.

"Çocuk istediğini biliyorum."

Donup kalıyorum.

Onun sözleri keskin, acımasız bir bıçak gibi içimi parçaladı.

Kısa bir süre önce Diana'ya, ailede sır olmayan bir şeyi, Mia'nın çocuk sahibi olamayacağını söyledim. Endometriozis bunu ondan aldı. O evlat edinmek istiyor ve Tanrım, keşke ona bunu tereddüt etmeden verebilseydim. Ama ailem buna kesinlikle karşı ve gerçek şu ki, ben de öyle.

Evlatlık torunlarına nasıl davranacaklarını çok iyi biliyorum, sanki onlar daha az değerliymiş gibi, ve bir çocuğu bu ortama sokma düşüncesine dayanamıyorum. Bu yüzden hayır dedim. Ve bunu her düşündüğümde, Mia'yı iki kez hayal kırıklığına uğrattığımı hissediyorum.

"Ve?"

"Ben sana bir bebek verebilirim, Aiden. O veremez."

Sanki bu, yarattığım karmaşayı düzeltmeye yardımcı olacakmış gibi başımı sallıyorum. "O benim karım, Diana. Onu seviyorum."

O buna alaycı bir şekilde güler. Mavi gözleri öfkeyle parlar. "Öyle mi? Hafta sonları bile benimle ondan daha fazla zaman geçiriyorsun."

Benimle daha çok akşam yemeği yiyorsun. Onunla yediğinden daha çok benimle kahvaltı yapıyorsun."

"Bu iş, Diana." Ama yalan söylüyorum. Her zaman böyle değildi. Ben biliyorum. O da biliyor.

"Paris'te benimle olmak için evlilik yıldönümünü kaçırdın." "Bir müşteri toplantımız vardı," diye itiraz ettim.

"Evlilik yıldönümünde beni yemeğe çıkardın. Eyfel Kulesi'nde romantik bir akşam yemeği," diye hatırlatıyor bana.

"O... o sadece sen Eyfel Kulesi'nde yemek yemek istediğini söylediğin için oldu."

Neden böyle yaptım? Neden evlilik yıldönümümü kaçırdım ve karım olmayan bu kadını bir yere götürdüm?

Çenemi sıkıyorum. "Görünüşe göre sana istemediğim bazı sinyaller vermişim. Karımı seviyorum. Çocuk sahibi olamaması umurumda değil. Seninle cinsel olarak ilgilenmiyorum. Az önce ne yaptın, Diana?" Nefesimi veriyorum. "Bir daha böyle bir şey yapma."

Şükran Günü'nden bu yana üç hafta geçti ve o öpücük içimde bir ton tuğla gibi ağırlık yapıyor.

İş yerinde Diana ile etkileşimimi en aza indirdim. Artık gündelik sohbetler, küçük konuşmalar yok. Onunla konuşursam, bu kesinlikle iş ile ilgili olur ve mümkün olduğunda odada bir refakatçi olmasını sağlarım. Bazen iki tane.

O bunu pek iyi karşılamıyor.

"Suçluluk duyduğunu biliyorum, ama bir evlilik yürümüyor ise, yürümüyor demektir," diyor bana, onu bir hafta boyunca uzak tuttuğumdan sonra. "Tecrübelerimden biliyorum. Sen iyi bir adamsın. Mia'yı incitmek istemiyorsun. Ama doğru olmadığı halde onunla kalmak, uzun vadede ikinizi de incitecek."

Başka bir kadını öptüm. Kesinlikle iyi bir adam değilim.

Ancak o öpücük bir şeyi çok netleştirdi: Diana'yı istemiyorum.

Winter Financial hakkında tartışmak için uyarıcı bir zihin olabilir, ama o sadece bir iş arkadaşıydı, ortak değildi. Duygusal olarak birlikte olabileceğim biri değildi. CEO olarak benim için iyi bir danışman oldu, ama

Benim ihtiyacım olan adam Mia'ya ihtiyaç duyuyor. Mia'yı seviyor. O olmasa, günlerim karanlık olurdu.

"Bana bu saçmalığı bir daha anlatma," diye karşılık veriyorum. "Eğer anlatırsan, yemin ederim ki Diana, yeni bir iş aramak zorunda kalacaksın."

O doğrudan babama gitti ve babam bana erkek gibi davranıp istediğimi almamı söyledi. Geçen hafta annem bana belki de Mia'yı bırakmanın zamanının geldiğini söyledi. Kız kardeşim Gianna da bu konuda düşüncelerini paylaştı, kardeşim Tristan da öyle.

Ailem Mia'yı hiç sevmedi, onun benim için doğru kişi olduğunu hiç düşünmedi. Ve çocuk sahibi olamayacağımızı öğrendiklerinde, bu onları çileden çıkardı.

Ama karım? O bir azize. Hala onlara karşı çaba gösteriyor. Hala gülümsüyor. Hala hak etmedikleri nezaketi gösteriyor. Hala sabrını koruyor, onların her sözünün incitmek için söylendiğini bilsem bile.

Peki sen ne yapıyorsun, Aiden?

Onların onayını almak için onun çok çalışmasına izin veriyorsun ve onlara karını olduğu gibi kabul etmelerini söylemiyorsun.

Başka neden senin onu terk etmek istediğini düşünsünler ki?

?

O öpücükten beri, tüm hayatım boyunca

Hayatım boyunca yaptığımdan daha fazla iç gözlem yaptım. Bir erkeğin sahip olabileceği en iyi eşe karşı berbat bir koca olduğumu görüyorum.

Mia'nın sevgisi temiz. Saf.

Onun kimsesi yok. Diana gibi. Kardeşi yok, ailesi yok. Arkadaşı Katya'nın ailesi onun ailesi, tıpkı Winters'ların Diana'nın ailesi olması gibi. Ama benzerlikler burada bitiyor. Diana ayrıcalıklı. Şimdi bunu görebiliyorum. Mia ise kesinlikle değil. Diana zarif ama aynı zamanda biraz sahte. Mia ise samimi. Ve en önemlisi, Mia'nın evli bir adama asılacağı bir durum yok, kafasına silah dayansa bile.

"Yatmaya gidiyorum," diyor Mia ve beni yemek odamıza, kenarlarından yıpranmaya başladığını bildiğim evliliğimize geri getiriyor. Masaya ve mutfaktaki bulaşıklara bakıp iç geçiriyor. "Yarın hallederim."

Sorunlar bitmek bilmiyor.

O yemek pişiriyor ve temizlik yapıyor.

Akşam yemeğinden sonra genellikle evimdeki ofisime gidip birkaç saat orada geçiririm. Her zaman uzun saatler çalışmışımdır. Ama birkaç yıl önce babamın istifa etmesinden sonra CEO olarak görevi devraldığım dan beri, Diana Winter Financial'a katıldığı sıralarda, her zamankinden daha meşgulüm.

Mia anladığını söylüyor ama dengeli bir yaşam sürmem için bana yalvarıyor. *"Sürekli çalışamazsın, Aiden. Eğlenmek, dinlenmek, hatta sıkılmak için de zaman ayırmalısın."*

"Ben temizlerim, bebeğim." Ona gülümsüyorum. Gözlerinde bir şaşkınlık parıltısı var.

Karım, ev işlerinde ona yardım etmeyi teklif ettiğim için şok olacak kadar berbat bir koca olduğumun farkındayım.

Omuzlarını silkiyor. "Yapmak zorunda değilsin."

Benim onunla aynı fikirde olup olmadığını beklemiyor. Sadece gidiyor. Bir şeylerin çok yanlış olduğunu biliyorum. Bunu hissedebiliyorum.

Önsezim doğru çıkıyor.

BÖLÜM 3

Mia

Yatakta uzanıp tavana bakıyorum.

Kalbim acıyor.

Aiden başka bir kadını öptü. Aiden beni sevmiyor.

Aiden benim değil.

Sekiz yıl önce tanıştık. Çok gençtim. Yirmi iki yaşındaydım, anaokulu öğretmeni olmak için okuyordu. O otuz yaşındaydı, eğitim hayatını tamamlamış ve ailesinin işinde çalışıyordu.

Benim param yoktu. Onun çok parası vardı.

Benim ailem yoktu. Onun herkesi vardı, büyükbabası ve büyükannesi bile.

Pek bir şey değişmedi, değil mi? Hâlâ param yok. Hâlâ ailem yok.

Vermont, Burlington'da birlikte satın aldığımız çok güzel bir evde yaşıyoruz. Tabii ki *onun* parasıyla. Ama o her zaman sahip olduğu her şeyin benim olduğunu söylerdi. O *bizim* paramızdı.

Rüya gibi geliyordu. Piyangoyu kazanmış gibiydim, maddi anlamda değil, sadece filmlerde olabileceğini düşündüğüm türden bir aşk kazanmış gibiydim.

Beni ilk gördüğünde, part-time çalıştığım kitapçının çocuk bölümünde kitapları raflara yerleştiriyordum. İçeri girdi, uzun boylu ve şık, kömür grisi bir palto giymişti, küçük masalar ve uyumsuz halılar arasında sanki oraya ait değilmiş gibi kitapların arasında kaybolmuştu.

Ona yardım edebilir miyim diye sordum. İki yaşındaki yeğenine Noel hediyesi olarak bir kitap almak istiyordu. *Corduroy'u* önerdim.

Bana teşekkür etti. Gözlerimin çok güzel olduğunu söyledi. Tekrar tekrar geldi.

Her cuma saat 4'te, saat gibi, yeğeni için başka bir kitap satın alırdı.

Sonunda beni yemeğe davet ettiğinde, ilk seferinde hayır dedim. İkinci seferinde de.

Onun kim olduğunu biliyordum. Burlington'da herkes Winter ailesini tanırdı. İnanılmaz derecede zengindiler.

Özellikle benim ligimde olmadığını söylediğinde ısrarla sormaya devam etti. Benim bu yönümü sevdiğini, tanıdığı kadınlara benzemediğimi söyledi. Onun banka hesabını değil, *kendisini* gördüğümü söyledi.

Beni özel hissettirdi. Seçilmiş hissettirdi.

Şu anda en çok acı veren kısım bu.

Çünkü Diana Valentine'i öptüğünde, beni *terk etti*.

Onca yıl sadakatle, gururumu yutarak ve onun ailesini sevdiği için onlara katlanarak geçirdikten sonra... Onlar beni, özel yapım İran halılarına bulaşmış kir gibi görseler de... O yine de beni terk etti.

Annesinin gardırobunun "*çok* öğretmen gibi" olduğu yönündeki iğnelemelerine gülümsediğim, akşam yemeği partilerinde beni Aiden'ın hayırseverlik vakası olarak tanıttığı, babasının bana kısır dediğini yuttuğum, kız kardeşinin küçük iğnelemelerine katlandığım

—örneğin, muhtemelen "fiduciary" kelimesini bile heceleymeyeceğimi söylemesi gibi— ve kardeşi ile yengesinin, benim vücudumun Aiden'ı hayal kırıklığına uğrattığı için çocuksuz olduğumuzu sürekli hatırlatmalarına katlandım...

Peki bunun karşılığında ne elde ettim?

Hiçbir şey.

Hayır, bu doğru değil. Kırık rahmime uygun kırık bir kalbim var.

Her zaman böyle değildi. Evliliklerinin parçalandığını gören kaç kadın böyle diyor acaba?

Aiden CEO olarak göreve gelmeden önce, benden önce uyanır, bana kahve yapar ve kahvaltı yaparken birlikte içerdi. Akşam yemeği için her zaman evde olurdu. Bütün gün bana mesajlar gönderirdi.

Doktorlar beni kısır yapan endometriozis teşhisi koyduktan sonra bile, o bana bu konuda hiç kötü hissettirmede. Evlat edinmeyi önerdiğimde, ailesinin buna karşı çıkacağını düşünerek bunun kötü bir fikir olduğunu söyledi. Taşıyıcı annelik hakkında konuştuk. Çocuk sahibi olmakla ilgili birçok şeyi konuştuk, ama bir kez bile çocuk sahibi olamadığımız için bana kızgın olduğunu söylemedi.

O CEO olduğunda ve Diana Burlington'a döndüğünde her şey değişti.

Her zamanki gibi, yavaş yavaş başladı. Kaçırılan bir akşam yemeği, ardından bir özür.

Kaçırılan bir doğum günü, ardından çiçekler ve bir özür.

Kaçırılan evlilik yıldönümü — ardından bir hediye, çiçekler ve bir özür.

Ve sonra o başladı daha daha ve daha özür dilemeyi bıraktı.

Sadece sıradan bir "Anlıyorsun, değil mi bebeğim? Çok meşgulüm." Sanki bir açıklama bile hak etmiyormuşum gibi.

Bunu kabul ettim. Acımı yuttum. Destek olmak istedim. İyi bir eş olmak istedim.

Onu kaybetmemek için, *Tanrı yardımcım olsun*, elimden geleni yaptım. Gözlerim yaşlarla doldu.

Onu kaybetmekten korkuyordum.

Bu yüzden ailesinin bana kötü davranmasına izin verdim.

Başka bir kadınla giderek daha fazla zaman geçirerek bana saygısızlık etmesine izin verdim.

Bunun olmasına izin verdim.

İyi bir eş olmakla o kadar meşguldüm ki, onun berbat bir koca olmasını telafi ettiğimin farkında değildim.

Yani, kim evlilik yıldönümünde işteki karısını (evet, Diana'ya ne dediklerini biliyorum) Paris'e götürür ki? Bir pislik. Kocaya layık olmayan bir adam.

Aileye olan ihtiyacımı, görülme ihtiyacımın önüne koydum. Sürekli küçülmeye, gülümsemeye, Aiden'ın beni terk etmeyeceğini ummaya ve dua etmeye devam ettim.

Aiden'in beni terk etmeyeceğini umut edip dua ettim.

Peki şimdi?

Şimdi, birlikte seçtiğimiz bir yatakta yatıyorum, bir evi yuvaya dönüştürmeye yardım ettiğim bir evde, ne kadar zamandır kaybolduğumu merak ediyorum —parça parça.

Başımı çevirip yatağın onun tarafına bakıyorum. Boş. Yoksun. Onu terk etmeye karar vermek kesinlikle kalp ağrısına neden oldu.

Ama şaşırtıcı bir şekilde, huzur da var.

Artık beni terk edeceğinden korkarak yaşamak zorunda değilim, çünkü bu zaten oldu. Benden boşanmak isteyeceğinden korkmam gerekmiyor, çünkü bu zaten oluyor. Başka, *daha iyi* bir kadın seçeceğinden korkmam gerekmiyor, çünkü... bunu da yaptı.

Tüm kabuslarım gerçek oldu, bu yüzden artık onlardan korkmam gerekmiyor.

Soğuk yastığa elimi koyuyorum.

Aşağıdaki ofisinde mi çalışıyor, yoksa benim hala hatırlamaya çalıştığım versiyonumuzun yasını mı tutuyor?

Gözlerim komodinin üzerindeki fotoğrafa takılıyor. Bu onun en sevdiği fotoğraf. En azından bana söylediği saçmalık bu.

Nişanlandığımız zamanki fotoğraf. *Samimi bir* fotoğraf.

Kitapçı müdürü çekmiş. Bana evlenme teklif ettiği yer, ilk tanıştığımız yer. Aiden ona bana evlenme teklif etmeyi planladığını söylemiş, o da buna hazırlıklıymış.

O dudaklarımı öperken ben gülüyorum.

Yüzük çok güzel.

Gözlerim mutlulukla doldu. Gülümsemesi geniş.

Başarılı bir çift gibi görünüyoruz.

Ondan gözlerimi ayırıyorum, boş yastıktan elimi çekiyorum ve çenemi, yastığın altına kıvırdığım yumruğuma dayıyorum ve yatağın onun tarafına sırtımı dönüyorum.

Ağlamıyorum.

Yeterince ağladım.

Acı çekiyorum, evet. Ama bir *planım* da var.

Boşanma belgelerim var. Onurumu geri kazanacağım. Artık paspas olmayacağım. Gurur duyabileceğim biri olacağım.

Ama... göğsümdeki acı bana tek bir şey söylüyor:

Beni ne kadar kırmış olursa olsun, onu *hala* seviyorum. Ve bu belki de en acımasız ihanet olabilir.

Yatak odasının kapısı açıldığında, gözlerimi kapatıp uyuyormuş gibi yapıyorum.

Bunu daha önce hiç yapmamıştım.

Onu bekledim, ona sarıldım ve onunla konuştum. Ve şimdi anlıyorum ki, *ona bana ilgi göstermesi için baskı yaptım*.

Kolların hafif tıklamasını, halı üzerinde çıplak ayaklarının hafifçe sürtünmesini duyuyorum.

Aiden. Sessizce hareket ediyor, sanki uyuyor olduğumu düşünüyor gibi. Ya da belki de öyle olmasını umuyor?

Banyoya giriyor. Duşun, diş fırçasının, Aiden'ın seslerini duyuyorum — tanıdık sesler, rutin, samimi.

İki gece sonra bunu özleyecek miyim?

Birlikte geçireceğimiz son gecelerin sayısı bu. Bu gece.

Yarın gece.

Ve sonra Noel Arifesi, akşam yemeğinden sonra hediyeleri açacağımız, kış geleneği olan gün. Çocuklar akşam yemeğinden *önce* hediyelerini alırlar, böylece yemek bittikten hemen sonra yatabilirler — Noel tatili olmayan dadılarla birlikte.

O zaman bunu sona erdireceğim.

Aiden yanıma, yorganın altına giriyor, vücudu sıcak ve tanıdık, ama nedense, Diana ile paylaştığı o öpücük yüzünden, soğuk ve yabancı geliyor.

Eskiden otomatik olarak ona doğru dönerdim. Yanağım göğsüne değdiğinde, kolu belimi sarardı. Eve dönmüş gibi nefes verirdim.

Artık kıpırdamıyorum. Gergin bir şekilde, yüzü başka yöne dönük yatıyorum. Bir dakika geçer. İki dakika.

Sonra eli hafifçe kalçama konuyor.

"Mia," diye fısıldadı, sesi alçaktı. Bana daha da yaklaştı, vücudu benimkine sarıldı.

Parmakları, pijamamın kenarının altından belimdeki çıplak tenime dokunur.

Ağzı boynumun kıvrımını bulur ve oraya bir öpücük kondurur. Yumuşak.

Çekingen.

Hiçbir şey hissetmiyorum. Hiçbir kıvılcım. Hiçbir heyecan. Sadece yükselen bir soğukluk dalgası. Sanki derin uykudaymışım gibi bir ses çıkarırım.

Omzuma öpücük kondurur.

"Bebeğim, uyan," diye ikna etmeye çalışıyor, sanki tamamen farklı iki güneş sistemine sürüklenmemişiz gibi.

REM uykusu döngüsünün ortasındaymışım gibi bir şeyler mırıldanıyorum. Onu kandırıp kandırmadığımı bilmiyorum, ama umurumda da değil.

Onunla sevişemem. Başka bir kadınla birlikte olduktan sonra olmaz.

Onları öpüşürken gördüm, ama muhtemelen seks de yapmışlardır. Onunla seviştikten sonra eve gelip benimle de sevişti mi? Çünkü durum bu, değil mi? Sevgi olmadan sevişmek...

Uyumak için beni rahat bırakması için vücudumu gevşetiyorum.

Kaç kadın eşleriyle seks yapmamak için bunu yapıyor?

Bu klişe acı verici, ama gerçeği daha da kötü. Yaptığı şeyden, gerçeği saklamaktan, hala *bizmişiz gibi* davranmaktan dolayı çok acı çekiyorum.

Tereddüt ediyor. Elini çekmeden önce bir an duraksıyor. Ondan gerginliğin sızdığını hissedebiliyorum.

Kafası

karışık.

Hayal kırıklığı.

Suçluluk mu?

Neredeyse onu teselli etmek istiyorum. Eski ben bunu yapardı. Dönüp onu öperdi. Ona sorun olmadığını söylerdi. Anladığını söylerdi. Yarın daha iyi olacağını söylerdi.

Ama o Mia bavullarını topladı ve gitti.

Dudaklarının yanağıma değdiğini hissediyorum. "İyi geceler, tatlım."

Bu beni çok üzüyor. Diana'ya da tatlım diyor. *Şu anda onu mu düşünüyor?*

Hiçbir şey söylemiyorum.

Ağzımı açarsam, çığlık atacağım. Ya da ağlayacağım. Ya da onu özlediğimi itiraf edeceğim, ve bu ikisinden de daha kötü olacak.

Sırt üstü yatıyor.

Nefes alıp verişinin düzelmesini dinliyorum.

Bu uzun sürmüyor, hiç sürmez. Beş dakika sonra, uykuya dalıyor.

Benim uykuya dalmam daha uzun sürüyor, çünkü Aiden'ın, aşkın yeterli olduğuna inandırdığı bir adamın, artık var olmayan bir adamın Aiden'ın, bana aşkın yeterli olduğuna inandırmış bir adamın. Var olmayan bir adamın.

Gerçeklerle yüzleşmeliyim. O beni sevmiyor; sevseydi, Diana'ya dokunmazdı. Sevseydi, beni bu şekilde terk etmezdi.

Gördüğüm öpücük, iki uzun yıldır devam eden olayların doruk noktasıydı.

O öpücük benim için bir uyanış oldu.

BÖLÜM 4

Aiden

Winter Financial'ın genel merkezi cam ve çelikten yapılmış, dedemin kurduğu, babamın neredeyse batırdığı ve benim yeniden inşa ettiğim imparatorluğun bir yansıması gibi parlıyor.

Aile işini modernize ettim. Beş yıl içinde değerini üç katına çıkardım — üç yıl kıdemli başkan yardımcısı, iki yıl CEO olarak. Yine de babam, sanki bizim başarımızın bir parçasıymış gibi davranmaya devam ediyor.

Ben de ona izin veriyorum.

Büyüklerime saygı duymak üzere yetiştirildim. Ve onun yönetimini devretmesinin bu kadar uzun sürmesine kızgın olsam da — yatırımcılar sonunda ona istifa etmesini yoksa paralarını başka yere yatıracıklarını söyleyene kadar — o hala ailenin reisi.

Asansöre binerken telefonum çalıyor. Arayan kardeşim Tristan. Toplantıya gelemiyor ve benim halletmemi istiyor. Yine.

O pek çok toplantıya katılamıyor.

Eminim sözlükte "*nepo* hire" (akrabalıkla işe alınma) kelimesini aratırsanız, onun yüzü lanet bir GIF gibi orada parlıyor olacaktır.

Tristan, Stratejik Ortaklıklar Direktörü — bu unvan, aslında "*müşterilerle konuş, sohbet et ve takip işini başkasına bırak*" anlamına geldiğini fark edene kadar etkileyici geliyor.

Onun görevi, yüksek değerli yatırımcılarla ilişkiler kurmak, rakamlar tutmadığında durumu düzeltmek ve markamız ile üst düzey paydaşlarımız arasında köprü görevi görmek.

Bunun yerine, işinin yarısını patronu Marissa'ya yükler, ki Marissa da doğrudan bana rapor verir. Marissa keskin zekalı, mantıklı ve muhtemelen iki e-postayı daha görmezden gelirse Tristan'ın yüzünü ofisindeki dart tahtasına asacaktır.

Mesajla cevap veriyorum: *Ne oldu?*

Tristan: *Yapamam.*

Ben: *Williams'ın hesabı. Bu önemli.*

Tristan: *O yüzden cevap vermelisin.*

Dişlerimi sıkıp telefonumu ceketimin iç cebine koyuyorum.

Gerçek dünyada, Tristan böyle saçma bir şey için kovulurdu — hiçbir açıklama yapmadan işten çıkmak gibi. Ben onun kardeşi ve patronuyum, bu yüzden "*büyükannem hasta*" gibi bir bahane bile uydurmaya zahmet etmiyor. Sadece gelemeyeceğini söylüyor, hepsi bu. Çünkü benim onu koruyacağımı biliyor. Hayatı boyunca yaptığım gibi. Bu beklenen bir şey. Annem ve babam Tristan'ı şımartmışlar ve şimdi bunun bedelini ben ödüyorum.

Ama onda bende olmayan bir şey var. Bir oğlu var. Bir varisi.

Sekiz yaşındaki Nelson Junior - tabii ki ona babamın adını verdiler - varis adayı. Ayrıca beş yaşındaki bir kızları var, Carla. Bu ikisini çok seviyorum. Uslu ve nazikler, muhtemelen anneleri Betty veya Tristan yerine Fransız dadıları Lulu tarafından yetiştirildikleri için.

Bir gün Junior, Winter Financial'ın başına geçecek, bu da babasına siktirip gitmesini söyleyemeyeceğim anlamına geliyor. Tristan bunu biliyor, bu yüzden çalışmak yerine golf handikapını mükemmelleştirmekle ya da Tanrı bilir ne yapmakla vakit geçiriyor.

Ama aile böyle yapar, değil mi? En azından bana öyle öğretildi. Hayran olmamız gereken insanlar için karışıklıkları örtbas ederiz.

Asansör kapıları doğrudan yönetici kanadına açılıyor.

Asistanım her zamanki keskin verimliliğiyle beni karşılıyor. "Diana ofisinde sizi bekliyor. Yönetim kurulu paketi masanızda."

"Teşekkürler, Jolene." Adımlarımı yavaşlatmıyorum.

Kapıyı açtım ve Diana'yı görünce yüzümü buruşturmaktan kendimi alamadım.

Telefonuna bakarken kalçasını masama dayamış. Hırsını her santimiyle yansıtan lacivert bir elbise giymiş.

Sarışın. Güzel. Zarif.

O, bulunduğu odanın sahibi gibi davranıyor
ve şu anda, benim ofisimde, sanki *bana* sahipmiş gibi bana gülümsüyor.

O lanet öpücük!

Ceketimi askıya asıyorum. "Daha sonra bir toplantımız olacağını sanıyordum."

Başka insanların da olacağı bir toplantı.

Şükran Günü'nden beri Diana ile yalnız kalmaktan kaçınıyorum.

Göğsümde hakim olan duygu suçluluk. Ama orada gizlenen merakı da fark ediyorum. Ben kanlı canlı bir erkeğim. Diana ise yürüyen bir ıslak rüya.

Ama aynı zamanda otuz sekiz yaşındayım ve evliyim. Kolayca baştan çıkmam.

Ve *bu*, içimdeki küçük bir parçanın bile Diana'ya çekilmesinden, Mia'ya olan sevgimin bir kenara itilmesinden, bu kadına dudaklarını dudaklarıma değdirme hakkını veren o küçük adımdan dolayı suçluluk duygumu daha da artırıyor. Sevgimin bir nanosaniye bile olsa başka yerlere kaymasına izin verdiğim için.

Suçluyum. Bunu biliyorum. Diana ile çok fazla zaman geçirdim. Ona fikirler verdim. Profesyonel olarak aramızdaki kimya harika ve Huxley'in beni uyardığı gibi, bu kişisel ilişkimize de yansdı.

"Seninle *yalnız* kalmak istedim," diye cevapladı, hiç etkilenmemiş gibi.

"Lancaster Bank ile görüşmem için on beş dakikam var. Senin için ne yapabilirim?" Onun etrafından dolaşıp sandalyeme oturuyorum ve büyükbabamın yaptırdığı devasa meşe masayı aramızda bırakıyorum.

Masamın benim tarafına doğru yürüdü ve düzgün kalçalarını bana yakın bir şekilde masaya yasladı. Duruşunda bir samimiyet vardı. Daha önce hiç fark etmemiştim. Aklıma gelmemişti. Ama şimdi fark ettim. Çünkü... *o lanet öpücük.*

"Oturur musun?" Müşteri koltuğuna elimi sallıyorum.

Kaşlarını çatıyor ama dediğimi yapıyor.

Telefonunu masaya koyar. "Kittridge'in tahminlerini gözden geçirmek istiyorum."

"Dün gece bana e-posta ile gönderdin, Diana. Henüz bakacak vaktim olmadı." Gelen kutumu inceliyorum. Onun dışında her şeye bakmak istiyorum.

"Aiden," diye mırıldanıyor.

İç çekiyorum. Başımı kaldırıyorum. Gözlerime bakıyor. Gülümsemesi gergin. Kızgın ve sinirli görünüyor. "Benden kaçıyorsun."

Sandalyeye yaslanıp ellerimi birleştiriyorum. Bir keresinde bir iş koçu, toplantı sırasında odayı kontrol altında tutmanın bir yolu olduğunu söylemişti.

"Her gün en az bir toplantı yaptık," diyorum, ne demek istediğini bilsem de. Yalnız başımıza bir odada bulunmadık.

"Biz yetişkiniz, Aiden," diyor. "Şükran Günü hakkında konuşmamız gerek."

Onun *bunu* dile getirmesi, bunu *buraya*, böyle saçma sapan şeylerle kirlenmemesi gereken bir alana getirmesiyle kalbim titriyor.

Kimi kandırıyorum? Burası zaten kişisel meselelerle kirlenmiş durumda. Bunun olmasına izin verdim. Hatta teşvik ettim.

Huxley'in sesi kafamda yankılanıyor. *"Ona iş karın diyorlar."*

Bu, 'bir iş arkadaşınla ilişki yaşıyorsun' demek için kullanılan kurumsal bir ifade."

"Ben evli bir adamım, Diana." Ses tonumu düz tutuyorum, hatta biraz keskinleştiriyorum. Bu konuşmayı daha fazla teşvik etmek istemiyorum. Eve gidip karımla birlikte olmalıyım, bu lanet işi aldığımdan beri iki yıldır ihmal ettiğim karımla.

"O öpücüğün bir anlamı olmadığını söyleyemem." Gözleri yumuşak ve davetkâr.

Şu anda çekici görünmüyor. Hayır, kötü niyetli görünüyor.

Evli bir adamı takip etmek kötü niyetli bir davranış değil mi?

Yemin eden o değil, pislik, sen yaptın. O özgür ve temiz. Sen evlisin ve karın o öpücüğü öğrenirse, bu onu mahveder, evliliğinizi bitirir.

"Bunu bir kez söyleyeceğim, böylece tekrar tartışmamız gerekmeyecek.

O öpücüğü sen başlattın ve bu bir hataydı." "Sen de beni öptün," diye bana atıyor. Utanç dilimi kaplıyor. Keskin, acı verici.

Diana'ya karşılık öptüm. Onu tattım. Dilimin onun diline dokunmasına izin verdim. Dudaklarım onun dudaklarını hissetti.

Mia, bebeğim, çok üzgünüm.

Ona ölçülü bir bakış atıyorum, sanki kendimden daha emin bir adammışım gibi, hayatımda hiç bu kadar yanılmamışken doğru yolda olan bir adammışım gibi.

"Ben evliyim, Diana. Ve evli kalmaya niyetliyim. Karımı seviyorum."

Kollarını kavuşturur. "Yalan söylüyorsun. Son iki yıldır, Mia'dan çok bana aitsin."

Yavaşça sandalyemden kalkarım. Dik dururum. "Zamanı anlamla karıştırma."

Çenesi titrer. "Tatillerini benimle geçirdin. Akşam yemeklerini. İş seyahatlerini. Yıldönümlerini, doğum günlerini kaçırdın..."

Yumruklarımı masaya vurup bağırırım, "Ve şimdi hepsini pişmanlık duyuyorum."

Bir an sessizlik.

"Seni istemiyorum, Diana." Sesim alçak ve keskin. "Ne şimdi, ne de gelecekte."

Yüzü titrer — belki incinmiş, belki de sadece gururu kırılmıştır.

"Karın senin boynuna asılı bir yük."

"Mia hakkında konuşma."

"Seninle benim birlikte olduğumuzu göremediğini mi sanıyorsun?" diye soruyor. "Görüyor. Ama görmezden geliyor. Edith ve Nelson'ın seni ve beni bir takım olarak konuşup onu dışladıklarını görmezden geliyor."

Onun sözleri kalbimi çarptırıyor. Gerçek bu. Ailem her aile toplantısında böyle yapmıyor muydu?

Diana da oradaydı, Mia da... *Tanrım!* "Karım *asla* dışlanmaz."

Bu bir yalan ve şimdi bunu *çok net* görebiliyorum.

Mia, tatlı ve nazik bir şekilde, ailemin ona aile gibi davranmadığını söylediğinde, ona hayal gördüğünü söyledim. Ailemin Diana'yı daha çok sevdiğine karar verdim, çünkü onu hayatları boyunca tanıyorlardı; Mia'ya ise henüz alışmaya çalışıyorlardı.

Oğlunun karısına ısınmak altı yıl mı sürüyor?

"*Lütfen.*" O alaycı bir şekilde güldü. "Gözlerim yok mu sanıyorsun? Gianna ve Betty'nin Mia'ya nasıl davrandığını gördüm. Onlar *benim* arkadaşlarım, onun değil. Söylesene Aiden, ailenizde Mia'ya yakın olan kimse var mı? Onu seven var mı?"

O, benim dünyamı net bir şekilde ortaya koyarak bana acı veren bir darbe indirdiğinde, neredeyse yüzümü buruşturuyordum.

Bir yıl önce, annemle babamın yıldönümü partisinden sonra, eve dönerken Mia duygularını dile getirmişti... *yine.*

"*Beni sevmediklerini düşünüyorum, Aiden.*" Mia, sedanın arka koltuğunda otururken çantasının askısıyla oynuyor.

İçki içip kutlama yaptığımız için ben araba kullanmadım.

"*Tanrım, Mia, yine mi? Bu konuyu konuşmayı bırakabilir miyiz?*" diye inledim.

"*Onlar... Aiden, Diana'dan seninle birlikte bir konuşma yapmasını istediler.*

Ben... onlar yapmadılar..."

"*Senin utangaç olduğunu biliyorlar. Spot ışıklarını sevmediğini biliyorlar. Bu yüzden Diana'dan istediler.*" Gözlerimi kapatıyorum. "*Diana aileden biri, Mia.*"

"*Ben de ailenin bir parçasıyım.*"

Gözlerimi açtım. "*Tabii ki öylesin. Herkes sana aile gibi davranıyor, Mia. Sen sadece... sadece Winter ailesinin geleneklerine alışman gerekiyor, hepsi bu.*"

Bana gülümsedi ve konuyu kapattı.

Göğsümü ovuşturuyorum, Mia'nın bu konuyu bir daha hiç açmadığını fark ediyorum. Midemde bir ağırlık var — her şeyin dengesiz olduğu hissi, rafın kenarında sallanan bir kar küresi gibi, dikkatsiz bir dokunuşla yere düşüp parçalanmış cam ve dağılmış parıltılardan başka bir şey kalmayacakmış gibi.

"Aiden, bak..." Diana başlıyor, ama kapım açıldığında sözü kesiliyor.

"Rahatsız mı ediyorum?" Babam her zamanki gibi kapıyı çalmadan içeri girer.

"Nelson." Diana ona doğru yürür, sarılır ve yanağından öper.

Mia babama hiç sarılmamıştı, sarılmayı sevmediği için değil, babam izin vermediği için.

O zamanlar kendimi şöyle düşünürken yakalardım: *Mia neden ailemin yanında Diana gibi olamıyor? Daha fazla çabala. Onları onu sevmelerini sağla.*

Karıma yaptıklarım için kendimden daha fazla nefret edebilir miyim?

"Stowe için valizini hazırladın mı?" diye soruyor, sanki bu bir sosyal ziyaretmiş gibi Diana'nın yanındaki koltuğa oturuyor.

"Beş dakika sonra bir toplantım var" diyorum, gereksiz yere saatime bakarak. Elini sallıyor. "Lancaster mı? Beklerler. Biz onlardan daha büyüğüz."

Ailemden, Diana'dan, kendimden bıkmış bir şekilde başımı sallıyorum.

"İkinizden birinin benden bir şeye ihtiyacı var mı? Çünkü yapacak çok işim var."

"

Babamın, odadaki en zeki adamın kendisi olduğunu şiirsel bir dille anlatmasını dinleyecek hiç havamda değildim, çünkü şirketi yok olmanın eşiğinden kurtarmak zorunda kaldığımdan beri, bunun tam tersi olduğu apaçık ortadaydı.

"Benim de bir toplantım var." Diana ayağa kalktı, beni anlamadığım, takdir etmediğim ve kabul etmediğim bir sahiplenme duygusuyla baktı. "Görüşürüz, Aiden... Nelson."

Babam ona gülümsedi. "Hayatım, Noel'de seni ağırlamayı dört gözle bekliyoruz."

Bana, "*Gördün mü, aile üyesi benim, Mia değil*" diyen anlamlı bir bakış attı.

"Ne oldu sana?" Diana kapıyı kapatır kapatmaz babam sordu.

"Baba, gerçekten vaktim yok..."

"Yine o kız mı?" diye sorar, sözümü keserek.

Çenem gerilir. "*Mia benim karım.*"

Omuzlarını silkiyor, sanki bu önemsiz bir şeymiş gibi. "Evet, hepimiz biliyoruz. Hala onunla neden evlendiğini anlamıyorum. Çocuk sahibi olamıyor ve..."

"Baba, bunun için vaktim yok," diye onu keserek bağırırım.

Tanrım! Yıllar oldu. Artık bu konuyu kapatabilir miyiz?

Çocuk sahibi olamadığımızı bu kadar açıkça dile getiren tek kişi babam. Diğerleri ara sıra bir şeyler söyleyebilir ama asla doğrudan söylemezler. Bu kabalıktır. Biz kibar bir aileyiz. İsteddiği her şeyi söyleyip yapabileceğini düşünen babam hariç.

"Yaptığın tek doğru şey... ki bunu sana zorla yaptırdık, ona evlilik öncesi sözleşmeyi imzalatmaktı."

Babam bunu hep yüzümüze vurur.

Evliliğimi, sona erdiğinde ne olacağı hakkında konuşarak başlatmak istemedim. Ama ailem ısrar etti ve dürüst olmak gerekirse, mantığını anlıyordum. Evliliklerin yüzde ellisi boşanmayla sonuçlanıyor ve Mia'yı ne kadar sevdiğim önemli değil, bizim de bundan muaf olmadığımızı biliyordum.

Aile avukatımızdan adil bir anlaşma taslağı hazırlamasını istedim.

Ama bu talebim ile Mia'nın anlaşmayı imzaladığı gün arasında, o lanet olası evlilik öncesi anlaşma tamamen yeniden yazılmıştı. Babam beni atlayarak, avukatımızı "*ailemizi korumak*" için kullanmıştı.

Nihai belge sert, kısıtlayıcı, cezalandırıcı ve tamamen tek taraflıydı. İmzalayana kadar ne kadar dengesiz olduğunu fark etmemiştim.

Taraflar arasında evlilikten doğan çocukların doğumu, evlat edinilmesi veya yasal velayetinin alınmasından önce evliliğin feshi durumunda, İkinci Taraf (Mia Rayburn) işbu belge ile Birinci Taraf (Aiden Winter) 'dan eş desteği, nafaka, nafaka veya herhangi bir başka türde maddi destek veya parasal tazminat talep etme, hak iddia etme veya alma hakkından geri dönülmez bir şekilde feragat eder.

Mia bu konuda tek kelime etmedi. Hiçbir değişiklik istemedi. O bu konuyu açmadığı için ben de açmadım. Kendime, onun bununla bir sorunu olmadığını, bana güvendiğini söyledim.

Bu, kendimi rahatlatmak için denediğim (ve başaramadığım) bir yalandı.

"Baba, Mia ve ben sekiz yıldır birlikteyiz ve altı yıldır evliyiz. Bu konuyu kapatabilir miyiz?" Tekrar deniyorum. Evlilik öncesi anlaşmayı düşünmek midemi bulandırıyor, bana korkaklığımı hatırlatıyor.

Pencereden dışarı bakar. "Diana daha uygun. O bizim dünyamızı anlıyor. Mia fena değil, ama o..." Kelimeyi arar, bulamaz, ama reddi yeterince yüksek seslidir.

Ayağa kalkarım, avuç içlerimi masaya dayarım ve öne eğilirim. "Mia benim karım. Konu kapanmıştır."

Babam sırtıyor. "Şimdilik."

Kafamı sallarım. "Bu tartışma bitti."

Bunu kaç kez söyledim? *Çok fazla*. Ve tüm bunlara rağmen, Mia'ya ailemin onaylamadığını hayal ettiğini söyleme cüretini gösterdim. Kendinden nefret etme dalgalar halinde gelir ve bu dalga çok zayıflatıcı.

Babam, benim ruh halimden etkilenmeden ayağa kalkar. "Aiden, artık yirmi beş yaşında değilsin. Miras önemlidir. Mirasçılar önemlidir."

Bu veda sözleriyle odadan çıkar.

Ofisimin ortasında, etrafımda kurduğum bu imparatorluğun ortasında durmuş, korumadığım tek şeyin, aslında tek *önemli olan* şeyin parmaklarımın arasından kayıp gittiğini fark ediyorum.

Aklımdan geçen düşünceler çelişkili ve korkutucu.

Başka bir kadını öptüm. Mia

bunu öğrenmemeli.

İyi bir evlilik dürüstlük gerektirir.

Telefonumu alıyorum. Onu aramak, sesini duymak için can atıyorum. Ama o derste ve telefonu açmayacak. Acil bir şey olup olmadığını soran bir mesaj atacaktır.

Omuzlarım çöküyor.

Kaç kez mesaj attı ve ben cevap vermedim? Çok fazla kez.

O anaokulu öğretmeni, ben ise yöneticiyim. Benim işim daha önemli. *Tartışmaya gerek yok.*

Siktir, ben bir pisliğim.

Telefonumdaki iletişim kartına bakıyorum. Bana gülümseyen güzel yüzünü görüyorum.

Telefonu açsa bile, ona ne diyeceğimi bilmediğimi fark ediyorum.

Ne diyebilirim ki? Babamın onu gereksiz gördüğünü mü? Beni öpen kadının hayatıma hak iddia ettiğini mi? Son iki yılımı onu hayal kırıklığına uğratarak geçirdiğimi ve bunun zararını ancak şimdi anladığımı mı?

Yoksa dizlerimin üzerine çöküp *"Lütfen beni terk etme.*

Daha iyi olacağıma söz veriyorum" diye yalvarmalı mıyım?

Ama benim geçmişime bakılırsa, *ben* bile bana inanmazdım.

Mia

Bliss. Bu yer için ne kadar ironik bir isim.

Stowe'daki Winter malikanesi, resim gibi karla kaplı, dergi sayfalarındaki gibi aydınlatılmış çam ağaçları ve her odada çıtır çıtır yanan şöminelerle donatılmış.

Burası eski paranın ve burada yaşayan sıkıcı pisliklerin kokusuyla dolu.

Yıllarca buraya uyum sağlamaya çalıştım.

Onların acımasız şakalarına nazikçe gülerek, ikiyüzlü iltifatlarının beni sanki kar taneleri gibi vurmasına izin vererek, onları kolayca silkeliyordum. Beni görmezden gelen kadınlarla ve "*anaokulu öğretmeni*" gibi davranan erkeklerle küçük sohbetler yapmak, kendi adımları bile heceleyemediğim anlamına geliyordu.

Pekala, Winter ailesi, adımları gayet iyi heceleyebiliyorum ve Katya ile yaptığım evlilik öncesi anlaşmanın küçük harflerle yazılmış kısımlarını daha da iyi okuyabiliyorum.

Bunun bedelini ödeyecekler.

Aiden, kesinlikle, ama Nelson ve Edith de.

Winter Financial hisselerine sahip tek kadın ben olduğum için, şaka onların aleyhine olacak.

O kadar geri kafalılar ki, sadece erkek akrabaların hakları miras alabileceğine ve yönetim kurulunda yer alabileceğine inanıyorlar. Eh, o sefil evlilik sözleşmesini daha iyi yazmalıydılar.

Çocuklarımız olmadan boşanırsak hiç para alamayacağımı umursamamıştım. Onun parasını istemiyordum. Hala da istemiyorum. Ama bu evlilikte Aiden'a altı yılımı verdiğim için

Aiden'a bu evlilikte hayatımın altı yılını verdiğim için bir bedel istiyorum. Onun da benim kadar acı çekmesini istiyorum.

Ve onun da, tıpkı babası gibi, tek umursadığı şeyin para olduğu ortada. Onu en çok acıtacak yerinden vuracağım.

"Pastaları getirdin mi?" Aiden SUV'yi park ederken soruyor. Kafam karışmış gibi kaşlarımı kaldırıyorum. *Karışık değilim.*

Her yıl Noel için turta yapar ve getirirdim. Çocuklar dışında kimse bana bunu söylemese de, turta büyük beğeni toplardı.

"Getirmem mi gerekiyordu?" Ses tonuma yeterince endişe katıyorum.

Acını sakladığında, onu derinlere gömdüğünde, nasıl da iyi bir aktör haline geldiğin şaşırtıcı.

Şimdi, kafası karışık olan o oldu. Ama rol yapmıyor. "Stowe'a her zaman turta getirirsin."

Omuz silkiyorum. "Geçen yıl Edith, pastaların iyi olmadığını ve şeflerinin yaptığı tatlıyı tercih ettiğini söyledi. Ben de... neden uğraşayım ki diye düşündüm."

O kaşlarını çatar. "Annenin sadece... herkes senin turtalarına bayılır." "Öyle mi?"

Gülümser ve yanağımı avuçlar. "Ben seviyorum."

"Eve gidince yaparım." *O zaman giyebilirsin, seni adi herif.*

Elini indirip dudaklarını büzüyor. "Her şey yolunda mı?" "Tabii ki. Neden sürekli soruyorsun?" *Suçlu pislik.*

Bende bir değişiklik olduğunu, aramıza mesafe koyduğumu, duvarlar ördüğümü hissettiğini biliyorum. Ama bu konuyu nasıl konuşacağını da bilmiyor.

Şu anda dürüst olup Diana ile olanları bana anlatsaydı, bir şansımız olabilirdi. Ona bolca zaman verdim, bu yüzden Katya ile iletişime geçip boşanma belgelerini hazırlatmam iki hafta sürdü.

Ama yine de, bana söyleseydi... dürüst olsaydı... "Keyifsiz görünüyorsun," diyor.

"Öyle mi?" Etkili olması için gözlerimi büyüttüm.

Dudaklarını yalar. "Belki de sorun bende. Ben... ben yorgunum."

Muhtemelençünkü sen lanet lanet iş arkadaşınla... oops, pardon, *iş arkadaşınla.*

Tüm o *zorlu* emek.

Onların birlikte olduklarını düşünerek kendime işkence ediyorum, sanki bu cezayı hak etmişim gibi. Aiden'a inandım, birbirimizi yeterince sevdiğimiz sürece sosyal farklılıklarımızın hiçbir önemi olmayacağına inandım.

Endometriozis nedeniyle çocuk sahibi olamayacağımı öğrendiğimde, onun sözlerine sarıldım, bunun önemli olmadığını, birbirimizi sevdiğimiz sürece başka hiçbir şeyin önemli olmadığını.

Ne kadar saf bir aptalmışım.

Ama artık öyle değilim.

Aiden'a çocuk veremediğim için kendimi o kadar suçlu hissettim ki, kendimi küçülttüm, uysal hale getirdim, sevmediğim biri oldum.

Bir aileye ait olmak için o kadar çaresizce uyumlu davrandım ki, onların beni ezmesine izin verdim.

Bu Noel öyle olmayacak.

Bu yıl, omurgamı saklamadım, onu giyiyorum.

Winter ailesinde bazı ritüeller vardır. İlk gün Noel arifesi akşam yemeğidir.

İkinci gün, Noel sabahı kahvaltı ve kayak, ardından Noel öğle yemeği.

Üçüncü gün, hepimiz eve dönmeden önce mimosa brunch'ı.

Bu, tatil kutlamalarının ilk günü ve en azından duygusal olarak evliliğimin son günü.

Kristal avizeler parıldıyor. Bir caz üçlüsü arka planda Louis Armstrong çalıyor. Herkes aynalı salonda Met Gala'ya katılmış gibi giyinmiş.

Tanrım! Bu insanlar ne kadar da gösterişli olabilirler?

Kanepede oturup herkesi izlerken şampanya yudumluyorum, çok iyi bir Dom, söylemeliyim.

Gianna dar bir elbise giymiş. O bir sıfır beden. Her zaman altı ayda tüm hamilelik kilolarını nasıl verdiğini anlatır. Bana sürekli hamile kalamayacağımı, kısır olduğumu hatırlatırlar, sanki bir kadının en önemli işlevi üremekmiş gibi.

Bu yüzden mi Diana ile birlikte? Çünkü o çocuk sahibi olabiliyor?

Bu düşünce içimi yakıp kavuruyor. Tanrım, bu çok acı verici.

Her şey. Çok fazla.

Edith ve Nelson şöminenin başında Patrick, Gianna'nın kocasıyla konuşuyorlar. O bir işe yaramaz. Kumar sorunu olan bir alkolik. Ama Winterslar gibi eski bir aileden geldiği için onu onaylıyorlar.

Betty, Aiden ile konuşurken gülümsüyor. Benim karşımda, aynı model kanepede oturuyorlar. Aiden'in kardeşi Tristan, karısına kolunu dolamış. Gözleri, uzak köşedeki oturma alanında masa oyunu oynayan çocuklarına dikilmiş. Beklenildiği gibi uslu duruyorlar. Çocuklar görülmeli, duyulmamalı. Fransız dadıları ile birlikte. Kendi kendime gülümsüyorum. Belki de Nelson Jr. ve Carla'ya bakmıyor, Lulu'yu izliyor.

"Mia, nasıl gidiyor?" Gianna, sert kalçalarını yanımdaki kanepeye oturtuyor ve bana dönüyor.

Normalde Aiden'in yanında olur, herkesle konuşmaya çalışır, dışlanmaya karşı cesurca mücadele ederdim.

Şimdi tek başıma otururken Gianna yanıma geldi. Belki de bu numarayı daha önce kullanmalıydım. Ne yazık ki bu sefil insanları son kez görüyorum.

"Her şey harika." Şampanya kadehimi kaldırıp kadeh kaldırıyorum. Bu bir sahne aksesuarı. Ben sahnedeğim.

Gözlerinde şaşkınlık beliriyor. Genelde hep gülümser ve itaatkar davranırım. Hoş olmayan bir koku almış gibi burnunu kırıstırıyor.

Bu benim öfkemin kaynama noktasına geldiği an, kaltak.

"Hala o anaokulu işinde olduğuna inanamıyorum. Aiden'in, yapıştırıcı ve parıltılı boyalarla oynayarak kazandığın paraya ihtiyacı olmadığını biliyorsun."

Gianna, bir IT şirketinin başkan yardımcısı olarak ne kadar para kazandığını göstermeyi sever.

"Aiden sevmeyebilir, ama ben seviyorum." Bir yudum daha alıp gözlerimi onunkilere sabitliyorum. "Ve bu inanılmaz derecede tatmin edici. Geçen hafta, beş yaşındaki bir çocuk bana dünyadaki en sevdiği yetişkin olduğumu söyledi. Yani, yapıştırıcı ve parıltı duygusal tatmin sağlıyor."

Gözleri kısıılır. Genelde işimden bahsetmekten kaçınıyorum çünkü onu küçümseyiyorlar.

"Uh... tamam." Şaşırmış durumda. Bu durum beni çok mutlu ediyor.

Winter Ailesi: O. Mia: 1.

Aiden'in annesi krem rengi kaşmir giysisi ve küçümsemeyle bize doğru geliyor. "Hayatım, Aiden bana bu Noel'de turtaları getirmediğini söyledi."

Yine o lanet turtalar! Tanrı aşkına. Getirdiğimde hiçbiri takdir etmedi, şimdi getirmediğim için hepiniz ayaklanıyorsunuz?

"Sen aşçının yaptıklarını tercih ettiğini söylemiştin, ben de uğraşmamaya karar verdim." CIA sertifikalı bir şefleri var, bu yüzden ona aşçı dememin rahatsız edici olacağını biliyorum.

"Şef Joseph bir şef, canım, aşçı değil."

Omuzlarımı kaldırıp umursamazca indiriyorum. "Aşçı, şef. Aynı şey."

Edith kaşlarını çatıyor, sonra sesini alçaltıyor. "İyi misin?"

Gianna da bana ne olduğunu merak ediyormuş gibi yaklaşır.

"Çok mutluyum Edith," diye cevap veriyorum. "Biliyor musun, taktığın elmas kolyeyi çok beğendim. Ne kadar tuttu?"

Bu grupla *asla* para hakkında konuşmam, ama yakında köprüleri yakmaya hazırlanıyorum, o yüzden biraz eğlenebilirim.

Edith alaycı bir şekilde gülümser. "Bu bir aile yadigarı. Paha biçilemez."

"Hadi ama Edith, her şeyin bir bedeli vardır." Kendimi bile mide bulandırıcı bulacak kadar kıkırdarak gülerim.

"Evet, tabii ki, hayatım. Sen bunu çok iyi bilirsin," diye bana fırlatır.

Sakin ol, Edith!

"Elbette biliyorum." Kıkırdayarak gülüyorum. "Maliyetlerden bahsetmişken, Fleur House Charity hakkında bir şey sormam gerek. Nasıl gitti?"

Anaokulu öğretmeni olmak, birçok ebeveyn ve dadiyla konuşmak anlamına geliyor. Bu ailedeki hemen hemen herkes hakkında bilgi sahibiyim. Edith bana sert bir bakış atıyor, ama hemen sonra sakinleşiyor.

"Bunda bazı sorunlar vardı."

Sıkıntılıymış gibi başımı sallıyorum. "Gala o kadar pahalıya mal olmuş ki Fleur House'a verecek bir şey kalmamış diye duydum."

Fleur House, Edith'in desteklediğini övünerek anlattığı bir kadın sığınma evi.

"Kötü bir ortakla çalışıyorduk. Bir dahaki sefere..."

"Ama Mary Merced'in başardığı şey inanılmaz değil mi?" Onun sözünü keserek, coşkuyla konuşuyorum.

Mary Merced, Winters ailesi için lanetli bir isimdir. Eski bir striptizci olan Mary, zengin Merced ailesine gelin olarak girmiş ve kendisinden otuz yaş büyük olan kocası vefat ettikten sonra, hayır işleriyle Burlington toplumunda popüler hale gelmiştir.

"Bu evde o kadından bahsetmeyiz," diye bağırır Edith, gözleri alev alev yanarken.

Winter Ailesi: 0. Mia: 2.

Başımı eğip gözlerimi kocaman açarak masum bir ifade takındım. "Çok özür dilerim.

Şampanyadan olmalı."

Sanki limon yutmuş gibi görünüyor.

Onun ses tonundan etkilenen Nelson ve Aiden, ikisi de bizim bulunduğumuz yere akın ediyor. Bu *hiç* olmazdı. Genelde ben herkesi kovalardım. Ama şimdi, burada kraliçe gibi oturuyorum ve hepsi bana geliyor.

Ah, bazı dersler çok geç öğreniliyor.

Boş kadehimi kaldırıyorum. "Bebeğim, bana biraz daha şampanya getirir misin?"

Aiden şok olmuş görünüyor. Ben böyle biri değilim. Ona benim için bir şeyler yaptırmam.

Sadece bir tatil için, Mia Winter'ı (kızlık soyadı Rayburn) Foxy Wife olarak görün.

Yarım gülümsemeyle bardağımı alır ve bara doğru yürür.

Nelson kaşlarını kaldırır ve karısını koluna alarak bana ölçülü bir bakış atar. "Sen bizimle olduğundan beri kaç Noel geçti?"

"

Hay aksi! Bir yıl önce. Kahretsin, birkaç ay önce bu tür düşüncesiz bir söz beni mahvederdi. Bugün ise mahvedecek olan benim.

"Altı. İnanabiliyor musun?" Ses tonumu şeker gibi tatlı tutuyorum. "Küf gibi, değil mi? Silinmesi zor."

Kayınvalidem içkisini boğazına geçiriyor. Bu, duyduğum en tatlı ses.

Kış Ailesi: 0. Mia: 3.

Müstakbel kayınpederimin kahkahası otomatiktir, sonra bir an durur ve az önce söylediğim şeyi tekrar eder. Ama o an geçmiştir ve kocam şampanyamla geri dönmüştür. Odadaki gerginliği hissedebilmektedir. Genellikle bunun nedeni Nelson'ın çocuklarından birini azarlaması, onları küçük düşürmesidir, ama bu sefer nedeni benim.

Şu anda benimle ne yapacaklarını bilmiyorlar.

Bana alışkınlar: küçük, yumuşak, uyumlu. Uzun, parlak masalarında bir yer hak ettiğini kanıtlamaya çalışan mükemmel küçük bir yabancı.

Ama bir şeyin farkına vardım: Asla onların soğuk küçük krallığının bir parçası olmak istemedim. Tek istediğim *oydu*. Ve şimdi istemiyorum.

An o an sona eriyor ve herkes olağan rollerine geri dönüyor.

Ancak, kocamın bana yönelttiği ağır bakışlarını hissediyorum. Beni izliyor. Beni okumaya çalışıyor. O bakışı tanıyorum. İlk kavga ettiğimizde bana attığı bakışla aynı. Kafası karışık, kızgın, biraz korkmuş ve *kızgın* Mia'ya ne yapacağını bilemiyordu.

İyi. Korkmalı da.

Çünkü bu yıl Stowe'a gelen, hoş görünmek için kendini ikiye katlayan eski Mia değil.

Cesurca dönüp bakışlarımla onun bakışlarına dokunuyorum, böylece *beni* görebilsin. O da başını sallıyor, sonra Winter ailesinin son konuğu gelmeden hemen önce başka yere bakıyor.

"Diana, canım, gelebildiğine çok sevindim," diyor Edith, odanın diğer ucuna doğru süzülürken, gelecekteki gelini oturma odasına girerken kollarını açıyor.

Ailem, kocamın ilişkisi olduğu kadınla kucaklaşıp öpüşürken, ben dik duruyorum. O ise kenarda durmuş, gülümsüyor.

Diana. Ona yaklaşan ve yanağından öpen, biraz daha kalıp bir şeyler fısıldayan kişi odur. Adam başını sallar, ama yüzündeki gerginliği görebiliyorum.

Bir düşünce aklıma gelir ve beni ürpertir.

Ben ona küçük bir hediye hazırlıyordum, ama ya bana ilişkilerini söylemeyi planlıyorlarsa? Ya Aiden benim imzalamam için boşanma belgelerini hazırlamışsa?

Ne olmuş yani? İsteddiğini alacaksın. Buradan başın dik çıkacaksın. Seni aldatması onun utancı, senin değil.

Belki bunu kendime tekrar tekrar söylersem, buna inanabilirim.

Diana'ya doğru yürür ve ona saçma sapan hava öpücükleri gönderirim. "Harika görünüyorsun," derim coşkuyla. O kadar sahte ki dişlerim ağrıyor.

Herkes bunu görebiliyor, hissedebiliyor. Neyse, onlar birbirleriyle böyle konuşuyorlar, ben neden yapmayayım? Neden bir oda dolusu yılanın arasında samimi davranmak zorundayım?

"Teşekkürler, Mia. Bunu şirketimizin Noel partisi için giymiştim." Kocama dönüp bakar, kızarır. "*Herkes* çok beğendi, ben de bu tatil sezonunda bir kez daha giymeye karar verdim."

Oh, Diana. Bugün benim sinirimi bozmak için iyi bir gün değil.

Şampanyamı karıştırırken, pencerede yansımamı görüyorum. Güzel görünüyorum — kıvrımlı saçlar, keskin gözler, her tehlikeli kıvrımı saran kırmızı elbise. Bu halim, sevgi ya da ilgi için yalvarmıyor.

"Aiden kıyafetini ne kadar beğendiğini söyledi." Elimi omzuna koyuyorum ve Aiden'in gerginliğini hissedebiliyorum. "CFO ve Baş Ahlak Sorumlusu görevini üstlendiğin için sana çok minnettar."

Bu sözlerin nereden çıktığını bilmiyorum ama altın değerinde.

"Öyle mi?" Kafası karışmış gözlerle Aiden'a, sonra da bana dönüyor.

Winter Ailesi: 0. Mia: 4.

Kocamın yüzüne bakmaya zahmet etmiyorum. Orada şaşkınlık olmayacak. Ne hissediyorsa, bunu göstermeyecek. Saklayacak, maskelenecek, çünkü ona böyle öğretildi. Babası zayıflığını sezip ona karşı kullanmasın diye ifadesini nötr tutacak. Ve ben de bu tür bir aileye ait olmaya çalışıyorum

? Bir oğulun, babası tarafından aşağılanmamak için her türlü duygusunu gömmesi gereken bir aile mi?

"Yaptığın her şey için sana çok minnettar." İşler yolunda gidiyor.

Aiden'ı arkamda hissediyorum. Sıcaklığı bana yayılıyor. Beni ısıtmıyor. Beni sevmiyor. Onu yakınımda olup da benim olmamasının kaybı yıkıcı.

Ama ben pes etmiyorum.

"Yemek servis edilmeden önce burnumu pudralasam iyi olur." Gianna ve Betty'nin yaptığı o berbat şekilde el sallayıp, doğruca merdivenlere yöneliyorum. Kocamla geceyi geçirmeyeceğim yatak odasında kendime biraz zaman ayırmam gerekiyor.

Aiden

Çenem gergin.

Mia kendinde değil.

Sanki hiç umursamıyormuş gibi, sanki başkasının partisine konuk olmuş gibi, kutlamaların arasında dolaşıyor. Kahretsin, kimse ona yaklaşıp kadar kimseyle konuşmaya bile çalışmadı ve sonra, onlara göre, kaba davrandı.

Benden bir kadeh şampanya getirmesini istedi, ki benim için sorun değildi, ama bu onun yapacağı bir şey değil. Ki, kayıtlara geçsin, *bunu* fark ettiler. Yüksek sesle.

Annem Mia'nın yeni bir ilaç kullanıp kullanmadığını öğrenmek istedi.

Gianna Mia'nın adet döneminde olup olmadığını öğrenmek istedi.

Babam bana onun yaramazlık yaptığını söyledi. "Karını gerçekten kontrol altına almalısın."

Kontrol etmek mi? Sanki o, sevdiğim kadın değil de, çılgına dönmüş, değişken bir finansal varlıkmış gibi.

Ama neden rahatsız olduklarını anlayabiliyorum. Mia *benim* Mia'm gibi davranmıyor. Sessiz, sabırlı Mia'm, ailemin yanında nefes alırken bile özür dileyen Mia.

Beni görmezden geliyor, hayır, daha kötüsü, Diana'ya onun çalışmalarını ne kadar takdir ettiğimi söylediği yorumuyla benimle *alay ediyor*. Ona hiç söylemediğim bir şey.

Öpücüğü biliyor mu?

Ama nasıl bilebilir ki? Belki Diana ona söylemiştir? Her zaman kazanmak için oynadığını ve benim onun için bir ganimet haline geldiğimi düşünürsek, bunu yapmayacağını sanmıyorum.

"Karınla benim hakkımda konuştun mu?" Diana, tuvaleti kullanmak için süitime çıkarken merdivenlerde beni yakaladı ve karımla karşılaşp ona ne haltlar karıştırdığını sormayı umuyordum.

Çocuklara hediyeleri yeni bitirmiştik.

Mia herkese ikimizden birer hediye aldı — bu konuda çok iyidir. Düşünceli, özenle seçilmiş, kişisel hediyeler. Ailemin her bir üyesi için ağacın altında birer hediye olacağını biliyorum.

Ben de ona bir şey aldım — mücevher. İnternete girdim, Tiffany'den bir şey seçtim ve paketlettim. Bana güzelce teşekkür edecek. Sonra her zamanki gibi benim hediyemi açmamı izleyecek, yüzümdeki ifadeyi görmek için sabırsızlanacak.

Tıpkı bana Rory McIlroy imzalı golf sopaları aldığı yıl gibi. Bir önceki yıl, *The Intelligent Investor* kitabının ilk baskısını bulmuş ve üzerine benim adımlı kabartma olarak yazdırmıştı.

"Seni memnun etmek isteyen küçük bir köpek yavrusu gibi. Acınası bir durum," demişti Tristan geçen Noel. Ona karım hakkında çenesini kapatmasını söylemedim. Onu görmezden geldim.

Bir şey söylemeliydim. Onu savunmalıyım.

Diana ile o aptalca öpücük Pandora'nın Kutusu'nu açtı ve günahlarımı ortaya çıkardı. Ve şimdi tüm geçmişteki hatalarım, Noel Geçmişinin Hayaletleri gibi kafamda sıralanıyor — her sessizlik, kaçırdığım her an, onu yeterince yüksek sesle seçmediğim her an.

Artık bunun devam etmesine izin vermeyeceğim.

Kaşlarımı kaldırıp, bir basamak yukarıdan Diana'ya bakıyorum. "Cidden bana karımla yaptığım özel konuşmaları mı soruyorsun?"

Bu ne cüret! İşlerin bu noktaya gelmesine nasıl izin verdim?

Ona kredi limiti verdin ve şimdi bankayı satın almak istiyor, Aiden. Bu senin suçun.

Yutkunur. "Beni senin için çalışan birine indirgemesinden hoşlanmadım."

Siktir!

"Diana, sen benim için çalışıyorsun."

"Biz iş arkadaşından daha fazlasıyız." Kolumu tutuyor. Tırnakları takım elbise ceketimi ve gömleğimi parçalıyor.

Elini çekmek üzereyim ki Mia merdivenlerin tepesine doğru yürürken görüyorum. Bize bakıyor ve gözlerinde incinmişlik görüyorum. Ama bu bir saniyeden fazla sürmüyor ve yerini... eğlence mi alıyor?

"Sizi burada görmek ne güzel," diyor. "Acele etsek iyi olur, değil mi? Edith'in Noel Arifesi yemeğine geç kalmamızdan ne kadar nefret ettiğini biliyorsunuz."

Sonra, ikimizden birinin bir şey söylemesini beklemeden, yasaklanması gereken o kırmızı elbisesiyle kalçalarını sallayarak merdivenlerden aşağı iner.

Sabırla Diana'nın elini kolumdan çekerim. "Sen bir aile dostumuz ve iş arkadaşımızsın, Diana. Ama hepsi bu kadar."

O, meydan okurcasına çenesini kaldırır. "Bütün ailen benimle aşık olduğunu biliyor. İnkâr etme."

"Bunun için vaktim yok," diyorum ona sertçe.

Karımı kovalıyorum — bunu yapacağımı, yapmak zorunda kalacağımı hiç düşünmemiştim. Yemek odasına girmeden önce, kütüphanenin yakınında ona yetişiyorum.

"Mia." Onun bileğini tutuyorum ve itiraz etmesine fırsat vermeden onu kütüphaneye götürüyorum.

Eski moda, aşırı deri döşemeli kütüphanedeyken gülümsediğini fark ediyorum. "Evet, canım."

Bileğini bırakıyorum. Sesindeki alaycı ton beni derinden etkiliyor. Öfke içimi kaplıyor. Karımı geri istiyorum, bu karikatürü değil, bu...

"Senin sorunun ne?" diye tıslıyorum. "Biraz..." Kendimi durduruyorum, ama o başını eğiyor.

"Söyle," diye meydan okur, gözleri parıldayarak.

"Sürtük," diye bağırırım. Sessizce. Keskin bir şekilde. "Bu gece biraz sürtük gibi davranıyorsun, Mia."

Ağzı alaycı bir gülümsemeye bükülür. "Bence bu konuda oldukça iyiyim. Sence de öyle değil mi?"

Kanım kaynar. "Ne yapıyorsun?"

"Yeni bir şey deniyorum. Sence yakışıyor mu?"

Ben bir şey söylemeden kütüphane kapısı açılır.

"Mia, akşam yemeğine geç kalmandan hoşlanmadığımı söylemiştim," diye annem ters bir sesle konuşur.

"Onunla birlikteyim," diye homurdanarak öne çıkıyorum.

Ve birdenbire aklıma geliyor: hep böyle miydi? İkimiz de hatalıyken, neden bana değil de ona böyle şeyler söylüyorlar? Şu an olduğu gibi. İkimiz de akşam yemeğine geç kaldık, ama sadece o azarlanıyor. Ve neden ikimizden biri *azarlanmalı* ki? Biz yetişkiniz, lanet olsun.

"Gitsen iyi olur." Mia alınmış değil; gözlerini deviriyor.

"Mia, bu konuşma bitmedi," diyorum sertçe. "Bir şeyler ters gidiyor ve ne olduğunu bilmek istiyorum. Anlamadığım bir şeyi düzeltemem."

Başını eğiyor, solgun bir gülümsemeyle. "Hiçbir şeyi düzeltmeni beklemiyorum, Aiden."

Az önce *lanet* mi dedi? Karım küfür etmez, Tanrı aşkına, *asla küfür etmez*.

Bir terslik var. Bunu biliyorum. Ve ne olduğunu zaten bildiğimden korkuyorum.

Mia

Bliss'in yemek odası etkileyici bir şekilde dekore edilmiştir.

Cılalı meşe mum ışığında parılıyor, kristal bardaklar ateşin ışığını tam olarak yakalıyor ve masanın ortasında kış çiçekleri, kızılıcıklar ve gümüş boynuzlardan oluşan devasa bir süsleme var. Winter dünyasındaki her şey gibi, her şey özenle seçilmiş. Güzel ve soğuk.

Amuse-bouche, "bir çeşit" kaz ciğeri. Başlangıç olarak üç farklı şekilde hazırlanmış ıstiridye servis edildi.

Ana yemek, portakal soslu kızarmış kaz, tatlı patates graten, incir ve roka salatası ve kimlik krizi yaşayan ekmek kırıntıları gibi tadı olan "*dekonstrüktif* doldurma" adlı bir yemektir.

Kendime mütevazı bir porsiyon alıp, garsona nazikçe gülümsedim.

Gianna'nın kızı Ellie kucağımda, yapışkan parmaklarını saçlarıma sokarak kulağıma sırlarını fısıldamaya çalışıyor. Üç yaşında ve sesini kontrol etmeyi bilmiyor. Onu çok seviyorum. Masumiyeti, gerginliğin hakim olduğu bu evde bir merhem gibi.

Çocuklar bana çekiliyor.

Kayınvalidem ve kayınpederim bunun benim anaokulu öğretmeni olmamla ilgili olduğunu düşünüyorlar. Bence bunun benim insan olmamla ilgisi var. Ben çocukları görmezden gelmiyorum ve onların küçük insanlar oldukları için daha az değerli olduklarını düşünmüyorum, onların ebeveynlerinin yaptığı gibi.

Winter ailesinde çocuklar görülmeli ama sesleri duyulmamalıdır.

Ellie bunu anlayamayacak kadar küçük ve benimle birlikteyken genellikle sessiz kaldığı için kimse itiraz etmiyor.

Kayınpederimin bir keresinde dediği gibi, "*Eğer dadılık oynamak istiyorsa, bırak oynasın.*"

İyi bir aile üyesi olduğumu düşünüyordum, ama o beni bir yardımcıya indirgedi. O zamanlar bu beni çok derinden etkilemişti. Artık bu adamın söylediği veya yaptığı hiçbir şeyin beni etkilemeyeceğini biliyorum.

Bu zehirli ortamdan kurtulma düşüncesi bile içimi rahatlatıyor. Bu aileyle ilişkimi tamamen bitirdiğimde ne kadar özgür hissedeceğimi hayal edebiliyorum.

Aiden karşımda oturuyor. Gözleri, hiç öğrenmeye zahmet etmediği bir dili okumaya çalışır gibi, birkaç dakikada bir bana kayıyor.

Onu özleyeceğim. Bunu biliyorum.

Onu seviyorum — onu başka bir kadınla öpüşürken gördüğüm anda bu sevgi bitmedi ve ona boşanma belgelerini verdiğimde de bitmeyecek. Ama son altı yılı geride bırakmak için çok çaba sarf etmem gerekecek — gerçek, içten gelen bir çaba — özellikle de kocamın beni başka biri için terk ettiği son iki yılı. Onları birlikte, fiziksel olarak yakınlaşıırken görmek, gerçekliğin beni nihayet harekete geçmesi için yeterli oldu.

Aşk, istediğiniz kişinin kusurlarını görmenizi engeller.

Ama karşılıklı olmayan aşk daha da kötüdür. Gördüğün kusurları görmezden gelmene neden olur, çünkü daha fazlasını istemek — daha fazla zaman, daha fazla ilgi, daha fazla onunla olmak — onu korkutup kaçırabilir. Ve içten içe, gerçeği zaten biliyorsun: o seni senin onu sevdiğin gibi sevmiyor.

"Biliyorsun Mia, anaokulu öğretmenini hiyerarşide en altta yer alır. Daha büyük çocuklara öğretmenlik yapmayı hiç düşündün mü?" Tristan bilmek istiyor. Aslında bana hakaret etmek istiyor, ama bunu bir soruya sarmalıyor.

"Tristan," diye bağıyor Aiden.

Ellie'nin saçlarını öpüyorum ve ondan teselli buluyorum. "Bazen düşünüyorum. Ama dünyanın insanlara hakaret ederken gülümsemeyi öğretmeden önce, genç zihinleri şekillendirmek daha tatmin edici geliyor bana."

Masa sessizleşir.

"Ne dedin sen?" Tristan göğsünü kabartmış, heyecanlanmış bir halde.

O benim onu tanımadığımı sanıyor. Ama tanıyorum. Aiden sinirlendiğinde bana dert yanardı, bu yüzden Tristan'ın tam olarak kim olduğunu biliyorum:

tam bir ezik, aile isminin arkasına sığınan biri. Parmaklarını kıpırdatmadan maaşını alıyor ve dürüst olalım, üstüne üstlük zayıf bir fermuarı var.

Ama Winter ailesindeki tüm erkekler öyle değil mi? Aiden. Nelson.

Tristan.

Hepsi de lanet olası aldatıcılar.

"Aiden, canım, Nelson'a Lancaster Group ile görüşmeni söyledin mi?" Diana araya girer.

Hayatım mı?

Vay canına! O da herkesin önünde.

Hak iddia mı ediyordu?

Ve neden hala bu kadar çok acıyor? Aiden bu soruya şaşırılmış görünüyor. "Ne?"

"Lancaster..."

"Toplantı iyiydi," diye sözünü kesti, gözleri bana bakıyordu.

Duygularımı bastırıyorum. Yıllardır pratik yapıyorum. Şimdi işe yarıyor.

Aiden boğazını temizledi. "Biliyor musun bilmiyorum ama Mia, Eğitim Etkisi dalında Vali Ödülü'ne layık görüldü. Yılın Öğretmeni."

Ona bakarım. Genelde benim başarılarımı paylaşmaz, muhtemelen para ile ilgisi olmadığı için *yeterince başarılı* olmadıklarını düşünüyor.

"Gerçekten mi?" Nelson bana küçümseyen bir bakış attı. "Maaşına zam da yapıldı mı?"

İşte bu!

"Her şey parayla ilgili değil, baba," diye itiraz eder Aiden.

Tamam, bu garip. Genelde beni savunmaz, ne babasına ne de ailesinden başka birine.

Nelson alaycı bir şekilde güler. "Para önemsiz olduğunda değil."

Herkesi görmezden geliyorum ama Ellie kolumu çekiştirince dikkatimi ona veriyorum. "Mia teyze?"

Gözlerimi kırıştırtıyorum, yakalandım. "Ne var, tatlım?"

"Bana cevap vermiyordun," diye yumuşak bir sesle şikayet ediyor. "Üzgünüm. Düşünüyordum da."

"Düşünmek babamı bağırır," diyor.

Alnını öperim ve fısıldarım, "O zaman babacığın dinlemeyi denemesi lazım."
Masanın başındaki Nelson homurdanır. "Bir şey mi dedin Mia?"

Ben ona ona baktım göz gözüne rahatsız olmadan.
"Sadece paylaşmak bir birkaç anaokulu bilgeliği
paylaşıyorum. Bunlar yetişkinler için şaşırtıcı derecede geçerli."

Nelson, ona pisliğin tek olduğunu nasıl söylediğimi anlayamadan, Nelson Jr.
meyve suyunu döküyor.

Betty ateş ona ayaklarına ayaklarına bir masa
masa örtüsü gibi patlayıcılarla patlayıcılarla kaplı. "Lulu, peçeteler!"
The zavallı dadı, kim bekleyen bekleyen bekleyen kapının
kapınıkoşarak koşarak gelir.

Sanki *Downton Abbey* dizisindeymişim gibi hissediyorum, hizmetçiler
efendileri ve hanımları yemek yiyene kadar bekliyorlar.

"Sorun yok." Peçeteyle dökülenleri siliyorum. "Bir şey olmadı."

"Çocukların yatma zamanı geldi." Edith ayağa kalkar ve Lulu'ya parmaklarını
şıklattır. "Hepsini yatırabilir misin? Mia, Ellie'yi Lulu'ya bırak."

Yeğenimi öpüyorum. Muhtemelen son kez. Onu Lulu'ya verirken kalbim biraz
sıkışıyor.

"Ama anne, tatlıyı yemedik," diye bağırır Nelson Jr. "Yeter," diye homurdanır
Nelson.

Zavallı Nelson Jr. küçülür, Carla da öyle.

Bu adamı tüm kalbimle nefret ediyorum.

Çocuklar gönderildikten sonra, Nelson çocuklarını küçük düşürme konusunda
pek de incelikli olmayan sanatına geri dönüyor.

"Lancaster Group'tan ne kadar kazandın, Aiden?" diye sorar.

Kocam, okul müdürünün odasındaki bir öğrenci gibi sandalyesinde dikleşir. "İki
yüz elli ile kapattık. Ayrıca, üçüncü çeyreğe bağlı performans teşvikleri de var."

Nelson kaşlarını kaldırır. "Sadece 250 mi?"

"Konservatif bir teklifti. Başka yerlere bakıyorlardı..."

Nelson alaycı bir şekilde güler. "Başka yerlere bakıyorlardı çünkü senin
anlaşmayı kapatacak güce sahip olduğuna ikna olmamışlardı."

Aiden'in çenesi seğirir, ama hiçbir şey söylemez.

Nelson şarabını karıştırır. "Biliyorsun, ben bu işi yönetiyor olsaydım, 350 bin dolar ve yönetim kurulunda bir koltukla ayrılırdık. Ama neyse —iyi denemeydi."

Ardından gelen sessizlik acımasızdır.

Gianna başka yere bakar. Tristan telefonunu kontrol ediyormuş gibi yapar. Kimse Aiden'ı savunmaz. Kimse asla savunmaz. Bu üzücü bir durum çünkü herkes Nelson'ın şirketi yönetmekte başarısız olduğunu ve ailenin mali durumunun Aiden sayesinde iyi olduğunu bilir, ama yine de Aiden hiç önemsenmeden ezilir.

Nelson memnuniyetle arkasına yaslanır. "Sizin nesil 'elinden gelenin en iyisini yapmaya' önem veriyor, değil mi? MBA diplomanın yanına katılım kurdelesini asabilirsin."

Kocama bakıyorum. Duruşu mükemmel, çenesi sıkı, yanağındaki kaslar seğiriyor. Herkese sakın görünüyor.

Ama ben gerçeği biliyorum. O küçülüyor, tıpkı babasının kontrolü altında olduğu zamanlarda olduğu gibi. Bir an için ona neredeyse acıyorum.

"Bir dahaki sefere daha iyisini yapacağız, eminim," diyor Diana. "Sherman Financial ile bir toplantımız var ve bunu büyük bir başarıya dönüştürebileceğimizi biliyorum. Değil mi, hayatım?"

Onun için neredeyse üzüldüğüm hissi, Aiden'ın Diana'nın "hayatım" kelimesini güvercinlerin çatıya pislik bırakması gibi kullanmasından memnun görünmemesine rağmen, "*canı cehenneme*" hissine dönüşüyor.

"Sherman Financial seninle dalga geçiyor. Her zaman toplantı talep ederler, sonra son dakikada başka biriyle giderler." Nelson şarabını içti.

Tristan sonra fikrini söylemeye karar verir, sonra Patrick ve... Ben *yine* onları görmezden gelirim.

Telefonum titrer.

Onu masanın altındaki cebimden çıkarır ve ekrana bakarım.

Katya: *Mutlu Noeller, bebeğim. Umarım iyisindir. Annemle akşam yemeğini yeni bitirdim. Cristiano Stowe'da. Senin işaretini bekliyor. Seni alıp evine götüreceğim. Bu gece yalnız kalmayacaksın. Seni seviyorum.*

Katya annesiyle birlikte ve keşke ben de onlarla olsaydım. Eminim ki, bakım evinin yemek salonunda yemek yemek bu boktan durumdan daha rahat olurdu.

bu boktan durumdan daha rahat olurdu.

Gösterim ve anlatımım bittikten sonra beni Bliss'ten uzaklaştıramayacağı için Cristiano Rivas'ı işe aldı. Hukuk fakültesinden bir arkadaşı. Büyük bir kar amacı gütmeyen kuruluşun genel danışmanı ve Bliss'e yakın güzel bir eski çiftlik evi var. Onu iyi tanıyorum, üçümüz sık sık birlikte takılırız.

Ondan da bir mesaj geldi, hazır olduğumda haber vermemi, on dakika içinde orada olacağını söylüyor. Ona rahatsızlık vermekten nefret ediyorum ama Katya, Cristiano'nun yardımını kabul etmezsem annesiyle Noel'i iptal edeceğini söyledi.

Telefonumu cebime koyup başımı kaldırdığımda Aiden'ın gözlerinin bana dikildiğini gördüm. Gözlerinde yeni bir şey vardı. Başını eğip bana gülümsedi. Eskiden yaptığı gibi, sanki sessizce "*Seni seviyorum*" diyordu.

Ama sen beni sevmiyorsun, Aiden. Sevseydin, o kaltağı öpmezdin.

BÖLÜM 8

Aiden

"Mia, bebeğim, konuş benimle," diye ısrar ediyorum arka verandada, soğukta durmuş, paltosunu kendine sararak.

O büyük boy yün paltosunun içinde küçük görünüyor, sanki giyinik oyun oynayan küçük bir kız gibi.

Karım zayıf değil, sadece kompakt. Sıkı kıvrımları, ellerime göre yapılmış bir beli, yumuşak bir vücudu var. Topuklu ayakkabılarla omuzlarıma kadar geliyor. 188 cm boyumla, ondan 20 cm daha uzunum. Genelde topuklu ayakkabı giymez ve giymediğinde, eğilip fısıldadıklarını dinlemek isteyeceğiniz türden bir kadın.

Sıcak teni ve koyu saçlarıyla, her zaman seksi bulduğum arduvaz grisi gözleriyle bana bakar. Gözlerinde fırtınalı bir şey var, istediği zaman okunamaz, istemediği zaman ise yıkıcıdır. Saçları yüzünün etrafına dökülmüş, koyu kahverengi ve hafif dalgalı, sanki her zaman hafif bir esintinin ucunda kalmış gibi.

"Ne hakkında konuşmak istiyorsun?" diye soruyor, korkuluğa yaslanarak, kollarını kavuşturmuş.

Yaklaşıyorum. Dudaklarına öpmek için eğiliyorum, ama o başını çeviriyor ve yanağına öpücük konduruyorum. Kalbim çarpıyor. Biz öyle bir çift değiliz. Dokunmayan, sevişmeyen, yapmayan çiftlerden değiliz...

Aniden, gerçek yüzüme çarpar.

Eskiden *öyle* bir çift değildik, ama *şimdi* öyleyiz — Winter Financial'ı devraldığımdan beri yavaş yavaş ve istikrarlı bir şekilde öyle olduk. Yoksa Diana Vermont'a geri döndüğünde mi oldu?

Hayır. Kesinlikle hayır. Diana'ya o şekilde ilgi duymuyorum.

Ama kendime söylediğim yalan çok zayıf. Diana'ya cinsel olarak ilgi duymuyor olabilirim, ama onunla vakit geçirmekten hoşlanıyorum — hem işte hem de iş dışında. O, benim maruz kaldığım baskıyı ve yaptığımız işin önemini anlıyor. Başarılı olmak için ona güvenmeye başladım, belki de fazla güveniyorum.

Ama Mia benim hayatım. Eve döndüğümde onu bulamayacağımı düşünemiyorum.

Son zamanlarda çok seyahat ediyorsun, değil mi Aiden? Diana ile geç saatlere kadar çalışıyorsun. Telefonla halledilebilecek toplantılara katılıyorsun. Eşine koşarak eve gitmiyorsun, değil mi?

"Sen sen değilsin," diye patladım. İki kaşını da kaldırdı.

"Yani... garip davranıyorsun."

Söylediklerimi düşünür gibi kaşlarını çatıyor. "Öyle mi? Nasıl?"

Nefes verirken içimde bir hayal kırıklığı hissediyorum. Aramıza koyduğu mesafeye alışkın değilim.

"Herkes ters davranıyorsun." "Öyle mi?"

Sesinde ince bir meydan okuma var ve bu beni rahatsız ediyor. "Bak, sana kaltak dediğim için özür dilerim."

Gülüyor. Sert bir gülüş değil. Beklenebileceği gibi kendini küçümseyen bir gülüş de değil. Hayır, tam anlamıyla "*bu çok komik*" diyen bir kıkırdama.

Omzuma hafifçe vuruyor. "Oh, Aiden, biri doğruyu söylediğinde asla gücenmem."

Yutkunuyorum. Ona öpücükten bahsetmek istiyorum. Yapmayı düşündüğüm ve zaten yapmaya başladığım değişikliklerden bahsetmek istiyorum. Onun yanında olacağım. Ailemden onu daha fazla koruyacağım. İşle ilgisi yoksa Diana'dan uzak duracağım. Hiçbir şeyin evliliğimizi mahvetmesine izin vermeyeceğim. Eve karıma döneceğim. Bunca yıldır onun bana baktığı gibi ben de ona bakacağım.

Sanki benim gerçeğimi söylememi, içimdeki çürümüşlüğü, yaptığım korkunç şeyi açığa vurmamı bekliyormuş gibi bana bakıyor.

"Sen kaltak değilsin," diyorum yumuşak bir sesle ve yumuşak yanağını avuçlarım. Verandanın kapısı açılıyor.

"Hediye zamanı," diye Betty'nin arkamdan sinir bozucu, şarkı söyler gibi neşeli sesini duyuyorum. "İkiniz daha sonra oynaşabilirsiniz."

Bir kıkırdama duyuluyor ve ardından kapının kapandığını duyuyorum. "Sevişmek ister misin?" diye alay ediyorum.

Gözleri soğuklaşır. "Hayır. Hediyeleri açmak istiyorum."

Onu nasıl yumuşatacağımı bilmiyorum çünkü şu anda tavrında ısrarcı. Onu hiç böyle görmemiştim. Bana yardımcı olacak bir sorun giderme kılavuzum yok.

Ama ne yapmam gerektiğini biliyorum. Ona daha fazla değer vermem gerekiyor.

Yaptığı her şey için minnettar olduğumu ona göstermeliyim. "Herkese hediye aldığın için teşekkürler, Mia." O gülümser.

"Ne?" diye soruyorum.

Omuzlarını silkiyor ve yanımdan geçip içeri giriyor.

"Ne?" diye tekrar soruyorum, ceketini çıkarmasına yardım ederken. "Önemli değil," diyor tatlı bir sesle.

Oturma odası sıcak ve herkes her zamanki yerlerine oturmuş. Oturma alanı geniş ve devasa Noel ağacına bakıyor.

Mia ve ben her zamanki yerimize otururuz — şöminenin yanındaki kenar koltuklara. Rahatsız değil, ama belirgin bir şekilde ayrı. Kolçakları yok. Tamamen dik oturmadıkça sırt desteği yok. Misafirler için tasarlanmışlar.

Etrafa bakıyorum. Annem ve babam kanepede oturuyor, Diana annemin yanında. Betty ve Tristan ikili koltukta oturuyor. Patrick ve Gianna ise annemle babamın karşısındaki aynı model kanepede oturuyor.

"Bazı koltukları çekmemi ister misin, bebeğim?" diye soruyorum Mia'ya, Winter ailesinin sosyal hiyerarşisinde, karım ve benim lanet olası yedek koltuklara mahkum olduğumuzu fark ettiğim için hoşuma gitmeyen bir durum.

Ben en büyüğüm. CEO'yum. Winter adını her üç aylık raporda en üstte tutan kişiyim ve bize böyle mi davranılıyor?

Mia bana parlak bir gülümsemeyle dönüyor. Gördüğüm en sahte gülümseme. "Neden?"

Kafamı sallıyorum. Ne diyeceğimi bilmiyorum. Neden daha önce görmediğim bu şeyleri şimdi görüyorum, bilmiyorum.

Oh, evet, biliyorsun, Aiden Winter. O öpücük yüzünden. Gözlerini açtı, artık ailenin karına ve sana nasıl davrandığını görebiliyorsun. Ve senin karına nasıl davrandığını.

"Ağaç altındaki hediyeler bu yıl daha hafif görünüyor," diyor babam. Bize bakıyor.

"Ne?" diye soruyorum, şaşkın bir şekilde. "Şimdi hediyeleri mi sayıyoruz?"

Annemin dudakları incelir. "Sadece... Mia, belki unuttun, ama bu yıl sen ve Aiden'dan aileye hediye yok. Sadece çocuklara var. Ve senden ona, ondan sana birer tane var."

Mia her zamanki gibi aileye hediye almamış mı?

Ona bir bakış attım ve yüzünde sakin, neredeyse aziz gibi bir ifade vardı. "Biliyor musun Edith," dedi tatlı bir sesle, "Az önce fark ettim ki, her Noel'de hiçbiriniz bana bir şey almıyorsunuz, o yüzden..."

"Aiden ve senin için her zaman ağacın altında bir şeyler var," diye annem sözünü keserek sertçe cevap veriyor.

Lanet olsun! Mia haklı. Ailem ona özel bir hediye almıyor. Bize "çift" hediyeleri alıyorlar, ama ben dahil diğer herkes kişisel bir hediye alıyor, ayrı ayrı paketlenmiş, ayrı ayrı seçilmiş.

Bunu daha önce nasıl fark etmedim?

Bakmamışsın, aptal. Çünkü bu tür şeyleri umursamıyorum.

Ama onlar

önemsiyor.

Mia

önemsiyor.

Onun için aldığım mücevherleri düşünüyorum. Elmas damla küpeler. Onları internette almak için tam on dakika harcadım. Utanç duyuyorum. Mia herkes için büyük çaba sarf ediyor, ama ben dahil hiçbirimiz onun için fazla çaba göstermiyoruz.

Peki, bu durum değişecek.

"Neyse." Mia elini salladı. "Artık bunu değiştiremeyiz, değil mi? Aiden, önce benimkini açmanı istiyorum."

Ağacın yanına gider ve oldukça gösterişli bir zarfla geri gelir — altın varak, kırmızı kurdele, sanki içinde önemli bir şey varmış gibi kalın ve parlak.

önemli bir şey varmış gibi.

Kalbim sıkışır.

Onu tanırım.

O zarfı iki yıl önce şehir merkezindeki pahalı bir Noel mağazasından satın almıştım. Hediyesini sipariş etmek için çok uzun süre beklemiştim — işler çığırından çıkmıştı, piyasalar dalgalıydı ve kendime onu telafi edeceğimi söyledim. Bu yüzden bir not yazdım, zarfın içine koydum ve üzerine "*Paris Gezisi*" yazdım.

Ciddiydim. Ama hiç gitmedik.

Diana ile Paris'e gittin ve evlilik yıldönümünde de onunla oradaydın, Aiden.

Zarfı ondan alıyorum.

Etrafa bakındım. Herkes izliyordu. Bu bir gelenek. Herkes hediyesini açar ve onun hakkında konuşuruz.

Kurdeleyi çözüyorum ve zarf açılıyor. Dünya duruyor.

Boşanma belgeleri.

Düzgünce katlanmış. İmzalanmış. Tarihleri yazılmış. Göğsümü bıçak gibi delen hukuki dil.

"Bu da ne böyle?" Kelimeleri zar zor çıkarabiliyorum.

O gülümser, ayağa kalkar, sakın ve soğukkanlıdır, sanki kışın ortasında Noel'de canlı bir el bombası bırakmamış gibi.

Sayfaları çevirirken elim titriyor. Fotoğraflar.

Siktir.

On tane. Hepsi aynı an. Farklı filtreler. Fotoğraflar Diana ve benim.

Öpüşürken.

Bu bir ihanet kaleydoskopu.

Mia'ya bakıyorum. "Bebeğim, bunun bir anlamı yoktu, sen..."

"Hadi ama Aiden, zaten yeterince klişe olduğun halde daha da klişe olma." Sesi alaycı, neredeyse sıkılmış gibiydi, sanki bunu benden bekliyormuş gibi.

Bunu yaptığına inanamıyorum. Mia kindar biri değildir ama... "Sana ne verdi?" diye sorar babam.

"Evet, oğlum," diye annem ısrar ediyor.

Bir şeylerin ters gittiğini biliyorlar.

"Ona boşanma belgelerini verdim," diyor Mia.

"Mia, senin neyin var senin?" diye bağıırır annem. "Nasıl böyle bir şey yaparsın?"
Karım boğuk bir kahkaha attı.

"Edith, bu olayları başlatan numara haftalar önce Aiden tarafından yapıldı" —
gözlerini Diana'ya diker—"ve *onun* tarafından."

"Ne?" Diana ayağa kalkar. "Ne demek istiyorsun?"

Mia fotoğrafları elimden alır. Ben de ona izin veririm. Şoktan başka bir şey yapamıyorum. Kırılan buzun üzerinde duruyorum. Soğuk suya batmaya başladım bile.

Fotoğrafları konfeti gibi havaya fırlatıyor. Fotoğraflar, İran halısının üzerine kar taneleri gibi dağılıyor.

Diana keskin bir çığlık atıyor. "Bu da ne böyle?"

Herkes bir fotoğraf alır. Herkese yetecek kadar var.

Fısıltılar. Sert bakışlar. Annem boğuk bir ses çıkarır. Babam "Neler oluyor?" diye mırıldanır.

Boğazım düğümlenir.

Odanın diğer ucundaki Diana'nın yüzü soluyor.

"Bu çok kötü bir davranış, Mia." Babam fotoğrafa bakar ve onu yere atar.

"Hayır, değil. Ve öyle olsa bile, davranışlarımdan memnunum. Bu *seni* rahatsız ediyor, ama ben hiç umursamıyorum," Mia sakın bir sesle konuşur. "Farkı görüyor musun?"

"Bu ne cüret?" Babam çılgına dönmek üzere ve ben kendimi onunla Mia'nın arasında buluyorum.

Mia gülüyor, *gerçekten* gülüyor. Acı bir gülümseme değil. Histerik bir gülümseme de değil. Hafif, soğuk ve özgür bir gülümseme. "Oğlun Şükran Günü'nde başka bir kadını öptü, sen de *benim* davranışımı mı bahsediyorsun?"

"Seni nankör küçük..." Annem başlıyor.

"Anne, yapma." Durumu daha da kötüleştirmemesi için elimi kaldırıyorum.

"Mia, bunu konuşalım."

"Konuşmak çok abartılıyor, sence de öyle değil mi?" Mia dikkatsizce yorum yapıyor.

Ama onu tanıyorum. O kırılmış. Onu ben kırdım. Bunu biliyorum.

"Sen hayatımın aşkıydın." Sesi titriyor ve acısını hissedebiliyorum. "Ve sen beni terk ettin. Senin ilgini,

zamanını ve sadakatini istedim, ama sadece kırıntılar aldım. Artık kırıntılar için minnettar olmaktan bıktım."

Mia

"Çık dışarı." Edith kapıyı işaret ediyor.

Onu görmezden geliyorum.

Odaya göz gezdiriyorum — hepsi şok ve öfkeyle donmuş, mükemmel bir tablo gibi duruyorlar. Gözleri bıçak gibi. Ağızları yarı açık. Sessiz, uysal anaokulu öğretmeni, özenle hazırladıkları Kış Harikalar Diyarı'nı küle çevirdiğine inanamıyorlar sanki.

"Oh, gideceğim, Edith," diyorum laconically. "Ama önce birkaç gerçeği açıklığa kavuşturalım."

Bunu planlamamıştım. Ama şu anda hepsinin bana baktığı şekilde, sanki suçlu benmişim gibi, kendilerini üstün görerek, içimi kemiriyor.

"Altı yıldır ağzımı kapalı tuttum," diyorum. "Ama bunu düzeltmek üzereyim."

Diana konuşmaya başlar, ama ben elimi kaldırırım. "Konuşma. Sen evli erkeklerle yatma alışkanlığın var, değil mi?"

"Ne?" Şoktan yüzü grotesk bir hal alıyor.

Kocam beni bu saçmalık için mi terk etti?

"Bebeğim, Mia," diye başlıyor Aiden, ama onu ilk kez parmak hareketiyle susturuyorum. Şoktan donup kalıyor.

"Diana'nın kocasının, evli olan kuzeniyle yattığı için onu evden attığını biliyor musun? O zaman kuzenin karısı sekiz aylık hamileydi."

Oda sessizliğe büründü, bu sessizlik çok hoştu. Ve hepsinin Diana'ya bakışları? *Paha biçilemezdi.*

"Ne dediğini bilmiyorsun," diye tıslar Diana.

Gülümserim. "Biliyorum. Bak, eski kocanın kız kardeşinin anaokuluna giden bir çocuğu var ve o da ağzından kaçırmış. İnsanlar çocuklarının öğretmenleriyle konuşur, ne diyebilirim ki!"

"Bu iğrenç." Gianna başını sallar. "Sen her zaman düşük sınıftın; bunu göstermek zorunda değilsin."

"En azından benim bir işim var." Öfkeyle ona dönüyorum. "Yetersiz olduğun için kovuldun."

Ağzı açık kalır. Tanrım, bu çok iyi geldi. Patrick karısına bakar. "Kovuldun mu?"

"Üç ay önce," diye ekledim, çünkü bu sandığımdan daha eğlenceli olmuştu.

"Aiden," diye bağırır Nelson, "karını sustur..."

"Oh, Nelson, bırak şunu. Oğullarına sadakatsizliği öğreten sensin. Oh, bu arada Gianna, *gerçekte* neyin düşük sınıf olduğunu biliyor musun? Montreal'deki babanın metresi senin yaşından daha genç olması."

Nelson bana doğru bir adım atar, ama Aiden sanki onun korumasına ihtiyacım varmış gibi araya girer. *Pislik!*

"Adı Kitty Anderson. İsveçli. Eski manken. Şu anki metresi."

Nelson öfkeden köpürüyor.

"Altı ay önce Montreal'de arkadaşlarımla birlikteyken onu seninle gördüm. Ve sonra, ne oldu biliyor musun? O ve ben Burlington'a dönen uçaktaydık. Bana Sugar Daddy'si hakkında her şeyi anlattı."

Yüzü morarır. "Seni kendini beğenmiş küçük..."

"Nelson?" Edith'in sesi tizdir.

"Kes şunu Mia," diye bağırır Tristan.

"Sen hiç konuşmamalısın, sevgili kayınbiraderim." Dikkatimi, her zaman benim kısırlığım hakkında konuşmak için elinden geleni yapan Betty'ye çeviriyorum. "O, Lulu'yla yatıyor."

Sonra Aiden'a dönüyorum. "Bu yüzden işe gelmiyor. Çocuklar okulda. Betty, öğle yemeği grubundaki arkadaşlarıyla

şampanya ve Vicodin ile *tedavi* ediyor, o da Fransız dadıyı beceriyor. Daha klişe olamaz mı?"

Betty ağlamaya başlar. Tristan, Aiden'a karısını susturması için bağırır.

Edith, Nelson'a bağırıyor.

Diana kimsenin duyamayacağı bir şey söylüyor. Yeterince yüksek sesle konuşmuyor ve çok fazla sızlanıyor.

Son olarak gözlerimi Aiden'a diktim.

Beni izliyor, yüzü solgun, dudakları sıkı. Bu, yönetim kurulu odalarına sahip ve imparatorluklar kuran kontrollü adam değil. Bu, ayaklarının altındaki zeminin çatladığını izleyen bir adam.

"Ondan boşanırsan, bir kuruş bile alamazsın." Nelson'ın gözleri Sauron'un ki gibi acı ve ateşle doluydu.

Odaya göz gezdiriyorum. "Birincisi, senin paran hiç umurumda olmadı. Ben ailemi önemsiyordum. Kocamı önemsiyordum."

Kocama bakmıyorum çünkü gücüm tükeniyor. Çökmek üzereyim. Cristiano'nun dışarıda SUV'sinde olması iyi bir şey. Hediyeleri açmaya başlamadan hemen önce ona mesaj attım.

"İkincisi, yıllarca senin şirketinde acı çekerek çalıştım, bence işten payımı hak ettim, sence de öyle değil mi?"

Nelson gülüyor. "Evlilik sözleşmeni biliyorum ve..."

Elimi kaldırıyorum. "İsrar ettiğin o küçük maddeyi hatırlıyor musun? Sadakatsizlikle ilgili olanı?"

Onu ezbere biliyorum.

Taraflar, evlilikte güven, gizlilik ve karşılıklı saygıyı korumayı kabul ederler. Taraflardan biri evliliği makul ölçüde tehlikeye atan bir davranışta bulunursa, diğer taraf, yasaların izin verdiği ölçüde, suçlu tarafın varlıklarının %50'sine kadar olmak üzere adil tazminat talep edebilir.

O burun kıvrır. "Elinde hiçbir şey yok, bayan."

Katya, Diana ve Aiden'ın öpüşürken çekilmiş fotoğrafının mahkemede geçerli olacağından emin. Aiden çok fazla itiraz ederse, birbirlerine gönderdikleri tüm e-postaları, birlikte yedikleri tüm akşam yemeklerini ve nerede yediklerini, aralarındaki tüm iletişimi mahkemeye sunacak. Aiden'ın iş arkadaşlarını ve ilişkilerini bilen herkesi ifadeye çağırarak. *Aiden'ın hayatını mahvedeceğini* söz verdi.

Belli ki biri küçük yazıları okumamış, ama *bu hanımefendi* okumuş. *Ne kadar da lezzetli!*

Omuz silkiyorum. "O zaman her şey yoluna girecek, değil mi?"

Aiden başını sallar. Gözleri yaşlıdır, davranışları dayak yemiş birinin davranışlarına benzer.

Benim dünyama hoş geldin!

"Mia, biz..."

"Konuşmak mı? Ne hakkında? Senin de baban ve kardeşin gibi olduğunu mu? O zaman onlar gibi biriyle evlenmeliydin... Diana gibi."

"Hayır," diyor Aiden, etrafımızdaki dramaya rağmen gözleri üzerimde. "Bir hata yaptım. Bundan kaçış yok, Mia. Ama..."

"Hatayı yapan benim." Gözlerim yaşlarla dolar. Artık onları durduramam. "Senin gibi duygusal ve ahlaki açıdan iflas etmiş biriyle asla evlenmemeliydim."

Hâlâ yerde dağılmış olan boşanma belgelerine bir göz atıp, oradan ayrılıyorum.

Giriş holüne varır ve paltomu giyerim. Çantamı alıp dışarı çıkarım.

Yıllarca kazanmaya çalıştığım ailemi terk etmek altmış saniyeden az sürüyor.

Aiden

Onun peşinden koşuyorum.

Ayaklarım sert ahşap zemini dövüyor.

Ağır ön kapıdan geçip buz gibi ön merdivenleri aşıyorum. Soğuk gece havası ciğerlerimi keserken göğsüm yanıyor.

Onu, artık istemediği hayatının küllerinden uzaklaşır gibi, siyah bir SUV'nin yolcu koltuğuna kayarken yakalıyorum.

"Mia!" diye bağıríyorum.

Bana bakmıyor bile.

Arabanın kapısı kapanır. Lastikler karın üzerinde gıcırdar. Ve bir anda... o gitmiştir.

Nefes nefese, yumruklarımı sıkarak, onun az önce bulunduğı yere bakarak orada duruyorum.

Onu kaybettim.

Onu kaybettim lan!

Soğuk beni içeriye geri zorluyor — olmak istemediğim bir yere. Karıma gitmek, peşinden koşmak ve bize bir şans vermesi için yalvarmak istiyorum. Bunu düzeltmem için bana bir şans vermesi için. Ama o odada durup, bu ailenin yaralarına yapıştırdığı her bandajı yırtıp attığı şekilde... bu onun mesajıydı.

Geri dönüş yok.

O sadece gitmedi, arkasında köprüyü yaktı. Sadece benim ona ulaşamamam için değil, aynı zamanda geri dönmemesi için de.

Oturma odası artık Noel havasında değil.

Bir yanım Mia'nın başardığı şeyden, onun hakkında yaptıkları tüm çirkin yorumların, ona her seferinde uyum sağlayamadığını hissettirdiklerinin intikamını almasından hoşlanıyor. Diğer yanım ise ona yaptıklarından, onun böyle bir insan haline gelmesinden dehşete düşüyor.

Onun geride bıraktığı yıkımı izlerken boğazımda bir yumru oluşuyor. Ailemin kavga etmesi, incinmesi umurumda değil. Bunu hak ettiler. Her biri. Onun yaşadığı acıyı hak etmeyen tek kişi Mia.

Ve oturma odasındaki kaosa rağmen — annem ağlıyor, babam işini kaybettiğı için Gianna'ya bağırıyor, kardeşim ağlayan Betty'ye bunların hepsinin yalan olduğunu söylüyor — biliyorum ki hepsi yakında bunu atlatacaklar.

Kötülük dirençlidir.

Benim tatlı Mia'm benim ihanetimi asla atlatamayacak. O yara izini sonsuza kadar içinde taşıyacak, ben de öyle.

"Karın haddini açıyor," diye bağırıyor babam bana.

Oda sessizliğe bürünür, ara sıra hıçkırıklar ve burun çekmeler bu sessizliği bozar.

"Öyle mi?"

"Söylediğı şey..."

"Hepsi doğru," diye sözünü kestim. "Tristan dadıyla yatıyor. Bunu ben bile biliyorum. Ama bu ailede her zaman yaptığımız şeyi yaptım: hoş olmayan şeyleri görmezden geldim. Hadi ama Betty, hayatın bitmiş gibi davranmayı bırak, sen de biliyordun."

Kardeşim ve karısı bana köpek yavrusunu tekmelemişim gibi bakıyorlar. "Ben yatmıyorum..."

"Kes şunu." Yalanlarını kesmesi için elimi sallıyorum. "Oğlum," diye başlıyor babam, ama ben başımı sallıyorum.

"İlk metresi değilsin baba." Gözleri kızarmış anneme bakıyorum. Bir yanım onun için üzölüyor çünkü babamın birçok ilişkisini gerçekten bilmediğini düşünüyorum, ama bu onun kasıtlı olarak görmezden gelmesiydi.

Ve kendini Mia'dan daha iyi mi sanıyor? Bir zamanlar Mia'nın benim karım olmasının ailenin estetiğini düşürdüğünü söyleyen o mu?

Mia, onu aldattığını öğrenir öğrenmez, ayrılırsa tek kuruş bile alamayacağını bildiği halde bana boşanma belgelerini uzattı. Ama o parayı umursamıyor. Bunu biliyorum. Onlar umursamıyor. Umursamıyorlar çünkü hayatlarındaki her şey görünüşü korumak etrafında dönüyor.

Benim koruduğum aile bu mu? Mia'yı memnun etmek için kendini paramparça eden aile mi?

"Çok kişisel şeyler açıkladı, Aiden," dedi Gianna bana.

"Little'da dedikodular dolaşıyorsa o kadar da kişisel değil. Ünlüler, Gianna. Ama bu, neden benden borç para istediğini açıklıyor. Kız kardeşimden utanıyorum, işini kaybettiği için değil, kraliyet mensubu gibi davranıp Mia'yı tahtına oturmaya cüret eden hizmetçi gibi muamele ettiği için.

"Bir daha buraya gelmesine izin yok," diyor annem sertçe.

Ben gülmeden güldüm. "Onun bizimle ilgili herhangi bir şeyle ilgilendiğini sanmıyorum, anne."

"Ben, senin ondan boşanacağına sevindim," diyor Diana ve Mia'nın bıraktığı boşluğu doldurmak istercesine yanıma geliyor.

Sanki afterparty'yi planlayacakmışız gibi biraz nefes nefese.

"Şey," diye başladı, saçlarını kulağının arkasına sıkıştırarak. "Sanırım sonunda ortaya çıktı. En iyisi bu, Aiden. Artık ileriye bakabiliriz."

Onu ilk kez görüyormuş gibi bakıyorum.

Benim ona bakışımın ne anlama geldiğinden emin olamıyormuş gibi, çekinerek gülümser. "Sadece diyorum ki... o gittiğine göre, artık duygularımızı saklamak zorunda değiliz." Ailesine döner. "Bunun... korkunç olduğunu biliyorum, ama iyi haberlerimiz var."

Elimi tutuyor. Elim çikip kaşlarımı çatıyorum. "*Biz* mi?"

Bana eskiden sevgiyle karıştırdığım o yumuşak, anlayışlı bakışı atıyor. "Yıllardır o evlilikten yarı yarıya çıkmış durumdasın. İkimiz de bunu biliyoruz. Onun sadece bunu fark etmesi gerekiyordu, ve şimdi fark etti. Keşke bu konuda daha onurlu davransaydı, ama olan oldu. En azından her şey aile içinde kaldı."

Ailem başını sallıyor. Kardeşlerim ve eşleri de öyle, sanki Diana'nın söylediklerinde mantık olduğunu anlıyorlarmış gibi.

Onun az önce söylediklerini sindiriyorum, sözlerini içimde yuvarlıyorum ve bir bomba gibi düşen aydınlanma ile etrafımdaki dünya sessizliğe bürünüyor.

"Sadece bunun farkına varması gerekiyordu ve şimdi farkına vardı."

"Diana."

"Evet, hayatım."

"O gece Mia'nın çardak dışında olduğunu biliyor muydun?" Diana donar ve sonra kıkırdar. "Ne?"

"Ağzını ağızıma yapıştırdığında Mia'nın orada olduğunu biliyor muydun?" Fotoğraflardan birini seçiyorum. Bu fotoğrafta vintage filtre kullanmış.

Fotoğrafı Diana'nın burnunun dibine tutuyorum. "Bunu sen mi ayarladın?" Hiçbir şey söylemiyor. Ama gözleri her şeyi anlatıyor.

"Tanrım," diye nefes alıyorum. "Onun göreceğini bilerek beni öptün."

"Oğlum, bunu senin için yaptı," diyor annem, çenesini kaldırarak. "Biliyor muydun?"

Annem utanmış görünüyor ve benim şokumu hissedince yüzünü çeviriyor.

Babam çenesini sıkıyor. "İkinizin birbiriniz için doğru kişiler olduğunu hepimiz biliyoruz ve tüm ofis biliyor..."

"İkinizin bir ilişkisi olduğunu," diye tamamlar Tristan.

İlişki kelimesini duyunca Betty ağlamaya başlar, elini ağzına götürür, sanki ağlamasını engellemeye çalışır gibi. Tristan'ı terk etmeyecektir. Sadece Lulu'yu kovup yeni bir dadı tutacaktır, bu sefer çekici olmayan birini.

"*Senin* için yaptım," Diana ellerini omuzlarıma koyarak, sanki sırf iradesiyle beni ikna edebileceği gibi, bana bakmamı sağladı. "Yıllardır mutsuzdun. O seni küçük düşürdü. Seni anlayan birine ihtiyacın vardı."

"Ve sen beni anladığımı mı düşünüyorsun?" diye alaycı bir kahkaha attım.

"Tanrım, Diana, sen benim kim olduğumu bilmiyorsun."

"Biliyorum," diye karşılık verdi. "Seninle birlikte büyüdüm ve son iki yıldır..."

"Aiden'ı tanıyorsun, CEO'yu. Aiden'ın nasıl bir adam olduğunu bilmiyorsun, çünkü kendine aşıksın ve istediğin şeye odaklanmışsın, başkalarını umursamıyorsun."

Sanki ona tokat atmışım gibi geri çekildi. "Aiden, biz birbirimiz için yaratılmışız. Ailene sor. Kimse Mia'yı istemiyor."

Ben hariç.

Bir yorgunluk dalgası beni kaplar. Her şey yerine oturur.

Babam, ben görevi devralır almaz Diana'yı işe almıştır.

CEO olarak güvensizliğim, Diana'ya giderek daha fazla bağımlı hale gelmeme neden oldu, ta ki karımı terk edene kadar.

Ailem fısıldıyor, dürtüyor, sevdiğim kadından beni gittikçe uzaklaştırıyor.

Ve ben de onlara izin verdim.

Mia'nın huzurunu, onun kalbini, birbirimize söz verdiğimiz hayatı feda ederek ailemin onayını *tercih ettim*.

Birbirimize söz verdiğimiz hayatı tercih ettim.

Elimi saçlarımın arasından geçiriyorum, göğsüm sıkışıyor, sesim boş çıkıyor. "Yatmaya gidiyorum, yarın da gidiyorum."

"Bugün Noel Günü," diye itiraz ediyor annem.

Şimdi gülüyorum, ama bu sefer kontrol edilemeyen bir kahkaha. "Anne, bu ailedeki herkesin evlilikleri gözler önüne serildi ve hepsi berbat durumda, sen Noel'i kutlamak mı istiyorsun? Bu ailenin gurme yemekler pişiren bir aşçıya ihtiyacı yok, bir psikolog ekibine ihtiyacı var."

Gianna alaycı bir şekilde, "Hadi ama Aiden, tüm bunları Mia için mi yapıyorsun? O asla bizden biri olmadı..."

"Gianna, o *bizim gibi olmak* zorunda değildi. Benimle evli olması yeterli olmalıydı."

Hayatım boyunca gururlandırmaya çalıştığım insanlara bakıyorum. Şimdi tek gördüğüm keskin dişler ve boş gülümsemeler.

Mia, iki yıl boyunca kız arkadaşım, altı yıl boyunca da karım olarak bu odada tek başına durdu ve hiçbirisi ona karşı anlayışlı davranmadı.

Ve ben de *onlarla birlikte durdum*.

Kendimi kötü hissediyorum.

"Şimdi ne yapacaksın?" diye soruyor Diana, sesi hala yumuşak.

Umutlu.

Onun bakışlarına karşılık veriyorum ve hiçbir şey hissetmiyorum. "Seni ilgilendirmez."

Bana doğru bir adım atıyor. "Beni seviyorsun, Aiden." Gözleri nazik. O öpücükten önce, buna kanmış, tamamen kapılmış olurdum. "Ve ben de seni seviyorum."

"Bana kocanın seni aldattığını, bu yüzden boşandığını söylemiştin."

Onun gibi insanlar, fark ettim ki, kendilerinden başka kimseyi sevmezler.

Omuzlarını silkiyor. "İkimiz de... ikimiz de hatalar yaptık." Sırıtiyorum. "Eski kocan da onu arasam böyle mi derdi?"

Şaşkın bir ifadeyle bana bakar.

Betty ve Tristan arasındaki bir tartışma dikkatimizi dağıtır. Betty onu iter ve koşar. Ama Mia gibi uzaklaşmaz, sütlerine doğru koşar.

"Betty, dur bakalım," diye bağırır Tristan ve karısını merdivenlerden yukarı doğru kovalar.

Patrick kanepede yığılmış, hafifçe horluyor. Gianna onu kaldırmaya çalışıyor.

İyi şanslar kardeşim.

Gianna geçen hafta bana gelip, bir iş fikri için 100.000 dolar istedi. Ben de ona verdim. O benim kardeşim. Bana yalan söyleyeceğini düşünmemiştim.

"O kaltağı kov," der babam odadan ve enkazdan çıkmadan önce. Annem onu takip eder. O iyi bir eş.

Benimki daha iyi. Benimki karakterli.

"Hangisi?" diye mırıldanıyorum. "Aiden..."

Diana beni kendine çekiyor.

"Winter Financial'da uyarıldığını bil. Sana başka bir iş bulman için altı ay veriyorum. Bu cömert bir teklif. Eğer sorun çıkarırsan, bu lanet fotoğrafları kullanarak cinsel saldırı suçlamasında bulunurum."

Sesimin sertliğine bir adım geri çekilir. "Aiden, ben ailenin bir parçasıyım."

"Hayır, *hayatım*, evliliğimi mahvettin, karımı kasten incittin. Bu da seni bir numaralı düşmanım yapar. İyi geceler ve yeni bir iş aramaya başla."

"Beni kovamazsın. Nelson başkan." Kollarını kavuşturup bana küçümseyen bir bakış attı.

"Bahse girer misin?" Dudaklarım eğlenerek kıvrılır. "Babam o rolü benim izin verdiğim için üstleniyor. Bu şirketi ben yönetiyorum. Yönetim kurulu benim. Yatırımcılar benim sayemde bizimle. Ben gidersem..."

"Gidemezsin. Bu senin aile şirketin," diye nefes nefese söylüyor.

"Eğer gidersem," diye devam ettim, "ailemin sonsuza kadar süreceğini düşündüğü servet, herkes boş boş dolaşırken *yok* olacak."

"Bütün bunlar *onun* yüzünden mi?" diye sordu Diana.

"Evet, Diana. Nedenini biliyor musun? Çünkü *onu seviyorum*. Hata yaptım, buna şüphe yok, ama onu seviyorum ve onu geri kazanacağım. Bana kendini atan kadın hala benim için çalışıyorsa bunu yapamam. Bu yüzden sessizce istifa edip hayatımdan defolup gideceksin."

"Hala aileden olacağım," diye kendini beğenmiş bir şekilde karşılık verir. "Belki onların ailesi. Ama benim ailem değil."

Ve işte böylece, ne yapmam gerektiğini anladım. Mia'nın kocası olmak için, bu zehirli ailenin bir üyesi olmaktan vazgeçmeliyim.

Mia

Ağlamaktan kendimi alamıyorum.

Adrenalin çoktan etkisini yitirdi ve yaptığım şeyin gerçekliği çığ gibi üzerime çöküyor. SUV karanlığı ve karı yarıp ilerliyor, ama gözyaşlarımın bulanıklığı yüzünden neredeyse hiçbir şey göremiyorum.

Gittiğim için pişman olduğum için ağlamıyorum. Ağlıyorum çünkü bunu yapmak zorunda kalmak çok acı verdi.

Cristiano sessizce araba kullanıyor.

Arabaya bindiğimden beri pek konuşmadı. Bunun için minnettarım. Şu anda teselli istemiyorum. Sakinleştirici sözler ya da boş vaatler istemiyorum.

Soğğun yanaklarımı yakmaya devam etmesini istiyorum. Sonunda tekrar nefes alabilene kadar sessizliğin beni sarmasını istiyorum.

Stowe'un karlı arka yollarında on beş dakika süreriz, sonra SUV dar bir özel yola saptı.

Noel ışıkları uzaktan hafifçe parıldıyor. Yaklaştıkça çiftlik evini görebiliyorum — siyah panjurları ve etrafını saran verandası olan, karla kaplı yaprak dökmeyen ağaçların sıralandığı, geniş, rustik-modern bir ev.

Cristiano yavaşlayarak duruyor. "Geldik."

Boğazımdaki düğümü yutarak başımı sallıyorum.

Cristiano arabadan inip bana kapıyı açıyor. Rüzgâr yine sertçe yüzüme çarpıyor. Sıkışmış karın üzerine adımımı atıyorum, botlarım karın üzerinde çitirdiyor.

Cristiano zorlamıyor. Sessizliği doldurmaya çalışmıyor. İhtiyacım olduğunda yanımda, ihtiyacım olmadığında da yanımda.

Ceketimi çıkarmama yardım ediyor ve kapının yanına asıyor.

Taş şöminede ateş yanıyor, düşük ve sabit, ve aydınlatma yumuşak. Gösterişli süslemeler yok. Devasa bir ağaç yok.

"Yukarıda bir misafir odası var." Merdivenleri işaret ederek başını sallar. "Tarlaların manzarası var. Banyo malzemeleri hazır. İstedğin kadar kalabilirsin."

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum.

Beni bir anlığına inceler, koyu renkli gözleri sıcaktır. "Bana bir şey borçlu değilsin. Sadece... bu gece güçlü olmaya çalışma. Zaten zor olanı yaptın."

Bu sözler içimde bir şeyleri kırdı.

"Benimle bir içki içmek ister misin?" diye sorar.

Ona bakıyorum ve gözlerim yaşlarla doluyor. "Yardıma olur mu?"

Omuzlarını silkiyor. "Yeterince içersen, acıyı azaltmaya yardımcı olur."

"O zaman, evet."

Cristiano iki yıl önce bir trafik kazasında nişanlısını kaybetmişti; kayıp ve kederin ne demek olduğunu çok iyi biliyordu.

Mutfağı işaret ediyor. "Bourbon, tekila ve Katya'nın son ziyaretinde bıraktığı kırmızı bir şişe var. *İçilebilir* olduğunu söylemişti."

"Bourbon." Kaşmir şalımı, saçma sapan kırmızı Noel intikam elbisemin üzerine sardım. "Lütfen."

Onu mutfağa takip ediyorum ve dolabı açıp Bardstown bourbonunu çıkarmasını izliyorum. Tezgahın üzerine iki viski bardağı koyuyor ve her birine iki parmak kadar dolduruyor.

"Burada mı içmek istersin, yoksa şöminenin başında mı?" "Şöminenin başında."

Oturma odasına geri döndük, burada birbirine açılı iki alçak koltuk vardı. Bir süre sessizce oturduk, alevler yıpranmış döşeme tahtalarına yumuşak kehribar rengi bir ışık saçıyordu.

"Katya bana nişanlın hakkında konuştu," diyorum bir süre sonra, sessizliğin baskıcı olduğu için değil, onun bildiğimi ve acısını anladığımı bilmesini istediğim için.

Cristiano'nun bakışları bana kayıyor. Bir kez başını sallıyor, sessiz bir anlayış taşıyan küçük bir hareket. Hiçbir şey söylemesine gerek kalmadan, bu takdirini anladığını söyleyebilirim.

O, güçlü yüz hatlarına sahip, çarpıcı bir adam. Saçları Aiden'inkinden daha koyu, neredeyse siyah, gözlerindeki derin, sabit sakinlikle uyumlu, Latin kökeninin bir armağanı. Aiden kadar uzun boylu, ama göğsü ve omuzları daha geniş. O, sadece estetik için değil, güç için antrenman yapan bir adam.

Yine de, burada onun yanında otururken, zihnim beni karşılaştırmalarla ihanet ediyor.

Kendimle alay ediyorum.

Bu, tarttığım bir seçim değil çünkü bu iki adam da bana ait değil.

Gerçek şu ki, ben henüz hiçbir erkeğe hazır değilim. Henüz değil. Belki de uzun bir süre hazır olmayacağım.

Önce kendime ait olmalıyım.

"Noel civarında öldü," diyor bana, sesi alçak, sanki bu kelimeleri yüksek sesle söylemeye alışkın değilmiş gibi. "Bu yüzden tatil saçmalıklarına katlanamıyorum. Ben hiç önem vermedim ama o önem verirdi."

"Çok üzüldüm Cristiano." Söylediklerini düşünerek gülümsüyorum. "Ama... Noel arifesinde yaptıklarımdan sonra, muhtemelen ben de aynı şekilde hissedeceğim."

Gülümsüyor ve kadehini kaldırıyor. "Kendi 'Siktir et Noel' kulübümüzü kurabiliriz."

Gülüyorum, sonra gülüşüm hıçkırığa dönüşüyor.

Komik an geçer ve tek hissettiğim acıdır. Kocamı terk ettim.

Kocam beni terk etti. Her

şey bitti.

"Kederin özelliği, Mia," Cristiano gözlerime bakarak devam ediyor, "düzgünce paketlenmiş değildir ve son kullanma tarihi yoktur. Kimsenin sana aksini söylemesine izin verme."

Gözlerim yine yanmaya başlar. "Sanki acımıyormuş gibi davranmaktan yoruldum."

"O zaman yapma."

Yine sessizliğe bürünürüz. Dışarıda rüzgâr Vermont tepelerinde uluyor, ama içeride, ateşin başında, içimde bir şey —az da olsa— yatışmaya başlıyor.

"Bana nişanlın hakkında konuş," diye fısıldarım.

"Lily hemşireydi." Gözleri ateşe sabitlenmiş. "Küçük çocukları olan meslektaşı evde kalabilsin diye tatil vardiyasına gönüllü oldu. İşe giderken arabası kara buza takıldı. Ambulans gelmeden önce hayatını kaybetmişti."

Onun için kalbim acıyor, çünkü onun kaybı benimkini gölgede bırakıyor.

Benim kaybım, Aiden ile evlendiğimde içimdeki tüm alarm zillerini görmezden gelerek yaptığım kötü seçimlerin sonucuydu.

Cristiano'nun kaybını kimse engelleyemezdi; bu, çok şeyin çalındığı bir kazaydı.

"Bahar düğünü planlıyorduk." Sonunda bana bakıyor ve yüzünde kederin yankısını ve acısıyla barışmaya çalışmanın mücadelesini görüyorum. "Artık bu benim bir parçam. Bu, onun beni *ele geçirmesi* gerektiği anlamına gelmez. Ve bu, tekrar mutluluğu bulamayacağım anlamına da gelmez."

Uzun bir sessizlik.

"Altı yıldır nefesimi tutuyormuşum gibi hissediyorum," diye itiraf ediyorum.

"Ve şimdi nefes veriyorsun," diye nazikçe cevap veriyor.

"Evet."

Bourbon'un boğazımdan aşağı akmasına izin verdim, sonra sandalyeye yaslandım, ateşin sıcaklığı kemiklerime işlemeye başladı. Göğsümdeki sıkışıklığın biraz gevşediğini hissettim.

"Bu gece kendimi güvende hissedeceğimi beklemiyordum," diye itiraf ettim. "Biliyorum. Ama güvendesin."

Misafir odası sade. Lacivert yorganlı geniş bir yatak. Köşede örgü battaniyeli bir okuma koltuğu.

ay ışığıyla aydınlanan karlı otlakları çerçeveleyiyor.

Yatağın kenarına oturup sonunda tüm vücudumu sarsan hıçkırıklarla ağlamaya başladım. Sadece geride bıraktıklarım için değil, kimseye karşılığını alamadığım her şey için. Sadakat. Sevgi. Güven.

İçim boşalana kadar ağlıyorum.

Telefonumu kontrol ediyorum. Sessiz modda çalışıyormuş.

Aiden'dan on beş cevapsız arama var. Edith'ten iki tane. Nelson'dan bir tane. Birkaç tane de mesaj var, ama hiçbirini okumuyorum. Winter soyadını taşıyan herkesi engelliyorum. Onlarla konuşmaya ihtiyacım yok.

Aiden artık benimle sadece avukatım Katya aracılığıyla konuşabilir.

Bu düşünce içimi rahatlatıyor, çünkü bu, onun yaralarımı deşmeden iyileşebileceğim, ya da en azından iyileşme sürecine başlayabileceğim anlamına geliyor. Eğer özür dileyerek bana ulaşırsa, bu beni paramparça eder. Eğer beni görmezden gelir, belgeleri imzalar ve Diana ile evlenirse, bu beni mahveder.

Ben başlatmadığım, ama içine sürüklendiğim bu savaşı kazanamam.

Banyoya giriyorum.

Burası, çiftlik evinin rustikliğiyle tezat oluşturan, gülünç derecede modern bir yer.

Duş alıyorum. Çantama yedek giysiler ve tuvalet malzemeleri koymuştum. Her gece yaptığım gibi yatmaya hazırlanıyorum. Dişlerimi fırçalıyorum. Serum sürüyorum. Nemlendirici sürüyorum.

Aynada kendime bakıyorum ve kırılmış bir kadın görüyorum.

Ağladığım belli.

Kalbimin kırıklığı yüzüme kazınmış.

Sonunda uzanıyorum, tavana bakıyorum ve dışarıdaki rüzgarı dinliyorum.

Sonra ne olacağını bilmiyorum, tek başıma olduğumu biliyorum.

Birkaç gün sonra o eve döndüğünde, Katya'nın evine gideceğim. Daha erken dönmeyi teklif etti, ama Noel var, muhtemelen Anya'nın son Noel'i.

Giysilerimin çoğunu onun boş yatak odasına taşıdım bile.

Tekrar yalnız kalmaya hazır olana kadar onunla yaşayacağım.

Katya, boşanmanın kesinleşmesinin altı ay, belki de daha uzun sürebileceğini söyledi. Winters ailesi, Aiden'ın Winter Financial'daki hisselerinin yarısını almamı engellemek için her türlü yolu deneyeceğinden emin.

Bir yanım "siktir et" demek istiyor. Onun ailesinin parası için onunla evlenmedim. Onu hiç istemedim bile.

Ama diğ er tarafım, daha gürültülü, daha öfkeli, hala kanayan tarafım, adalet istiyor.  de mek istiyor.       kalbim o kadar büyük değ l ve sevmek için çok uğra tığ n insanlar tarafından incitildiğ inde affetmek kolay olmuyor.

Ama artık biliyorum ki bunlar asla öğrenemeyecek insanlar. Asla b y meyecekler.

Ama Tanrı  ahidimdir ki, hayatlarında bir kez olsun, sonuçların acısını hissedecekler.

Aiden

Noel arifesinden bu yana dört gün geçti ve karımı bulamıyorum.

Katya evde değil, Mia da orada değil. Birkaç kez kontrol ettim, hatta birkaç saat boyunca evinin önünde kamp kurup kimsenin girip çıkıp çıkmadığını izledim, ta ki komşularım şüphelenip bana ne yaptığımı sorana kadar.

En iyi arkadaşıyla birlikte olacağından emindim.

Mia'yı aramaya çalıştım ama beni engellemiş.

Katya'yı aradım, ama ben merhaba demeden avukat moduna geçti.

Mia'nın nerede olduğunu öğrenmeye çalıştığımda bana, o benim karımın arkadaşı değil, Mia'nın avukatı olduğunu ve benim tek hakkımın boşanma belgeleri hakkında konuşmak olduğunu söyledi. Okumaya zahmet etmediğim belgeler.

Karımdan boşanmak istemiyorum. Ondan özür dilemek istiyorum.

"Sonunda işler sarpa sardı mı?" Huxley bu konuda kendini beğenmiş değil, sadece gerçekçi.

Biriyle konuşup, berbat haldeki hayatımı nasıl düzeltebileceğimi bulmam gerektiği için görüşmek istedim.

Huxley'in en yeni oteli *The Roaming Finch*'in barındayız. Burlington şehir merkezinde bulunan bu otel, lüks bir butik otel.

Arka planda 1940'ların caz müziği çalıyor. Aydınlatma, sessiz sohbetler ve pahalı içkiler için tasarlanmış, gizli bar havasında.

içkiler için tasarlanmış.

Yarım saattir buradayım ve henüz hiçbir şey sipariş etmedim.

Huxley yanımda oturuyor, bana dönük bir şekilde. Ben krizdeyken sinir bozucu bir şekilde sakın bir ifadeyle viski içiyor, bu da beni çok kızdırıyor.

"Sana söylemiştim" demedi. Bu onun tarzı değil. Ayrıca, söylemesine gerek de yok, değil mi?

"Evet, işler sarpa sardı."

"İçki ister misin?" diye soruyor.

Omuz silkiyorum ve önümdeki su bardağına bakıyorum.

Onu bulamadığım ilk iki gece sarhoş oldum.

Şimdi sürekli bir akşamdan kalma hissi içindeyim, eve girer girmez beni kemiren bir his.

Boş... ya da daha doğrusu, o olmadığı için öyle hissediyorum.

"Bütün bunları planladığına inanamıyorum." Mia'nın Noel arifesinde yaptıklarına hâlâ şaşkınım. Bütün Winter ailesi bunun sonuçlarıyla uğraşıyor.

Annem, babamın metresi Kitty'yi terk etmezse onu terk etmekle tehdit ediyor. Bu onun gerçek adı ve annem Kitty dediğinde içimde uygunsuz bir kahkaha patlaması hissediyorum.

Lulu kovuldu ve Lyon'a geri gönderildi.

Nelson Jr. ve Carla, dadılarını kaybettikleri için ağlıyorlar.

Betty herkese bağırıp çağırıyor, ama Tristan hariç, o her zamankinden daha fazla zamanını ofiste geçiriyor. Ama iş yapmıyor.

Gianna artık açıkça para istiyor. Patrick'in kumar borçları var.

Ailesinin, bir yıl önce aile şirketinden para çalmaya başladığında onu reddettiğini öğreniyoruz. Görünüşe göre, kendi ve Gianna'nın güven fonlarını ve ortak tasarruf hesaplarını boşaltmış, yatırımlarını çarçur etmiş ve *sonunda* zimmete para geçirme suçundan yakalanmış.

Gianna'ya o heriften boşanıp yeni bir iş bulmasını söyledim — bu sırayla olması gerekmezdi ama ona tek kuruş bile vermeyecektim. Kendini haklı hissediyor. Haklı mı? Bilmiyorum ve umurumda da değil. Evlendiğinde, o zamanlar şirketin değerine göre

Winter kadınları için gelenek olan şekilde, şirketin o zamanki değerine göre önemli bir tazminat aldı. Hisse senedi almıyorlar ve bu hisseleri değerli hale getirmek için kendilerini paralayıp çalışmak zorunda değiller.

Winter ailesinin saçmalıklarının yanı sıra, Diana da var. Beni kovarsam, EEO'ya gidip beni dava edeceğini söylüyor. Bunu *bizim* için savaştığı için yaptığını söylüyor. Belli ki kafayı yemiş.

"Mia çok becerikli." Huxley gülümser. "Orada olmak isterdim. Kimse kaydetmemiş olması çok yazık."

Ben de gülererek cevap veriyorum. "Efsanevi bir *olaydı*." Ellerimi yüzüme götürüyorum. "Ne yapacağım, Huxley?"

Beni düşünceli bir şekilde süzer. "Hiçbir fikrim yok dostum."

Nefes alıp, hayal kırıklığıyla nefes veriyorum. "Onu kaybettim. Bana kaybedeceğimi söylemiştin, ama ben dinlemedim. Ne olursa olsun beni terk etmeyeceğinden, beni çok sevdiği için bunu yapmayacağından emindim."

"Herkesin bir kırılma noktası vardır." Barmenine başını salladı, viski bardağını işaret etti ve bana da bir tane doldurması için işaret etti. Adam bunu hemen yaptı.

Viskiyi alıp kokluyorum. "Bardstown."

"Sadece en iyisi bizim için." Kadehini kaldırır ve ben de kadehimi onun kadehine çarptırırım.

Kadehimi masaya koyup, pürüzsüz maun barın üstünde döndürürüm.

"O gece SUV'yi kimin sürdüğünü bile bilmiyorum. Belki Uber ya da bir arkadaşydı? Burlington'daki tüm otelleri kontrol ettim ve kimse onu görmemiş. Nerede olduğunu bilmiyorum. İyi mi? Eğer o... *Hala ayrıldığında olduğu gibi ağlıyor.*

Huxley yavaşça bir yudum alır. "Onun zamana ihtiyacı olduğu açık. Onu bulsan bile, şu anda onunla konuşarak pek bir şey başaramayacağını düşünüyorum."

Bar tezgahına yaslanıp, parmaklarımla tezgahın yüzeyini boş boş okşuyorum. "Biliyorum. Ama bunu düzeltmem lazım ve o orada olmadan bunu yapamam... Gerçi, dürüst olmak gerekirse, bunu nasıl düzelteceğimi hiç bilmiyorum."

Yüzünde bir anlık şefkat belirir. "O zaman belki de onu *fiziksel* olarak takip etmeyi bırakıp, kıldığın şeyi nasıl düzelteceğini düşünmenin zamanı gelmiştir."

Dokunulmamış içkime bakıyorum. "Diana ile yatmadım."

"İlk cümle bu mu?" Huxley kaşlarını kaldırdı.

Acı ve mizahsız bir şekilde gülüyorum. "O beni öptü ve şimdi biliyorum ki bunu Mia'nın bizi görebileceğini bildiği için yaptı. *Ama* ben de onu birkaç saniye öptüm, Hux, sonra çekildim."

"Ağızlarınızın birleştiği süre sadece semantik bir ayrıntı," diyor Huxley. "Mia sadece öpücük yüzünden gitmedi, Aiden. O, *senin gittiğin* için gitti... iki yıl önce."

Gözlerimi kapatıp inliyorum. Haksız değil.

"Diana ile seksle ilgili değildi," diye itiraf ediyorum. "Ona cinsel olarak ilgi duymuyorum. Ama onu görmek için sabırsızlanıyordum. Bir süreliğine, Mia'dan daha çok onunla konuştum. CEO olarak görevi devraldığımda ona güveniyordum. Sanki... o dünyayı anlıyordu."

Huxley başını hafifçe eğdi. "Duygusal ilişkiler, başka biriyle yatman kadar evlilik için zehirli olabilir."

Viskiyi alıp içiyorum. Sıvının yemek borumu yaktığını hissediyorum. "Mia, ailemin Diana ve bana bir çift gibi davranmasından rahatsız olduğunu söylemişti."

"Öyle mi dediler?"

"Evet." Başımı sallayarak onaylıyorum. "O zaman fark etmemiştim. Şimdi anlıyorum."

"Mia'ya, *hayal gördüğünü* ima eden sözler söylediğini varsayıyorum?"

Ona alaycı bir bakış attım. "Nasıl anladın?"

"Çünkü sen bir aptalsın," diye çekerek konuşur. "Bak, o birkaç yıldır acı çekiyor. Diana'nın onda olmayan neyi var diye düşünüyor."

Sözlerinin keskin kenarlarının içimi kazıdığını hissediyorum.

"Diana'nın hamile kalabileceğini, kendisinin ise kalamayacağını düşünüyor," diye sonuca varıyorum, sözlerim ağızımda kül gibi bir tat bırakıyor.

"Bingo! Göründüğün kadar aptal değilsin," diye alay etti.

Kabinde arkama yaslanıp ellerimle yüzümü ovuşturuyorum. "O bana inandı. Ben bile inanmadığım zamanlarda. Babam bana asla orta düzey bir yönetici olamayacağımı söylediğinde, yönetim kurulu toplantıları öncesinde panik atak geçirdiğimde, beni bu durumdan kurtaran oydu. Peki ben ne yaptım? Onu geride bıraktım."

"Onu geride bırakmakla kalmadın, Aiden. Onu küçümsedin."

"Hayır!" Cevabım hemen ve savunmacı bir şekilde gelir.

"Öyle yaptın," diye Huxley sakın bir şekilde azarladı. "Daha fazla para kazandığın için, o anaokulunda öğretmenlik yaptığın ve sen bir hedge fonu yönettiğin için, kendinizi *daha üstün* gördün. Önemli olanın sen olduğunu düşündün. Bu eşitsizlik evliliğinize her zaman yerleşmişti ve sen bunu hiç sorgulamadın."

Haklı olduğu için ona bağırarak istiyorum.

"Benden hiçbir şey istemedi," diye fısıldıyorum, sesim kısık. "O çok cömert davrandı. Ve şimdi anlıyorum ki, ben sadece aldım, aldım, aldım."

"Hey! Acıma partisini kes." Huxley şakacı bir şekilde başımın arkasına bir tokat atıyor.

"Bu fiziksel şiddet de neyin nesi?" diye mırıldanarak içimi alıyorum.

"Evlilikte iki kişi vardır. Sen bencil davrandın, ama o sana öyle davranmana izin verdi. Hisleri hakkında tek kelime etmedi. Öpücük konusunda seninle yüzleşmedi, bunun yerine haftalarca bekledi ve sonra bunu yüzüne vurdu."

Elimi saçlarımın arasından geçiriyorum. "Bana karşı güvensizdi. Ne komik! O, benim onu terk edeceğimi düşünüyordu, ben de onun beni asla terk etmeyeceğini düşünüyordum... ve ikimiz de yanıldık."

Onun sessizce oturup babamın keskin sözlerini dinlediği, benim ise tabağıma bakıp hiçbir şey söylemediğim tüm akşam yemeklerini hatırlıyorum. Ben ona neredeyse hiç bakmazken, onun yanımda durup yabancılara gülümseyerek, ıslıl ıslıl ve zarif bir şekilde durduğu hayır galalarını hatırlıyorum.

"Ona eşit bir şekilde saygı duyduğumu göstermeliyim. Kendini görülmüş hissetmesini sağlamalıyım. Ona olan sevgimden asla şüphe duymaması gerektiğini hissettirmeliyim."

Huxley'in ifadesi yumuşar. "İyi bir başlangıç gibi görünüyor."

Peki ya işe yaramazsa?

"O olmadan kayboluyorum dostum."

Huxley omzuma rahatlatıcı bir şekilde elini koydu. "Bunu arkadaşın olarak söylüyorum, ama ailen berbat. Hem de çok."

O, babamın hayranı olmamıştı hiç, hatta ondan nefret ediyordu. Üniversite yıllarında Winter Financial'da staj yaptığımız zamandan beri böyleydi. Yirmi yaşında bile değildik, etkileyici olmak için can atıyorduk, haftalarca üzerinde çalıştığımız sahte portföy projemizi sunuyorduk: yüksek getirili tahviller ve orta büyüklükteki büyüme hisseleri, bizi *Wall Street'in Kurtları* gibi hissettiren türden şeyler.

Babam sunumun ortasında içeri girer, kollarını kavuşturup arkada durur kollarını kavuşturup dinlemeye başladı. Sunum bittiğinde, alaycı bir şekilde, etkilenmemiş gibi yavaşça alkışladı.

Sonra herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle şöyle dedi: "İyi çaba, Aiden. Bana seni asla gerçek müşteri parasına yaklaştırmamam gerektiğini hatırlat. Finans konusunda açıkça yeteneğin yok. Bazı insanlar bu iş için yaratılmamış."

Huxley'e doğru bakar. "Sen ise, daha keskin bir zekaya sahipsin. Neden benim oğlumla takılıyorsun?"

Herkes güler. Huxley hariç herkes. O anda hiçbir şey söylemez, ama daha sonra bana şöyle der: "O adam zehirli. Onun onayına ihtiyacın yok. Ondan uzak durmalısın."

"Ailemdeki erkekler kesinlikle eşlerini aldatmaya meyillidir," diyorum, kendimden büyük bir nefretle.

Beni düşünceli bir şekilde süzer. "Belki de ailen olmadan kim olduğunu keşfetmenin zamanı gelmiştir. Kim bilir, şanslıysan Mia o adamın kim olduğunu beğenir."

Mia

Yılbaşı gecesi ve yıllardır ilk kez, herkesin para, şirket birleşmeleri, en son lazer yüz bakımı sonrası kimin cildinin en iyi görüldüğü veya kimin göğüslerinin estetik ameliyat geçirmiş gibi görüldüğü hakkında konuştuğu bir partide eğleniyormuş gibi davranmıyorum.

Vücudumu saran couture elbise ya da ayaklarımı acı çektiren tasarımcı topuklu ayakkabılar yok. Katya'nın evinde, kanepede, leggings, tüylü çoraplar ve büyük beden kapüşonlu sweatshirt giymiş, çok sevdiğim iki kişiyle birlikte oldukça iyi şampanya içiyorum.

Cristiano pizza getirdi. İki çeşit. Nefis.

Katya ortası çökmüş bir pasta pişirdi, ama tadı muhteşem.

Cristiano, bir dilim pepperoni pizza yerken bana gülümsüyor. "Şimdi nasıl hissediyorsun?"

Beni en kötü halimle gördü, altı gece kaldığım çiftlik evinde, çoğu zaman ağlayarak ve berbat televizyon programları izleyerek. Cristiano gözyaşlarımı sildi, bana sonsuz bardak şarap ve su doldurdu, yemek pişirdi ve uyumama izin verdi.

Biz birbirimize teselli veren iki yaralı insanız. Daha önce hiç erkek bir yakın arkadaşım olmamıştı ve şunu söylemeliyim ki, Billy Crystal, *Harry Met Sally* filminde, erkek ve kadınların arkadaş olamayacağını, çünkü her zaman seks meselesi olacağını söylediğinde yanılıyor.

Cristiano yakışıklı ve rahat biridir, biraz kasvetli olsa da... ama ona ilgi duymuyorum. Her halükarda, şu anda bir sevgiliye ihtiyacım yok, hayatımın en yıkıcı olaylarından biri olan, anne babamın vefatından sonraki bu zorlu dönemi atlatmama yardım edecek bir arkadaş'a ihtiyacım var.

"Nasıl hissettiğimi bilmiyorum," diyorum ona dürüstçe.

Katya önceki gün geri dönmüştü, Cristiano da beni onun evine götürdü. Yılbaşı gecesini bizimle geçirmesini önerdiğimde, kabul etti. Nişanlısı vefat ettiğinden beri tatillere pek ilgi duymuyordu, ama pizza ve şarap ona cazip geldi.

"Kendini berbat hissediyor," diye araya giriyor Katya.

Cristiano başını sallar ve bana gülümser. "Zaman geçtikçe acısı azalacak."

"Umarım öyledir, çünkü kendimi yürüyen bir yara gibi hissediyorum."

Katya kolunu bana doluyor. Ona yaslanıp başımı omzuna dayıyorum.

"Neden bu kadar acıyor?" diye sızlanıyorum.

O alnımı öper. "Çünkü onu seviyorsun."

İkimiz de Cristiano'ya bakarız, o omuz silker. "Aşk ölmez, kişi ölse bile... ya da senin durumunda ilişki."

"Bu ona yardımcı olmuyor," diye azarlar Katya.

O bize kısa bir gülümseme atar. "Sadece gerçeği söylüyorum, bebeğim."

Burnumu çekip dikleştirim. "Ama hayatımıza devam etmeliyiz... en iyi hayatımızı yaşamaya devam etmeliyiz."

Katya burun kıvrır. "Bu bir kişisel gelişim memesi gibi." Bana şakacı bir göz kırpar. "En son bunu yaptığımızda, bir erkek için içip ağladığımızda, Ethan Peck yüzünden kalbim kırılmıştı."

Cristiano kaşlarını çatır. "Bu ne zamandı?"

"Üniversitenin ikinci yılında." Hatırlayarak gülümserim. "O, onun kalbini kırdı."

"Öyle." Katya anılarını yad eder. "Kısa süre önce Facebook'tan bana ulaştı."

Kaşlarımı kaldırırım. Bundan bahsetmemişti.

"Bekâr ve yeni bir ilişkiye hazır, benimle çıkmak isteyip istemediğimi öğrenmek istedi."

"/yy!" Erkekler!

Cristiano yere uzanır. Katya ve benim sarıldığımız kanepenin karşısındaki ikili koltuğa yaslanarak dinleniyor. "Sosyalleşmeye hazır olduğumu sanıyordum," diye alay eder.

Katya hayal kırıklığıyla omuzlarını kaldırır. "Hazırım. Ama Burlington'da düzgün erkeklerle tanışmak çok zor. Ya evliler ya da evli değillerse bile hala eski sevgililerine bağlılar." Katya onu işaret eder ve Cristiano abartılı bir şekilde selam verir.

"Peki ya gerçekten bekar olanlar? Genellikle bunun iyi bir nedeni vardır. Bir keresinde çıktığım bir adam, randevu boyunca sürekli *miyavlıyordu*. Bunun onun seksi numarası olduğunu söyledi. Bu... tuhaf ve rahatsız ediciydi."

Gülüyoruz. Bu hikayeyi daha önce duymuştuk.

O devam ediyor. "Tanıştığım erkeklerin yarısı, sadece bacaklarımın arasında ne olduğunu önemseyen, ama klitorisin nerede olduğunu bilmeyen erkek fahişeler. Geri kalanlar ise, kendi hukuk bürom olan bir boşanma avukatı olduğum için korkuyorlar, çünkü benim onlardan daha fazla para kazandığımı düşünüyorlar. Ve çoğu durumda haklılar."

"Ego'larımız kırılğan," diye Cristiano kasvetli bir şekilde onaylıyor.

"Ethan Peck için ağladığın zamandan daha iyi olan ne biliyor musun?" Şampanyamdan bir yudum alıyorum. "O günlerde kutu şarapla kederimizi boğuyorduk."

"Bu çok iyi bir şey." Cristiano kadehini kaldırır. Dom P. en iyi şampanyaydı!

Katya da aynısını yapar. "Sadece iyi nedenlerle ağlayacağımız yeni yıla."

Kadehlerimizi tokuştururuz.

Top düştüğünde, biraz daha içiyoruz ve büyümüş çocuklar gibi kağıt kornalara üflüyoruz. Cristiano'nun ateşlediği bir dolarlık mağazadan alınmış konfeti yağmuruna gülüyoruz.

"Bu, yıllardır katıldığım en iyi Yılbaşı partisi," diye haykırıyorum.

Şarap ve arkadaşlarım beni en iyi şekilde rahatlatıyordu. Şu anda tam da ihtiyacım olan şeydi.

"Çünkü o korkunç Winter aile partilerine gittin." Katya soğuk Hawaii pizzasından bir dilim alır ve bir ısırık alır.

"Onların nesi vardı?" Cristiano hepimizin kadehlerini doldurur.

"Her şey bir gösteriydi," diyorum ona. "Her konuşma bir seçme gibiydi. Kadınlar sadece kıyafetine ve parmağında yüzük olup olmadığına bakıyorlardı. Erkekler ise ya kocanı yargılıyor ya da seni tamamen görmezden geliyorlardı."

"Aynen öyle." Katya yarısı yenmiş bir dilim pizzayı salladı. "Ve yanlış tasarımcıyı giydiysen, ki o giydi, ya da bir hafta önce botoks yaptırmadıysan, ki o yaptırmadı, Tanrı yardımcın olsun."

Nefesimi tuttum.

Botox yaptırmadım ve tasarımcı elbiseleri giymeyi reddettim. Maaşımla bunları karşılayamazdım ve Aiden'in benim için satın almasına da izin veremezdim.

"Giydiklerim bana yakışmıyor mu?" diye soruyorum Aiden'a, o da beni baştan aşağı süzerken, onun ailesinin evinde düzenlenecek partiye gitmeden önce.

"Bence sen her zaman güzelsin, ama annem bunu Macy's'ten aldığını ve..."

"Mesele mağaza değil, Aiden. Babamın bir ayda kazandığından daha pahalı olan tasarımcı elbiseleri bana yakışmıyor. Ben öyle biri değilim."

Kaşlarını çatar. "Mia, bu artık sona ermeli. Benim param seninindir." Ellerini omuzlarıma koyar, yüzünde ciddi bir ifade vardır.

Ciddiydi.

Kafamı sallarım. "Mesele para değil. Mesele kim olduğum. İşçi sınıfında büyüdüm ve markalar ve fiyat etiketleriyle dolu bir şeyin içinde kendimi asla rahat hissetmeyeceğim. Kostüm gibi değil, bana uygun giysiler içinde daha rahatım."

O iç çeker, elleri yanlarına düşer. "O zaman annem, Gianna ve Betty'nin bu konuda sana zorluk çıkarmasıyla başa çıkman gerekecek."

"Peki."

O zaman bile, neden beni korumadı da, ailesinin hoşnutsuzluğunun yükünü bana yüklediğini merak etmiştim. Şimdi nedenini biliyorum. Biz birbirimize uygun değildik. O, her zaman uygun giyinen Diana gibi biriyle birlikte olmalıydı.

Givenchy. Versace. Chanel. Christian Dior.

Şimdi hafızama kazınan öpüşme görüntüleri tekrar zihnimi dolduruyor.

Gözlerimi kapatıyorum ama Katya elimi sıkıtiğında açıyorum.

"Arada sırada çok etkiliyor." Cristiano beni sevgi ve şefkatle inceliyor. "Günler geçtikçe etkisi azalıyor."

"Bir parçam orada olmadığı için çok mutlu, çünkü o aile berbat."

"Kesinlikle!" Katya sırtarak cevaplar. "Çocuklara nasıl davrandıklarını hatırlıyorum. Minik moda bebekleri gibi giydirilmişlerdi. Ve kimse onlarla konuşmuyordu. Sanırım köpek daha fazla ilgi görüyordu."

Bu beni güldürüyor, ama içim bir yerlerde bir acı hissediyorum. "Onların köpeği yok. Edith alerjik."

"İşte bu da benim demek istediğim!" Katya duyurur. "Ama çocuklar seni seviyor."

"Bana yapışıyorlardı. Muhtemelen yere oturup onlarla boyama yapan tek kişi ben olduğum için."

"Sen o evde her zaman yumuşak bir yer oldun." Katya'nın sesi naziktir. "Ve bunu hiç takdir etmemeleri onların kaybı."

Cristiano ikimiz arasında bakışlarını gezdirip gülümseyerek başını sallar. "Zenginler çok yorucu."

"Sen zenginsin," diye işaret eder Katya.

"Bu yüzden biliyorum." Bana göz kırpmıyor.

Hepimiz yine kahkahalarla gülüyoruz, içten gelen türden bir kahkaha. Bu ses, Katya'nın kulübesini müzikten daha güzel bir şeyle dolduruyor.

Bacaklarımı kıvrıp kanepeye daha derin oturuyorum. Kanepede uyuyakalmadan yatmam lazım — ve sonra kıkırdamaya başlıyorum.

"Ne?" diye sorar Katya.

"Partiden sonra kanepede uyuyabilirim ve kimse bir şey demez."

"Hayatta, kanepede uyumamızda ısrar ediyorum."

"Bir yatağı ihtiyacım olacak. İkiniz gibi minik değilim ki bu kanepelerde uyuyabileyim," diye mırıldanır Cristiano, ama ısıtılmalı zeminin sıcaklığıyla halının üzerinde otururken kıkırdamaz.

"Misafir odasında uyuyabilirsin," diyorum.

"O senin odan, misafir odası değil," diye tersler Katya.

Duygularım bir kez daha beni ele geçirince gözlerim yaşlarla doldu. Katya'nın cömertliği, desteği ve dostluğu karşılıksızdı. Karşılığında hiçbir şey beklemiyordu.

Neden onun gibi biriyle evlenemedim ki?

Kapı zili çalınca hepimiz donup kalıyoruz.

Cristiano uzanmış pozisyonundan oturur ve saatine bakar. "Kim olduğunu bakayım."

Ayağa kalkıp kapıya gider ve pencereden dışarı bakar.

Bize döner. "Yakında eski kocan olacak adam, Mia." Zil tekrar çalar.

Öfkelenen Katya, Cristiano'yu geçerek kapıya yürür ve kapıyı açar, kapının önünde duran adamı görmemi engeller. "Siktir git."

"Lütfen." Aiden'in sesi sert. "Sadece onunla konuşmak istiyorum." Cristiano, öfkeli Katya'yı arkasına almayı başarır. "Bak, , saat geç oldu, ne dersin..."

"Sen de kimsin lan?" Aiden'in sesindeki sertliği duyuyorum.

Gözlerimi kapatıyorum, kalkıp onunla ilgilenmem gerektiğini, yetişkin gibi davranmam gerektiğini biliyorum.

Ama istemiyorum! Kendi kendime bile, okul çocuklarımdan biri gibi konuşuyorum.

"O, bu gece bizi eğlendirmek için tuttuğumuz jigolo," Katya o kadar samimi bir şekilde cevap veriyor ki, gülümsemeden edemiyorum.

Aiden bile buna inanmıyor. "Bak..."

"Senin karın senin aptal kafanı terk ettikten sonra birlikte kaldığı adam benim." Cristiano, Katya'nın tam önünde, kollarını kavuşturmuş, dik duruyor. İki muhafızım.

"Mia," diye sesleniyor Aiden.

"Onu içeri al, K." Kanepede oturup, dağılmış saçlarımı kabaca bir at kuyruğu şeklinde topluyorum.

Aiden en sevdiği Max Mara kamel kaşmir paltosunu giymiş, omuzlarında kar taneleri eriyor. Berbat görünüyor. Ama yine de aptalca yakışıklı. Onun bu yönünü nefret ediyorum.

Bir an için hepimiz birbirimize bakıyoruz.

"Sana bir yatak hazırlayalım, Cris," diye mırıldanır Katya ve sonra Aiden'a sert bir bakış atar. "Partimizi mahveden pislik sensin."

İkisi de odadan çıkar.

Aiden kapının yanında durmaya devam ediyor. Onu bırakıyorum. Burada hoş karşılanmıyor.

Beni bir saniye izliyor, sonra gülümsemeye çalışıyor. "Mutlu Yıllar."

Alaycı bir şekilde soruyorum. "Neden kış galasında ya da ailenin düzenlediği saçma sapan sirkte değilsin? Hani, elli kişinin bana hizmetçi girişinden gizlice girmişim gibi baktığı yer var ya?"

Gülümsemesi kaybolur. "Orada olmak istemedim. Seninle olmak istedim."

"Neden böyle bir şey isteyesin ki?"

Yüzünü buruşturur. Küfürlerime tepki vermesini görmek hoşuma gider.

Hazır olun, Bay Winter, daha fazla küfürlü kelime geliyor.

"Ben... seni arıyordum ve sonunda buradaki ışıkları gördüm ve... umuyordum ki sen..."

Derin bir nefes alır ve sanki kendini toparlamak istercesine arkasındaki kapıyı kapatır. Ceketini çıkarır ve kapının yanındaki askıya asar.

"Nasılsın?" Oturma odasına girer ve Cristiano'nun yaslandığı koltuğun karşısına oturur.

"*Harika*. Sen?"

"Ben... seni bulamadım. Nerede olduğunu bilmiyordum ve..." "*Tebrikler*. Beni buldun," sözünü kestim. "Ne

Aiden?"

Dudaklarını yalar ve öne eğilir, dirseklerini dizlerine dayar.

Kocam çok yakışıklı. Koyu renkli, dağınık saçları. O güzel mavi gözleri. Camı kesebilecek kadar keskin elmacık kemikleri. Harika öpüşen dudakları.

"Üzgünüm, Mia. Bunu daha önce söylediğimi biliyorum, ama..."

"Yaptın," diye onu tekrar kesiyorum. "Ve eminim bu seni daha iyi hissettiriyordur."

"Bunu düzeltmek istiyorum. Buna ihtiyacım var."

"*İhtiyacın* mı var?" diye tekrar ediyorum, geriye yaslanarak. "Neden?" "Çünkü seni seviyorum, Mia."

Sadece ona bakıp sözlerinin etkisini üzerimde hissediyorum.

"Gerçekten mi?" Başımı eğiyorum. "Peki o aşk, dilini o kadının boğazına soktuğunda neredeydi?"

Gözleri bir an şokla büyüdü, sonra kendini topladı. Bunu gördüm. O *sürtüğü* beklemiyordu, karısını bekliyordu. Ama Noel arifesindeki o olaydan sonra, daha iyi bilmesi gerekirdi.

"Ben... o bir hataydı."

"Hayır, *tatlım*, hata yıllarca senin ve ailenin bana saygısızlık etmesine izin vermemdi," diye bağırdım. Sözlerim alaycı bir tondaydı.

"Biliyorum." Parmaklarını saçlarının arasında gezdirdi. Bu gergin bir hareketti. "Biliyorum. O zaman bunu göremedim. Şimdi görüyorum ve... çok üzgünüm."

"Öyleyse," diye alaycı bir şekilde sordum, "neden affedip unutmuyoruz?"

Ayağa kalktı ve kahve masasının diğer tarafına gelip yanıma oturmak, benimle konuşurken ayaklarımdan tutmak istediğini biliyordum, eskiden olduğu gibi, biz bir bütünken, kavga ettiğimiz zamanlarda ona izin verdiğim gibi.

Elimi kaldırıyorum. "Yeterince yakın. Ondan bir iki hastalık kapmış olabilirsin, ya da kim bilir başka kimlerle samimi olmuşsundur. Ben nereden bileyim?"

Bunun üzerine donakalır.

Gözleri bir anlığına kapanır.

Gözlerini açtığı anda, onu görüyorum. Acı. Pişmanlık.

Korku. Zafer kazanmış gibi hissetmem gerekir.

Ama sadece sıkıcı bir keder hissediyorum. Onu incitmek istemiyorum.

Sadece kendi acımın dinmesini istiyorum.

"Evliliğimizde o sınırı hiç aşmadım," diyor, sesi

alça

k

"Onunla hariç."

sesl

e.

O, yenilmiş bir şekilde başını sallar. "Sadece bir öpücüktü, Mia. Ve sadece o

tek seferdi."

"Ne kadar da uygun."

"Sana yemin ederim."

Onun sözleri hakkında ne düşündüğümü belli etmek için yüzümü buruşturdum.

"Ben... bana bir..." "Ne?"

"Bir şans," diye bağıırır. "Lanet olsun Mia, sekiz yıldır birlikteyiz, lanet bir öpücüğün bizi mahvetmesine izin veremezsin."

Ya güleceğim ya da ağlayacağım. Ben ilkinı seçiyorum.

"Bizi mahvettim mi? Ne içiyorsun sen, Aiden? Düğün yıldönümümüzde Diana ile Paris'e gitmeyi seçen sensin. Diana'nın Instagram'da seyahatinle ilgili fotoğraflar paylaştığını biliyor musun? Benim sosyal medya hesabım yok ama iş arkadaşlarımla var. Hepsi bundan bahsetti. *Hiç de* aşağılanmadım."

"Sana önemli bir toplantı olduğunu söylemişim ve..." Tereddüt ediyor. "Bu tamamen benim hatamdı."

Vay canına! Şuna bak. Bir cümle içinde savunmacı tavrından hatasını kabul etmeye geçti.

"Onu öptün. Sence bundan geri dönüş var mı?" "Evet." Çenesi sıkı.

Kızgın, üzgün değil, fark ettim — ve bu, hazırlıklı olmadığım bir şekilde canımı yakıyor.

Nasıl cüret eder öfkeyle buraya gelir? Nasıl cüret eder, aslında bana çok kızginken, sadece üzgün gibi davranan bir adam gibi karşımda durur? Ne için? Gittiğim için mi? Onun çok geç gelen özrünü nezaketle ve minnetle kabul etmediğim için mi? Kendini daha iyi hissetmesini kolaylaştırmadığım için mi? Onun küstahlığı göğsümde buz gibi yanıyor.

"Diyelim ki bir adamı öptüm... Diyelim ki o adam Huxley. Sana bundan bahsetmedim, ama sen öğrendin. Bu senin için sorun olmaz mı?"

"Sen günlerce... o adamla vakit geçirdin." Çenesini Katya ve Cristiano'nun gittiği yöne doğru salladı.

Sözleri kalbimi acıttı. Beni yine mahvetti. "Onunla *öyle bir* ilişkim olduğunu mu düşünüyorsun?"

Sesimdeki hüzün, onu içinde bulunduğu öfke dalgasından çıkarır. "Hayır, tabii ki hayır! Öyle demek istemedim."

"O zaman ne demek istedin?" diye soruyorum.

"Ben..." Başını sallar, yutar ve sonra gözlerime bakar. "Aptalca bir şey söyledim. Sadece bana ikinci bir şans vermen için bir gerekçe uydurmaya çalışıyordum."

"Benim hatam ve senin hatan olduğunu söyleyerek, bu hataların birbirini iptal ettiğini mi ima ettin?"

O başını sallar. "Bu aptallığın ötesinde bir şeydi. Biliyorum. Ama bebeğim, ben doğru düzgün düşünemiyorum. O zamandan beri..."

"Bak, Aiden, bizim hakkımızda uzun uzun düşündüm ve bence sen Diana gibi biriyle daha uygunsun. O aptal tasarımcı kıyafetlerini giyip pahalı mücevherlerini sergileyecek ve senin sıkıcı ve ahlaksız ebeveynlerinle iyi geçinecek. Ben bunların hiçbirini istemiyorum. Yani... bunun bir anlamı yok, anlıyor musun?"

O sertleşir. "Ailem hakkında endişelenmene gerek yok."

"Ama endişeleniyorum, Aiden. Yıllardır onlarla iyi geçinmeye çalıştım. Ama artık bıktım."

"Onlarla birlikte, ama ben yokum." Sesinde bir yalvarma var — sadece hafif bir ton. "Bana bir..."

Boş ver gitsin!

"İkinci bir şans mı istiyorsun?" Onu kesiyorum.

"Tanrım, evet!"

"Neden?"

O bakışları sersemlemiş sanki sanki bunu
beklemiyor ben benim bunu . "Çünkü... seni
seviyorum."

Omuzlarımı umursamazca silkiyorum. "Ben de seni seviyorum. Bunun ne alakası var ki?"

Gözlerinde bir anlık şaşkınlık belirir. Ne zaman küfür etsem, onu etkiler. Bu hoşuma gidiyor.

"Mia..."

"Eğer ikinci bir şans istiyorsan," diye sözünü kesiyorum, "o zaman bunu hak ettiğini bana kanıtla."

Paniklemiş görünüyor. "Nasıl... bunu nasıl yapacağım?"

Onun gözlerinin içine bakarak, "Eğer sana söylemem gerekiyorsa, Aiden, o zaman bu şansını hak etmiyorsun" derim.

Catch-22'den bahsedelim. Joseph Heller gurur duyardı.

Ayağa kalkıp ona sırtımı dönerek yeni yatak odama doğru yürüdüm. "Çıkarken kapıyı kilitle," dedim omzumun üzerinden. "Oh, ve *mutlu* yıllar, Aiden."

Aiden

"Eğer ikinci bir şans istiyorsan, bunu hak ettiğini bana kanıtla."

Mia'nın sözleri kafamda tekrar tekrar yankılanıyor. Onun gerçeği, kafatasımı bir mengene gibi sıkıştırıyor.

"Patron, vaktin var mı?" Jolene, yılın ikinci günü ofisime girerken soruyor.

Genelde yeni takvim yılına hızlı bir başlangıç yapmayı severim, ama şu anda stres baş ağrısı, akşamdan kalma ve kırık bir kalp ile uğraşıyorum, bu yüzden tek hızlı başlangıç kafamın içinde oluyor.

Kahvemle birlikte aldığım ibuprofenin, birkaç saat sonra yapılacak ilk genel toplantıdan önce etkisini göstermesini umuyorum.

Ofisimdeki ışıklar her zamankinden daha sert görünüyor. Çantamı masama koyup bir dakika duruyorum.

"Günaydın, Jolene. Yeni yılın kutlu olsun." O da benim arkamdan içeri girip kapıyı kapatıyor.

Bu iyiye işaret *değil*. Genellikle kapıyı açık bırakır. Biz küçük bir butik firmayız ve fazla formaliteye önem vermeyiz.

O, söylemek istediği şeyi söylemesini beklerken dizüstü bilgisayarımı açarım.

.

"Karının, Diana Valentine ile bir ilişkin olduğu için seni terk ettiği

"

Dizüstü bilgisayarımı yuvasına yerleştirmeye hazırlanırken ellerim dondu.

Onu yerine yerleştirip açıyorum.

Boğazımı temizledim ve oturdum. Ona nasıl cevap vereceğimi düşünürken çantamı yere koydum.

"Aiden?" diye ısrar ediyor.

Ona bakıyorum. İçinde hayal kırıklığı ve umudun savaştığını görebiliyorum.

Jolene, Winter Financial'da çalışmaya başladığımdan beri on yıldır benim asistanım. Bu işte birlikte büyüdük. Onun düğününe katıldım. O da benim düğünüme katıldı.

Yıllar içinde iki çocuğu oldu ve ben de doğduktan birkaç saat sonra onları görmek için hastaneye gittim. Jolene'in eşi tam olarak bir arkadaşım sayılmaz, ama birbirimizi yeterince iyi tanıyoruz, o yüzden Jolene onunla konuşmak istemediğinde neden üzgün olduğunu sormak için beni arayabilir.

Aynı yaştayız ve çoğunlukla dürüst ve profesyonel bir ilişkimiz oldu. Onu bir arkadaş olarak da görüyorum.

"Mia beni terk etti."

Nefesini tutarak, yüzü düşer. "Hayır."

Jolene Mia'yı çok sever; karım ofise geldiğinde, Little Luminaries'deki çocuklarına yaptığı gibi kurabiye ve atıştırmalıklar getirir.

Jolene başını sallar. "Sanmıştım ki... Sanmıştım ki, sen CEO olduğunda çok meşgul olduğu için gelmeyi bırakmıştı. Ama..."

"Diana ile bir ilişkim yok," diye sözünü kesiyorum, ama bu bir yalan gibi geliyor.

Diana ile yatmamış olabilirim, ama onunla giderek daha fazla zaman geçiriyordum. Onunla zaman geçirmeyi dört gözle *bekliyordum*. Karımdan aldığım ilgiyi Diana'ya veriyordum. Onu öptüm. Tabii, ilk hareketi o yapmış olabilir, ama ben de onu öptüm, bir anlık da olsa, öptüm.

"Ve?" Daha fazlası olduğunu anlayabiliyor.

Öne eğilip, dirseklerimi eskiden dedeme, sonra da babama ait olan masaya dayadım. Bu ofise taşındığımda ne kadar gururluydum! Ne kadar mutluydum! Mia, Dom Perignon ile

Dom Perignon ile kutlamama yardım etmişti, onu yatağa götürdük, ben onu göğüslerinden içtim ve...

"Ama... öpüştük ve Mia gördü."

Fotoğrafını çekti. Boşanma belgelerine sararak bana verdi.

Jolene, kendini tutmaya çalışır gibi kollarını kavuşturur. "Bunu yaptığina inanamıyorum. Senin farklı olduğunu sanıyordum." Sesi fısıltıya düşer. "Nelson'dan daha iyi."

Sözleri Mia'nın sözleri gibi aynı noktaya değdi.

"Jolene, bir ilişki falan yoktu. Sadece... bir öpücük vardı. Bir hata."

Bana aptalmışım gibi bakıyor. Haksız da değil. Şu anda kendimi aptal gibi hissediyorum.

"Bir şeylerin ters gittiğini biliyordum. Hissediyordum. O hep etrafımdaydı... Diana, yani." Gözleri kararır, dudakları sıkı bir çizgiye dönüşür. "Senin o adam olacağını hiç düşünmemiştim. Diana'ya kıyasla Mia çok daha iyi. O nazik ve tatlı. Diana ise..."

O, benim davranışımı anlamakta zorluk çekiyormuş gibi tekrar başını salladı. Onu suçlamıyorum. Ben de aynı şekilde hissediyorum. Asla olmayacağıma yemin ettiğim adam haline geldiğime inanamıyorum.

"Mesele kapalı kapılar ardında olanlar değil, Aiden. Mesele insanların ne düşündüğü, *Mia'nın* ne düşündüğü. *Sen* o imajı kötüleştirdin."

Sesi yüksek değil, sessiz, sanki sözler ona ağır geliyor gibi.

"Onu iş karın olarak adlandırdıklarında, onlara bunun yanlış olduğunu, yapmamalarını söyledim. Ama sonra *sen de* ona öyle seslenmeye başladın." Bana suçlayıcı bir bakış attı.

"Biliyorum."

Nasıl bu kadar aptal olabildim? Bu kadar sığ? Bu kadar aptal?

Huxley bana bu konuyu sorduğunda, gerçekten herkese iş karısı olduğunu mu söyledim? Gerçekten yaptıklarımın hiçbir sonucu olmayacağını mı düşündüm?

"Seni terk mi etti?" Jolene buna inanamıyor; Mia'nın beni ne kadar *sevdiğini*... *sevdiğini* biliyor.

Başımı sallıyorum. "Noel ağacının altından bana boşanma belgelerini uzattı."

Bu, Jolene'in yüzüne bir gülümseme getirir. "Aferin ona."

Ve onun bunu takdir edeceğini bildiğim için ekliyorum: "Herkes babamın bir metresi olduğunu söyledim. Adının Kitty olduğunu biliyor muydun?"

Jolene kıkırdar. "Hayır."

"Görünüşe göre Tristan dadıyla yatıyormuş. Betty onu kovmuş. Gianna işini kaybetmiş, Patrick de tüm paralarını."

Jolene doğrulur, gözleri fal taşı gibi açılır. "Herkes babanı biliyor. Edith bile, bilmiyormuş gibi davranıyor ama. Ama Tristan? Gerçekten mi?"

"Babası gibi oğlu," derim ağır bir kalple. "Ben de ondan daha iyi değilim, değil miyim

Değilim, değil miyim?"

"Sen daha *iyisin* Aiden, çünkü suçluluk duyuyorsun." Bana hak etmediğim bir şefkatle bana bakar. "Ama bu yeterli değil, bunu biliyorsun, değil mi?"

Onaylayarak başımı sallarım.

"Bir seçeneğin var. Evlendiğin kadını hak eden bir adam olabilirsin ya da baban gibi olabilirsin, bu durumda muhtemelen kendine bir Kitty bulman gerekecek, çünkü Mia annen gibi yanında kalmayacak."

Jolene ayrıldığında, masamda oturup düğün günümüzde çekilmiş Mia ve benim çerçeveli fotoğrafımıza bakıyorum. Gülümsemesi güzel ama gergin; makyajının ardında bile gözleri kararsız.

Ben ise farkında olmadan gülümsüyorum.

Hiç istemediği bir couture gelinlik giymiş, neredeyse hiç tanımadığı 300 kişinin arasında. Küçük bir şey istemişti, sadece biz, birkaç yakın arkadaş, sessiz bir şey. Ben ona bir gösteri yaptım. Ailem ve onların dünyası için bir gösteri. Bizim için bir kutlama değil.

Ve şimdi, o fotoğrafa bakarken, sonunda ne olduğunu anlıyorum: *ilk kez onu dinlemedim*.

Mia'yı geri kazanmak istiyorsam, ona saygı duyduğumu göstermem gerekir ve bunun ilk adımı onu dinlemektir. Bunu yapmak için de onun şartlarına uymam gerekir.

Bu düşünce bütün gün kafamı kurcalıyor: Ne yapmam gerektiğini, ne yapmak istediğimi ve fırsat geldiğinde bunu nasıl başaracağımı. Babam saat beşe doğru ofisime giriyor, yanında Ronald Dempsey eşliğinde ofisime giriyor.

Pusu, Nelson Winter'ın kendisi kadar eski usul.

"Oğlum, boşanma belgelerini inceledin mi?" diye soruyor babam.

Merhaba, nasılsın? Karın seni terk etti, hayatın nasıl gidiyor?

"Hayır," diye yalan söylüyorum.

Sonunda Katya'nın dün gece e-posta ile gönderdiği belgeleri okudum. Babam beni atlatıp evlilik sözleşmesini yaptıktan sonra sözleşmeyi okumuştum ve dengesiz olduğunu düşünmüştüm, ama umursamamıştım. O zamanlar Mia ile boşanacağımızı hayal bile edemezdik.

"Ben hayal ettim," dedi alaycı bir şekilde.

Mia'nın Noel arifesinde bana verdiği belgeyi okumuş olmalı.

Karıma geri kazanma planım somutlaşmaya başladıkça, ellerimi birleştirip başımı salladım.

"Winter Financial'ın peşinde," diye bağırdı. "O kaltak çok cesur."

"Ona bir daha öyle dersin, yumruğumu suratına indiririm." Sözlerim yumuşak ama tehditkar çıkıyor.

Hayatımda hiç babama karşı gelmedim, onu tehdit etmedim. Keşke daha önce yapsaydım, çünkü yüzündeki ifade buna değdiğini gösteriyor. Adam öfkeden altını ıslatmak üzere.

"Ne dedin sen?" Ben çocukken, ondan çok korktuğum zamanlarda yaptığı gibi her kelimeyi vurgulu söylüyor.

"Eğer karım hakkında bu tür bir dil kullanırsan, ben..."

"Beyler." Ronald elini kaldırarak sözümü keser ve arabulucu olmaya çalışır.

On yıllardır ailemizin yanında ama benim davranışım onu bile şok ediyor. Düşündüğümü söylemenin özgürleştirici olduğunu fark ediyorum, o kadar özgürleştirici ki, şimdiye kadar ne kadar hapishane gibi bir yerde yaşadığımı görmemi sağlıyor.

"Onu ikna et, Ron." Babam bana öfkeyle bakar. Bu hiç etkisizdir. Onun beni etkileyememesine ben bile biraz şaşıyorum.

Her şeye katlanıyordum. Ama Mia gittiğine göre, bunun bir anlamı yok. O yokken neyi korumaya çalışıyorum ki?

"Dilekçeyi okumadığınız için size özetini anlatayım," diye başlıyor Ronald ve ben onaylayarak başımı sallayınca devam ediyor. "Karın, evlilik güveninin ihlaliyle ilgili adil tazminat maddesini uyguluyor. Evlilik öncesi anlaşmada nafaka hakkından feragat edildiği için, sadakatsizlik hükmüne göre tüm evlilik ve kişisel varlıkların yüzde ellisini talep ediyor. Buna Winter Financial'daki hisselerin, Burlington'daki ana konutun, yatırım portföyün, araçların ve evlilik sırasında adına alınan diğer tüm varlıklar da dahil."

"Sadakatsizlik falan yok. O sadece Diana'yı öptü, hepsi bu... Aslında, öpmediğini ve Diana'nın fotoğrafı düzenlemek için yapay zeka falan kullandığını söyleyeceğiz," diye tükürüyor babam.

Ronald rahatsız bir şekilde kıpırdanır. "Ah, Nelson, bak... Ben yalan yere yemin etmeyeceğim ve hiçbirinizin de bunu yapmasına izin vermeyeceğim."

Babam ona sert bir bakış attı.

O da tedirgin bir şekilde gülümser. "Aiden, boşanma dilekçesine makul bir cevap hazırladım."

"Ona biraz para verip susturalım," diye araya girer babam.

Keskin bir nefes veriyorum. "Baba, konuşmayı Ronald'a bırakabilir misin?"

Ronald, babamın omzuna sakınleştirici bir el koyar. "Ona evin yarısını verebileceğimizi söyleriz, ki evin değeri" — kağıtlarını karıştırır — "1,2 milyon. İpotek ödendikten sonra, ona yaklaşık 200 bin kalır."

"Ve bunun *adil olduğunu* mu düşünüyorsun?" diye sorarım, gözlerine bakarak. Ronald babama ve bana bakar. "Şey..."

"Ona bunu yapmasını söyledim çünkü o kadına vermek istediğim tek şey bu" — duraksıyor, dişlerini sıkıyor — "kadın."

Aferin baba! Ona yine orospu demedin. Bravo!

Telefonum çalıyor, açıyorum. Huxley'den bir mesaj var. Akşam yemeği yiyecek miyiz diye soruyor. Olumlu bir cevap yazıp telefonu bırakıyorum.

"Baba, Ronald, buraya geldiğiniz için çok teşekkür ederim. Nasıl olacağını açıklayayım. Öncelikle, boşanmamla ilgilenecek bir avukatım var. Bu yüzden, Ronald, yaptığın çalışmalar için teşekkür ederim, ama buna gerek yoktu."

Babam ağzını açmadan elimi kaldırıyorum ve o susuyor, ama gözleri bana bunun bedelini ağır ödeyeceğimi söylüyor. Ne gibi? Mia beni terk etti. Bundan daha kötüsü olabileceğini mi düşünüyor?

Ayağa kalkıp telefonumu cebime koyuyorum. "İkincisi, ona her şeyin yüzde ellisini vereceğim."

"Anlamadım?" diye bağıır babam.

Gözlerine bakıyorum. Bir kez olsun, bakışlarımı kaçırmıyorum.

"O ne isterse alacak. Hisse senetleri. Ödeme. Burlington'daki ev. *Her şeyi*."

Babamın yüzü kızarır. "Sen aklını mı kaçırdın? O benim param. *benim* param. O iş..."

"Ben yeniden inşa ettim," diye soğukkanlılıkla hatırlatıyorum. "Değerini üç katına çıkardım. Sen artık liderlik yapamadığında ben devraldım. O yüzden bana neyin *senin* olduğu hakkında konuşma."

Ronald boğazını temizler. "Aiden, Nelson'ı dinlemelisin..."

"Ronald, ben babam değilim. Ve ihanet ettiğim bir kadınla pazarlık yapmayacağım. O, kendisine ait olan şey için savaşmak zorunda değil."

Babam masaya yumruğunu vurur. "Seni aptal herif."

"Bak, bana hakaret etmen hiç hoş değil," diye alçakgönüllülükle söylüyorum. "Ve davranışlarını düzeltene kadar, baba, kapı şurada, kendin çıkabilirsin. Bana medeni bir şekilde konuşabileceğini düşündüğünde geri gelebilirsin."

Çenesi sıkışır.

Ellerimi büyükbabamın masasına koyup, yüzüm onun yüzüne birkaç santim kalana kadar eğildim. "O zamana kadar... Git. Siktir git."

Babam bana şok olmuş bir şekilde bakar.

Ronald yine boğazını temizler, bu sefer daha gergin bir şekilde. "Ben... resmi pozisyonundan emin misin, Aiden? Çok büyük bir paradan vazgeçiyorsun."

"Param." Dizüstü bilgisayarımı topluyorum. Buradan gitmeye ve Huxley ile konuşmaya, planımı açıklamaya hazırım. "Oh, Ronald, bunu bir uyarı olarak kabul et. Artık senin müşterin değilim. Babam ve ailedeki diğerleri istediklerini yapabilirler."

Ronald, incinmiş veya kızgın görünmek yerine, rahatlamış gibi görünerek beni şaşırtır. "Kendine iyi bak, Aiden."

Çantasını kapatmak için el yordamıyla uğraşıyor. Ayağa kalkıp babama bakıyor. "Sonra konuşuruz." Ve bununla birlikte ofisimden çıkıyor.

Babam bana keskin, zehirli bir bakış attı. "Aklını mı kaçırdın?"

"Hayır, baba, sadece *aklımı* değil, ahlakımı, değerlerimi ve dürüstlüğüme de buldum." Çantanın askısını omzuma atıyorum. "Senin beğenini, kabulünü ve övgünü kazanmak için çok çalıştım, ama sen hiç yapmadın. Ne büyürken, ne de senin mahvettiğin şirketi düzeltirken."

Babam masaya yumruğunu vurur. "Bu şirketi sana ben verdim," diye bağırır.

"Hayır baba, yönetim kurulu verdi, çünkü sen onu mahvediyordun," derim rahatça.

Bu, daha önce söylemeye cesaret edemediğim bir gerçektir — Tanrı korusun, onu üzmesin diye. Artık umurumda değil.

Yıllarca barışı korumak, aptal gibi babamın sonunda "*Aferin oğlum*" demesini beklemek, benim için önemli olan tek kişiyi kaybetmeme mal oldu. Karımı. Benden benden başka hiçbir şey istemeyen, beni kusurlarımla, başarısızlıklarımla ve her şeyimle seven kadını. Onun kalbini kırarak ona borcumu ödedim.

"Nankör..."

"Baba, bitti," diyorum yumuşak bir sesle. Ses tonum onu durduruyor. "Sen ve ben bittik. Gianna, Tristan, annem... hepinizle bittim."

Bana sanki ilk kez görüyormuş gibi bakıyor, sanki birdenbire boynuzlarım çıkmış gibi. Sonra, Nelson Winter, önemini korumak için her şeyi yapan acımasız bir zorba olduğu için, alaycı bir şekilde şöyle diyor: "Bunu pişman olacaksın. CEO olmak seni kurtaracak mı sanıyorsun? Yönetim kurulunu tanıyorum. Güç bende."

Beklenmedik ve içten bir kahkaha patlar içimden. Mia ile kanepede kıvrılmış *The Good, The Bad and The Ugly*'yi izlediğimiz bir gece aklıma gelir.

"Baba." Gülümsüyorum. "Tucó'nun akıllıca söylediği gibi: *Ateş etmek zorunda kalırsan, ateş et. Konuşma.*"

Kaşları şaşkınlıkla çatıldı. "Ha?"

"Yapman gerekeni yap, baba. Ama ofisimde durup, ikinci sınıf bir spagetti western filmindeki kötü adam gibi konuşmayı bırak."

Kontrolü kaybettiğini tam olarak anlamayan bu adamın yanından geçip giderken, daha önce hiç yaşamadığım bir başarı duygusu hissediyorum.

Mia

Little Luminaries'in dışında, arabama yaslanmış beni bekliyor.

Buraya ilk kez geliyor.

Diğer kocaların aksine, beni almaya hiç gelmedi. Onu tüm etkinliklere davet etmeme rağmen, hiçbir etkinliğe gelmedi.

Onu burada görmek, hala açık ve hala zonklayan bir yaraya tuz basmak gibi.

"Ne?" diye soruyorum, onun önünde durarak.

Beni böyle hissettirmesinden nefret ediyorum. Kızgın.

İsyankar. Onu düşündüğümde içim tamamen negatif enerjiyle doluyor.

Üzgünüm, kederliyim, kırılmışım.

Onu özlüyorum. Bizi özlüyorum. Evimi özlüyorum. Kendimi özlüyorum — eskiden olduğum kadını, kolayca gülümseyen, tüm kalbiyle affeden, açık ve nazik olan kadını.

Şu anda bunların hiçbirini hissetmiyorum. Otomaton gibiyim.

Kendimle bağlantı kurduğumu hissettiğim tek zaman, sınıfımla birlikte olduğum zamanlar—onların masumiyeti, küçük şeylerden aldıkları keyif, merakları, bir merhem gibi. Kendi çocuklarım olmasını çok istiyorum—ama vücudum bana ihanet etti.

Ve sonra kocam yaptı.

Belki şimdi evlat edinebilirim.

Yakında eski kocam olacak adama bakarken bu düşünce birden aklıma geldi. Ailesi evlatlık çocuğu kabul etmeyeceği için bunu istememişti. Ben de kabul etmiştim. Ama artık onlar benim kayınvalidem ve kayınpederim değiller, istediğimi yapabilirim.

Otuz yaşındayım, bekârım... Kolay olmayacağını biliyorum, ama yapılabilir.

"Nasılsın?" diye soruyor yumuşak bir sesle, gözleri yüzümü tarıyor.

"Harika!" Alaycı olmaktan kendimi alamıyorum.

Bir kez başını sallar ve zayıf bir gülümsemeye "Benimle kahve içer misin?" der.

"Hayır."

"Lütfen."

"Hayır."

Neden bunu bu kadar zorlaştırıyordu? Ben ayrılınca mutlu olacağını, şu kızla birlikte olacağını düşünmüştüm. Aramızdaki ilişkiyi yürütmeye çalışacağını hiç beklemiyordum.

"Bebeğim..."

"Ne istiyorsun?" diye bağıyorum ve dışarı çıkan bazı öğretmenler bize bakıyor.

Burlington küçük bir kasaba ve dedikoducular çoktan bu *büyük, ilginç* haberi yaymışlardır. Noel arifesindeki fiyaskoyu bilmiyorlar ama evliliğimizin bittiğini, onun Diana Valentine ile bir ilişkisi olduğunu, Winters ailesinin beni aileden çıkardıkları için çok mutlu olduklarını biliyorlar.

Bazı meslektaşlarım, ebeveynler ve tanıdıklar bu konuda nazik davranıyorlar; hiçbir şey söylemiyorlar, nazik gülümsemelerle karşılık veriyorlar ve yüzeyin altındaki fırtınayı fark etmemiş gibi davranıyorlar. Diğerleri bana acıyor, başlarını eğip, tüylerimi diken diken eden yumuşak, sempatik bir ses tonuyla konuşuyorlar. Ve sonra, benim evliliğimin parçalanmasını izlemenin heyecanı ile gözleri parıldayan, benim kalp kırıklığımın yavaş yavaş parçalanmış bir hayat değil de lezzetli bir habermiş gibi davranan, *schadenfreude*'ye kapılanlar var.

"Seninle biraz zaman geçirmek istiyorum. Sana, bana, bize ikinci bir şansın hak ettiğimizi göstermek istiyorum."

Yavaş ama kendinden emin bir şekilde konuşuyor. Bu beni rahatsız ediyor.

"Hayır." Bu kelimeyi seviyorum. Kısa ve öz, fazla enerji gerektirmiyor. Ayrıca açık ve net, açıklama gerektirmiyor.

"Mia, bebeğim..."

"*Hayır*," bu sefer tıslayarak söylüyorum.

Yedi saat ve otuz gün geçti... *Kendimi Sinead O'Connor gibi hissediyorum...* Yılbaşı gecesi konuştuğumuzdan beri.

Katya'nın evine çiçekler ve notlar gönderiyor. Çiçekleri saklıyoruz, notları atıyorum.

Katya en azından onları okumamı istiyor. Ben *hayır* dedim. Yapamam. Ona geri dönmeyi, onunla olan hayatımı geri kazanmayı o kadar çok istiyorum ki, bu tür bir cazibeye ihtiyacım yok, çünkü onu hayatıma geri alırsam, kendimden geriye kalanları da kaybedeceğimi biliyorum.

En azından şimdi, acısı azaldıktan ve acısı geçtikten sonra, eskiden tanıdığım Mia'ya, gurur duyduğum Mia'ya geri dönebilirim, bütün gece yatağında ağlayan ve sonra işe gidip mutlu çocukların yanında teselli arayan, onların iyimserliğinin kendisine de bulaşmasını ümit eden bu kadın kabuğuna değil.

"Bir fincan..."

Bir hıçkırık kaçıyor ve o soluyor. "Ben..."

Gözlerim yaşlarla doluyor. "Öylece gelemezsin... Öylece..." Derin nefesler almaya başlıyorum.

O dudaklarını büzüyor, başını sallıyor.

Gözleri nemlenen tek kişinin ben olmadığımı görüyorum. "Çok üzgünüm. Haklısın. Ama... lütfen Mia, konuşabilir miyiz? Sadece birazcık."

Kafamın içinde birden ona kadar saymaya başlıyorum. Bir yas danışmanı, anne babam öldüğünde, kendimi o ana geri getirmek, acımdan kurtulmak için bunu öğretmişti.

"Cuma," diye fısıldıyorum. Bu bana onun için hazırlanmak için en az üç gün zaman verecek. "Beş mi? İşin için sorun olur mu?"

Neden *hala* bu kadar düşünceli davranıyorum ki?

"Senin için uygun olan zaman benim için de uygundur."

Evliyken bunu hiç söylememişti, diye alaycı bir şekilde düşünüyorum. Ve zihnimin kötülüklerle dolu olmasından nefret ediyorum.

"Katya'nın kulübesine gel. Kimseyle karşılaşmak istemiyorum... insanlar konuşuyor."

Chevy Bolt'umdan uzaklaşıyor. "Biliyorum. Bunun için üzgünüm."

Gergin bir şekilde omuz silkiyorum, çenemi sıkıyorum. "Ben... onunla mı çıkıyorsun?"

İnsanlar sizin birlikte olduğunuzu söylüyor, eğer öyleyse, o zaman..."

"Hayır. Onunla görüşmüyorum. Ona başka bir iş bulmasını söyledim. Sözleşmesi Mart sonunda bitiyor. Daha erken kovamam." Bu konuşmayı bitirmeden önce tüm bilgileri *hızlıca, hızlıca, hızlıca* anlatmak istermiş gibi hızlıca konuşuyor.

"Sana inanıp inanmayacağımı bilmiyorum."

Tamam, bu onu gerçekten çok etkiliyor. Bunu görebiliyorum. Kendimden daha da nefret ediyorum. Neden bu adama acı çektiriyorum? Kimseye acı çekertmek istemiyorum, ama yine de onun acı çekmesini birazcık seviyorum, sanki benim hissettiklerimi hissetmesi gerekiyormuş gibi. Bu aptalca. Sağlıksız. İyileşmenin yolu bu değil.

"Sana asla yalan söylemem, Mia."

Kaçmaya çalışan hıçkırığımı kontrol ediyorum. "Dediğinde yalan söyledin..." Sözümü yarıda kesiyorum.

"Bana ne istersen sor, sana gerçeği söyleyeceğim."

"Yalan söylememek de yalan söylemektir, Aiden," diyorum ona, çok üzgün hissederek. "Artık gitmem gerek. Ben... kendimi iyi hissetmiyorum."

Onu kaybettiğimi bilmek, o karşımda dururken daha da zor kabul edilebilir.

"Seni bırakayım mı? Sabah seni buraya getiririm ve..."

"Beni böyle hissettiren sensin," diye patladım. "*Lütfen*. Cuma günü görüşürüz."

Arabamdan uzaklaşırken yenilmiş gibi görünüyor.

Beni Katya'nın evine kadar takip ediyor. Ben içeri girdiğimde bana yaklaşıyor. Ama Katya eve gelene kadar orada beklediğini biliyorum, çünkü Katya eve gelir gelmez ilk sorduğu şey bu.

"Orada ne yapıyor?"

"Biraz sinir krizi geçirmiş olabilirim," diye itiraf ediyorum ve sonra Little Luminaries'in önünde yaptığımız konuşmayı ona anlatıyorum.

"Tanrım! Şey, o kilo vermiş gibi görünüyor ve *senin* de birkaç kilo verdiğini biliyorum. Yani... ikiniz de mutsuzsunuz." O takdirle başını sallar. "Şimdiye kadar, boşanma için standart prosedür."

Gülümserim. "Sen bunu iyi bilirsin."

"Bilmeliyim. Bir müşterim bir keresinde bana boşanmanın en iyi diyet programı olduğunu söylemişti."

Gözlerimi pencereye çevirdim. *Hâlâ orada mı?*

"Onu seviyorsun Mia, bu hisler ölmedi, bu yüzden böyle hissetmen normal. O da seni seviyor, bu hisler de Diana ile paylaştığı öpücükle ölmedi." Katya yanağıma bir öpücük kondurdu. "Boşanmalar savaş gibidir; kimse kazanmaz, ama *sonrasında* barış olabilir ve bu en iyi sonuçtur."

"Barış güzel olurdu."

"Hadi, karbonara makarnaya ne dersin?" Kolunu bana dolayarak beni pencereden uzaklaştırıp mutfağa götürdü, böylece Aiden'ın hala dışarıda olup olmadığını kontrol edemeyecektim.

"Karbonara makarnaya karşı çok iyi hislerim var," diye cevap veriyorum.

"Harika. Baconla başlayalım ve işe koyulalım."

Akşam yemeğinden sonra pencereden dışarı baktığımda Aiden gitmişti.

Aiden

Çok güzel görünüyor. Karım. Serbest bırakmak üzere olduğum karım. Birkaç ay sonra, evrak işleri halledildiğinde, artık eski karım olacak. Onsuz yaşamak düşüncesi beni çok zorluyor, ama onu geri kazanmak için onu bırakmam gerektiğini biliyorum.

"Kahve ister misin?" diye soruyor ve mutfak adasına oturmam için işaret ediyor.

"Evet, teşekkürler." Sesim kısık çıkıyor. Aramızdaki bu resmiyetten nefret ediyorum.

Kahveyi hazırlamak için acele etmiyor.

Onu izliyorum, kokluyorum, tüketiyorum. Onu çok istiyorum. Ama bu benim *istediğimle* ilgili değil. Onun *ihtiyacı olanla* ilgili.

Kahvemi az sütlü ve şekersiz olarak önüme koyuyor. Adanın diğer tarafında duruyor, sade kahvesini yudumluyor.

"Benimle konuştuğun için teşekkür ederim." Yine o kibar saçmalık.

Bana gülümsüyor — içi boş, yapmacık, aileme gösterdiği türden bir gülümseme. Şimdi de bana gösteriyor, beni *ötekileştiriyor*... beni bir yabancı yapıyor.

"Önce şunu açıklığa kavuşturalım. Boşanmak istemiyorum." Gözleri büyüdü.

"Ben istemiyorum. Karımı geri istiyorum. Hayatımı geri istiyorum."

Titrek bir nefes alır ve bırakır.

"Ama bunun sadece benim istediğim için olmayacağını da biliyorum.

"

Kahve fincanını masaya koyar.

Elleri titriyor. Hâlâ acı çekiyor. Dahi olmak gerekmez

Bunu anlamak için. *İkimiz de* acı çekiyoruz. Tek fark, o bana ya da başkasına hiç acı çektirmemiş olması. Onun acı çekmesinin, ikimizin acı çekmesinin sebebi benim.

Boğazımı temizledim. "Avukatım Katya ile iletişime geçecek. Her şeyin yarısını alacaksın. İtiraz yok."

Gözleri benimkilere dikilir. Gözlerinde şok görürüm. Bu beni daha da kötü hissettirir. Taleplerine karşı çıkacağımı düşünmüştü. Her şeyi kendime saklayıp ona hiçbir şey vermeyeceğimi düşünmüştü.

Beni böyle mi görüyor? Altı yıllık evlilik ona benim hakkımda bunu mu öğretti?

"Peki... babanız bununla bir sorunu yok mu?"

Şimdi gülümsüyorum, ama bu boş bir gülümseme *değil*. Her seferinde babamla görüşmeyi reddedip telefonlarını görmezden geldiğimde kendimi iyi hissediyorum. Kendimi sağlıklı hissediyorum. Onun kabulünü kazanmak için yaşamak ve onun övgüsünü kazanmak için çalışmak, Huxley'in dediği gibi, "*beni mahvetti ama iyi oldu*." Eh, şimdi kendimi *düzeltmeye* çalışıyorum.

"Babam siktirip gidebilir." Kaşları

yukarı kalkıyor.

Gülümsüyorum. "Evet. Aslında, Ronald'ı boşanma hakkında konuşmak için getirdiğinde ona bunu söyledim."

"Avukatın mı?"

"Benim avukatım değil, bebeğim. Başka bir avukatım var, Winter ailesiyle hiçbir bağlantısı olmayan biri."

Söylediklerimi anlamakta zorluk çekiyormuş gibi yavaşça başını sallar. "Ve" — yutkunur—"bana her şeyin yarısını mı veriyorsun?"

"Evet. Ev, hisseler, her şey."

Suçluluk duygusunun onu sardığını görüyorum. Mia'yı tanıyorum. Onda paragözlük diye bir şey yok. Bunu sadece asla elde edemeyeceğini düşündüğü için istedi ve beni ve ailemi alt etmek istedi. Öfkelendiği ve saldırganlaştığı için yaptı.

"Bunu hak ettin Mia. Şirketi, biz çıkarken ve evliyken kurdum. Her adımda yanımda oldun. Yapamazdım.

Zayıf hissettiğimde ve... elimi tutan sen olmasaydın, Winter Financial'da yaptığım şeyi yapardım."

"Son iki yıldır senin elini tutuyor," diye sözümü kesti, sesi zayıf ve kırılgan. "Belki de ona birazını vermelisin."

Ona dokunmak istiyorum. Onu kucaklamak. Onu teselli etmek. Ama biliyorum ki bunu kabul etmeyecek, en azından şimdilik. Bu hakkı kazanmam gerekecek.

Bu olağanüstü kadınla sahip olduğum bu hakları ve daha fazlasını kaybettiğim için ne kadar aptalmışım?

"Sana Diana'dan bahsetmek istiyorum. Sorun olur mu?"

Kaşlarının arasında bir kırılganlık oluşur, ama başını sallar ve bana izin verir.

"Diana ve ben... biliyorsun, birlikte büyüdük. Senin ve Katya'ya çok benziyor, o da anne babası öldükten sonra ailemizin bir parçası oldu, ama o senin anne baban öldüğünde senden çok daha büyüktü."

Bunun bir kısmını zaten bildiğini biliyorum, ama temeli atmam gerekiyor — ona ne hissettiğimi, neden öyle davrandığımı anlatmam gerekiyor. Bütün akşam Hux ile her kelimeyi, her nefesi prova ettim, sonunda ona söylediğimde bana hala bir şans vereceğini umarak. Dizlerimin üzerine çökmeye hazır olduğum bir şans.

"Kaliforniya'ya gitti ve hayatımızdan bir anda kayboldu." Gözlerinde üzüntü gördüğüm için duruyorum. "Bebeğim?"

Omuzlarını hafifçe silkiyor. "Devam et."

Bunun ona zarar vereceğini biliyorum, ama dürüst davranmadan, olabildiğince samimi olmadan ilişkimizi yeniden kurmam mümkün değil, bunu isteyemem bile.

"O geri döndü. Babam istifa etmeden önce onu işe aldı. İyi bir CFO. Acımasız ve hırslı. Çocukluk ve gençlik yıllarımızı birlikte geçirdiğimiz için birbirimizi iyi tanıyoruz." Şimdi zor kısım geliyordu. Dik durdum. "Ona güvenmeye başladım, özellikle de babam onun kadar iyi olmadığı için beni eleştirirken."

Mia alaycı bir şekilde güldü. "Nelson, senden daha iyi olmadığını biliyor — yıllar önce onu aştığını biliyor. Bu yüzden sana hakaret etmek, kendini küçük hissettirmek istiyor."

Şimdi bile, ona yaşattığım onca şeyden sonra, beni savunuyor. Kalbim ona olan sevgimle dolup taşıyor.

Aniden, kendimi daha da çaresiz hissediyorum.

Ya beni reddederse?

"İş yerinde Diana ile giderek daha fazla zaman geçirmeye başladım. O bana yardım etti. Her iki dünyada da en iyisine sahiptim. Evde beni seven bir eşim ve... Winter Financial ile ilgili her konuda bana yardım eden bir iş arkadaşım."

Gözleri yaşlarla doluyor ve ben durmak istiyorum, ama bu yara bandının yara üzerinden çekilip çıkarılması gerektiğini biliyorum.

"Söz veriyorum, bunun bir anlamı var Mia. Sana her şeyi anlatmak istiyorum."

O burnunu çekiyor. "Biliyorum."

Cömertliği, karımın en güzel özelliklerinden biridir.

Birçok özelliğinden sadece biri.

"Onunla vakit geçirmekten keyif alıyordum. Onunla iş hakkında konuşmayı dört gözle bekliyordum. Biriyle fikir alışverişinde bulunmak, ofiste işleri halletmek çok rahatlatıcıydı. Bir ortağım vardı. Büyük yatırımcıları ve müşterileri getiriyorduk. O benim iş ortağımdı ve ben o kadar uzun süredir yalnız çalışıyordum ki, benim için çok önemli hale gelmişti."

Boğazım kuruduğu için biraz kahve içiyorum. Mia'ya karşı bu kadar açık davranarak, onu bu şekilde inciterek büyük bir risk alıyorum. Bugünkü konuşmamızın sonunda, bana defolup gitmemi ve bir daha benimle konuşmamasını söyleme ihtimali var.

"Aiden, CEO olarak göreve başlamadan önce bile Winter Financial'ı başarılı hale getirmiştin," diyor Mia sessizce.

"Biliyorum. *Şimdi*, geriye dönüp baktığımda anlıyorum. Ama o zaman/ar başarısız olmaktan korkuyordum. O benim yanımdaydı, kazanıyordu. Onunla hiç seks yapmadım. Hiç istemedim. Ama aramızda bir kimya vardı."

"Aiden, hepimizin başkalarıyla kimyası vardır. Benim Katya ile kimyam var. Senin Huxley ile kimyan var. Bunda yanlış bir şey yok," diye araya girer Mia. "Mesele bu değil..."

"Biliyorum. Mesele, ona sana ait olanı vermem. İlgimi. Zamanımı. Paris'i."

Hiçbir şey söylemez, sadece mutfak tezgahına bakar, sanki yüzüm ona çok ağır geliyormuş gibi.

"O gece... o beni öptü. Senin orada olduğunu biliyordu. Bunu kasten yaptı, ki bu çok iğrenç bir şey. *Ama* ben de onu öptüm, Mia. Bir an için öptüm. Sonra onu ittim. O öpücük beni suçlu hissettirdi. Sana söylemeli miyim diye düşünmeye devam ettim."

Bana hüzünlü bir gülümseme attı. "Sana söylemeni bekledim. Bana söylersen, o zaman biz..."

Hatalarım hakkında dürüst olup onları itiraf edebilseydim, beni affederdi. Bana söylediği şey bu. Bu, sonsuza kadar taşıyacağım bir yara.

"Buraya oturur musun?" Yanımdaki bar taburesini okşuyorum. "Sana geri kalanını anlatırken elini tutmama izin verir misin?"

Beni uzun bir süre inceledi, sonra yanıma oturdu, elimi eline aldı ve sıktı.

"Keşke sana bundan bahsetseydim. Kendimi çok suçlu hissettim. Bu olay, seni kaybedemeyeceğimi de fark etmemi sağladı. Seni çok seviyorum. Çok korktum. Diana'nın sana söyleyeceğinden korktum. Öpüşmeyi gördüğünü ve fotoğrafını çektiğini hiç düşünmemiştim."

"Korkunçtu," diye itiraf ediyor.

Başparmağımla onun cildini okşuyorum, onun dokunuşuyla kendimi sakinleştiriyorum.

"Sana ne kadar büyük bir hayal kırıklığı yaşattığımı anlamaya başladım. Sadece o öpücük yüzünden değil, ama o öpücük bizi, beni, seni hayal kırıklığına uğrattığım her yönüyle ciddi bir şekilde düşünmemi sağladı. İlk adım çok açık: ailemin sana kötü davranmasına izin vermeyi bırak. Onlar aptalca davrandıklarında sorun yokmuş gibi davranmayı bırak."

O gülerken içini çekti ama elimi tutmaya devam etti. "Birinci adıma ulaşmak için altı yıl mı bekledin?"

"Sen de zorlamadın, bebeğim," diye hatırlatıyorum ona.

"Biliyorum. Denedim, ama... Ailen hakkında sürekli şikayet etmemekle sana destek olduğumu sanıyordum. Bunun sadece senin beni ezip geçmene izin verdiğini fark etmemiştim." Gözlerinde kırık bir şeyin parıltısı geçer. "Aptalca davrandım."

"Sen aptal değilsin. Asla öyle değilsin. Ve... seni hafife aldım," diyorum kararlı bir şekilde, bakışlarımı ona kilitleyerek bunu hissetmesini sağlıyorum. "Bu yüzden ikinci adım önemli. Sana sadece daha fazla ilgi göstermek istemiyorum, seni gerçekten dinlemek istiyorum. İhtiyaçlarını görmezden gelmeyi veya küçümsemeyi bırakmak istiyorum, çünkü şimdi anlıyorum ki tam da bunu yapıyordum."

Keskin bir nefes alış ve çıkardığı ses, bunun onun için hala hassas bir konu olduğunu gösteriyor.

"Ve üçüncü adım, senin hak ettiğin adam olmak." Kaşlarını çatıyor. "Bu ne demek?"

"Senin kocan olan, babamın oğlu olmayan bir adam. Sana saygı duyan ve sana eşit davranan bir adam. Her gün seni sevdiğini gösteren bir adam, böylece onun ailesinden şikayet edemediğini hissetmezsin, seni terk edeceğinden korkmadan."

Yüzündeki ifade bir anda değişir.

"Çok uzun zamandır ilk kez, Aiden, senin tarafından görülmüş hissediyorum..." Sesi kısık ve sözlerini duyabilmek için yüzüne yaklaşmam gerekiyor. "Teşekkür ederim."

Onun sözleri, ona yaşattıklarım, ona davranışım ve ona verdiğim acı yüzünden kalbim sızlıyor.

Bir daha asla!

"Lütfen bana teşekkür etme, bebeğim. Seni her zaman gördüm. Sadece son iki yıldır işime odaklandım. Ve Diana'nın o aptal öpücüğe doğru giderken çaldığı tüm uyarı zillerini görmezden geldim."

Şimdi elini çekiyor ve dirseğini tezgaha dayayarak bana bakmak için biraz eğiliyor. "Şimdi ne olacak?"

"Söylediğim gibi, her şeyin yarısını sana vereceğim. Boşanma şartlarına itiraz etmeyeceğim." Bir an durup, dikkatini çektiğimden emin olmak için bekledim. "Karşılığında, seninle on iki kez çıkmak istiyorum. Evli kaldığımız her yıl için iki kez."

Kızgın bir ifadeyle bana bakar. "Boşandıktan sonra benimle randevuya çıkmak mı istiyorsun? Neden?"

"Seni tavlayabilmek için, sana layık bir erkek olabileceğimi gösterebilmek için, böylece tekrar evlenebilelim, ama bu sefer senin istediğin şekilde..."

"Dur!" Konuşmamı kesmek için iki elini de kaldırır. "Boşanmamız henüz kesinleşmedi, sen *yeniden evlenmekten* mi bahsediyorsun?"

"Mia, seni geri kazanabilir miyim bilmiyorum, ama elimden gelen her şeyi yapacağım, çünkü seni seviyorum. Delicesine. Derinden. Sadece seni."

Sanki sorduğum şeyi anlamaya çalışır gibi gözlerini kısıyor. Cevap vermek için iki dakika kadar zaman harcıyor.

"On iki randevu çok fazla."

Coşku beni sarsıyor. Sözleri canlı bir tel gibi, beni dokunuyor, nabzımı hızlandırıyor.

Düşünüyor!

"Altı yıl evli kaldık. Her yıl için iki randevu..."

Gözlerini devirip bana keskin bir bakış attı. "Randevu ne anlama geliyor?"

"Hafta sonu olmalı ve en az altı saat sürmeli."

Burnunu kırıştırıyor. "Bu, *altı* yıl evli kaldığımız için mi?
yıl evli kaldığımız için mi?

*Hayır, çünkü çünkü bu anlamına ben daha daha
zamanım senin seninle, kesintisiz, böylece sana gösterebilirim,
ikna edebilirim.*

"Tabii, öyle yapalım."

"Hiçbir fiziksel şey olmasını istemiyorum." "Oh, bebeğim, önce seninle tüm
duygusal şeyleri yaşamak istiyorum. Fiziksel şeylere, bunu hak ettiğimde geçeceğiz."

*Oh, bebeğim, önce seninle tüm duygusal şeyleri istiyorum. Fiziksel şeylere,
hak ettiğimde geçeceğiz.*

"Tabii ki."

Kalbim gırtlığımda. Sevinçten zıplamak isterken, bu konuda
soğukkanlıymışım gibi davranmak zor.

Dönüp bana şüpheyle bakıyor. "Altı yıl, altı randevu."

Sevinç çılgınlığını bastırıyorum. Bana bir şans veriyor. *Evet, lanet olsun!*

"On."

"Yedi."

"Dokuz."

"Sekiz," diye karşılık
veriyor. "Anlaştık."

Az önce karımı geri kazanmak için sekiz şans kazandım.

Bunları *boşa* harcamayacağım.

Mia

Burlington'a bahar geldi ve hayatımda yeni bir ritim oluştu.

Katya ve ben hafta içi her sabah birlikte koşuya çıkıyoruz. Sonra işe hazırlanıyoruz, birlikte kahvaltı yapıyoruz ve o ofisine giderken ben Little Luminaries'e gidiyorum.

Eve erken geldiğim için market alışverişini ben yapıyorum. Yemek yapmayı paylaşıyoruz ve canımız istemediğinde dışarı çıkıyoruz ya da sipariş veriyoruz. Akşamlarımızı hep birlikte geçirmiyoruz, ihtiyacımız olan alana sahip oluyoruz.

Temizlikçi kadını var, yani cumartesi sabahları kimse elektrikli süpürgeyi çalıştırmıyor, bu yüzden hafta sonları çamaşır yıkamak, çiftçi pazarına gitmek, kötü televizyon programları izlemek ve hiçbir şey yapmamak için var.

Katya ile birlikte olmak kolay.

Biz bir aileyiz ve birbirimizin yoluna çıkmıyoruz. Sessizliğimizden rahatsız olmuyoruz. Ve birbirimizin arkadaşlığından keyif alıyoruz.

Noel'deki çöküşümden bu yana, Cristiano ikimizin hayatında giderek daha önemli bir yer edinmeye başladı. O ve Katya hukuk fakültesinden beri tanışıyorlar, ama benim için o her zaman bir arkadaştan çok bir tanıdıktı. Bu durum, Stowe'daki çiftliğinde neredeyse bir hafta boyunca ağladıktan sonra değişti. Viski ve gece geç saatlerdeki sohbetler arasında bir yerde, yakınlaştık.

Burlington şehir merkezindeki Sherpa Kitchen'da oturduğumuzda Cristiano, "Momos mutlaka denenmeli" diyor.

Katya ve ben daha önce buraya hiç gelmemiştik, ama o College Street'te saklı kalmış bu rahat Nepal restoranına çok güveniyor.

Mideyi yakan yemekleri pek sevmem, ama baharatları severim. Sadece acı biber mide ekşimesine neden oluyor.

Cristiano, Nepal yemeklerinin baharatlı olduğunu ama çok acı olmadığını garanti ediyor. "Tavuklu biber? Ne *kadar* acı?" diye soruyorum menüyü incelerken.

"Yeterince," diyor Cristiano, pek yardımcı olmuyor.

"Hadi, bir deneyeyim bakalım nasıl olacak," diyor Katya, elini omzuma koyarak.

Her şeye daha dikkatli yaklaşmaya başladım — en azından o öyle söylüyor. Görünüşe göre, bu durum restoranda yemek seçimi gibi sıradan şeylere de yansımış.

Kafamı sallayarak onaylıyorum.

Bence çok fazla sipariş verdik, ama Cristiano'nun nasıl yediğini görünce, fazla sipariş vermediğimizi anlıyorum.

"Ben büyümekte olan bir çocuğum," diyor.

"Boyun değil, genişliğin büyüyor," diye alay ediyor Katya.

Eskisinden daha fazla yiyorum, ama iştahım hala yok.

Keder sizi hem boşaltır hem de doldurur, bu yüzden yemeğimi bitirmekte zorlanıyorum.

Yemekler mükemmel ve bir *momo* ve biraz tavuklu köri ile *roti* yiyebiliyorum.

Buraya gelmeliyim... güzel bir yere gittiğimde her zamanki düşüncelerim aklıma gelince zihnim duruyor. Her zaman bunları Aiden ile paylaşmak istiyorum.

Eskiden paylaşmak isterdim, Mia. Geçmiş zaman.

Boşanma anlaşması ve tarihleri müzakere etme girişimleri hakkındaki konuşmamızdan beri onu görmedim, ama haber aldım.

Onun ısrarı üzerine engellemeyi kaldırdığımdan beri her sabah ve akşam mesaj atıyor. Günaydın diyor ve rüyasında benim eve döndüğümü gördüğünü anlatıyor. İyi geceler diyor ve bense uyumanın ne kadar zor olduğunu anlatıyor.

Çiçek gönderiyor.

Okumam gerektiğini düşündüğü kitapları gönderir ve sonra okudum mu diye mesaj atar.

Viktorya döneminde olsaydık, bir beyefendi bir hanımefendiye böyle kur yapardı.

Bath'ta yaşayan kuzenine şöyle yazmak zorunda kaldı: "Bay Winter kur yapmaya devam ediyor. Sadece çiçek buketleri değil, kitaplar da gönderiyor ve daha da kötüsü, onları okuduğumu soruyor!"

Bu kurgu değil. Benim. O. Gerçek. Ve her seferinde onun adı telefonumda parladığında göğsümdeki acı bunun kanıtı.

Aiden Winter tarafından seilmek ne demek olduğunu -teoride değil, gerçekte- sürekli, nabız gibi atan bir hatırlatma. Ya da en azından, ona tekrar izin verirsem ne anlama gelebileceğini...

Katya bana bakıyor. "Aiden'in avukatından haber aldım." Bu dikkatimi çekiyor. "Resmi. Sen imzaladın. O da onayladı."

O bir değişiklik yaptığı için sözleşmeyi tekrar gözden geçirmek zorunda kaldık -sekiz randevu ile ilgili şeyi ekledi.

Taraflar, Aiden Winter'ın Mia Winter ile bu takvim yılının 25 Aralık tarihine kadar tamamlanacak sekiz (8) adet yüz yüze görüşme ("Randevular") talep edebileceğini kabul ederler. Her randevu en az altı saat sürecek ve Cumartesi veya Pazar günü gerçekleştirilecektir. Aiden, Mia'nın görüşü alınmaksızın randevuları planlayacaktır. Katılım zorunludur, ancak toplantının ötesinde herhangi bir yükümlülük veya anlaşma anlamına gelmez.

Tuhaf ve romantik.

Parmaklarım su bardağımı sıkıca kavrar. "Hâlâ onun buna karşı koymadığına inanamıyorum."

"Mia, adam sana adeta hisselerini atıyor," diyor Katya. "Otuz milyon dolarlık varlık, belki daha fazla."

Cristiano alçak bir ısıklık çalar. "Bu hiç de azımsanacak bir şey değil."

"Ama karşılığında o randevuları istedi." Katya eğleniyor. Aiden'in avukatının da öyle olduğunu söyledi. "Çok tatlı."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Sevimli mi?"

"Öyle." Cristiano boş tabağının yanına peçetesini bırakır. "Aynı zamanda çok romantik."

"Ne elde etmeye çalıştığını bilmiyorum." Rahatmış gibi davranmaya çalışıyorum, ama sesimde gerginlik var.

Cristiano beni dikkatle inceliyor. "Hâlâ onu seviyorsun."

Cevap vermiyorum.

Tabii ki onu seviyorum. Sekiz yıldır onu seviyorum.

Bunu bir düğmeyi kapatır gibi öylece kapatamazsın. Yapabilseydim, yapardım. Tanrım, o mucizeyi gerçekleştirebilseydim, çok daha az acı çekerdim.

Katya elini uzatıp elime koydu. "Aiden'ın seni hak etmediğini söylediğimi biliyorum. Ve bu sözümün arkasındayım - *eski hali* için. Olmaya çalıştığı adam için değil."

Dudaklarımı ısııyorum. Sözleri beni hem rahatlatıyor hem de tedirgin ediyor.

"Onu geri istemek senin hakkın," diye ekliyor. "*Ya da istememek*. Her halükarda, ben senin yanındayım."

Cristiano şarap kadehini kaldırır. "Yeni başlangıçlara."

Kadehlerimizi tokuşturuyoruz ve bir süre, acı verici olmayan şeyler hakkında konuşup yemek yiyoruz.

Öğle yemeğinde tutkal yemeye çalışan öğrencilerimden birini onlara anlatıyorum.

Katya, üzerinde çalıştığı korkunç bir boşanma davasından bahsediyor ve bu da benim boşanmamın atasözündeki parkta yürüyüş gibi olduğunu fark etmemi sağlıyor.

Cristiano, uzman uzmanlaşmış uzman kar amacı gütmeyen hukukunda uzmanlaşmış konuşmalar tavsiye tavsiye ettiği bir evsiz barınağı hakkında konuşuyor.

"Dur, dur... senin yöneticisi olduğun bu barınak..." Katya parmaklarıyla bir kalp işareti yapıyor.

O utangaç bir şekilde gülümser.

"Ne?" Ona ve sonra Katya'ya bakarım. "Neler oluyor?"

Adam içini çeker. "Bu bir ilk buluşma... birden fazla anlamda. *Onunla* ilk buluşmam ve ilk buluşmam..."

Sevinçle alkışlıyorum. "*Aman Tanrım!* Bu büyük bir haber. Tarih ne zaman? Adı ne? Bize her şeyi anlat."

Şimdi gülüyor. Temiz bir gülümseme. Bunu duymak iyi geliyor.

"Adı Lucia. Randevu bu Cumartesi. Shelburne Müzesi'ne yeni bir sanat sergisini görmeye gideceğiz, sonra akşam yemeği yemek isteyip istemediğimize karar vereceğiz."

"Bu *çok* olgunca," diyor Katya düşünceli bir şekilde. "Bumble sayesinde bir dahaki sefere biriyle tanıştığında ben de bunu yapmak istiyorum. 'Hadi yürüyüşe çıkalım ve

beş dakika birbirimize tahammül edebilecek miyiz bakalım, sonra kahve içmeyi düşünebiliriz."

Gülümsüyorum.

Katya, üç yıldır birlikte olduğu erkek arkadaşından ayrıldığından beri, son birkaç yıldır bir dizi kötü ilk randevu yaşadı. Dramatik ya da acımasız bir ayrılık değildi, sadece yavaş yavaş uzaklaşmalarıydı. Kalp kırıklığından çok, sadece yürümeyen bir ilişkinin sessiz hüznüydü.

"Bu konuda ne düşünüyorsun?" Katya, Cristiano'ya sorar.

Omuzlarını silkiyor, gözlerinde keder beliriyor ama onu alt etmiyor. "İyi... tuhaf."

"O senin mutlu olmanı isterdi," diyorum nazikçe.

Nişanlısını hiç tanımadım, ama onun hakkında konuşma şekli, onun büyük bir kalbi olduğunu açıkça gösteriyor. Cristiano'nun tekrar mutluluğu bulmasını, yas tutmasını ve sonsuza kadar yalnız kalmasını istemeyecek türden bir kadın.

Cristiano biraz acı çekiyormuş gibi gülümser. "Haklısın. Öyle isterdi."

Akşam yemeğinden sonra Cristiano, çiftlik evine arabayla gideceği için ayrılır, Katya ve ben ise yürüyüşün karın ağrımızı geçireceğine karar veririz.

Hava serin, baharın ilk umutlarıyla ferah ve adımlarım biraz daha canlı.

Cristiano'nun randevuya çıkmasından dolayı mutluyum. Boşanma belgeleri imzalandığı için rahatladım ve yakında *resmi* olarak bekar bir kadın olacağım. Yakında eski kocam olacak kişiyle yasal olarak sekiz randevuya çıkmayı kabul etmiş olmamın ne anlama geldiği bir yana.

College Street'teki Bistro de Margot'un önünden geçiyorken, keskin ve tanıdık bir ses gecenin sessizliğini yırttı.

"Vay, Burlington'un yeni küçük ünlüsü bu değil mi?"

"Tanrım," diye mırıldanıyorum, dönmeden önce kendimi hazırlıyorum. "İyi akşamlar, Edith."

Katya gözlerini o kadar sert bir şekilde deviriyor ki, takılmamalarına şaşıyorum. Edith Winter bana alaycı bir şekilde bakıyor.

Bistro de Margot'tan geldiğini anlıyorum, çünkü bir adım arkasında yürüyen arkadaşı, restoranın adının yazılı olduğu parlak bir paket servisi poşeti tutuyor.

Bu kadını daha önce görmüştüm, ama adını hatırlayamıyorum. Sanırım Essex'ten ve Edith'in tüm arkadaşları gibi, çekingen ve

Aiden'in annesi eşitleri kabul etmez, sadece hayranlarını, dalkavuklarını veya emir verebileceği insanları kabul eder.

İkisi de tasarımcı paltoları ve incileriyle, her an ellerine sıkıca sarılacaklar gibi görünüyorlar, diye düşünüyorum, eğlenerek.

İki kadın birbirine benziyor. Aynı plastik cerrah mı? Kesinlikle aynı kuaför, çünkü saçları benzer ve mükemmel bir şekilde yapılmış.

"Ailem hakkında ne dediklerini biliyor musun?" diye tıslayarak bana doğru fırtına gibi yaklaşıyor, yüksek topuklu ayakkabıları kaldırımında silah sesleri gibi tıklıyor.

"Hiçbir fikrim yok," diye cevap veriyorum, yüzümde geniş bir gülümsemeyle, çünkü kocamı kızdırmamak için üzmemek istemediğim bu kadın artık benim üzerimde hiçbir etkisi yok.

Öncelikle, Aiden ailesiyle ilişkisini kesmiş ve ona göre bu durum ailesi için çok sinir bozucuymuş.

İkincisi, annesine davranışından hoşlanmıyorsa, yasal olarak belirlenen randevularını alıp kışına sokabilir.

"Gülüyor musun? Bu aileye yaptığın onca şeyden sonra mı?"

Katya beni korumak için hafifçe önüme geçer. Dokunaklı bir hareket, ama Edith Winter'la başa çıkabilirim.

"Seni manipülatif küçük sürtük. Ailemi mahvetmenin sana güç vereceğini mi sanıyorsun? Sen bir hiçsin."

"Git buradan," diye uyarıyor Katya, sesi alçak ve kararlı.

"Edith, ne zamanı ne de yeri bir gösteri yapmak için," diye ekledim laconically.

Bu kadını sevmiyorum. Beni ilgi odağı haline getirmesini sevmiyorum, çünkü insanlar durup bakıyor. Bazıları telefonlarını bile çıkarıyor.

"Gösteri mi istiyorsun?" Edith tıslıyor ve sonra... beni itiyor.

O kadar hızlı oluyor ki, kendimi hazırlayamıyorum bile. Geriye doğru sendeleyip park sayacının metal kenarına sertçe çarpıyorum.

Belimin alt kısmında keskin ve şiddetli bir ağrı hissediyorum.

Bir yaya, asfaltın üzerine düşmeden beni yakaladı ve ayağa kalkmama yardım etti.

Gözyaşları arasında gözlerimi kırıştıyorum, şok beni yakıyor. Sırtım zonkluyor. Katya yanıma koşuyor, sesi sert. "İyi misin? iyi misin?"

Burunlu bir sesin panik içinde "O onu itti ve yaralandı. Kan var. İtfaiyeyi çağırın. Polisi. Ambulansı." dediğini duyuyorum.

"Oh, lütfen, yaralandığını iddia etmeyi bırak," Edith, sanki az önce beni herkesin içinde saldırmamış gibi, sert bir sesle bağıyor.

"Ona saldırdın bayan," diye bağıyor biri. *Belli ki buradan değil.*

"Edith, ne yaptığını gördüm," diyor bir başkası. *Belli ki buradan biri.*

"Kaydettim," diye duyurur başka biri.

Ve sonra bir sürü insan aynı anda konuşmaya başlıyor.

"Kim olduğunu sanıyor da birine böyle davranıyor?" "O, oğlunun karısı.

Ne cadaloz kadın!"

Katya, müstakbel eski kayınvalideme saldırıyor. "Ona saldırdın.

Sizi şikayet edeceğiz."

Edith gözlerini devirir. "Burlington'da kimse bir Winter'ı tutuklamaz. Saçmalama."

Katya beni kendine doğru çekerek ölümcül bir sakinlikle konuşuyor. "Şu morluğu görüyor musun? Şu kanı görüyor musun?" Lekeyle kaplı ve demir kokan mavi bluzumu işaret ediyor. "Bu senin mahkeme biletindir."

Edith'in yüzü soluyor. İlk kez gözlerinde belirsizlik var.

Aiden

"Kaç dikiş atıldı?"

Vermont Üniversitesi Tıp Merkezi'nin acil servisinde dururken, kalbim boğazımda atıyor, adrenalin hala damarlarımdan akıyor. Katya beni arayıp olanları anlattığından beri aklımı kaçırmak üzereyim.

"Sadece iki tane," diyor Dr. Pranav Shukla, sesi sinir bozucu derecede mantıklı bir şekilde sakın. O bir arkadaşım, beni yeterince iyi tanıyor, yumruklarımın nasıl sıkıldığını, bir şeye vurmak istediğimi görebiliyor. "Ve kalp şokuna girmeden önce sakinleşmen gerekiyor. Bana sana suni teneffüs yaptıрма, çünkü ikimiz de bunu vicdanımıza yüklemek istemeyiz."

Onun alaycı tavrını görmezden geliyorum. "O iyi mi?"

Derin bir nefes alır, elini yüzüne götürür. "İyi. Polis ve avukatı yanında. Bu arada... o bekar mı?"

Ona şaşkın şaşkın bakıyorum. "Annem karıma saldırdı ve sen onun avukatına asılıyorsun?"

"Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, *yakında eski karısı olacak.*" Omuzlarını silkiyor, sonra sırtıyor. "Sadece daha kötüsünü gördüğümü söylüyorum. Geçen hafta, kayınvalidesi ayağını *iki kez* ezmiş bir adam vardı."

Öfkemle cevap veremeden, Katya ortaya çıktı, topuklu ayakkabılarla bir fırtına gibi.

"K, o nasıl?" Sesim çatallanır. Kendimi bu kadar çaresiz hissetmekten nefret ediyorum. "Yaşayacak, ama annen sayesinde değil," diye tersler Katya. "Ne lanet olasıca, Aiden? Mia'yı park metrete itti. Her yer kan içindeydi."

"Kan mı?" Dizlerim titriyor. "Ama sen demiştin ki..."

"O iyi," diye araya girer Pranav. "Başının arkasında bir kesik var. Baş yaraları kanar. Çok kanar. Ama sadece iki dikiş atılması gerekti. Yüzeysel bir kesik."

Katya, *onu* dikmek istemiş gibi ona sert bir bakış atar.

Pranav teslim olarak ellerini kaldırır. "Ben... başka bir yere gideceğim." Sonra, aniden çekiciliğine bürünerek Katya'ya döner. "Sen Katya'sın, değil mi?"

"Neden?" diye sorar, şüpheyle.

Kartını kadının eline uzatır. "Akşam yemeği?"

Kadın karta bakar ve iç çeker. "En azından sen bir doktorsun. Son ilk randevum, kardeşinin bodrumunda yaşayan ve *kripto para ile serbest çalışan* bir adamla olmuştı."

"Benim kardeşim yok. Kripto nedir bilmiyorum bile." Adam selam verip acil servisin derinliklerine doğru geri döner.

"Onu görebilir miyim?" diye soruyorum, çaresiz görünmemeye çalışarak.

Katya bana sert bir bakış attı. "Evde olman gerekmiyor mu? Polisler muhtemelen yakında annenin evine gidecek. Umarım o sıksa kışını tutuklarlar."

Mia'nın olduğu yer benim evim olduğunu ona nasıl söylerim ki, beni hayalarımından tekmelemesi gerekmeden? Bunu yapmanın bir yolu olmadığına göre, içimden çıkmak için can atan başka bir şeyi söylüyorum. "Anneme ne yaptıkları umurumda bile değil." Uzun ve sinirli bir nefes verip ekliyorum: "Aslında, bunu unutun. Onu kelepçelenip götürülürken görmek bana küçük ama derin bir zevk verecektir."

"Doğru!" Gülümsemesini bastırır.

"Onu tutuklamayacaklar, Katya, bunu biliyorsun, değil mi?" Onun beklentilerini yönetmek istiyorum.

Kafasını yavaşça, ciddiyetle salladı. "Evet, biliyorum. O bir Winter ve burası Burlington."

"Mia nerede?" diye soruyorum yumuşak bir sesle.

"12 numaralı oda." Bana ölçülü bir bakış atıyor. "Yürümesi gerekmesin diye arabayı getireceğim. Beş dakikan var."

Mia'yı bir sandalyede otururken buluyorum, şakağının hemen üstünde beyaz bir bandaj var, saçları sanki durumu en iyi şekilde değerlendirmeye çalışıyormuş gibi bir kulağının arkasına düzgünce toplanmış. Üzerinde solmuş sonbahar yaprakları ile süslenmiş "*Fall Into Burlington*" yazan bir tişört giyiyor, ama gözlerim kan lekelerine takılıyor — koyu, pas rengi damlalar, uyluk kısmındaki kot pantolonunu lekeliyor.

Kalbim durdu.

Soluk ve hala inanılmaz derecede güzel. *Benim Mia'm.*

Göğsüm sıkışmış, nefesim düzensiz. "Tanrım, bebeğim..." Bana bakar ve gözlerini devirir. "Berbat görünüyorsun."

"İki dikiş attılar ama hala beni kızdırmaya çalışıyorsun." Önünde çömelıyorum, ellerini ellerime alıyorum. Ona dokunmam lazım. "Çok üzgünüm."

O iç geçirir, başını sandalyeye yaslar. "Beni zorlamadın, Aiden."

"Onu da durdurmadım. Sana özür dilemekten yoruldum. Samimi olmadığımın değil, ama bunu çok sık duyduğun için."

"Ben de yorgunum," diye fısıldıyor.

Ellerini dudaklarıma götürüp her birini nazikçe, saygıyla öpüyorum. O da bana izin veriyor. Cildi hafif bir antiseptik kokusu yayıyor... ve Mia. Eskiden evimizin her yerinde, yatağımızda, üzerimde olan o sıcak, temiz koku.

Birkaç saniye boyunca sadece ellerini tutuyorum. Ama sonunda ellerini benim ellerimden çekiyor.

Yanına bir sandalye çekip, ona dokunmadan yakın oturuyorum. Artık ona dokunma hakkım yok.

Alt dudağını ısıyor — kararsız olduğunda, kalbi konuşmak istediğinde ama kafası konuşup konuşmamakta kararsız olduğunda yaptığı bir şey. Altı yıllık evliliğimiz boyunca, bu sessizlikleri sessizce geçiştirdim. Baskı yapmadım, özellikle de konu ailem olduğunda, ki neredeyse her zaman öyleydi.

Ama bu sefer öyle değil.

"Anlat bana," diye ısrar ediyorum.

Yavaşça, dikkatlice nefes verir ve gözlerime bakar. "Suçlamada bulunmamamı mı tercih edersin? *Aslında* kızgın olan Katya."

Sözlerinde öfke yok. Sadece kabullenme var. Yıpranmış kenarlar. İntikam peşinde değil, huzur peşinde. Bu gerçek beni daha da derinden etkiliyor.

Kafamı sallıyorum. "Hayır. Benim için vazgeçme. O sana el kaldırdı. Sınırı aştı. Suç duyurusunda bulunman intikam almak değil, Mia. Adalet bu. Annem başına gelecekleri hak ediyor."

Beni dikkatle izliyor, sanki bir espri ya da önemli bir cümle bekliyormuş gibi, ama ben bir şey söylemeyince kaşlarını çatıyor. "Her şeyi daha da karmaşık hale getirse bile mi?"

"O her şeyi berbat etti." Hafifçe öne eğildim. "Bu kavgayı sen istemedin. Ama o kendini beğenmiş bir şekilde uzaklaşırken, sen topallayarak uzaklaşan kişi olmayacaksın. Bu sefer olmaz."

Gözleri parlıyor, gözyaşlarıyla değil, ama... ihtiyatlı bir anlayışla mı? Duvarı bir çatlak mı var acaba?

Bir süre durakladıktan sonra, yorgun bir şekilde şöyle açıklıyor: "Artık savaş modunda yaşamak istemiyorum."

"Biliyorum." Tekrar elini tutmak istiyorum, ama yapmıyorum. Onun alanına girmek istemiyorum. "Ama bazen, huzur içinde yaşamak için, bize zarar verenlerin artık bunu yapamayacaklarını bilmelerini sağlamalıyız. Ve Katya, annemin kemikli kılıcını tutuklatmak istediğini söyledi."

Bu sözlerim ona hafif bir gülümseme kazandırır. Ben de bunu kabul ederim.

Bu gece, bu acil serviste, umarım o, benim sadece özür dilediğimi değil, onun yanında, arkasında, önünde, onu koruduğumu da görür.

Bir hemşire içeri girip Mia'nın taburcu olabileceğini söylüyor. Onu sandalyeden kalkmasına yardım ediyorum. İyi görünüyor. Duruşu dengeli, yürüyüşü düzgün. Boynunun arkasına dokunuyor. Yaralandığı için çok üzülüyorum. Mia'ya acı çektirdiği için annemden nefret ediyorum. Annem, karıma el kaldırdıysa, hem de herkesin içinde, artık çılgına dönmüş demektir.

Eğilip, dudaklarımı Mia'nın dikişlerine yaklaştırıyorum.

O dönüp bana soru dolu bir bakış atar, dudakları büzülmüştür.

"Bir keresinde okul çocuklarına öpücüklerin yaraları iyileştirdiğini söylediğini duymuştum."

O kıkırdıyor. Kahretsin, kulağa hoş geliyor.

Katya'nın arabasına vardığımızda, yolcu kapısını açıp ona binmesine yardım ediyorum. "Her şey yolunda mı?" diye soruyorum, arabanın kapısını açık tutarak.

"Hallettik," diye cevaplar Katya.

Onu görmezden gelip Mia'ya odaklanıyorum. "Peki... akşam yemeği? Cumartesi?" Gözlerini kırptırıyor. "Ne?"

"Sana çıkma teklif ediyorum."

"Daha yeni dikiş attılar," diye homurdanır Katya.

"Bebeğim?"

Ağzını hafifçe açar, sanki onu şaşırtmışım gibi. "Ben... ah..." "Sekiz randevu," diye hatırlatırım. "Belgeleri imzaladın."

Yüzünü buruşturur ve başını eğirir. Bu hareket onu acı çekmeye zorlar.

"Acı çekiyorum," diye mırıldanır, sesi yumuşaktır, ama gözleri yaramazlıkla parlar.

Gülümserim, gülümsemem çarpıktır. "Bunun için ne yapabileceğime bakayım."

O acı çekiyor. İçten ve dıştan yaralı ve ben daha iyi bir adam, ona alan, şefkat ve zaman tanıyan saygılı bir adam olmalıyım. Ama ben aynı zamanda çaresiz bir adamım. Hayatında gerçekten önemli olan tek şeye geri dönmek için çabalayan bir adam. Bu yüzden hayır, zırhındaki en ufak bir çatlaktan yararlanmaktan çekinmiyorum, çünkü bir tartışmayı kazanmaya çalışmıyorum, *onu* kazanmaya çalışıyorum.

Arabaya eğilip emniyet kemerini takıyorum, yanağına öpücük konduruyorum ve tıslamasını görmezden geliyorum.

"Bu cumartesi, tamam mı? Saat dörtte seni alırım."

Arabanın kapısını nazikçe kapatıp Katya'nın arabasının tavanına hafifçe vuruyorum.

Onlar uzaklaşırken, ben otoparkta durmuş, saatleri saymaya başlamıştım bile — ve şimdi ailemin evine gidip onların saçmalıklarıyla uğraşmam gerektiğini biliyordum.

Polis şefi John Frizzell, anne babamın oturma odasında, bitkin bir halde duruyor. Aile avukatı Ron Dempsey de daha iyi görünmüyor.

Babam beni görünce bağılıyor: "*Sonunda* geldin. Karını kontrol etmeni söylemiştim. Etmedin ve şimdi Edith'e dava açıyor."

Sırtışı bastırıyorum.

"Şef. Ron." Selam vermek için başımı sallıyorum. "Baba, annem Mia'ya fiziksel saldırıda bulundu."

"Bu abartılı bir ifade." Annem kollarını kavuşturur.

"Bir tartışma oldu." Gianna içeri girer ve annemin önüne bir kadeh şarap koyar, çünkü bu durumda alkol ihtiyacı olduğu açıktır. "Mia'dan bunu yapmamasını istemelisin." Kız kardeşim annemin yanına oturur. Babam da diğer tarafında oturur.

Şef ve Ron, onlara karşı oturan aynı model kanepede oturuyorlar. Ben hala kapının eşiğinde duruyorum, içeri girmeli miyim yoksa girmemeli miyim karar verememiş gibi.

"Mia suçlamaları geri çekerse, tüm bunlar ortadan kalkar," diyor Şef Frizzell.

Düşünüyormuş gibi yavaşça başımı sallıyorum. "*Bütün bunlar* ne demek?" diye soruyorum.

"Bu demek oluyor ki" — babam ayağa kalkıyor, zorba moduna geçtiğinde böyle yapar — "senin sürtüğünü iftira suçundan dava etmeyeceğim."

Babamın yanına gidip gömleğini tutuyorum.

Bana öfkeyle bakar, gözleri ateş gibi yanar. "Ne halt..."

"Ona *öyle* deme demiştim. Karımı *bir daha* aşağılama, yoksa *sana* fiziksel saldırıda bulunduğum için beni hücreye atarlar." Onu hafifçe iterek gömleğini bırakıyorum. O da kışının üstüne kanepeye düşüyor.

Odaya bakındım. Herkes şok geçirmişti.

"Buraya sana şunu söylemeye geldim anne, Mia bana suç duyurusunda bulunup bulunmamasını sorduğunda, ona bunu yapmasını söyledim."

"Ne?" diye bağırır annem.

"*Aiden*," diye çığlık atar

Gianna.

"Şimdi, beni dinlemeni istiyorum, çünkü bu eve son kez ayak basıyorum. Mia'dan uzak dur. Onu görürsen, ona rahatsızlık vermemek için caddenin karşısına geç." Soluk yüzlü Ron'a ve beş dakika öncesine göre daha da stresli görünen Şefe dönüyorum. "John, saldırının video kaydı olduğunu duydum."

Şef Frizzell, babamın yaptığı gibi ona ilk adıyla hitap ettiğimi fark etti. Bu, artık Winter Financial'ın başkanı olduğumu ona çok da ince olmayan bir şekilde söyleme yöntemimdi.

"Ah... evet, Aiden, var."

"İyi." Omzumun üzerinden aileme bakıyorum. "Mahkemede bol şans."

Ve sonra, ailemin evinden ve onların baskıcı varlığından uzaklaşıyorum.

Mia

"Kesinlikle olmaz!" Katya'nın kapısının önünde duran Diana'ya başımı sallıyorum. Aiden'in annesiyle yaşadığım son çatışmanın yaralarını daha yeni sardım. Onunla yeni bir çatışmaya ihtiyacım yoktu... Diana onun için neydi ki?

"*Git buradan.*"

Kapıyı yüzüne kapatmak üzereyim ki, o kapı kolunu tutarak beni engelliyor.

"*Lütfen* Mia. Konuşabilir miyiz?"

"Hayır."

"*Lütfen.*"

Kahretsin!

İkincisi, lütfen, bu yeterli. Kapıyı açıyorum. "Girin. Ama beş dakikanız var, hepsi bu kadar."

Mutfağa doğru yürürüm, orada graten yapmak için patatesleri doğramaktayım, akşam yemeğinde domuz pirzolası ve bahar salatası ile birlikte servis edeceğim.

Diana mutfak adasına doğru ilerlerken, telefonumu alıp Aiden'a mesaj atıyorum.

Ben: *Kız arkadaşın benim evimde. Buraya gelip onu götürmek için beş*

dakikan var. Sebze doğrayı .

Telefonumun kayıt işlevini açıp tezgahın üzerine koyuyorum. Ne söylemek isterse, kayıt altına almak istiyorum.

Ellerimi belime koyuyorum, duruşum pişmanlık duymadan agresif. Artık nazik davranmaktan bıktım.

Diana iki yıldır kocamın etrafında dolanıyor, sanki doğru anı bekleyen bir akbaba gibi. Ve fırsat geldiğinde, ben sadece birkaç metre uzaktayken, onu öptü. *Kasten*. Benim orada olduğumu bilerek.

Evliliğimi mahvettiğini iddia etmiyorum. Bu suç Aiden'a ait. Bana. *Çoğunlukla ona*. Ama Diana evli bir adamın peşine düştü ve şimdi "*Lütfen benimle konuş*" diyor.

Ne cüret!

Adanın diğer tarafında duruyor ve kesme tahtasındaki patateslere bakıyor.

"Ee?" diye soruyorum.

Yutkunuyor. "Aiden... bak, seninle ilişkisini yürütmek istediğini biliyorum. Ama bunun sadece suçluluk duygusundan olduğunu biliyorsun, değil mi?"

O kaltak!

Beni güvensiz hissettirmek, Aiden'ın neden *ilişkimizi* düzeltmek için bu kadar çaba sarf ettiğini merak ettirmek için buradaydı. Ve bu konuda çok başarılıydı, çünkü ben zaten endişeleniyor, Aiden'ın kalbi değil de ahlaki değerleri onu barışmak istemeye itiyor mu diye merak ediyor muydum?

"Peki bunu nereden biliyorsun?" diye tatlı bir sesle soruyorum.

Dudaklarını yalar. "*Onu* hayatım boyunca tanıyorum. Ve son iki yıldır *çok* yakınlaştık. Birlikte çok zaman geçirdik." Gözlerime bakar, bakışlarımı tutar. "Seks yaptığımızı biliyor olmalısın."

Onun sözleri kalbimi deli gibi çarptırıyor. Bütün sinir uçlarımı zorluyor ve bunun farkında olsam da, onun bana verdiği acıyı hissetmekten kendimi alamıyorum. "Bak Diana, şu anda eski kocamla yatıyor olman ya da evliyken onunla yatmış olman umurumda bile değil," diye yalan söylüyorum ve Diana'nın yüzünün solduğunu görünce, yalanımı iyi yaptığımı düşünüyorum. ya da evliyken yatıyorsan umurumda değil," diye yalan söylüyorum ve Diana'nın yüzünün solduğunu görünce iyi bir iş çıkardığımı düşünüyorum.

"Mia, sadece durumun tehlikeli olduğunu ve..."

"Ne istediğini söyle ve defol git!" Tüm öfkemle ona bağıríyorum.

Bu kadını, Winter ailesinin tüm üyelerini nefret ettiğim kadar nefret ediyorum. Aiden'ı bile... Şu anda onu sevdiğimden daha çok nefret ediyorum.

"Aiden'ı rahat bırak."

Omuz silkiyorum.

"Tamam."

Sanki söylediklerini anlamıyormuşum gibi başını sallıyor. "Ben... ona seni rahat bırakmasını söylemelisin."

Cevap vermek üzereyken, Aiden'ın mutfağın kapısında durduğunu görüyorum. "Peki neden bunu yapsın ki, Diana?"

Diana'nın yaşadığı şok çok çok eğlenceli. O kadar hızlı dönüyor ki neredeyse tökezliyor.

"Aiden... ah... ben... sadece Mia ile konuşmak istedim..."

Aiden elini kaldırarak onu susturur. "Uydurduğun yalanlar ya da bahanelerle ilgilenmiyorum."

"Kız arkadaşını, seks arkadaşını, her kimse onu al ve evimden defol." Titrek bir el ile bıçağımı alıyorum.

Edith bana saldırıyor ve şimdi de Diana evime gelip bana bilmek istemediğim şeyler anlatıyor. İkimiz de belgeleri imzaladık ve dosya açıldı, bu yüzden boşanma işlemi çok geçmeden sonuçlanacak.

Ve bilginiz olsun, Aiden'ın kiminle yattığı umurumda değil.

Yalan! Yalan! Yalan!

"O benim kız arkadaşım değil." Aiden yanıma gelir, elimden bıçağı alır ve mutfak lavabosuna koyar.

Onu kullanacağımı mı sandı?

Bu düşünce beni üzmedi. Aiden'ın benim bunu yapabileceğimi düşünmesi, paspas karı aşamasını geçip sinirli eski karı aşamasına geçtiğimi hissettirdi.

"O, ikinizin seviştiğini söyledi." Bu kaba terimi kullanıyorum çünkü bu düşünce içimi zehirliyor.

"Yapmadım," diye itiraz ediyor Diana. Yalancı sürtük.

Telefonu elime alıyorum. "Sen buraya geldiğinden beri kayıt yapıyor."

"Bu yasa dışı," diye hırladı Diana, bana ve telefonuma bir adım daha yaklaştı.

Ben tatlı, alaycı bir gülümsemeyle karşılık verdim. "Konuşmalar için Vermont, tek tarafın rızası ile kayıt yapılabilen bir eyalettir."

Aiden'a bakar, gözlerinde yalvaran bir ifade vardır. "Aiden, ben sadece..."

"Geçen hafta bana yalvardığında, sana bir ay içinde iş bulman için süre verdim." Durur ve telefonuma bakar. "Hala geçerli mi?"

Ondan taleplerini alıp gitmesini istemek istiyorum, ama Diana'ya karşı, hem gerçek hem de mecazi anlamda, onun benim tarafımda olması iyi geliyor.

"Evet."

Çenesini onaylayarak eğdi. "Diana, şu andan itibaren kovuldun. İnsan kaynakları seninle iletişime geçecek. Ofise gelme."

"Hadi ama, Aiden." Diana ellerini havaya kaldırır. "Nelson'la konuştum, yönetim kurulunun izni olmadan beni kovamazsın ve onlar *asla* izin vermezler."

"Aslında, dolandırıcılık yaptığında, ki az önce benimle cinsel ilişkiye girdiğini karıma yalan söyleyerek yaptın, şu anda boşanma sürecinde olduğum karıma, bunu yapabilirim."

Aiden hiç bu kadar seksi görünmemişti.

Gömlek giymiş, kolları sıvamış. Takım elbise pantolonu mükemmel ütülenmiş. Ceketini arabasında ya da belki ofisinde bırakmış. Pantolonunun mavisi, gözlerindeki maviyi ortaya çıkarıyor ve beyaz gömlek, bronzlaşmış teniyle kontrast oluşturuyor. Biri kayak yapmaya gitmiş.

Ama önemli olan görünüşü değil, Diana ile konuşma şekli, beni, bizi savunma şekli, işte bu en seksi yanı.

Diana alaycı bir şekilde, "Yönetim kurulu seni CEO'luktan kovacak," diyor. Bana bakıyor. "Ailesine bir daha onlarla konuşmayacağını söylediğini biliyor muydun?"

Bu beni tamamen şaşırttı!

Aiden'a gözlerimi kısarak bakıyorum. O da bana göz kırpmıyor.

"Çık dışarı, Diana," diyor nazikçe. "Ve karımı rahat bırak. Anneme yaptığı gibi sana da uzaklaştırma emri çıkaracak."

Ben mi yaptım bunu? Gerçekten mi?

Katya'nın benim adıma yaptığı bir şey olmalı diye düşünerek içimden bir nefes veriyorum.

"İşini kaybedeceksin... şirketini," diye uyarıyor Diana. "Bana ihtiyacın var."

Aiden avuçlarını tezgaha dayar, eğilir ve sırıtarak gülümser. "Diana, işimi kaybetmem umurumda değil. Yanımda olması gereken tek kişi karım."

"Eski karın," diye patladı, böylece benim söylememe gerek kalmadı.

"Evliliğimin yasal durumu umurumda değil. Mia *her zaman* benim karım olacak." Saatine bakar. "Şimdi, bence gitmelisin. Gitmezsen, John benim haberimi bekliyor, böylece dışarıdaki arabadaki polislere seni zorla götürmelerini söyleyebilecek."

John, yani Polis Şefi John Frizzell mi?

Bu adam kimdi ve kocama ne yapmıştı?

Aiden birçok şey olabilir, ama agresif değildir, en azından böyle değil ve ailesi ve arkadaşlarına karşı değil. O bir barışçıdır.

Ne oldu?

Belki de senin sikimseniklikten bıktığın gibi, o da bıktı, Mia.

Diana arkasını dönüp dışarı çıkar. Pencereden dışarı bakarım ve evet, tahmin ettiğiniz gibi, dışarıda bir Burlington polis arabası vardır.

Aiden'in polis şefine bir mesaj gönderdiğini tahmin ediyorum, devriye arabasının yavaşça uzaklaştığını izliyorum.

Ne zaman en iyi arkadaş oldular?

Vücudum hala gerginlikle titriyor. Adrenalinim henüz düşmedi.

Kollarımı kavuşturup tezgaha yaslanıyorum, Diana'nın sözlerinin acısı hala hissediyorum.

"Onu gerçekten kovabilir misin?"

"Belki... ama o haklı, yönetim kurulu olmadan bunu yapamam." Uzun bir nefes alır ve ekler. "Kaydı bana iletebilir misin? İnsan kaynaklarına göndereceğim ve işe yarayıp yaramadığını göreceğim."

Kayıp hissederek, duygularım yüzeye çıkarken başımı sallıyorum. "Onunla yatıyor musun?"

Kaşlarını kaldırır. "Ne?"

"Bilirsin... boşanmadan önce mi... yoksa şimdi mi?"

"Öncelikle şunu söyleyeyim: Diana ile *hiç* seks yapmadım. Cidden Mia, seni geri kazanmak için bu kadar çabalarken böyle bir şey yapacağımı mı düşünüyorsun?"

Çaresizce omuzlarımı kaldırıyorum.

Çok kafam karışık. Onsuz çok kaybolmuş hissediyorum ve şimdi benimle birlikte olmaya çalışırken de hala kaybolmuş hissediyorum.

Yavaş ve dikkatli bir şekilde bana doğru yaklaşıyor ve ellerimi nazikçe ellerine alıyor. Ellerimi dudaklarına götürüyor ve her bir parmak eklemine kutsal bir şeymiş gibi öpüyor.

sanki kutsal bir şeymiş gibi öper.

Geri çekilip nefes veriyorum, başımı sallıyorum. "O da neydi öyle?"

Yüz hatları şefkatle yumuşar. "Bu, 'Mia'yı geri kazanma' planımın ilk adımıydı. Bu, karımı koruyan, onun yanında duran bendim."

Gözlerine bakıyorum — mavi, inatçı, nazik — ve göğsümde bir şey çatlıyor.

"Öylece hayatıma geri dönemezsin, Aiden."

Dudakları kıvrılır ve bakışlarına alaycı bir sıcaklık girer. "Biliyorum. Ama denemeye devam edeceğim."

Nefesim kesilir, boğazımda hava takılır. "Beni mahvettin," diye boğuk bir sesle söylerim.

Bana baktığında yüzü değişir, içimi parçalayan acıyı görür.

O alaycı kaybolur, ve yerine yerine yerine
yerine yıkım Yüzünde bir ifade belirir, çenesi gerilir, gözleri

büyür ve pişmanlıkla dolar.

Kendimi dengelemek için tezgaha elimi dayarım. Ama titriyorum.

Bacaklarım titriyor. Ve aniden... Bu çok fazla.

Her şey.

Annesinin beni itmesi.

Diana'nın yalanları mutfağımda zehir gibi yayılıyor. Aylarca, yıllarca süren sessizlik.

Küçük hissetmenin.

Görünmez hissetmek.

Ve şimdi... eskiden benim güvenli limanım olan bu adam, önümde durmuş, bizim için savaşacağına söz veriyor, oysa bizi yakan kibriti çakan da oydu.

Dizlerim titriyor. Yavaşça mutfak zeminine çöküyorum, sırtımı dolaba dayayıp kollarımı belime dolayarak kendimi tutmaya çalışıyorum.

O, dehşet içinde yanıma diz çöküyor, bana uzanıyor. Ben geri çekiliyorum. Onu nefret ettiğim için değil, bana dokunursa parçalanmayacağıma güvenemediğim için.

Gözyaşlarım akıyor, sıcak, durmak bilmeden, sanki bu anı bekliyorlarmış gibi. Sonunda serbest kalmak için izin bekliyorlarmış gibi.

O fotoğraflı çektiğim gece olduğu gibi ağlıyorum.

Ayrıldığıım gece.

Çoğu gece, kısır olduğum için beni terk edip etmeyeceğini merak ediyordum.

Beni terk ettiği, beni unuttuğu o kadar çok gece.

"Beni mahvettin," diye hıçkırarak fısıldıyorum, sesim titriyor ve kederle keskinleşiyor. "Beni sadece aldatmadın. Beni sildin. Sanki ben bir hiçmişim gibi. Ve ben denedim, Tanrım, denedim, senin için her şey olmaya çalıştım. Hakaretlere gülümsemeye, ailen bana pislik gibi davrandığında sabırlı olmaya çalıştım."

Sanki benim acımın ağırlığı onu ezip geçiyormuş gibi gözlerini kapatır.

Ama durmuyorum. Durabilirim. Kelimeler içimden fıskırıyor.

"Seni *yeterince* sevdiysem... ailen için *yeterince* iyiysen... bunun bir önemi olacağını düşündüm." Gözyaşları arasında nefes nefese konuşuyorum. "Onların beni bir kenara itmesine izin verdin. Bana kadın olmadığımı hissettirdin. *Yeterli* olmadığımı hissettirdin, çünkü sana çocuk veremedim."

Başını kaldırır, gözleri inanamama ile büyür. "Mia, hayır. Hayır, bebeğim..."

"Aynaya her baktığımda, artık istemediğın biri olup olmadığımı merak ediyordum." İçten sözler dökölüyor. "Bir kadının yapması gereken tek şeyi başaramadığım için beni terk edip etmeyeceğini merak ediyordum."

Yüzüme uzanır, şimdi nazikçe, saygıyla. Başparmağı gözlerimin altını okşar, parmaklarından daha hızlı akan gözyaşlarını siler.

"Diana'nın işini ya da özgüvenini kıskanmıyordum," diyorum ona, gözlerinin içine bakarak, içimi görmesine izin vererek. "Kıskanıyordum çünkü o sana benim veremediğim bir şeyi verebiliyordu. Sana bir bebek verebiliyordu. Ailenle ve işinle uyum sağlıyordu, oysa ben sadece sessiz, sıkıcı karındım, parmak boyama öğreten ve senin parlak dünyana ait olmayan bir karındım."

Yutkunur, sesi titrer. "Sen benim kalbimsin. Sen benim evimsin. Sen benim dünyamın ışığısın."

"O zaman neden beni kaybetmeden önce beni seçmedin?" diye fısıldadım.

Gözleri, saklamaya çalışmadığı gözyaşlarıyla parlıyor. Alnını alnıma dayıyor. Teselli olmak istediğim için ona izin veriyorum.

Çünkü onu teselli etmek istiyorum. Çünkü onu seviyorum.

"Aptaldım," diye mırıldanıyor. "Ama şimdi buradayım. Ve yemin ederim Mia, bir daha asla sevilmemiş, yalnız hissetmene izin vermeyeceğim."

Gözlerimi kapatıyorum. "Seni affedemem."

"Affedeceksin," diyor kendinden emin bir şekilde, o kadar Aiden Winter'a özgü bir kibirle ki, ben de sulu bir kahkaha atıyorum. "Affedeceksin çünkü senin güvenini ve affını geri kazanmak için insan olarak yapabileceğim her şeyi ve daha fazlasını yapacağım, Mia."

"Sana inanmıyorum," diyorum.

Alnımı öper. "Bana inanmanı sağlayacağım."

Aiden

Evde olmaktan nefret ediyorum.

Gerçekten çok nefret ediyorum.

Mia burada değil. Hiçbir şey mantıklı gelmiyor.

Bu yüzden, Chanel Bleu ve kendini beğenmişlik kokan Huxley'in evinde vakit geçiriyorum, ki bu da arkadaşımı uygun bir şekilde özetliyor.

Burlington şehir merkezinde, Champlain Gölü'nün muhteşem manzarasına sahip, çıplak tuğla duvarları, deri kanepeleri, Miles Davis çalan bir pikap ve tezgahın üzerinde her an içilmeyi bekleyen bir şişe Macallan bulunan şık bir bekar evi var.

"Berbat görünüyorsun." Huxley bana bir bardak uzattı.

Aldım.

Bir yudum alıyorum.

Tam da olması gerektiği gibi içimi yakıyor. "Daha da kötü hissediyorum."

Tezgaha yaslanır. "Ee? Kızımız nasıl?"

Boynumun arkasını ovuşturarak, bardağımdaki kehribar rengi sıvıya bakıyorum. "Sinir krizi geçirdi. Katya'nın mutfağında. Annemden, Diana'dan, *benden sonra...*"

Huxley alçak sesle ıslık çalar.

"Ağlamaya başladı. Onu kırdığımı söyledi. Kendini yetersiz hissettiğini, onu terk ettiğimi, çünkü çocuk sahibi olamadığı için terk ettiğimi söyledi."

Duygusal anlarda genellikle yaptığı gibi şaka yapmıyor.

Sırıtmıyor.

Sadece bardağıma biraz daha viski dolduruyor. "O kadın seni nefes almak gibi seviyor. Ve sen onun her şeyinden şüphe etmesine neden oldun. Bunun için özel bir aptallık gerekir."

Yutkunuyorum. "Biliyorum."

"Peki şimdi?"

"Şimdi ona onu gördüğümü, onu seçtiğimi, kim olduğunu bildiğimi, onu sevdiğimi kanıtlamak için sekiz randevum var."

Kaşlarını kaldırıyor. "Ve bunu başarabileceğini mi düşünüyorsun?"

Bunu başarabilir miyim? Sanki bu konuda bir seçim şansım varmış gibi. Onsuz yaşayamam. Göğsüm sıkışıyor, kalbim boş, içim boş.

"Yapmak zorundayım."

Ayağa kalkıp pencereye doğru yürür, sanki cevapları bulabilecekmiş gibi göle bakar. "Onu neden sevdiğini söyle bana."

Sırtına bakıp sorusunu düşünüyorum. Cevap vermek zor değil.

"Ben kendime inanmadığımda o bana inanır... en azından eskiden öyleydi. Babam bunun bir hata olduğunu söylediğinde bile, bir anlaşmayı kapatmam için bana güvendi. Winter Financial'da hayatta kalamayacağımı düşündüğümde elimi tuttu. Yanımda durdu. Yapabileceğimi söyledi. Popüler psikolojiyle moral verici konuşmalarla değil, sevgisiyle, bana olan inancıyla."

Huxley dönüp beni inceledi. "Bunu ona hiç söyledin mi?"

Hayır. Söylemedim. Aptaldım.

Kafamı sallıyorum.

"Peki ya seks? Eskiden bununla övünürdün."

Ben kıkırdamak . Aralarında tüm evliliklerim evli arkadaşlarım arasında hiç *asla* seks hakkında şikayet etmedim, bu da başlı başına *bir* övünme konusu haline geldi.

"Evet. Seksten daha fazlasıydı. Ateş ve rahatlıktı. Görülmekti. Her seferinde. Saklanmak yoktu."

"Hâlâ onu istiyor musun?"

Onun yanına yaklaşır, ışıklar ve yaşamla dolu uçsuz bucaksız karanlığa bakıyorum.

"Her zamankinden daha fazla. *Hepsini* tekrar istiyorum, Hux, ama daha iyisini. Onun yemek yapmasını izlemek ve sonra onunla bir film izlemek istiyorum. Orada olmak istiyorum

O anaokulu sınıfı için endişelendiğinde yanında olmak istiyorum. Mutlu olduğumda, üzgün olduğunda yanında olmak istiyorum."

O başını sallar, sonra bardağını benimkine çarpar. "O zaman bu işi yarım yamalak yapma kardeşim. Onu geri kazanmak için sekiz şansın var. Tek birini bile boşa harcamayın."

Miles Davis, *sessizce bir sonraki yolu bulmaktan* bahsediyor.

"Boşa harcamayacağım."

O sırtarak, "İyi. Çünkü eğer yaparsan, ben de ona çıkma teklif edebilirim."

Hux'ı tanıyorum. Arkadaşlarına karşı aşırı sadıktır.

Ancak sevgilileri konusunda şüpheli seçimler yapar. "Yapmazsın."

Omuzlarını silkiyor, bana kendini beğenmiş bir gülümseme atıyor. "Ben sığ, bağlanmaktan korkan bir adamım, ama kör değilim. O kadın bir ödül."

Miles Davis *korkmamayı* tavsiye ediyor.

"Biliyorum. Ve o benim. Sadece bunu kanıtlamam gerekiyor." Plak çiziklerle sona eriyor.

Cesur ol, Aiden. Kızını geri kazanma zamanı.

Başka bir kadının boynuna dilini soktuğunu unutturmanın zamanı geldi.

Kendini asla affedemesen bile, onu seni affetmeye ikna etmenin zamanı geldi.

Mia

Onu gördüğümde — 1,88 metre boyunda, kolları sıvamış, güneş gözlükleri gömleğinin yakasına asılı, el işi masasının yanında çömelmiş, dört yaşındaki Olivia Jacobs'a pipet temizleyicisiyle yusufçuk yapmasına yardım ediyor — elimdeki güneş kremi ve böcek ilacı sepetini neredeyse düşürüyordum.

Ön kolunda parıltılar var ve göğsünde "MERHABA, BENİM ADIM: AIDEN" yazan parlak sarı bir çıkartma var. Adındaki I harfinin üzerinde bir kalp var. Pembe bir kalp.

Olivia ona kanat simetrisi konusunda ciddi talimatlar veriyor ve o da sanki Olivia aerodinamik uzmanıymış gibi başını sallıyor.

Aiden'la karşılaşacağımı düşündüğüm tüm yerler arasında, Little Luminaries Bahar Bağış Toplama Etkinliği yoktu. Her Mayıs ayında, okul tatilinde bunlara erişimi olmayan çocuklar için doğa yürüyüşleri, bahçecilik setleri, dil dersleri ve sağlıklı öğle yemekleri gibi yaz zenginleştirme programlarımız için para toplamak amacıyla bu etkinliği düzenliyoruz.

Akçaağaçların altında yüz boyama, biyolojik olarak parçalanabilir bardaklarla limonata standları ve hula hop ve hazine avı oyunlarıyla eğlenen çocuklar var.

Bir iş arkadaşım hayranlık ve kıskançlığın karışımı bir ifadeyle "Mia" diyor. "Kocan çocuklarla çok iyi anlaşıyor. En huysuz iki dört yaşındaki çocuğu bir kurabiyeyi paylaşmaya ikna etti."

Neredeyse eski kocam!

Ve bu iyi bir şey, değil mi?

Çocuklarla çok iyi anlaşıyor ve belki şimdi çocuk sahibi olabilecek biriyle kendi çocuklarını yapabilir.

Bu düşünce kalbimi acıtıyor.

Onun baba olması ve Diana'nın bu role kayması hala mideme yumruk yemiş gibi hissediyorum. Her şeye rağmen, onunla ilişkisini bitirdiğini bilmeme rağmen, hala kafamda bedavaya yaşıyor olması nefret ediyorum.

İlerleme kaydediyorsun Mia. Artık onun bir tehdit olmadığını biliyorsun. Onun hayaleti gitmesi sadece zaman alacak.

Avuç içlerimi uyluklarıma bastırarak kendimi sakinleştiriyorum.

Toparla kendini Mia. İş yerindeyim. Küçük çocukların yanında sinir krizi geçirmek kesinlikle yasaktır.

Derin bir nefes alıp ona doğru yürüdüm, kalbimin atışı, tiz Bluetooth hoparlörden çalan neşeli, çocuk dostu müzikten daha yüksek sesliydi.

Beni görür. Ayağa kalkar. Gözleri sıcak.

"Merhaba," diyor, sanki güneşli bir kaldırımında buluşmuşuz gibi, Little Luminaries'in oyun parkında değil, kağıt ayçiçekleriyle süslenmiş ve pamuk şeker kokan bir yerde.

"Burada ne yapıyorsun?" diye soruyorum, gerçekten şaşkın bir şekilde.

"Şehrin e-posta bülteninde Little Luminaries'in bağış kampanyasından bahsediliyordu. Bağış yaptım ama" —gergin bir şekilde omuz silkiyor—"buraya gelmenin daha iyi olacağını düşündüm. Burada olmam sorun olur mu?"

Bir zamanlar okul etkinliklerini küçümseyen ve işim hakkında konuşurken nazikçe başını sallayan bu adam, şimdi bir çocuğa nazikçe pipo temizleyici böcek yapmasına yardım ediyor ve çocukların pahalı gömleğine arı çıkartmaları yapıştırmasına izin veriyor.

"Tabii ki sorun yok," diye mırıldanıyorum, çünkü *"Bu özgür bir dünya. İstedğin yerde olabilirsin"* demek kaba kaçır gibi geliyor.

O gülümsüyor. "Güzel! Öyle olmasını umuyordum. Henüz hiçbir şeyi kırmadım..."

Bir çocuk onun kolunu çeker. "Aiden, bu kelebek kanadını zımbalamama yardım eder misin?"

Bana göz kırptıyor. "Görev çağırıyor."

Onu şaşkın, duygusal ve tamamen kendinden geçmiş bir şekilde izliyorum.

Çocuklarla oynarken çok yakışıklı görüldüğü için gizlice bir fotoğrafını çekip Katya'ya gönderiyorum.

Ben: *O burada. Bağış toplama etkinliğinde.*

Katya: *Kahretsin!*

Ben: *Ne yapıyor?*

Katya: *El becerisiyle seni etkilemeye mi çalışıyor?*

Ben: *Ellerini çok iyi kullanıyor.*

Katya: *Haydi ama! Azgın mısın?*

Ben: *Onun için mi? Her zaman. Bunu biliyorsun.*

Katya: *Öpücüğü hatırla.*

Ben:

Katya: *Ama aynı zamanda... belki de unutmalsın?*

Ben: *Hayır, olmaz!*

Katya:

Sonra, parlak pullarla kaplı son çocuk da alınmış ve kurabiyeler bitmişken, beni Pine Caddesi'ndeki Kru Coffee adlı yakındaki kafeye götürüyor.

İçerisi serin, espresso kokusuyla dolu. Arkada bir masa bulduk.

Bana katılabilir mi diye sormaz. Sadece oturur ve kahvelerimizi aramıza koyar.

"Bu sekiz randevudan biri mi?" diye soruyorum.

"Sana çıkma teklif ettim mi?"

"Hayır."

"O zaman bu bir randevu değil. Onu Cumartesiye saklıyoruz."

Ona dilimi çıkarıyorum. Bu çocukça bir hareket ve birdenbire çıktı.

O gülüyor. "Çok sevimlisin, biliyor musun?"

Yüzüm kızarır ve derin bir nefes alırım. "Çocuklarla aran iyi." Bekler, kaşlarını kaldırır.

"Belki... belki şimdi seninle birlikte olabilecek biri..."

Elini avuç içi dışarıya doğru kaldırır. "Dur bir dakika. Sen ve ben, sahip olabileceğimiz ya da olamayacağımız çocuklar hakkında konuşmuyoruz. Sen, çocuk sahibi olma yeteneğinden daha fazlasısın. Ben de ebeveyn olma yeteneğimden daha fazlasıyım. Biz *daha* fazlasıyız."

Aramızda dostane ve ağır bir sessizlik hakim.

Sonra, yumuşak bir sesle, "Hiç gerçekten konuşmadık... çocuk sahibi olamamanın hayal kırıklığını."

Özür diledim. O da önemli olmadığını söyledi. Ve hepsi bu kadardı. Sanki sıradan bir olaymış gibi bunu halının altına süpürdük ve hayatımıza devam ettik.

Uzun bir süre pencereden dışarı baktıktan sonra bana döndü. "Kendime söz verdim, bundan sonra sana karşı sadece dürüst olacağım. Yani yalan yok. Hoş beyaz yalanlar bile. Bunların bazıları... Mia, bunlar seni geri kazanmama yardımcı olmayacak."

Dengesiz bir nefes alıyorum. "Yine de söyle."

Çocuk sahibi olamayacağım konusunda ne düşündüğünü bilmek istiyor muyum? Hayır, pek değil, çünkü bu canımı yakacak. Ama o kendine dürüst olacağına dair söz verdiğine göre, benim de aynısını yapmam gerektiğini biliyorum. Onun samimi sözlerini dinlemeliyim.

Omuzları gerginleşir. Ne kadar ileri gideceğinden emin olmadığını anlayabiliyorum. Ama sonra eğilir, dirseklerini masaya dayar, ellerini fincanını sanki sıcaklığa ihtiyacı varmış gibi sarar. "Senin bu konuyu konuşman için güvenli bir ortam yaratmalıydım. Yas tutmana izin vermeliydim. Benimle birlikte."

"*Yas tutmak* mı?" Bu kelime boğuk bir sesle çıkıyor.

"Evet, bebeğim." Gözleri nazik, bakışlarını tutuyor. "Öğrendiğinde incindiğini biliyorum. Ben de incindim. Ama seni daha fazla incitmek istemedim, bu yüzden bu konuyu konuşmadım."

"Bu yüzden beni daha az sevdin mi?" Bu soru beni rahatsız ediyordu.

Yumuşak bir kahkaha atarak başını salladı. "Bu dünyada hiçbir şey seni daha az sevmeme neden olamaz, Mia. *Hiçbir şey*. Evlat edinemediğim için kendimi suçlu hissettim. Sana... bize... çocuklar vermek istedim, *ama* ailemin ne yapacağını biliyordum..."

Ne demek istediğini anlıyorum. Ailesi, *kan bağı* olmadığı için çocuğumuza aile üyesiymiş gibi davranmazdı.

"Bu yüzden" —boğazını temizledi—"ailem söz konusu olduğunda bir kez daha en kolay yolu seçtim. Seni mahvettim."

"Sen yaptın," diye itiraf ediyorum, gözlerim yaşlarla doluyor.

O da başını sallar, gözleri duygu dolu.

"Senin suçunmuş gibi hissettirmelerine çok kızmıştım." Yenilmiş gibi görünüyor. "Onları düzeltmedim ve sen de sürekli

"Beni mahvettin," onun sözlerini kullanıyorum çünkü çok uygun.

"Beni mahvettin," onun sözlerini kullanıyorum çünkü çok uygunlar. O irkilir. "Çok üzgünüm, bebeğim."

Nefes alıp veriyorum, gözyaşlarımın akmasını engellemek için. Bu, her türlü dramaya yol açardı. Herkes benim taşındığımı bildiği halde, konuştuğumuzu tüm kasaba duyacaktı. Bir de ağlarsam...

"Bana bir şans ver... bize bir şans ver," diye yalvarır.

Aiden'in hiçbir şey için yalvardığını görmemiştim. O her zaman kaçınan, çatlakları çekiciliği ve numarasıyla örtbas eden, etrafında her şey yanarken bile her şey yolundaymış gibi davranan bir adamdı. Şimdi burada oturup duygularını açıkça ortaya koyması, bana ne kadar samimi olduğunu gösteriyor. *Ama* kırık kalbim affedemiyor, unutamıyor ve devam edemiyor. *Beni* tekrar *incitmeyeceğine* güvenemiyorum.

Gözlerime bakıyor, kararlı ve net. "Seninle bir çocuk istiyorum Mia. Çok istiyorum. Ailem, yetiştirdiğimiz hiçbir çocuğu tanımayı hak etmiyor. Evlatlık olsun ya da olmasın."

O kadar dürüst ki, ağlamak istiyorum.

"Hâlâ baba olmak istiyorum," diye ekliyor. "Hayal ettiğimiz şekilde olmasa bile. Ama daha da önemlisi... Tekrar bir koca olmak istiyorum. Senin kocan."

Bir anlığına başımı eğiyorum ve sonra gözlerimi ona kaldırıyorum. "Ya sen... *onları* yine öncelikli yaparsan?"

Bu doğru. *Onları* öncelikli yaptı, kendini de. Çatışma istemediği için beni sattı. Bu acı bir gerçek ve beni daha da yıkıyor.

"Bunu bir daha asla yapmam, Mia."

Yorgun hissediyorum. Kalbim sürekli acıyor. Hayatımın nasıl *çöktüğünü* düşünmeden duramadığım için başım *patlayacak* gibi.

"Sana güvenmiyorum."

Kalp kırıklığı bir ifade olsaydı, Aiden onu takardı.

Onu incitmek istemiyorum, ama incitiyorum. Kendimi ve onu nasıl koruyacağımı bilmiyorum.

Şu anda *kendime* bile zar zor bakabiliyorum; *onun yükünü* de taşıyamam. yükünü de taşıyamam. Bunu yıllarca yaptım ve sonuç olarak

aramızda bir uçurumla karşılıklı oturuyoruz.

"Yapabileceğini sana g ostereceğim." Sesi bo uk, gözyaşlarıyla ağırlaşmış.

Aptal kalbim çarpıyor.

Bir şeyi çok fazla istemenin acısını ve bunun yüzünden tekrar kırılma korkusunu düşünüyorum. Şu anda bana doğruyu söylediğine inanıyorum. Ama geçmiş, onun doğruyu söylemesinin uzun vadeli olacağından şüphe etmeme neden oluyor.

"Onu  pt n." Gözlerimi kapatıp koltu uma yaslanıyorum. "Onu  pt n, Aiden."

Elini benim elimle kapattı. "Senin hak etti in erkek olmak için çalışacağım."

Gözlerimi açıyorum ve o bana gülümsüyor. G l msemesinde kibir yok, sadece umut var.

"Ne hak ettiğimi bilmiyorum," itiraf ediyorum. "Ben de kayboldum, Aiden, sensiz. Ama *seninle* de kaybolmu tum."

"Bize bir şans ver," diye tekrarlar.

Ona sulu bir g l msemi atıyorum. "Eh, beni sekiz randevu için sözleşme imzalatmıştın, değil mi?"

O sırtıyor ve gözlerindeki hüzün biraz azalıyor. "Evet,  yle."

Ona boş umutlar vermek istemiyorum, çünkü dürüst olmak gerekirse, onu nasıl tamamen affedebilece imi, aynı yerlerden kırılmadan nasıl tekrar bir araya gelebilece imizi hala bilmiyorum.

Ama aynı zamanda onu affetmek *istediğimi* de biliyorum. Bir "*biz*" olmasını istiyorum.

Bu yüzden, bu sekiz yasal olarak bağlayıcı randevuya olabildiğince açık fikirli bir şekilde girece im.

Bu kolay olmayacak.

Aiden

"Ekranında bu kadar ilginç olan ne var?" Huxley, Vermont'ta kurumsal bir ortamda Balenciaga terlik giyebilecek ve giyen tek adam gibi giyinmiş olarak ofisime girer. "Kötü haber mi, porno mu?"

Ekranımdan başımı kaldırıp iç çektim. "Yönetim kurulu toplantısı. Ağustos sonu. Babam Diana'yı savunmak için devreye giriyor. İşten çıkarılmadan önce tam bir duruşma istiyor."

Huxley karşımdaki deri koltuklardan birine uzanır. "Yani onu henüz kovmadın mı? Karına yalan söyledikten sonra... pardon, eski karına... yani belki de karına... ve ikinci şansını neredeyse mahvettikten sonra? Ne oluyor be adamım?"

"Ellerim bağlı." Sinirlenerek dizüstü bilgisayarımı itiyorum. "Babam hala yönetim kurulu başkanı. *'Yönetim kurulu incelemesi gerektiren yönetici düzeyinde işten çıkarmalar'* ile ilgili tüzüğü uyguladı."

"Tabii ki öyle yaptı." Huxley koltuğuna yaslanıp rahatça oturur. "Tanrı korusun, ruhunu yok olana kadar mikro yönetmeden işini yapmana izin versin."

Kapı çalınır ve Jolene içeriye göz atar. Elinde bir tablet tutmaktadır ve gözlerinde, benim bilmediğim bir şey bildiğini gösteren bir ışıltı vardır.

"Erkekler arası dostluğunuzu bozuyor muyum?" diye sorar. "Hayatta olmaz canım," diye flört eder Huxley.

Jolene gözlerini devirir. "Benim diğer takımında oynadığımı biliyorsun, değil mi?"

"Onu dinleme, Jo." diye işaret ederim.

Huxley espressosunu kaldırır. "Sadece babasının bir parazit olduğunu konuşuyorduk."

Jolene havaya yumruğunu kaldırır. "Amin."

Oturur ve tabletini önüne koyar. "İnsan kaynaklarından gelen son raporlar. Ve..." sesini dramatik bir şekilde alçaltır, "koridorlarda dolaşan söylentiye göre yönetim kurulu Nelson'ın etrafında toplanıyor olabilir. Özellikle de sen akşam yemeklerini kaçırıp, politikayı geri püskürtüp, onun gözde CFO'sunu kovmaya çalıştığından beri."

Tabletteki verileri taradım ve burnumun köprüsünü çimdikledim. "Tabii ki öyle yapıyorlar."

"Senin asi davrandığını düşünüyorlar," diye devam etti. "Nelson, *'evlilik dramın'* yüzünden duygusal olarak dengesiz olduğunu söylüyor."

"Etkilenmiş mi?" Huxley burun kıvrır. "Bu adam, yönetim kurulunun yarısından daha fazla baskı altında sakinliğini koruyabiliyor."

Jolene masaya doğru eğilir ve kollarını kavuşturur. "Eğer bir hamle yapmayı planlıyorsan, bunu bir an önce yap. Ağustos çok uzak değil, ama birkaç bıçağı çevirmek için yeterince uzun bir süre."

"Doğru." Keskin bir nefes verip gözlerimi yukarı doğru çevirdim. İtiraf etmeliyim ki, işimi kurtarmaktan çok evliliğimi kurtarmakla ilgileniyorum ve bu, ruh halim açısından hoş bir sürpriz oldu.

"Bir yolunu bulacaksın, değil mi?" Jolene kaşlarını çatarak sorar.

"Baban insanlık tarihinin en aldatıcı engel parkurunu hazırlarken," diye abartıyor Huxley.

Jolene'e bakıyorum, gülümsüyorum, gözlerine bakıyorum. "Jo, biliyorsun, seninle ilgilenilecek. Eğer bu iş patlak verirse..."

"Söyleme." Elini kaldırır. "Sen kovulana kadar hiçbir yere gitmiyorum."

Huxley canlanır. "Bekle. Eğer kovulursa, sen de piyasaya çıkarsın, Jo?"

Ona etkilenmemiş, düz bir bakış atar. "Cidden, Hux, o en iyi arkadaşın ve kovulmasını mı istiyorsun?"

"Çünkü bir asistana ihtiyacım var," diye devam eder Huxley, sanki o konuşmamış gibi. "Hesap tabloları yerine otel balo salonları ve espresso martinileri mi istiyorsun?"

Jolene gözlerini kısar. "Senin takvimin bile yok." O sırtarak cevaplar.

"Var. Sadece bakmıyorum."

"Eğer kovulursam, sözünü tutmanı bekliyorum," diyorum ona.

Endişelenmiyorum. Huxley'in Jolene'e iyi bakacağını biliyorum. Hatta bana bile iyi bakacak.

"Ben gitmiyorum," diyor Jolene dişlerini sıkarak.

Huxley elini kalbine koyar. "İyi maaş veriyorum ve asla mikro yönetim yapmıyorum."

Jolene ona yavaşça göz kırpmıyor. "Eski asistanınla arkadaş olduğumu biliyorsun, değil mi? Ayrıca bir keresinde Wi-Fi ve sunum ekranı olmayan bir puro salonunda toplantı ayarlamıştın ve *herkes* sigara içiyordu."

Omuzlarını silkiyor. "Ortam kusursuzdu."

"Ugh!" Jolene ellerini havaya kaldırır. "Kovulmamaya çalış, Aiden, lütfen? Aksi takdirde, *onun* için çalışmak zorunda kalacağım."

"Beni bu kadar sevmesi utanç verici," der Huxley yavaşça.

O ayrıldığında, Huxley ciddileşir. "Peki planın ne? Mia'nın seni hayatına geri alması ve yönetim kurulunun senin hayatını mahvetmemesi için dua etmek dışında?"

"Şu anda tek bir odak noktam var, Hux. O da Mia."

Kaşlarını kaldırır. "Peki ya Winter Financial?"

Yorgun bir şekilde başımı sallarım. "Her şeyi belgeledim. Diana'nın uygunsuz davranışlarını. Babama karşı yapılan insan kaynakları şikayetlerini. Yönetim kurulu bunları görmezden gelirse, suç ortağı olurlar."

"Yatırımcılarla konuştun mu?" Başımı

salladım. "Tabii."

"Ve?"

Omuz silkiyorum. "Ve kendi başıma başlamak istersem benimle gelecekler."

Gözleri kısılır. "Öyle mi?" "Hayır,"

derim kesin bir şekilde.

Yalnız yaşıyorum. Yalnız uyuyorum. Mia beni terk ettiğinden beri, son altı aydır gelecek hakkında düşünmek için bolca vaktim oldu. Kararımı verdim

babamın saçmalıkları devam ederse, onu terk edeceğime karar verdim. Gayet iyi geçinebilecek kadar param var ve işler zorlaşırsa, normal bir insan gibi bir iş bulurum. Becerilerim var.

"Seni her zaman CFO'm olarak işe alırdım," diyor Huxley sessizce. "Hatta sana benim işimi veririm, sen CEO olursun, ben de etrafta dolaşıp kaderimde yazılı olan playboyluğu yaparım."

O da yapardı. Huxley böyle bir arkadaş. Çok gururum var.

"Birincisi, playboy saçmalığı tamamen göz boyama. İkincisi, tanıdığım tüm yöneticilerden daha çok çalışıyorsun, istisnasız." Telefonum bip sesi çıkarır ve ekrana bakarım. Beş dakika sonra bir toplantım var. "Üçüncüsü, haftada yetmiş saat çalışmak, hayatımın geri kalanını geçirmek istediğim şekilde değil."

"Hayatını nasıl yaşamak istiyorsun?" Huxley ayağa kalkar. "Mia ile."

"Bu kadar basit mi?"

"Evet." Hatalarımın büyüklüğünü hissediyorum. "Keşke Şükran Günü'nden önce, ondan önce bu netliği kazanmış olsaydım..."

"Bu netliği, o seni terk ettiği için kazandın, Aiden," diye hatırlatır Huxley. "Peki, işime dönsen iyi olacak."

Ofisi, Winter Financial'ın bulunduğu binanın hemen yanındaki Ellis & West'teki amiral gemisi Sinclair Hotel'de, bu yüzden sık sık birbirimizin ofislerinde bulurduk kendimizi. Onun asistanı benim kahvemi nasıl içtiğimi bilir, Jolene ise onun viskisini nasıl içtiğini bilir, ki o da sek içer.

Kapımın önünde durur. "Biliyorsun, yönetim kuruluna kızıp, içinde baban varken binayı havaya uçurmak isteyeceğini düşünmüştüm." Neden böyle düşündüğünü biliyorum. Winter Financial'ı *iyi* bir *adam* olarak yıkıntılardan inşa etmedim. Ben acımasız, merhametsiz bir iş adamıyım.

kazanmayı bil.

"Bu gururdur. Ben akıl sağlığını seçiyorum."

O başını sallar, sonra bir an beni inceler. "Geçtiğimiz aylar seni değiştirdi."

"Öyle mi?"

"Daha az robot. Daha çok insan. Seni daha önce hiç *korkmuş* görmemiştim." daha önce hiç korkmuş olduğunu görmedim."

"Babamı hayal kırıklığına uğratmaktan hep korkardım," diye hatırlatırım ona.

O, kapı koluna elini koyarak başını sallar. "Tam olarak korkmak değil, Aiden, daha çok saygı duymaktı. Ona, onun babasına yaptığını düşündüğün şeyi yapıyordun. Bu bir gelenektir."

"O bunu hak etmiyor."

"Kahretsin, A, onu tanıdığımдан beri bunu biliyorum. Senin bunu anlamaman birkaç yıl sürdü."

Ofis koltuğumda geriye yaslanıp ona keskin bir bakış attım. "Sence şu anda neden korkuyorum?"

O hafifçe gülümser. "Yönetim kurulu toplantısından çok Mia ile randevun için endişeleniyorsun. Bu ne anlama geliyor?"

"Sonunda önceliklerimi doğru belirlediğimi mi?"

"Hadi canım!" Ayrılmadan önce bana başparmağını kaldırır.

Mia

Kıyafetimi dört kez değiştirdim. *Dört kez.*

İlk önce çok rahat bir kıyafet giydim. Şort ve tişört. "Bugün temizlik yapmayı mı planlıyorsun?" diye sordu Katya.

Dola b ima geri döndüm. Basit ama güzel bir kokteyl elbisesi giydim.

"Sevişmeyi mi planlıyorsun?" diye sordu.

İç geçirdim ve yeniden düşünmeye başladım. Bir sonraki soru eğlenceyle ilgiliydi. "Seni bir üniversite partisine mi götürüyor?"

Yani, belki de kot pantolon ve sweatshirt uygun değildi.

Sonunda, beyaz çiçekli, baldır ortasına kadar uzanan sade, açık mavi bir yazlık elbise onun onayını aldı.

"Giydiğim şeyin, çok uğraştığımı belli etmesini istemiyorum," diye açıkladım, ruj mu yoksa dudak parlatıcısı mı sürsem diye düşünürken.

"Çok uğraşıyorsun," dedi, yatak odamın kapısına yaslanarak.

"Bunu bilmesine gerek yok." Dudak parlatıcısı olsun.

Eyeliner'ı bırakıp sadece maskara kullanacağım.

"Randevulardan bahsetmişken, Cristiano'nun randevusu nasıl geçti?"

Az önce pedikür yaptırdım. Tırnaklarım muhteşem bir pembeye boyandı.

Mutlu bir yaz rengi. Böylece gerçekten sevimli bir şeyler giyebilirim.

Öte yandan, pembe ayak parmaklarını göstermek "*hadi sevişelim*" anlamına mı geliyor?

"İyi sayılır," diyor Katya düşünceli bir şekilde. "Eğlendiğini ama onu tekrar görmek istemediğini ve onunla sevişmek istemediğini söylüyor."

"Sen ve o hiç...?"

Katya kahkahayı bastı. "Cris benim için... bir kardeş, bir dost gibidir. Ayrıca nişanlısını da tanıyordum. Harika biriydi. Onu gerçekten severdim. Üstelik onunla aramızda *hiçbir* cinsel çekim yok."

Sonunda sade beyaz bir çift sandalet seçtim.

Ayak parmaklarım güzel görünüyor. Aiden bununla bir sorunu varsa, gidip kendini becerebilir — umarım tek yaptığı budur ve Diana'yı becermiyordur.

"Ne zaman çıkabileceğimi, hatta seks yapabileceğimi bilmiyorum," itiraf ediyorum.

"On beş dakika sonra bir randevun var, Mia," diye sırtarak işaret etti.

Ona kuru bir bakış attım, sinirimi zar zor gizleyerek. "Ne demek istediğimi *biliyorsun*."

Kafasını sallar, gözleri şefkatle yumuşar. "Ne demek istediğini biliyor *musun*? Mia, herkesin malumu, kocanla barışmak istiyorsun."

Alt dudağımı ısıyorum. "Öyle mi?"

"En azından onun daha iyi bir koca, daha iyi bir erkek olup olmayacağını görmek istersin, tatlım, bu kötü bir şey değil." Odama girer ve gevşek bir saç buklesini kulağımın arkasına koyar. "Onu seviyorsun. O da seni seviyor. Sadece daha iyi iletişim kurmanın bir yolunu bulmanız gerekiyor ve o da senin güvenini geri kazanmalı... ayrıca" —gülümser—"dudak nakli yaptırmalı ki, onun *onu* öpmesini unutabilesin."

Öpücüğün hatırası hala acıtıyor, ama eskisi kadar keskin değil

Noel arifesinden bu yana altı ay geçti, ona

Boşanma işlemleri tamamlanmalı bir ay oldu.

Ama farkı yaratan sadece geçen zaman değil.

Aiden'ın özür dilemesi, her gün beni sevdiğini söylemesi, değişmek için çaba göstermesi, ailesinden vazgeçmesi, Diana'ya karşı beni savunması... Bunların hepsi acıyı hafifletmiş olabilir, *ama* ortadan kaldırmamış.

Hiçbir şeyin bunu yapabileceğini sanmıyorum.

Bazıları bunun sadece bir öpücük olduğunu söyleyebilir. Ama bundan daha fazlası var.

O, onu öpmek *istedi*. Ne kadar zamandır *bunu* istiyordu?

Benimle birlikteyken, ne kadar zamandır onu *bu* şekilde düşünüyordu? Onu istediği için benimle evlendiğine pişman mıydı?

Onun için beni görmezden geldiği tüm zamanlarda, onunla birlikte olduğu tüm zamanlarda, ister ofiste ister dışarıda olsun, bu düşünceleri mi vardı? Ve eğer öyleyse, fiziksel olmasa bile bu aldatmanın tanımı değil mi?

Eşinizin bir ilişkisi olduğunda, eylem o kadar da derin değildir. Kalbinizi parçalayan, bunun arkasındaki niyettir.

"Kes şunu," diye homurdanır Katya.

"Neyi kes?" Hasır çantamı alıp yanından geçerek koridora çıkarım.

"*Biliyorsun*." O da beni oturma odasına kadar takip ediyor. "Geçmişini düşünme. Şimdiki ana odaklan. Ne derler bilirsin; anı yaşa. Anı sevmiyorsan, bir kurabiye ye."

"Ve böylece kurabiye problemin mi olur?" Sırıtiyorum.

O gülüyor ve tam o anda, ön kapı çalınıyor.

Saatime bakarım. Zamanında gelmiş. En son ne zaman zamanında gelmişti? *Hiç*.

Göğsümü ovuşturuyorum. Katya haklı, geçmişini sürekli gündeme getiremem ama nasıl yapabilirim ki?

Katya bana anlamlı bir bakış atar ve parmağını sallar.

"Artık çok dakik biri oldu." Kapıya sanki hastalık bulaşmış gibi bakıyorum. "Evliyken bu özellik neredeydi?"

"Değişiyor. Daha iyiye gidiyor. Onu geçmiş için suçlayacak mısın yoksa şu anda gerçekten çaba gösterdiğini kabul edecek misin?" diye meydan okur.

Kaşlarımı çatıyorum. "Bilmiyorum."

"Evet, biliyorsun," diye cevaplar ve kendini kanepeye atar. Ona orta parmağımı gösterip kapıyı açarım.

Yüzümü görünce gülümsemesi kaybolur.

"Mia, tatlım, kurabiye problemini çözmen lazım," Katya, kapıyı arkamdan çarparak kapatırken seslenir.

"Her şey yolunda mı?" diye sorar Aiden.

"Tabii," diye ters bir cevap veriyorum. "Hadi şunu bitirelim." Kötü bir insan mıyım? *Evet, kesinlikle.*
Kendimi durdurabilir miyim? *Hayır.*
Ciddi bir kurabiye sorunun var!

Beni Trattoria Delia'ya götürüyor.

St. Paul Caddesi'ndeki eski bir taş binanın zemin katında yer alan bu mekan, içeri girdiğiniz anda sizi kucaklayan bir sıcaklık hissi veriyor.

Loş ışıkların parıltısı, kavrulmuş sarımsak ve yavaşça pişirilmiş sosun kokusu, şehirdeki en iyi makarna... Dünyanın beni kucakladığını hissetmek istediğimde geldiğim yer burası.

Yıllardır burayı seviyorum.

Keçi peynirli ravioli ya da kuzu ragu ile pappardelle sipariş etsem de (her zaman bir kadeh Barolo ile birlikte), her lokma keşfedilmiş değil, hatırlanmış bir şey gibi tadı geliyor.

Aiden'ı birkaç kez buraya getirmeye çalıştım, ama hiç olmadı. Çok meşguldü. İş yemekleriyle çok doluydu. Çok yorgundu. Çok... benimle değil.

Geçmiş bırak, Mia. Şimdiki anı yaşa. Seni en sevdiğin restorana getirdi. Çaba gösteriyor. Keyfini çıkar.

"Her zaman keçi peynirli raviolilerinden bahsederdin," diyor, hostes bizi masaya götürürken.

Gülümsüyorum. Bu çaba gerektiriyor.

"Çok az, çok geç" diye bağırarak istiyorum, ama bu yalan olur. Beni buraya getirdiği için duygulandım. Bana bu kadar ilgi gösterdiği için mutluyum.

Onun bu noktaya gelmesi için benim ayrılmam, boşanmamız gerekmesi beni kızdırıyor.

Eğer barışırsak, oyun planı bu mu olacak? Her seferinde o batırdığında, ben boşanma belgelerini mi hazırlayacağım?

Ya da belki onunla konuşabilirsin Mia, altı yıl boyunca öfkeli bir sessizlik içinde beklemek yerine?

O sandalyemi tutuyor ve ben oturuyorum. Aiden her zaman bir beyefendi olmuştur.

Ama sonra *Diana'nın* sandalyesini de çekiyor.

Sadece düşünmeyi bırakmak için kafamı masaya vurmak istiyorum. Ama yapamıyorum. Düşünceler gelmeye devam ediyor. Ve onlarla birlikte acı da şiddetleniyor. Zaten acı çekiyorum, zaten bu acının içinde boğuluyorum, ama sanki bunu hak etmişim gibi daha da fazla acı ekliyorum.

Nedenini biliyorum.

Bu lanet randevuya evet dediğim için suçlu, utanç ve korku duyuyorum. Ona bu şansı verdiğim için. Bana umut verdiğine izin verdiğim için.

Kendimi ihanet etmiş gibi hissediyorum. Kendime olan saygım kalmamış gibi.

Sırada ne var? "*Eve gel*" diyecek, ben de gideceğim... Peki sonra ne olacak?

Soğuk sessizliğe mi döneceğiz?

Beni ait olmadığım gibi davranan ailesinin yanına mı? Görünmez olmaya mı?

Unutulmaya?

Nefesim, sanki bir şey çatlamış gibi titreyerek çıkıyor.

"Bebeğim." Eli benim elimi bulur, sıcak, sabit. Gözleri yüzümü arar. "Bana kafanda neler olduğunu söyle."

Gözlerim hızla yaşarır. Gözlerimi kırıp başımı sallarım.

Ona söyleyemem. Ona kırmaması için daha fazla parçamı vermek istemiyorum.

"Lütfen, Mia." Elimi sıkıyor, bırakmıyor.

Bembeyaz masa örtüsüne bakıyorum, sesim zar zor duyuluyor.

"Boşanma belgeleri imzalandıktan sonra tüm bunları yapmandan nefret ediyorum. Asıl önemli olan zamanda, ben hala seninimken, beni *denemeye* bile tenezzül etmedin. Ve burada seninle oturmaktan nefret ediyorum, çünkü bu kendime olan saygımı kaybettiğimi hissettiriyor."

Boğazım yanarken, içimdeki zehri dökmeye devam ediyorum. "Kendimden ve senden nefret ediyorum ve... yaptıkların yüzünden içimdeki her şey kanayan bir yara gibi hissediyorum."

Sözler aramızda kırık cam parçaları gibi duruyor.

Maraton koşmuş gibi nefes alıyorum.

Gözleri, bulutların yağmur taşıdığı gibi hüznü taşıyor. Eğiliyor, sesi boğuk.

"Lütfen kendinden nefret etme. *Benden* nefret et. Senin hiçbir şeyin yok ki...

kendine kızgın ol. Her şeyi mahvettim ve seni yalnız bıraktığım her an için kendimden nefret ediyorum, Mia. Kaçırdığım her akşam yemeği için. Ailemin seni küçük düşürmesine izin verdiğim için.

Elimi kaldırıp cildimi nazikçe öptü. Beni paramparça eden bir şekilde samimi bir hareketti.

"Seni hayal kırıklığına uğrattım, Mia. Ve bu, sonsuza kadar yaşayacağım bir şey. Ama bu... biz... bu sekiz randevu? Bunlar suçlulukla ilgili değil. Bunlar, sonunda uyanıp her şeye sahip olduğumu ve bunu hiçbir şey gibi gördüğümü fark etmemle ilgili. Geri dönmek istemiyorum. Yeni bir şey inşa etmek istiyorum. Eğer izin verirsen."

Sessizlik uzar.

Bir garson gelir, ama Aiden elini sallayarak onu gönderir, bakışları benimkilerle buluşur.

Gözlerimi kapatıyorum. Ona inanmak istiyorum, Tanrı aşkına, gerçekten istiyorum. Ama artık kendime inanıp inanmadığımı bilmiyorum. Onun ilişkisi benden çaldığı onca şeyin en kötüsü, bir zamanlar kendime duyduğum güvendir.

Gözlerimi açıyorum.

O beni izliyor. Yüzündeki ifade yumuşak, bana karşı sevgi dolu, acı ve samimi bir özürle karışık.

Kendime güvenmeyi öğrenmem gerekecek, diye karar veriyorum.

Aiden'in bunu düzeltmesine izin *vereceğim*. Ve bizim için umut kalmadığını anladığımda, *tekrar* uzaklaşacak cesarete sahip olacağımı biliyorum.

Onunla konuşmak, içimde biriken öfkenin bir kısmını hafifletmiştir ve ben de bana doğal gelen şeyi yaparım: ışığa uzanırım. Acının üstesinden gelmeye, beni dolduran, neşe dolu olmanın nasıl bir his olduğunu hatırlatan anlar bulmaya çalışırım.

Titrek bir gülümsemeyle, "Acıktım. Hadi yemek yiyelim," diyorum.

Sanki kafamın içinde neler olup bittiğini anlamaya çalışır gibi beni inceliyor.

İyi şanslar dostum, çünkü ben bile ne olduğunu bilmiyorum.

devam.

"Menüyü görmek ister misin, yoksa ezbere biliyor musun?"

diye alaycı bir şekilde soruyor, sesi kısık, menüyü eline alırken.

Benim yaptığım gibi o da acısını bırakıyor.

Gülümsüyorum ve bütün gün boyunca ilk kez midemdeki düğümün gevşediğini hissediyorum.

Birer kadeh şaraptan sonra ikimiz de oldukça rahatlamışız ve muhteşem yemekler de sihrini gösteriyor.

Rahatça konuşuyoruz, evliken olduğu gibi değil, daha iyi. Bunu hissetmek sürpriz oldu.

Onu üzecek bir şey söylemekten hep endişe mi duyuyordum? Evet, öyleydim, bu da evliliğimizin çöküşünde benim de payım olduğunu gösteriyor. Onu kaybetmekten o kadar korkuyordum ki, onu hak etmediğimi hissediyordum — o şık, zengin Winter erkeklerinden biri değildim — kendimi küçük düşürdüm.

O hesabı ödedikten ve biz hala şarabımızı bitirirken, sormak istediğim soruyu soruyorum. Aslında, birçok sorudan biri. "Baban bu durumu nasıl karşılıyor..." Aiden'in ailesine yaptıklarını nasıl ifade edeceğimi bilemediğim için sözümü yarım bırakıyorum.

"Benim terk etmem mi?" diye geniş bir gülümsemeyle soruyu tamamlar. "İyi değil. Diana'yı kovmamı tartışmak için yönetim kurulu toplantısı çağırdı ve beni CEO'luktan kovmakla tehdit etti."

Bu konuda üzgün görünmüyor ve bu beni şüphelendiriyor. Şarabımı yudumlarken, onu rahatsız etmeden istediğimi nasıl soracağımı düşünüyorum...

Tanrım, Mia. Vazgeç artık. İsteddiğini sor ona. Eğer kızarsa, bu onun sorunu, senin değil.

"Şirketin senin için her şey olduğunu sanıyordum. Neden daha fazla rahatsız görünmüyorsun?"

Dudaklarında hafif bir gülümseme belirir. "Seni kaybetmek, şimdiye kadar başıma gelen en kötü şeydi, Mia. Buna kıyasla, babam şirketi alıp istediği her şeyi yapabilir, onu tekrar batırabilir, umurumda bile değil."

Hem tembel ses tonuna hem de sözlerine şaşıyorum.

"Ne?" "Ne olduğunu biliyorsun," diyor düz bir sesle.

Dudaklarımı yaladım çünkü haklıydı, onu gayet iyi duymuştum. Sadece zorlanıyordum... Kahretsin, yine o sinir bozucu kelime ortaya çıktı, ona *inanmakta* zorlanıyordum.

"Randevumuzun sonraki kısmına hazır mısınız?" Ayağa kalkar ve elini bana uzatır.

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Bunun son olduğunu sanıyordum!"

"Altı saat. Her randevum için ayırdığım süre bu kadar ve bebeğim, her dakikayı kendimi kanıtlamak için kullanmayı planlıyorum."

Sessiz dağ yollarından geçerek, pencereleri ışıklarla süslenmiş, rustik ahşap bir tabelada "*Mud & Soul: Yeni Başlayanlar ve Kalbi Kırıklar için Çömlekçilik*" yazan yenilenmiş kırmızı bir ahıra varıyoruz.

Eğleniyorum, hatta eğlenceden *de öte*. "Çömlekçilik dersi mi, Aiden?"

"*Ghost* filmindeki sahneyi canlandıralım diye düşündüm," diye cevapladı alaycı bir şekilde.

Bu adamın kim olduğunu bilmiyorum çünkü tanıdığım Aiden, denetim sezonunda kil ile oynamaktansa kendi vergi beyannamesini doldurmayı tercih ederdi.

Ama işte buradayız...

İçeride stüdyo kil, fırın dumanı ve okaliptüs kokuyor.

Daire şeklinde dizilmiş on tane çömlek çarkı, sırsız kupalar ve vazolarla dolu raflar ve üzerinde "*Kil terapiye göre daha ucuzdur*" ve "*Simetriyi değil, ruhu hedefleyin*" gibi notların asılı olduğu bir ilan tahtası var.

Tekerleklerin üzerinde sadece dört kişi daha var. Üç kadın ve bir erkek. Onlar da benim hissettiğim kadar acemi görünüyorlar.

Eğitmen Laurel, ellili yaşlarında, kıvrık saçlı, barış işareti önlüğü giyen ve parmakları toprak rengi lekelerle kaplı bir kadın. Bizi eski dostlarmışız gibi selamlıyor.

"Burada olmanız ne kadar güzel." Bizi tekerleklerimize götürürken, bize sorular yağıdırıyor.

Nerede yaşıyoruz? Onun dersini nasıl öğrendik? Ve son olarak, "Ne zamandır birliktesiniz?"

"Bu ilk randevumuz," diyor Aiden, bana hoşgörülü bir gülümsemeyle.

Dudaklarım kıvrılır ve kızarıyorum çünkü bunu söyleme şekli... şey, çok tatlıdır.

"Ne kadar harika. İkinizin de bunu seveceğini görebiliyorum," diyor Laurel.

Bize hafifçe kil ve keten tohumu yağı kokan tulumlar veriyor ve bizi çarkların yanına çağırıyor.

"Ellerinizi kirlenir," diyor neşeyle. "Eğlencenin yarısı da bu." Koltuklarımız alçak, tekerlekler dizlerimizin arasında sağlam bir şekilde duruyor.

Her istasyonun yanında su kovaları duruyor ve arkamızdaki masada, nemli kil yığınları ham olasılıklar gibi bekliyor. Laurel her birimize ağır, serin bir topak veriyor. Beklediğimden daha yoğun, nemli ama ıslak değil, avuçlarımın içinde sert ama şekillendirilebilir.

"Çarkın ortasına sertçe vurarak başlayın," diye talimat veriyor.

Aiden'in tereddüt ettiğini görüyorum, sonra onun gösterdiği gibi yapıyorum. Kili çarkın üzerine sönük bir sesle çarpıyor.

"Buna merkezleme denir," diye devam ediyor. "Bu en zor kısımdır. Her iki elinizle baskı uygulamanız, çark dönerken kili içe ve aşağı doğru bastırmanız gerekir."

Geri çekildi ve denememize izin verdi.

Ellerimi ıslatıp kili avuçlarımla kavradığımda, avuç içlerim gergin, başparmaklarım aşağı doğru bastırırken çark önümde uğulduyor.

Kil, sanki canlıymış ve direniyormuş gibi çılgınca sallanıyor. Gerginleşiyorum. Göründüğünden daha zor — sabit basıncı korumak, sıkma veya mücadele etme dürtüsüne direnmek.

"Bu, öfke nöbeti geçiren bir çocuğu sakinleştirmeye çalışmak gibi," diye mırıldanıyorum.

Aiden yanımda burnunu çeker. "Nasıl bu kadar çabuk ters gidebilir?" Onun kili, çökmüş bir pasta gibi yana doğru devrilir.

"Hızın çok fazla," diyor eğitmen, eğlenerek ama küçümsemeden. "Ve eğilmiyorsun."

Kilim sonunda kaseye benzemeye başladığında, Aiden gülümser. Odadaki diğerlerine bakar, çoğu da zorlanmaktadır.

"Sen nasıl bu kadar iyi yapabiliyorsun?" diye sorar.

"Kaosu kontrol etmek konusunda bir iki şey biliyorum," derim kibirli bir şekilde. "Sonuçta anaokulunda öğretmenim."

Tam o anda, sanki gururumun etkisiyle, kil dramatik bir şekilde çökerek kendi üzerine yığıldı.

"Ne diyordun?" Aiden sırtır.

Tekrar deniyoruz. Ellerimiz ıslak, dirseklerimiz uyluklarımıza dayalı, vücudumuz öne eğik, kilin yerleşmesini, itaat etmesini sağlıyoruz.

Benimki tekrar sabitlenmeye başlıyor, daha iyi, ve garip bir heyecan hissediyorum.

Aiden hala kendi arabasıyla boğuşuyor, araba yine dengesizleşince sessizce küfrediyor.

"Onunla mücadele ediyorsun, Aiden," diyor eğitimci nazikçe. "Biraz da direksiyonun işini yapmasına izin ver."

Sonunda şekillendirmeye başlıyorum.

İlk yukarı doğru çekiş hassastır, parmaklar dönen topun içinde ve dışında, yavaş ve sabırlı vuruşlarla onu daha uzun hale getirir. Kil tepki verir — bazen güzelce, bazen de hiçbir şeye dönüşmeden buruşarak.

Aiden'in ilk kasesi üzücü, ezilmiş bir şapka haline geldiğinde, haftalar sonra ilk kez gerçekten gülüyorum.

Ona bakıyorum, elleri ve kolları kil ile kaplı, saçları dağınık. "Bundan gerçekten zevk alıyorsun."

"Gerçekten de öyle," diye itiraf ediyor.

Ona biraz fazla uzun süre bakıyorum, sonra kendi şekilsiz silindirme geri dönüyorum. "Bunu denemektense yüz sayfalık mali beyannameyi gözden geçirmeyi tercih edersin diye düşünmüştüm."

"Ben de öyle," diye itiraf ediyor.

Ona bakarken, silindirim kontrolden çıkıyor. Beni çok şaşırtıyor ve bu en iyi şekilde oluyor.

"Hoşuma gitmeyeceğini düşünerek kaçırdığım kaç şey var acaba? Yeşil yumurta ve jambon yemek istemeyen adam gibi."

Kahkahayı bastım. "Az önce Dr. Seuss'tan alıntı mı yaptın?" "Tabii ki."

Sonunda berbat bir hale geliyoruz.

Tırnaklarımızın altında, dirseklerimize kadar, tulumlarımıza sıçramış kil. "Wall Street yöneticisi gibi görünüyorsun, şaka yapıyorum.

"Sen ise, Mia, çok güzelsin."

Kızarıyorum ve sonra konuyu değiştirmek ve kendimi sakinleştirmek için *kil eserimi* gösteriyorum. "İşte: Vermont'taki en hüzünlü kahve fincanı."

Onu inceliyormuş gibi yapıyor. "Tetanoz aşısı olmadıkça ondan içmem."

"Beni incittin," derim dramatik bir şekilde.

Stüdyonun arkasındaki derin lavabolarda ellerimizi yıkarken, yanak kemiklerinde kalan kil ve alnındaki nemli saç buklelerine bakmadan edemiyorum.

O her zaman yakışıklıydı. Ama şimdi daha yumuşak ve tamamen yabancı görünüyor, bu da kalbimi sızlatıyor.

Ay ışığında donmuş çam ağaçlarının ve verandalarında ışık zincirleri dolanan karanlık ahırların yanından geçerek, iyi bir ruh hali içinde eve dönüyoruz.

"Aiden, Nelson'ın kurduğun şirketten kovulmana neden olacağını *gerçekten* umursamıyor musun?"

Elleri direksiyonu kısa bir süre sıkıca kavradı. "Hayır." "Emin misin?" diye ısrar ettim.

Bir an sessiz kalır, sonra başını sallar. "Geçmişte yaptıklarım yüzünden bana inanmadığını biliyorum. Ama son aylarda sen kendin hakkında bazı gerçekleri öğrendiğin gibi, ben de öğrendim."

Geçmek isteyen bir Audi'ye yol vermek için şeridi değiştirirken sinyal lambasını yakar. "Hayatım boyunca, bana asla onay vermeyecek bir adama kendimi kanıtlamaya çalıştım. CEO olmak aslında işimle ilgili değildi. Sonunda babamın '*Aferin oğlum*' demesini sağlamakla ilgiliydi. Ama seni kaybettiğimde..."

Yine sinyal vererek Katya'nın evine giden çıkışa girdi. "Bu, ihtiyacım olan tek uyarıydı."

Göğsümdeki baskıyı nefes alarak gideriyorum. "Sence başarılı olacak mı?"

"Bilmiyorum."

Beni Katya'nın evine geri götürür ve kapıya kadar eşlik eder.

"İşimi kaybetsem bile, Mia, kendimi tekrar kaybetmeyeceğim, eğer endişelendiğin buysa."

Düşünceli bir şekilde başımı sallıyorum. "Ben... benden nefret edeceksin diye endişeleniyorum..."

"Öyle bir şey olmayacak. Babamın kontrolü altında kalmamı gerektiriyorsa bu işi istemiyorum. Diana ile çalışmamı gerektiriyorsa istemiyorum. Gerçekten önemli olan şeylerden dikkatimi uzaklaştırıyorsa istemiyorum."

Ağzım kurur. "Peki senin için gerçekten önemli olan şey nedir, Aiden?"

Veranda ışığı yüzüne yumuşak gölgeler düşürüyor ve eğilip dudaklarını benimkilere değdirdiğinde nazik davranıyor. Dikkatli. Saygılı.

Ben bunu sindiremeden geri çekildi. "Sen önemlisin, bebeğim," diye fısıldadı.

Arkamda kapı açılır.

Katya elinde bir kadeh şarap ve yüzünde alaycı bir gülümsemeyle duruyor.

"Sokağa çıkma saatin geçti Mia, randevuna iyi geceler de."

Aiden ona geniş bir gülümsemeyle selam verir ve arabasına doğru koşar. Ben eve girerim.

Katya kapıyı kapatır ve kaşlarını kaldırır. "Ee?"

Sersemlemiş bir şekilde parmak uçlarımı dudaklarıma bastırırım. "Sanırım... Sanırım o tekrar hayatıma giriyor."

Bana hem zafer dolu hem de eğlenceli bir bakış atar. "Ve bundan hoşlanmıyormuş gibi mi davranıyorsun?"

Ona etkilenmemiş bir bakış atarım. "O, bunu taklit etmemi gerçekten çok zorlaştırıyor." Eski kocamın direncimi yıprattığı gerçeği karşısında inlerim. "Mahvoldum Katya."

"Hadi ama, kurabiye pişirdim, biraz yiyebilirsin," diyor ve beni teselli etmek için kolunu omzuma atıyor.

Aiden

"Lütfen, bırak ben söyleyeyim," Jolene'in *"benimle dalga geçme"* tonuyla söylediğini duyuyorum, o da ofisimin girişini kapatıyor.

"Sorun yok, Jolene," diye sesleniyorum, kardeşim hayalarına diz atma fırsatı bulamadan.

Onun olduğunu biliyorum.

Eğer babam olsaydı, ona bir şey yapamayacağını bildiği için içeri girmesine izin verirdi. Annem zorla içeri girmezdi. Kraliçe gibi içeri girilmesini bekler, sonra Jolene'i garsonmuşuz ve biz de restoranda oturuyormuşuz gibi kahve sipariş ederdi.

Sadece Tristan, yönetici asistanıma *pislik gibi davranarak* penisinin uzunluğunu kanıtlamaya çalışır. O, o kadar özel bir pisliktir.

"Tristan." Dizüstü bilgisayarımın ekranından başımı kaldırmadan onun varlığını fark ettim. "İhanet ve kötü kararların yuvasına hoş geldin."

"Bunu komik mi buluyorsun?" Sesi keskin. Huysuz.

Ona neyden bahsettiğini sormaya zahmet etmiyorum çünkü, dürüst olmak gerekirse, hiç ilgilenmiyorum.

Yazdığım e-postayı bitirip sandalyeme yaslanıyorum.

Kardeşimi inceliyorum. Pahalı bir ceket, jöle ile sabitlenmiş saçlar, korkutucu olmaktan çok güvensiz bir ifade.

"Sizin için ne yapabilirim?"

O, müşteri koltuğuna oturur, daha doğrusu kendini koltuğa atar.

O, ailenin en kúçúđüdür. Şımarıktır.

Gianna kız olduğu için bu lüksü yaşamadı. Ben de sorumluluklarım olduğu için yaşamadım. Bu yüzden Tristan, her iyi yedek oyuncu gibi, çocukken lüks bir hayat yaşadı ve bunun hakkı olduğuna inanıyor.

Hak iddia eden pislik!

"Betty aile yemeği yemek istiyor. Senin de orada olmanı bekliyor."

"Ben de faiz oranlarının sıfırın altına düşüp orada kalmasını bekliyorum, ama bu da olmuyor."

Bana sert bir bakış attı. "Bütün bunlar karını kontrol edemediğin için oluyor. Eğer o çenesini kapatsaydı, Betty..."

"Haydi ama Tristan. Evlilik yatağında Lulu'yu becerdiğin için Mia'yı suçlama."

Geçmişte, işime geri dönebilmek için onun gitmesini istediğimden, Mia'yı azarlamasına izin verirdim.

Şimdi mi? *Hayatta olmaz!*

"Anlamadım?"

"Sen dadını beceren sendin Tristan, ve bunu o kadar kötü sakladın ki Mia bunu anaokulunda duydu."

Masama yumruğunu vurdu.

Eğer bir çocuk gibi davranacaksa, ben de ona öyle davranacaktım.

Gözlerimi kısıyorum. "Sen de ayaklarını yere vurmayı mı planlıyorsun?"

Yüzündeki ifade : şok, utanç ve kötülük karışımı, kesinlikle çok lezzetli.

Keşke bunu kaydetseydim. Her zaman kardeşimin şımarık kıcını tekmelememi isteyen Huxley, bunu çok takdir ederdi.

"O benim evliliğimi ve ailemizin evliliğini mahvetti," diye suçluyor.

Eğlenerek kaşlarını kaldırıyorum. "Tristan, annemle babamın evliliği her zaman olduğu gibi tam bir felaket, çünkü babam başından beri annemi aldatıyor. Senin evliliğin de berbat çünkü sen de pantolonunun içinde kalamıyorsun. Şimdi, on dakika sonra servet yöneticimle bir toplantım var, bu yüzden beni yemeğe davet etmek için buradaysan, cevabım kesin hayır. Başka bir şey içinse, sadede gel."

Elini koltuğun koluna dayayarak eğildi, çenesi gergindi. "Babanın seni CEO'luktan kovdurmaya çalıştığını biliyorsun."

"Evet, biliyorum," diyorum sabırla, umursamadığımı belli ederek.

Yüzünde şaşkınlık ifadesi belirir. "Şey, bence bu kötü bir fikir değil."

"Tabii ki öyle düşünmezsin."

Tristan her zaman bu şirketi benden daha iyi yönetebileceği yanılgısına kapılmıştı.

"Ama bana bu işi vermeyecek." Dudaklarını sıkıca kapatır.

Dramatik bir şekilde omuzlarımı silkiyorum. "Aman Tanrım! Bu çok kötü."

"Kes şunu!" Tristan ayağa kalkarak, parmak eklemlerini masama dayayarak bağırır. "Diana sanki burası ona aitmiş gibi dolaşıyor. İnsanlara CEO olacağını söylüyor."

"Ah, zavallı Tristan!"

"Lanet olsun, Aiden. Bir dakika ciddi olabilir misin?" Şimdi bağırıyor.

"Bence bunu bir kez daha söylemelisin, ama bu sefer ayaklarını yere vur; daha etkili olur," diye alaycı bir şekilde öneriyorum.

O anda bu aileden bıktığımı ve yorulduğumu fark ettim. Şirketi ayakta tutmaktan bıktım ve yoruldum. Onlara istedikleri gibi yaşamaları için imkan sağladım. Şirketi ölümün eşliğinden kurtardım. Ve bana verdikleri teşekkür bu.

Annem karıma saldırıyor.

Arkadaşım ve iş arkadaşım ona yalanlar söylüyor. Babam beni kovdurmak istiyor.

Kardeşim beni kovdurmak istiyor.

Kız kardeşim, karımı aşağılarken hayatının masraflarını benim karşılamamı istiyor.

Evet. Artık bıktım usandım.

"Aiden, ona işi verecek." Tristan'ın sesi duvarlara çarpıp yankılanıyor, Jolene endişelenerek kapıyı açıyor.

"Güvenliği çağırmam mı gerekiyor?"

"Çık dışarı," Tristan ona dönüyor.

"Yeter, Jo'ya böyle konuşamazsın." Kalkarım, kapıya yürürüm ve Jolene'e nazikçe gülümserim. "Sorun yok."

Masasına doğru yürürken Tristan'a köpek pisliği gibi bakar, ondan hiç de korkmamış gibidir.

Bu kadın cesurmuş!

Kapıyı açık tutuyorum. "Şimdi, Tristan, buradan defolup gitmeni istiyorum."

"Aiden, bu ciddi bir mesele." Ses tonunu yumuşatır.

Bu, kardeşimle ilgili standart bir prosedürdür. Önce öfkeyle başlar, sonra bağırarak hiçbir şeyi değiştiremeyeceğini anlayınca sakinleşir. Babamla da sık sık böyle davranır.

Genelde beni rahat bırakması için istediğini söylemesine izin veririm, ama şimdi keşke çocuk gibi davrandığında ona çocuk gibi davranmış olsaydım diyorum.

En azından çok eğlenceli oluyor. "Ciddi olduğunu biliyorum, Tristan."

"Bana babamın oyunu aldığını söyledi," diye dişlerini sıkarak söylüyor. "Yönetim kurulu üyelerinden üçüyle konuştuğunu söyledi. Ve söylentiye göre, yönetim kurulu toplantısında kovulacaksın."

Yumuşak bir kahkaha attım. "Yanılmıyor. Oyları gördüm." Tristan gözlerini kırptırdı. "Bu konuda ne yapacaksın?"

"Hiçbir şey. Her halükarda, hisselerimin sadece yarısı bana ait."

"Ne?" Tristan'ın yüzü soluyor.

"Boşandım, hatırladın mı?"

"Babam abartıyor sanmıştım."

"Hayır. Mia diğer yarısını aldı. Aslında, şirketin hisselerinin yarısına sahip olduğu için yönetim kurulu toplantısına gelebilir."

"Kadınlar giremez," diye homurdanıyor.

Omuz silkiyorum. "Kadınlara hiç hisse verilmedi, ama Mia'nın artık hisseleri var."

Gerçek şu ki, beni kovmak beni ortadan kaldırmayacak. Hala şirketin yarısı benim, daha doğrusu, hisselerimin yarısını Mia'ya devredene kadar öyleydi. Evraklar henüz tamamlanmadı, ama tamamlandığında, o da benim kadar güç sahibi olacak ve Winter Financial bizi satın almaya gücü yetmeyecek.

Borçlu durumdalar, kaynakları kısıtlı ve yönetim kurulu da bunun farkında.

Nelson beni dışarı atmaya çalıştığını düşünüyor, ama 50 milyon dolara yakın bir meblağı ödeyemediği sürece, ben o yönetim kurulunda kalacağım. Mia da öyle.

Gianna yıllar önce ödemesini aldı ve hissesi yok, Tristan ise etrafına baskı yapmaya yetecek kadar hissesi var ama tek başına dengeleri değiştirecek kadar değil. Unvanı ve soyadı var ama yeteneği yok. Gelirinin çok üzerinde yaşıyor, kiralık arabalara ve tasarımcı takım elbiselerine para harcıyor ve vazgeçilmezmiş gibi davranıyor.

Ben ayrılırsam, Diana'nın CEO olarak görevi devralmasına izin verecekler ve yatırımcılar bununla yaşayabileceklerini düşünüyorlar, çünkü o sağlam bir CFO. Ama onlar bile Diana'nın rakamlarla arası iyi olduğunu, ancak bir lider olmadığını ve benim oluşturduğum sadakati asla sağlayamayacağını biliyorlar.

Bu işi kaybetmek beni mahvetmez. Portföyüm sağlıklı: gayrimenkul, fonlar, temettüler... Temiz bir çıkışla Mia ve ben ömür boyu rahat ederiz. Olmazsa da, bir iş bulurum. Çalışmaktan korkmuyorum.

Ama mesele para değil. Mesele, sadece beni kovmakla kalmayıp, beni küçük düşürmek isteyen babamın prensibi.

Bunda bol şans. Benim mutlu olduğum bir şeyi benden alamaz.

"Umursamıyor musun?" Tristan'ın sesinde inanamama ve başka bir şey var. Şaşkınlık.

Beni tanıımıyormuş gibi bakıyor, sanki daha iyi, daha az tepkisel, çok daha mantıklı bir versiyonumla değiştirilmişim gibi.

"Winter Financial hakkında mı?" Kafamı sallıyorum. "Hayır, karımı kaybettiğim gibi değerlerimi de kaybetmem gerekiyorsa hayır. Bu günlerde neye önem verdiğimi biliyor musun? Anaokulunun bağış etkinliğine gidip parmak boyası yapmaya önem veriyorum. Mia'yı gülümsetmeye önem veriyorum. Karımın elini tutmaya önem veriyorum."

Tristan dehşete kapılmış görünüyor. Söylediklerimi kafasında oturtamıyor. "Ciddi olamazsın... Aiden? Her şeyi kaybedeceksin."

"Zaten kaybettim," diye terslikle cevap verdim. "O beni terk ettiğinde. Şimdi tek bir amacım var: karımı geri kazanmak. Winter Financial ve sizler de siktirin gidin, umurumda değil. CEO olmamı istemiyor musunuz? Bana uyar. Hisse senetlerimi satın alın, ben de yoluma gideyim."

"Babam senden kurtulmak için her şeyi yapar... Ama şirketin o kadar nakit akışı olduğunu sanmıyorum."

O bir aptal, ama basit matematik yapabilir.

"Denemelerini çok isterim, çünkü Winter Financial ile hiçbir ilgim olsun istemiyorum, bu da babamın günah keçisi olmam anlamına geliyorsa."

Tristan bana doğru yürür, gözleri donuk, yüzüme bakarken şaşkın bir ifadeyle. "Gerçekten öylece çekip gidecek ve Diana'nın CEO olmasını mı bekleyeceksin? O şirketi batıracak. Bunu biliyorsun."

"Muhtemelen," diye onaylıyorum. "O zaman yönetim kurulu onu kovabilir."

Tristan, sanki başka bir dil konuşuyormuşum gibi bana bakıyor. "Winter Financial'dan ayrılıyorsun."

"İstenmediğim bir yerde kalmam için bir neden yok."

Ona, kardeşime bakıyorum ve aramızda hiçbir bağ olmadığını fark ediyorum. *Sıkı sıkıya bağlı bir aile olduğumuzu* söylemek sadece laftan ibaret, gerçekte böyle bir şey yok. Winter soyadını taşıyan kimseyle yakın değilim. Yakın olduğum tek kişi Mia ve bu pisliklerin onu benden uzaklaştırmasına izin verdim.

Aiden, adil olmak gerekirse, onlar Diana'nın boğazına dilini sokmadılar!

Tanrı aşkına, boğazına sokmadılar. Ben sadece... bir saniye için ona biraz karşılık verdim. Ama ondan aylarca önce onu öpmek istiyordum ve bu, Mia ve mümkünse kendim tarafından affedilmem gereken bir ihanet.

"Bana ne olacak?" Tristan, tüm cesareti kaybolmuş, küçük bir sesle sorar.

Beni kızdırıp bir tür darbe yapacağımızı ve her şeyin eskisi gibi olacağını düşündü. İşini yapmayacak. Yine de maaşını alacak. Her şeyi omuzlarımda taşıyacağım. Diana'nın onun saçmalıklarına tahammül etmeyeceğini biliyor.

"Bu sana kalmış, dostum."

Tüm bunlar başladığından beri, sadece zihinsel olarak değil, kemiklerimin derinliklerinde de değiştiğimi hissediyorum. Eskiden babamın onayını arzulayan ben artık yok. Eve gitmemek için ofiste geç saatlere kadar kalan ben artık yok. İnsanların karısına saygısızlık etmesine izin veren ve buna diploması diyen adam öldü.

"Ne olduğunu bilmiyorum, Aiden." Kaybolmuş gibi görünüyor ve ona acıyorum. O benim küçük kardeşim, ama ona verecek hiçbir şeyim yok. O yetişkin bir adam ve kendi başının çaresine bakması gerekiyor.

"Olan şey, ailemizde var olan çürümeyi ortaya çıkarmamız. Şimdi, sakıncası yoksa, toplantıma gitmem ve işimi kaybettikten sonra da istediğim gibi yaşayabileceğimden emin olmam gerekiyor."

Sanki 4 Temmuz geçit töreninde çıplak dans edeceğimi söylemişim gibi bana bakıyor.

Kardeşim gittikten sonra Jolene bana anlamlı bir bakış attı. "Yani, gidecek misin?"

"Sanırım."

"Seni kovmasalar bile mi?" Bu bir soru değil. Beni uzun zamandır tanıyor ve diğerlerinin göremediği şeyleri görebiliyor. Ben ateşimi kaybettim.

"Evet."

Uzun bir sessizliğin ardından, dudaklarında hayranlık dolu bir gülümsemeyle, "Bunu yapabileceğini düşünmemiştim," diyor.

Ben gülümserim. "Ben de öyle düşünmüştüm." "Vay canına..."

Kapıya doğru yürürken, beni durdurarak ekliyor: "Ne olursa olsun, Winter Financial'dan ayrılacak kişinin sen olacağını hiç düşünmemiştim. Bütün bunlardan."

"Mesele de bu, Jolene." Ofisimin kapısında duruyorum, içimdeki her şeyi daha temiz hale getiren bir netlik hissediyorum. "Hiçbir şeyden uzaklaşmıyorum. Sonunda önemli olan bir şeye *doğru* ilerliyorum."

"Peki o ne?" Kendinden memnun görünüyor.

"Mia ile son randevumdan sonra, *bir kez* öpmeme izin verdi," diyorum, dudaklarının benimkine değdiğini hatırlayarak kalbim dolup taşıyor. "Bir sonraki randevudan sonra *iki* öpücük almayı umuyorum."

Mia

Katya'nın annesi Anya'yı görmek için St. Albans'a giden yol uzun ve sessizdir.

Katya pek konuşmuyor, bu ona hiç yakışmıyor. Ama keder insanı değiştirir, en gürültücü insanları bile kendi gölgelerine dönüştürür.

Ona bir göz atarım. Direksiyon simidini kavrayan parmak eklemleri bembeyazdır, ağzı sıkı sıkıya kapalıdır. Onda daha önce hiç görmediğim bir yorgunluk vardır.

"Ben sürsem olur mu?" diye nazikçe soruyorum.

O başını sallar. "Hayır. Yapacak bir şeye ihtiyacım var."

Son yarım saat, otoyoldaki lastiklerin yumuşak uğultusu ve Katya'nın ara sıra hıçkırıkları dışında sessizlik içinde geçer.

Dün doktor bize hastalığın son aşamasına geldiğini söyledi. Anya'nın beyni yutma ve nefes alma gibi temel işlevleri düzenlemeyi unutmaya başlıyor.

Artık sadece birkaç hafta kaldı.

Maple Glen Bakım Evine vardığımızda, duruşundaki değişikliği görebiliyorum — omuzlarının gerginleştiğini ve çenesinin biraz kalktığını. Bu onun "*kız zırhı*".

Ben onun kadar iyi giyemiyorum ama başka bir zırh giyiyorum, onun arkadaşı olmanın zırhını. Bir seferde sadece birimiz yıkılabiliriz. Bu yüzden, Anya'dan ayrıldığımızda, daha güçlü olan ben olacağım.

Anya, bir annenin şiddetli bağıllığıyla donanmış, zarafet ve yumuşaklık timsali biriydi. Lisedeyken bize sıcak çikolata getirirdi ve benim çikolatamı bir tutam tarçınla sevdiğimi her zaman hatırlardı. UVM'ye girdiğimde ağladı ve ikinci sınıfta o korkunç araba kazasında ailemi kaybettiğimde beni kendi çocuğu gibi kucakladı. Beni büyüttü, bana baktı. O ve Ivan benim ikinci şansım, bonus ailemdi. Onu bu halde görmek kolay değil ama o hala bizimle ve ben buna tutunuyorum.

Hemşireler bize nazikçe, kibarca selam veriyorlar, sanki veda etmeye hazırlamaya başlamışlar gibi.

Anya pencere kenarındaki koltukta oturuyor, bacaklarına bir battaniye örtülmüş. Gözleri kapalı ve bir an için kalbim panikle doluyor.

"Sadece dinleniyor," diyor hemşire bizi sakinleştirerek. "Sakin bir sabah geçirdi."

Katya annesinin yanına çömelir ve eline dokunur. "Merhaba anne. Benim."

Anya'nın gözleri gözleri açılır. Bulutlu... ama sıcak. "Katyenka," diye fısıldıyor. "Ve benim Mia'm." Bana bakıp gülümsüyor.

Katya eski takma ismi duyunca yumuşak, gözyaşlı bir kahkaha atar. "Doğru, anne. Kızların burada."

Katya'nın yanına diz çöküyorum, boğazım düğümleniyor. "Merhaba, Anya."

Bakışları yavaşça aramızda dolaşır ve parlak, geçici bir an için sanki geri dönmüş *gibidir*. Hatırladıklarından blueberry blini pişiren ya da bana kendime iyi bakmamı söyleyen keskin, zeki kadının soluk yankısı değil.

Sadece bir anlığına, yüzü eskisi gibi aydınlanır. Sanki bizi tanıyormuş gibi.

"İkiniz de yorgun görünüyorsunuz," diye mırıldanır, aksanı hafif ama hala belirgindir. "Bütün gece dans mı ettiniz?"

Katya başını sallar, gözyaşları yanaklarından süzülür. "Bizi bilirsin anne. Burayı kapattık."

Anya, fısıltı gibi bir sesle gülümser. "Güzel kızlar."

Sonra sanki biri ışık dimmerini kısmış gibi. Gözleri odaklanamaz hale gelir, arkamızda bir yere kayar ve gülümsemesi kaybolur. Hafifçe çökerek, eli Katya'nın elinde gevşer.

O an geçip gider.

Katya öne eğilir, Anya'nın alnındaki saçlarını geriye doğru tarar. "Sana losyonunu getirdim anne. Gül suyu kokulu olanı."

Katya'dan şişeyi alıp kapağını açıyorum. Anya'nın ellerine biraz sürüyorum. Cildi kağıt kadar ince ve serin, ama kokusu anılar gibi havayı dolduruyor. Tepki vermiyor, ama parmaklarında küçük bir titreme var.

Belki hissediyor, belki de hissetmiyor.

Katya, bahçede açan çiğdemlerden ve geçen hafta Burlington'da havanın ne kadar sıcak olduğundan bahsediyor.

Ona okuldaki çocuklardan bahsediyorum, bir çocuğun kazara kolunu el işi masasına yapıştırmamasından.

O dinliyormuş gibi davranıyoruz, komik kısımlarda gülecek ve sessiz kısımlarda tavsiyelerde bulunacakmış gibi.

Çünkü aşk budur bence. Işık sönmüş olsa bile kalmak. Seni dinleyecek kimse kalmamış olsa bile konuşmak. Sevdiğin kişinin parçalarına tutunmak, o parçalar parmaklarının arasından kaymaya başlasa bile.

Katya annesinin elini sıkıca tutar. "Seni seviyorum anne. Mia da seni seviyor."

Böylece bir süre orada otururuz. Konuşuruz. Anıları yad ederiz.

Onun eskiden olduğu kişi ile şimdi olduğu kişi arasındaki boşluğu doldurarak.

Anya uykuya daldığında, Katya doktorla konuşmak için izin ister.

Ben Anya'nın yanında otururum, beni büyütmeye yardım eden kadının giderek uzaklaşmasını izlerim.

"Seni seviyorum," diye fısıldarım, elim onun elinin üzerinde. "Başka kimsem yokken beni sevdiğin için teşekkür ederim."

Uykusunda dudakları hafif bir gülümsemeyle hareket ediyor, sanki beni duyabiliyormuş gibi.

beni duyuyormuş gibi.

Katya ağladığı için eve gidiyoruz. Onun elini tutuyorum sürerken elini tutuyorum.

Sadece birkaç ay önce, ben ağladığımda o beni sakinleştirmişti.

Hiçbiri kolay değil. Ama birbirimize sahibiz.

"Fazla zamanı kalmadı," diyor Katya, sanki hayat çizgisiymiş gibi elimi sıkıca tutarak.

"Biliyorum," diye fısıldıyorum.

"Bu çok adaletsiz."

Yola odaklanarak, gözyaşlarımı tutarak araba kullanıyorum. Şimdi onun yıkılma sırası. Sıra onda.

"Ama biliyor musun? Sen varsın." "Her zaman," diye yemin ederim.

O gece, Katya erken yatmaya gittikten sonra, ben de bir fincan papatya çayı ile kanepede kıvrılmış, içmeden otururken, Aiden'dan bir mesaj geldi.

Aiden: *Nasılsın? Anya nasıl?*

Ona Cumartesi günü Anya'yı görmeye gideceğimiz için onunla görüşemeyeceğimi söylemiştim. Kaba bir şey söylemesini bekledim, ama söylemedi; aksine, nazikti. Bu beni daha da sinirlendirdi.

Bir dakika boyunca ekrana bakıyorum.

Ben: *Bir keresinde onu görmek istediğimde, onun benim annem bile olmadığını ve annenin aptalca bir öğle yemeğinin daha önemli olduğunu söylemiştin.*

Anya'nın ölmesi onun suçu değil. Kimsenin suçu değil, ama kederin bir yere konması gerekiyor ve ben onu ona yüklemek istiyorum. Bu günlerde o kolay bir hedef. Geçmişte o kadar çok hata yaptı ki, her zaman geriye dönüp eski suçlarından birini çıkarıp, onun sorun olduğunu kanıtlamak için ayaklarının önüne koyabiliyorum - öyle olmasa bile.

Gözlerimi kapatıyorum, kendimi aptal ve küçük hissediyorum.

Ne halt ediyorum ben? Neden Aiden'ı incitiyorum? Onu seviyorum.

Yine de. Ona zarar vermek kendimi daha iyi hissettirmiyor.

Aiden: *Ailemi seninkinden önce tuttuğum için çok üzgünüm. Anya nasıl?*

Onun günahlarını yüzüne vurmaya devam edemem. Onunla işim bittiyse, onu bırakmalıyım, incindiğim ve kızgın olduğum için ona vurmaya devam etmemeliyim. Bu haksızlık. Ve yanlış. Ve en önemlisi, ben böyle biri değilim.

Daha dün, ben dinliyordum dinliyordum dinliyordum bir
bir bir evlilik danışmanı tarafından hazırlanan bir
podcast'i dinledim ve o, benim aklımda kalan bir şey söyledi.

Aldatma, evliliğin bozulmasının nedeni değil, bir belirtisidir. Genellikle altta yatan kopukluğu, karşılanmamış ihtiyaçları veya duygusal

mesafeyi ortaya çıkarır. İlişkiyi yok eden aldatma değildir; zaten aşınmakta olan şeyi ortaya çıkarır.

Evliliğimizin bozulmasında ben de suçluydum. İhtiyaçlarımı dile getirmediğim için karşılanmıyorlardı. Saçmalıklara gülümsüyordum. O benim acı çektiğimi bile bilmiyordu.

Telefon çalıyor.

"Özür dilerim," diye başlıyorum, önsöz yapmadan. "Sana haksızlık ediyorum. Sürekli bir şeyler söylüyorum ve... ben sadece..."

"Bebeğim, sorun yok. O kadar çok hata yaptım ki, içinde öfke olması çok doğal. Ne hissediyorsan, ne zaman hissediyorsan söylemeni tercih ederim. Bu sadece hatalarımı hatırlatır ve daha iyi olmak ve daha iyisini yapmak istememi sağlar."

Tanrım! İşte evlendiğim adam. Sevdiğim adam. Beni tanıyan, beni seven adam.

"O ölüyor, Aiden." Ağlayarak, kendimi tutamıyorum. "Ah, bebeğim."

Sesi o kadar nazik ki, arkasında başka bir niyet olmadığını biliyorum. Sadece şefkat.

"Acı çekmiyor. Bu da bir şey," diyorum boğuk bir sesle. "Ama yine de acıtıyor."

"Ben ben böyle bir aptaldım," diyor diyor, onun pişmanlığı belirgin. "Senin için ne kadar önemli olduğunu hiç anlamadım. Katya'nın ne kadar önemli olduğunu."

"Aiden, ben..."

"İstememiştım," diye fısıldadı. "Ailemi mutlu etmekle çok meşguldüm."

Bir özür, kendi hayatımda bir misafir gibi hissettiğim yılları silemez. Ama onun dürüstlüğü içimde ham bir şeye, sıkı sıkıya sarılmış ve uzun zamandır gömülü olan bir şeye ulaşıyor. Belki de affetmek büyük bir jest değildir. Belki de sadece başka bir tür sevgidir — her şey yıkıldıktan sonra geriye kalan sessiz türden bir sevgi.

"Aiden?"

"Bebeğim."

"Keşke burada olsaydın."

Bir an. "Gele mi istiyorsun?" "Hayır."

"Tamam."

"Sana yük olmak istemiyorum."

Ve bununla birlikte, vazgeçtim. Nefes alamayana kadar, göğsüm ağrıyana ve boğazım yanana kadar ağladım.

O telefonda kalır. Dinler. Beni sevdiğini söyler. Bir daha ihtiyaçlarımı göz ardı etmeyeceğine söz verir. Daha iyi olacağına, daha iyi davranacağına yemin eder — benim için, bizim için.

Sürekli ağlıyorum. Sonra, yorgun düştüğümde veda edip yatmaya gidiyorum.

O son bir mesaj gönderir: *İyi uykular, bebeğim. Konuşmak istediğinde beni ara.*

O gece, Anya'yı kaybetmenin acısı, Aiden'ı kaybetmenin acısından daha keskin, daha belirgin, daha yakıcı hale geliyor.

Çünkü içimde bir yerlerde, onu kaybetmediğime inanmaya başlamıştım. Birbirimize geri dönmemizin sadece an meselesi olduğuna inanmaya başlamıştım. Bu, cesaret edemediğim bir umuttu, ama içime yerleşmişti.

İşlerin nasıl sonuçlanacağından korkuyorum.

Ve o anda kafamda Anya'nın sesi duyulur, nasıl teselli edip öğüt verdiğini hatırlarım.

"Bilinmeyene karşı endişeli ya da heyecanlı olabilirsin. Ben heyecanlı olmanı öneririm. Tam anlamıyla yaşamak için tek yol budur."

Aiden

Eski karımı ve umarım yakında yeniden karım olacak kadını, boşanmamızdan sonraki ikinci randevumuz için almaya hazırlanırken, gökyüzü yazın o zengin mavi tonunda.

Bugünkü randevu basit. East Montpelier'deki yerel bir arı kovanında bal tadımı, ızgara peynir ve yerel elma şarabı servis eden rustik bir mekanda öğle yemeği, ardından ormanlık bir patikada kısa bir yürüyüş.

Saatime bakıyorum. Onu görebilmem için bir saat daha var. Bunu sık sık yaparım, Mia'yı ne zaman göreceğimi takip ederim.

O hep yanımdaydı ve onu elimden kaçırmakla aptallık ettim. Onu ne kadar ihtiyacım olduğunu, istediğimi, sevdiğimi nasıl bu kadar görmezden gelebildim? Onun yanımda olması, benim saçmalıklarımı cömertçe tolere etmesi beni rehavete kapılmamı sağladı.

Evliliğimizi sağlıklı ve mutlu tutmak için çaba göstermedim. Ona kendisi olabileceği bir alan tanımadım.

İşimi ve ailemi onun ve birlikte yaşadığımız hayatın önüne koydum ve bunu yaparken Diana'yı da onun önüne koydum. Bu beni çok üzüyor, çünkü bir zamanlar Diana ile birlikte olmaktan heyecan duyuyordum, onun iş zekasını ve arkadaşlığını seviyordum.

Şimdi ise ondan tiksiniyorum.

Evliliğimin dağılması onun suçu değil. Tamamen benim suçum. *Ama* Diana kasten Mia'yı incitmeye çalıştı ve bu, aşılabilecek tüm sınırları aştı.

İş yerinde profesyonel davranıyorum. Benimle kişisel ilişkiye girmemesi gerektiğini biliyor. Birkaç kez denediğinde onu ofisimden attım. Onunla yalnız kalmıyorum. Ofiste veya toplantı odasında her zaman başka biri oluyor. Jolene benim refakatçim olduğunu söyleyerek şaka yapmaya başladı.

Kendime bir fincan kahve yapıyorum, Mia'nın ev haline getirdiği bu evden bir an önce çıkmak için sabırsızlanıyorum. Geri döndüğünde, bu evi satıp yeni bir yerde başlamak isteyip istemediğini sormak istiyorum.

Eskiden burayı çok severdim, ama artık gerçek yüzünü görüyorum: dört duvar ve bir çatı. Sevdiğim şey, içindeki oydu. Mia olmadan burası sadece bir kabuk, uyumak için bir yer, başka bir şey değil.

O, bu yerin ruhunu da beraberinde götürdü.

Kapı zili çaldığında kahve makinesi son kahvemi fincana damlatıyor. Bu sesi duymak rahatsız edici; uzun zamandır kimse beni ziyaret etmedi.

Acaba Mia mı? Geri mi dönüyor?

Heyecanla kapıya gittim ve kapıyı kapatmak üzereydim ki, kapının diğer tarafında kimi gördüm.

Krem rengi Chanel yazlık takım elbisesine bürünmüş annemle uğraşacak vaktim yok. Yüzündeki ifade, kenarları çatlamış, kırılğan bir zarafet maskesi.

"Ne istiyorsun?" Soğuk davranmak istemem ama içimden bir gerginlik yükseliyor.

"Ne zaman bu kadar kaba oldun?" Beni itip geçerek fuayeye girdi.

Kaba demişken!

"Seninle konuşmam lazım," diyor.

Kapıyı kapatıyorum ama yaklaşıyorum. "Çabuk ol. Gitmem gereken bir yer var."

Elindeki Prada çantasının askısını çeviriyor. Uzun bir süre konuşmuyor. Sonra, "Cuma günü mahkemeye çıkacağım," diyor.

Doğru! Bunu tamamen unutmuştum. "O zaman umarım iyi bir avukatın vardır."

"Aiden," diye bağırır. "Sen benim oğlumsun."

"Ve Mia benim karım. Yoksa onu bir restoranın önünde, Tanrı'nın ve tüm Burlington'un gözü önünde saldırdığın kısmı unuttun mu?"

O sertleşir. "O beni kışkırttı."

"Anne, Mia bir sineği bile kışkırtamaz, o yüzden saçmalamayı kes." Kollarımı kavuşturdum. "Gerçekten neden buradasın?"

Ağzını açar. Kapatır. "Hapse giremem. Ona suçlamaları geri çekmesini söylemelisin."

Kısa bir kahkaha attım. "İnanılmazsın." Geri çekildi.

"Mia'ya istediği her şeyi yapabileceğini söyledim. Ve biliyor musun? O suçlamada bulunmak bile istemedi. Katya ısrar etti. O kadar kindar biri değil. Belki de durumun daha kötü olmadığına sevinmelisin."

Maskara sürülmüş kirpikleri hızla kırışır. "Kendi annene sırtını dönüyorsun."

İçimde, uzun zamandır suçluluk ve sorumluluk duygularıyla karışmış bir şeyin çözüldüğünü hissettim.

"Bu o kadar da zor değil anne," diyorum sakın bir sesle. "Evliliğime, karıma ve mutluluğuma davrandığın şekilde, babamın bana davrandığı şekilde, şu anda ikinize de *hiçbir* şey borçlu olduğumu düşünmüyorum."

Bir şey söylemek üzereydi, ama elimi kaldırıp onu susturdum. "Mia'dan suçlamaları geri çekmesini istemeyeceğim."

Dudakları titrer. "Bunu o yaptı, değil mi? İntikamcı kaltak."

Biraz sinirlenerek başımı sallıyorum. "Bak, bizim evimize gelip karıma hakaret ediyorsun. Bu yüzden sana ne olacağı umurumda değil. Ona vurdun. Bunun bedelini ödemen gerek."

"Bak, Aiden..."

"Yeter artık anne," diye sözünü kestim. "Duygusal şantajdan bıktım. Asla benim düzeltmem gereken bir şeyi düzeltmeye çalışmaktan bıktım. Mia ile hayatımı yeniden kurmaya çalışıyorum. Ve sen ve babam bunun bir parçası değilsiniz."

Kapıya doğru yürüdüm ve kapıyı açık tuttum.

Annemin gözlerinde yaşlar var. Bunların, oğlunu kaybetmiş olmanın üzüntüsünden değil, hayal kırıklığından kaynaklandığından eminim. Anne babamın kim olduğunu hep biliyordum; ancak Mia gittikten sonra bunu kabul edip kabullendim.

Çocukken, anne babamı sevmediğim için kendimi suçluyordum. Bende bir sorun olduğunu düşünüyordum. Anne babasını sevmen gerekir

ama onları her zaman sevmiyordum. Aslında, çoğu zaman onları sevmiyordum.

Şimdi açıkça görüyorum ki, sorun benim kim olduğumda değil, hiç koymadığım sınırlarda. Ailemin beni, bizi, beni ve Mia'yı ezip geçmesine izin verdim. Kapıyı açtım ve onlar evliliğimizi yerle bir ederken, sınır çizmem gereken yerde onları içeri alıp, kenarda durdum.

Bunu bilmek, bunu içime çekmek, kendimi ve evliliğimi düzeltirken bana yol gösteren bir fener gibi içimde tutmak, beni özgürleştirdi. Asla memnun olmayacak insanları memnun etmek için hissettiğim sonsuz baskıyı bırakmak, taşıdığımı bile fark etmediğim bir yükü omuzlarımdan aldı.

"Aiden..."

"Lütfen git."

"*Onun* için aileni bir kenara mı atıyorsun?" Gözlerinde zehir var.

"Eğer Mia'yı kastediyorsan anne, o benim için senden daha çok ailemdir."

Bana o kadar şiddetle bakıyor ki, alev almadığım için yarı şaşırıyorum. Uzun bir süre dişlerini sıkıp gözlerini benimkilere dikeyor — bunu pişman olacağımı söyleyen sessiz bir uyarı.

Her neyse!

Sonra hızla yanımdan geçer, topukları sert ahşap zeminde bir dizi atış gibi ses çıkarır.

Annem gider gitmez, telefonum takvim uyarısı ile bip sesi çıkarır. Gülümserim, karımı almaya gitme zamanı.

Araba anahtarlarımı alıp Katya'nın evine doğru yola çıkıyorum.

Annemle olan olaylara rağmen, Mia'yı göreceğim için heyecanlıyım.

İkinci randevumuza çıkmak üzereyiz ve bu heyecan diğer her şeyi unutturuyor. Annemin azarlaması bile artık kötü bir anı değil; önemsiz olduğu için yok oldu, *annem* önemsiz olduğu için.

Mia

Tarlalar suluboya tablosu gibi uzanıyor: ufku süsleyen pembe elma çiçekleri, bahar havasında amaçlıca vızıldayan arılar ve hafif esintiyle yayılan yabani çiçeklerin yumuşak kokusu.

East Montpelier'deki arı kovanı arazisinin kenarında durmuş, neşeli bir robin yumurtası mavisi tonunda boyanmış kovan kutusunun yanında dans eden altın sarısı bal arılarını izliyoruz.

Güneş gözlüklerimi geri itiyorum. "Beatrix Potter'ın kitabına girmişim gibi hissediyorum."

Aiden hafifçe gülüyor. "Çocuk kitapları festivalinde *The Tale of Mrs. Tiggy-Winkle*'ı okuduğunda oradaydım."

Bu, neredeyse sekiz yıl önce, ilişkimizin ilk günlerindeydi. "Bunu hatırlıyor musun?" diye soruyorum, şaşkın ve biraz da etkilenmiş bir şekilde.

Gülümsemesi sessiz ve saygılı. "Her şeyi hatırlıyorum."

Yanaklarımdan sıcaklık yayılıyor. Öfkem hala yüzeyin hemen altında kaynarken, en ufak bir kıvılcımla patlamaya hazırlanırken affetmek imkansız geliyor. Ama gerçeği de inkar edemem — ona karşı kalbim yumuşuyor. Bu randevuların amacı da bu değil mi? Birbirimize geri dönebilecek bir yol var mı, varsa da bu yol hala açık mı diye bakmak?

Geçmişini unutacağıma dair tüm sözlerime rağmen, bir türlü kurtulamıyorum. Anılar istemeden aklıma geliyor ve her biri ya beni hüznle dolduruyor ya da öfkeyle yakıyor, bazen ikisi birden.

Kısır bir döngüye kapıldım: Yarı Aiden'ı istiyorum, diğer yarı ise ona vurmak istiyorum.

Ama şimdi anladığım, sonunda kendime itiraf edebildiğim şey, onun Diana'yı istemesi —yanlış olsa da— evliliğimizin bozulmasının nedeni değildi. Bu, başarısız bir ilişkinin sadece bir belirtisiydi.

"Aiden, evliliğimiz neden yürümedi?" Tur başlamasını beklerken soruyorum.

Şaşkınlıkla bana bakar, hazırlıksız yakalanmıştır. Sonra, sorduğum soruya sevindiği gibi gülümser. "Ben de bunu çok düşündüm." Bir akçaağaç ağacına yaslanır ve beni kendine doğru çeker, sanki *bizim* hakkımızda konuşurken bana dokunmaya ihtiyacı varmış gibi. "Başlangıçta, her şey... harikaydı. Öyle değil miydi?"

Kafamı sallıyorum. Öyleydi. Aiden ve ben çok iyiydik ve önemli olan tek şey buydu, bu yüzden ailesinin pislik olması umurumda değildi.

"Ama sonra şirket batmaya başladı ve ben kendimi giderek daha uzun çalışma saatlerine gömdüm." Eli omzumu okşuyor, ama sanki beni olduğu kadar kendini de yatıştırıyormuş gibi geliyor. "O zaman aramızdaki mesafe başladı. Ve CEO pozisyonuna geldiğimde, bu mesafe daha da arttı. İş ve evliliğim arasında denge kuramadım, Winter Financial'ın beni tamamen yutmasına izin verdim. Ve aramızdaki o boşlukta, ben... tehlikeli bir şeye izin verdim." Boğazını temizledi, sesi kısılmıştı. "Diana'ya karşı hisler beslemeye başladım. Belki tamamen fiziksel anlamda değil, ama ona yaslandım, ona güvendim. Senin için saklamam gereken bir şekilde onun arkadaşlığından keyif aldım."

Onun sözlerinin eskisi gibi içimi delip geçmediğini fark ettim.

Diana'nın sorun olmadığını fark ettim. Aiden onu sevmiyor. Beni seviyor. Diana bir dikkat dağıtıcıydı, evet, ve evliliğimizdeki sorunların somut bir kanıtıydı, ama bu sorunların sebebi o değildi.

"Sana mutlu olmadığımı söylemedim," diye mırıldandım.

"Bilmeliydim."

Ona yaslanıyorum, kendimi onun sıcaklığına bırakıyorum.

Evliliğimizin dağılmasının suçunu üstleniyor çünkü onun günahları yüksek sesli, görünür ve görmezden gelinmesi imkansızdı. Benimkiler daha sessizdi, adlandırılması daha zordu, ama yine de oradaydılar. Ailesi beni küçük düşürdüğünde sessiz kaldığım zamanlar. Yutkunduğum zamanlar...

Yıldönümlerini ve önemli günleri kaçırdığında, önemliymiş gibi davranarak, oysa benim için o kadar önemliydi ki nefes alamıyordum.

"Eğer sana '*Hayır, benimle kal*' ya da '*Beni de Paris'e götür*' deseydi?" diye düşünürüm.

Bana bakar. "Bebeğim."

Başımı sallayıp omuz silkiyorum. "Onun yerine, 'Ben iyiyim, endişelenme' dedim.

de "Öyle yaptın. Ama iyi olmadığını, iyi olmadığını biliyordum."

di "Bunu bir daha yaparsak, dürüst ve açık olmalıyız."

m.

"Sözler, durup filtrelemeye gerek kalmadan ağzımdan dökülüyor.

O gülümsüyor. "Kesinlikle katılıyorum."

Gözlerimi deviriyorum. "*Eğer*, ne zaman değil, dedim."

"Seni '*eğer*'e ulaştırdım, bebeğim," diyor kendini beğenmiş bir şekilde. "Seni '*ne zaman*'a da ulaştıracağım."

Kafamda çalan tüm alarm zillerine rağmen, tur rehberimiz Una sayesinde, bizim tekrar bir araya gelmemizi ne kadar istediğimi açıklamaktan kurtuluyorum. O, gümüş rengi çizgili örgülü saçları olan, polen taşıyıcılar hakkında ansiklopedik bilgiye sahip, iri yarı bir kadın.

"Little Wing Apiary'ye hoş geldiniz." Una, tül gibi arıcı peçelerini dağıtırken selamlar. "Sizi kovanlardan birine götüreceğiz, bal toplama sürecini göstereceğiz ve evet, yeterince cesursanız..." göz kırpar, "bal peteğinin bir çerçevesini tutabilirsiniz. Arılar bize alışkındır. Sakin olun, nefes alın ve elinizi sallamayın."

Turda altı kişiyiz. New Hampshire'dan gelen, yıldönümlerini kutlayan yaşlı bir çift, başka bir yerde olmak isteyen gibi görünen ergen oğlunu getiren bir anne ve biz.

Una'yı takip ederek arı kovanlarına giden toprak yolu yürürken ona doğru eğildim. "Sonunda yüzümden arı sokacak, değil mi?"

"Belki," diye fısıldadı, dudakları kulağıma değiyordu. "Ama dedikleri gibi, acı yoksa kazanç da yok. Sokma yoksa bal da yok."

"Aiden," diye fısıldadım.

"Ama dünyadaki en iyi bal, bebeğim, senin muhteşem bacaklarının arasında. Şimdi, onu yalayabilseydim..."

Gözlerim büyür ve söz konusu muhteşem bacakların arasında bir sıcaklık hissederim. Bunca zaman geçmesine rağmen, beni hala kolayca tahrik edebiliyor.

"Kes şunu." Omzuna bir tokat atıp, daha fazla *ön sevişmeye* karşı savunma olarak arı peçemi takıyorum.

O da gülerek kendi perdesini takar. Bana bakar, gözleri perdesinin ağlarının arkasında kırışır. "Kesmeyeceğim bebeğim, ısladığını bildiğim sürece olmaz."

Peki o zaman! Zamanı ve yeri belirleyelim dostum. Burası uygun değil.

Neyse ki, kovanlara ulaşıyoruz. Una, kutunun parçaları ve arıların nasıl mükemmel, uğultulu bir toplum sürdürdükleri hakkında alışılmış bir konuşma yapmaya başlar.

Kovan aletiyle kovanın üstünü açar ve parıldayan bir çerçeveyi çıkarır. Hareketle doludur, arılar sürünür ve vızıldar, altın renkli petekler güneş ışığında parlar.

"Kim denemek ister?" diye sorar.

Herkes isteksiz ama meraklı görünüyor. Ben de öyle, ama şu ürpertici, vızıldayan arılar...

Aiden öne çıkıyor. "Korkmuyorum," diyor ve ardından "çoğunlukla" diye ekliyor, bu da tüm tur katılımcılarını güldürüyor.

Una ona çerçeveyi uzatır ve ellerini ahşap kenarlara yönlendirir. "Düz tut. Nefes al."

Kollarını sertçe uzatır, yüzünde hayranlık ve hafif bir korku karışımı vardır. "Onlar sadece... her yerini dolaşıyorlar. Birbirlerini ve *beni*."

"Harika gidiyorsun *tatlım*." Telefonumu kaldırıp bir fotoğraf çekiyorum ve sonra eleştirel bir gözle bakıyorum. "Hayatın anlamını bulmuş bir adam gibi görünüyorsun."

"Küçük, vızıldayan bir kıyamete çok yakın duran bir adam gibi hissediyorum."

Bir fotoğraf daha çekiyorum. Hem korkmuş hem de mutlu görünüyor, peçe ona asi bir kaşif görünümü veriyor. Bu fotoğrafı sonsuza kadar saklayacağımı biliyorum.

Aiden'in öne çıkması sayesinde, diğer iki kişi ve ben arıların bulunduğu çerçeveye birkaç fotoğraf çekimi yaptık, umarım onların gününü bozarak onları kızdırmamışızdır.

Çerçeve geri getirildikten sonra, Una bizi bal evine götürdü.

Burada hava serin ve kokularla dolu: sıcak balmumu, tatlı polen, kovan dumanlayıcısından gelen hafif duman kokusu. Parlak kavanozlar ahşap raflarda sıralanmış, her birinin üzerinde şiir gibi yazılmış tatlar belirtilmiş

şiiir gibi: Yonca Krem, Yabani Elma Çiçek, Altın Başak Altın, Karabuğday Koyu.

Una, sıcak baget parçalarıyla birlikte örnekleri masaya koyar. "En hafif olandan başlayıp en koyu olana doğru ilerleyin. Tıpkı şarap gibi."

İlk tat — Spring Clover — dilimde güneş ışığı gibi eriyor. Yumuşak, çiçeksi, temiz.

"Vay canına," diye fısıldıyorum.

Aiden kaşığıını Goldenrod'a batırır. Gözlerini kapatır. "Tadı baharatlı ve... yine de tatlı. Kayısı ve kavrulmuş badem gibi."

Bir an için kendimi hafif ve yükten kurtulmuş hissediyorum.

"Burada bir metafor var." Omzunu omzuma çarptı. "Hayat beklediğimizden daha tatlı."

"Ya da... marketten aldığımız bal ile yetinmeyi bırakmalıyız," diyorum, gözlerim parıldayarak.

An, şekerden yapılmış gibi narin bir şekilde uzar ve biliyorum ki bu, seksen yaşına geldiğinde hatırlayacağın türden bir gün.

"Hatırlıyor musun Aiden, bal arısı tarafından neredeyse sokulacaktık?"

"Bebeğim, senin kadar tatlı balın tadını hatırlıyorum."

Aiden ve benim, yaşlı ve saçlarımız ağarmış, sonsuz manzaralı bir verandada oturmuş, önümüzde bal varkenki görüntümüz baş döndürücü.

Birkaç kavanoz bal ve bir tepsi ekmek ve peynir alıp dışarıdaki çardaklara yöneliyoruz. Bal ile tatlandırılmış keçi peynirli crostini'yi yerel elma şarabı ile yudumluyoruz. Havada bir tatlılık var, ki bu şaşırtıcı değil. Ancak bu, içimi rahatlatıyor.

"Annem bu sabah uğradı." Hareketsiz kalıyorum.

"Mahkemeye çıkarılacağını söyledi. Senden suçlamaları geri çekmeni istedi." Midem burkulur.

"Ona bunu yapmayacağımı ve sana fiziksel saldırıda bulunduğu için bedelini ödemesini istediğimi söyledim."

Geçtiğimiz aylarda ailesinden uzaklaştığını biliyorum, ama annesiyle hiç bu şekilde konuşmamıştı. Her zaman saygılı davranırdı.

"Sanırım annesi bunu pek iyi karşılamadı."

O düşünüyor bana bana sessiz düşünceli onun kaşları sözlerini tartar gibi hafifçe çatıldı. "Hayır, söylemedi."

Onun bunu yapabileceğini düşündüm, bunun beni rahatsız edeceğini bekledim, ama seni göreceğim için o kadar heyecanlıydım ki, onun sözleri neredeyse hiç kafama takılmadı. Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. Babamla da aynı şey oldu... Tristan'la da. Genelde söyledikleri şeyler, beni kızdırma yöntemleri... Sana doğru yürüdüğümü bildiğimde, bunların hiçbirinin önemi kalmıyor.

Tristan'ın ofisine nasıl geldiğini ve Aiden'in CEO olmakla hiç ilgilenmediğini anlatıyor.

"Benim yüzümden bir şeylerden vazgeçmeni istemiyorum," diye itiraz ettim.

Dudakları kıvrılır ve bakışlarına sıcaklık gelir. "Hiçbir şeyden vazgeçmiyorum, bebeğim." Yanağını avuçlar. "Başından beri olmam gereken adam oluyorum. Senin için. Kendim için. Bu kaybetmekle ilgili değil, sonunda kendimi doğru şekilde toparlamakla ilgili... çünkü seni inciten halimden nefret ediyorum."

O bana yaklaşır ve dudaklarını benim dudaklarıma değdirir. Gözlerimi kapatırım ve kocamı öperken hissettiğim tanıdık duyguyu ve heyecanı hissederim. Yumuşaktır. Dil yoktur. Sadece rahatlık ve *sevgi* vardır.

Beni bırakmadan önce burnumu öper ve sonra elma şarabını alır. "Artık onların onayına ihtiyacım yok. Onlara saygı duymuyorum. Ama senin onayına ihtiyacım var Mia, çünkü sana saygı duyuyorum ve seni seviyorum. Senin düşüncelerin benim için çok önemli."

Tarlalara bakıyorum. "Her zaman, beni aldatırsan, çekip giderim ve asla geriye bakmam diye düşünmüştüm." Ona dönüp bakıyorum. "O zamanlar aşkın böylece yok olamayacağını bilmiyordum."

"Hayır," diye onaylar, gözleri yumuşak.

"Tekrar bir araya gelmemizi istediğini biliyorum... ama... neden?"

"Seni seviyorum" demek kolay bir cevap, diye tereddüt etmeden cevaplar. "Ama sen de beni seviyorsun ve yeniden bir araya gelmemiz gerektiğini düşünüyorsun... bu yüzden bu yeterli bir neden değil."

Pergolanın sütununa yaslanıp, düşüncelerini toparlamasını izliyorum. Aiden ile konuşmayı her zaman severim çünkü acele etmez, her şeyi iyice düşünür ve boş boş konuşmaz.

"Sen beni sakinleştiriyorsun Mia. Dünyanın keskin, çirkin yanlarını yumuşatıyorsun. Her şey baskı gibi geldiğinde, sen nefes almamı sağlıyorsun. Başarısız olduğumu hissettiğimde, bana öyle olmadığını hatırlatıyorsun. Ben kendime inanmadığımda, sen bana inanıyorsun."

Nefes almakta zorlanıyorum. Onun sözleri, onu kaybetme korkusuyla *ona* izin verdiğim birçok yaraya merhem oluyor.

Şimdi daha sessiz bir şekilde devam ediyor: "Ama mesele sadece benim için yaptıkların değil. Benim senin için yapabildiklerim de önemli. Senin açıldığını görüyorum. Daha dik durmanı, daha yüksek sesle konuşmanı, yer kaplamayı izlemeyi seviyorum. Senin parlak, cesur ve güzel olduğunu hatırlatan kişi olmayı seviyorum. Sana bir yuva vermeyi seviyorum — sadece bir yer değil, bir duygu. Ve eğer senin için tekrar öyle olabilirsem... izin verirsen — yemin ederim, bunun tek bir saniyesini bile hafife almayacağım."

Yaklaşır, sesi daha da yumuşar. "Seninle olmak sahip olmakla ilgili değil, bağlılıkla ilgili olduğu için geri dönmek istiyorum."

Göz yaşlarım durduramadan akmaya başladı. Bu sefer sıcak ya da öfkeli değillerdi, sadece... teslimiyet doluydular.

"Hayır, bebeğim." Yanaklarımdaki yaşları siler. "Ağlama."

Hıçkırarak ağlıyorum. "Ne yapacağımı bilmiyorum," diyorum, içimi parçalayan bir çaresizlikle.

Alnımı ve sonra ıslak yanaklarımı öper. "Senin karşısında böyle oturmayı hak eden adam olmak istiyorum. Seni dinleyen, seni bal tadımına götüren. Seninle değil, senin için savaşan."

"Aiden, bazı günler hala kendimi kırık hissediyorum."

"Biliyorum. Ben de." Başparmağıyla yanağımı okşadı. "Sensiz boşlukta kalıyorum. Sensiz... yıkılmış durumdayım."

Hepsi burada, o benim için orada. Sadece teslim olmam gerekiyor. Evet, hadi eve gidelim demem gerekiyor. Ama ya eve gidersek ve her şey eskisi gibi olursa?

"Korkuyorum."

"Ben de."

Gözlerine bakıyorum — mavi, sabit, bir zamanlar bana evimi, ihaneti ve aradaki her şeyi hissettiren gözlere — ve soruyorum, "Ya bizim ilişkimiz yürümeyecekse?"

"O zaman da seni sevdiğim için minnettar olacağım. Ama denemeliyim. Çünkü bence biz sadece kırık olmaktan öte bir şey olabiliriz, iyileşebiliriz."

Rüzgâr kır çiçeklerini hışırdatıyor.

"Değiştiğimi söylüyorsun." Bana gülümsüyor, gözleri şüpheyi yer bırakmayacak kadar berrak. "Sen de değiştin Mia. Daha güçlüsün ve

beni kaybetmekten korkmuyorsun. Beni üzerinde yürümeme izin vermiyorsun, ki ben bunu asla yapmazdım, ama sen izin vermiyorsun. Biz daha iyi insanlarız. Geçmişteki hataları tekrarlamayacağız."

Arılar öğleden sonra güneşinde tembelce uçuyorlar. Elini sıkıyorum.

"Biliyor musun," diyorum, sesim titriyor, "daha önce bir bal çiftliğine gitmiştim. Katya ile. Tezgâhın arkasındaki adam yakışıklı olduğu için sevmediği balı satın almıştı."

O sırtarak, "Umarım bugün sadece tur rehberi için buraya gelmemişsindir," der.

Başımı sallarım, gülümsemem titriyor. "Benim için arı sokmasına göğüs geren adam için buradayım."

Beni Katya'nın evine bıraktığında, verandada biraz oyalanıyoruz.

Saçımı okşayarak bir tutamını kulağımın arkasına atıyor.

"Bugün için teşekkür ederim." Ciddiyim. Çok güzeldi. Mükemmeldi.

O, tereddütlü ve saygılı bir şekilde eğilir. Dudakları, çaya eriyen bal gibi yumuşak ve sıcak bir öpücükle benimkilerle buluşur. Hem tanıdık hem de yeni.

Katya alaycı bir öfkeyle kapıyı açtığında, öpüşürken yakalanmış gençler gibi birbirimizden ayrılırız.

"Sokağa çıkma yasağı koymam mı gerekiyor?" diye sorar, yüzünde hiçbir ifade yok.

"Git buradan, Katya," diye fısıldadı Aiden dudaklarıma. "Ve karımı öpmeme izin ver."

Katya gülerek, Aiden acele etmeden öpüşür. Uzun süre öpüşürler, sonra isteksizce geri çekilir. "Bu cumartesi, tamam mı?"

"Tamam." Bir sonraki randevumuz için şimdiden heyecanlanıyorum.

"Hadi, git artık," Katya alaycı bir şekilde söylüyor. "Zaten tertemiz verendamızı mahvettin."

Aiden selam verir. "Uyarıyorum, biraz daha bozacağım."

Ellerini ceplerine sokmuş, tanımadığım bir melodiyi ıslıkla çalarak merdivenlerden aşağı inerken onu izliyorum.

Ama o melodi aklımda kalıyor.

Dilimde tatlı bir tat gibi. Kalbimde bir

"belki" gibi.

Katya, Aiden'ın benim için aldığı iki şişe balın bulunduğu çantayı mutfak tezgahına koyduğumda sırtıyor.

"Ee?"

"Ne yani?" diye alay ediyorum.

"Yani, yanakların kızarmış ve gözlerinde rüya gibi bir bakış var."

Kıkırdayarak gülüyorum. "Çok...

güzeldi." "O öpücük çok sıradandı, Mia."

"Dil de işin içindeydi," diyorum kendini beğenmiş bir şekilde, ve sonra, yapılması gerektiğini bildiğim için Katya'ya söylüyorum. "Edith'e karşı suçlamaları geri çek."

Katya sertleşir. "Hayatta

olmaz!" "Katya, ben istemiyorum..."

Katya'nın sesi keskinleşir, koruyucu bir tonda. "Mia, o sana saldırdı. Seni gerçekten incitebilirdi."

"Biliyorum." Güzel bal şişesini parmağımla izlerim. "Ve çok öfkelen dim.

Onun da benim hissettiğimin bir parçasını bile hissetmesini istedim." "Sonra?"

"Ama artık intikam istemiyorum. Bütün bu *yükü* taşımak istemiyorum. O, benim düzeltemeyeceğim şekilde kırılmış ve ondan nefret etmek beni iyileştirmiyor."

Katya'nın ifadesi yumuşadı, ama sesi hala temkinliydi. "Bunun Aiden'la ilgili olmadığına emin misin?"

"Hiç de değil. O, onu mahkemeye sürüklememi istiyor." Ona bakıyorum, hissettiğim öfkeyi bırakıyorum. "Bu benimle ilgili. Barış istiyorum. Kendimle."

Katya bana ölçülü bir bakış attı ve sonra yavaşça başını salladı. "Peki. Yarın savcıcıyı arayacağım."

"Teşekkür ederim."

Katya gözlerini kısar ve kıkırdar. "Bunu söylemekten nefret ediyorum ama senin ihtiyacın olanın bu olduğunu kabul ediyorum. Mahkeme davaları çok duygusal bir yük... ve sonunda Edith muhtemelen hafif bir ceza alacak. Ya da onu sivil mahkemeye götürüp sana bir ton para ödettirebiliriz."

Başımı eğiyorum. "*Dahling*," diyorum berbat bir İngiliz aksanıyla, "Cömert eski kocam sayesinde *zaten* bir ton param var."

Katya kahkahayı patlatır. Ben de ona katılıyorum.

Aiden

Üçüncü randevumuzda Mia'yı Flynn Sahne Sanatları Merkezi'ne götürdüm ve Rodgers ve Hammerstein'in *Oklahoma adlı müzikalini* izledik.

Koyu yeşil bir sargı elbise giymiş, saçları omuzlarına dökülmüş, ısııl ısııl parlıyordu. Kadife koltuklara oturduk, her hareketimizde kollarımız birbirine değiyordu.

Ben gösteriyi izlemedim, *onun* izlemesini izledim. "Oh, What a Beautiful Mornin'" şarkısının sözlerini dudaklarıyla söyledi. Repliklere güldü.

Arada	ara verildiğinde	içinde şampanya
şampanya	içtik konuştuk	sahne gözleri parlak ve

canlıydı, bu beni acıttı.

Arabaya doğru yürürken, onu öptüm — sadece dudaklarımla dudaklarına hafifçe dokundum. O da bana zaman tanıdı.

O anı sonsuza kadar yaşayabilirdim.

Dördüncü randevumuzda Philo Dağı'na tırmandık.

Sandviçleri hazırladım — tam tahıllı ekmeğe hindi ve elma dilimleri ve en sevdiği limonlu zencefilli buzlu çayı termosla yanıma aldım. Tırmanış sıcaktı ama dayanılmaz değildi. Acele etmedik. Zirvede battaniyeyi serip pikniğimizi yaptık. Aşağıdaki vadi yemyeşil ve bereketliydi.

Onu tekrar öptüm, parmakları elma dilimlerinden yapış yapıştı.

Sanki bunun gerçek olduğuna inanamıyormuş gibi ağızıma gülerek güldü. Ben de inanamıyordum.

Beşinci randevumuzda, akşam yemeğine ve dansa çıktık.

İkimiz de gece kulübü için çok yaşlı olduğumuzu düşünüyorduk ama birkaç kokteyl içtikten sonra ortama ısındık ve geceyi, yanlarımız ağrıyana kadar gülerек, kalabalık dans pistinde birbirimize sıkıca sarılarak sonlandırdık.

Soğuk gece havasına çıktığımızda, yanaklarımız kızarmış ve ellerimiz sıkıca birbirine kenetlenmiş halde, yılların ağırlığını üzerimizden atmış gibi hissettik. Biz, yükü olan eski karı koca ya da ortak bir zemin bulmaya çalışan iki kişi değildik; sadece birlikte eğlenmeyi hala bilen, şarkı şarkı o kıvılcımı yeniden keşfeden iki insandık.

Bu randevuların her biri, CEO görevine başladığımdan ve Winter Financial'ın beni tamamen tüketmesine izin verdiğimden beri kaybettiğim bir şeyi bana geri verdi. Şirketi ileriye taşımaya o kadar odaklanmışım ki, bunun bedelini hiç düşünmemiştim — geç saatlere kadar çalışmanın ve bitmek bilmeyen baskının Mia ile aramda nasıl bir uçurum yarattığını. Ve bu boşlukta, Diana'nın araya girmesine izin verdim.

Bir daha asla, her elini tuttuğumda kendime söz veriyorum. Parmaklarının benimkilerin etrafında kıvrıldığını hissettiğimde, sanki birbirimize uymak için yaratılmışız gibi. Sessiz köşelerde, sözler arasındaki anlarda onu öptüğümde, her seferinde, henüz hak etmediğim ama tutunmak için çaresizce uğraştığım bir ayrıcalık gibi geliyor.

Bu kadını nasıl bu kadar hafife aldığımı hayal bile edemiyorum. Onun yanında olmanın mucizesini nasıl untabildiğimi.

Çünkü Mia ile birlikte olmak, sadece onunla birlikte olmak, o kadar özel ki, onun benim yatağımda uyumayacağını bilerek ondan ayrılmak çok acı verici.

Altıncı randevumuzda, onu evimize akşam yemeğine davet etmeye karar verdim. "Bu bir felaket olacak," dedi Huxley, onu arayıp

"Bunu başaracağım," diyorum ona. "Şimdi, bana şu lanet numarayı ver."

"Bunu başaracağım," diyorum ona. "Şimdi, şu lanet numarayı ver bana."

"Mia'yı zehirlememen için bu akşam yemeğini catering şirketinden sipariş etsem nasıl olur?"

Mia, ona *iki kez* yemek pişirdiğimi sanıyor. İlk seferi, çıkmaya başladığımız zamandı. Az pişmiş makarna ve fazla pişmiş tavuk servis ettim, ama bunu telafi etmek için bolca cazibemi kullandım.

İkinci sefer, lüks bir İtalyan restoranından sipariş verdim, tabağa koydum ve kendi yaptığım gibi gösterdim.

"*Hayır*. Bunu ben yapmak istiyorum."

"Tanrım. O zaman risotto gibi karmaşık bir şey yapma, basit bir şey yap." "O trüf mantarlı risottoyu çok sever."

"Siktir!" Huxley küfür eder. "Şefi sana rehberlik etmesi için göndereyim mi?"

"Hayır," diye terslerim. "Sadece onunla konuşmama izin ver. Tek ihtiyacım olan bu."

Başka bir adamın Mia için yemek pişirmesini istemiyordum. Bu benim işimdi.

Neyse ki romantik bir adam olan (ve bu yüzden çabalarımı hoşgörüyü karşılayan) Şef Luigi'nin yardımıyla, karımın en sevdiği risottoyu yaptım.

Arborio pirinci, zengin et suyunda yavaşça karıştırıldı, trüf yağı ve kasabada bir özel mağazadan (şef tarafından tavsiye edildi) aldığım Parmigiano-Reggiano peyniri rendesi ile tamamlandı.

Ayrıca, Şef Luigi sayesinde, limonlu tereyağı ile tatlandırılmış mevsim sebzeleri (bahar havuçları, rezene ve kuşkonmaz) servis etmeye hazırım.

Sıcak focaccia da var. Bunu Şef Luigi getirdi ve bana *bunu* öğretmesinin imkansız olduğunu söyledi.

On beş dakika kala hazırım.

Soğuk bir şişe Grüner Veltliner'ı masaya koydum çünkü o, keskin, hafif çiçeksi kokulu ve çok sek şarapları seviyor.

Mumlar masada titriyor. Sonuçta, konik mumların sabit yanışı olmadan romantik bir akşam yemeği tamamlanmış sayılmaz.

Hoparlörlerden Thelonious Monk'un şarkıları geliyor.

Her şey hazır, ben de hazırım — ama ön kapının yanındaki koridorda, kaderini bekleyen bir adam gibi volta atıyorum.

Kapı hafifçe çalınır çalınmaz kapıyı açarım. Onu gördüğümde ağzımı kapatmak zorunda kalırım.

Mia, sanki bu *gerçek* bir *randevuymuş* gibi küçük siyah bir elbise giyiyor.

Ben de takım elbise pantolon ve beyaz gömlek giydiğim için, ikimiz de görevi anlamışız gibi görünüyor.

İçeri girer girmez derin bir nefes alıyor ve sonra sert adımlarla mutfağa doğru yürüyor. Masaya ve ocağa bakıyor, sonra bana dönüyor. "Yemek yapmışsın."

"Evet."

"Gerçekten mi?" Gözleri kısılıyor. "Bu ne anlama geliyor?"

Gözlerini deviriyor. "En son *yemek* yaptığında, aslında Trattoria Delia'dan sipariş vermiştin."

"Biliyor muydun?"

"Lütfen. Makarnanın ne zaman piştiğini bilmeyen biri, birdenbire gnocchi yapmaya başlamaz."

O çantasını mutfak tezgahına bırakıp ocağa doğru yürürken ben utangaç bir gülümsemeyle karşılık verdim. Tencerenin kapağını kaldırıp kokusunu içine çekti. "Risotto."

"Ben yaptım. Hatta terledim bile." Yakamı işaret ettim. "Görüyor musun? Bu terleme sinirden değil, efordan."

Gülüyor ve o gülüş, lanet olsun, hayatımın sonuna kadar peşinde koşacağım.

Yemeğe oturduk ve ben çok gerginim. Denediğimde tadı iyiydi ama ya berbat çıkarsa?

"Bu gerçekten çok iyi," diyor bir lokma alırken. "Su kaynatamayan adama ne oldu?"

"O aşık oldu. *İki kez*."

Bana bir bakış attı, dudakları aralandı ama hiçbir şey söylemedi.

"Ve belki de İtalyan bir şef telefonda bana yol gösterdi.

Hux'un şeflerinden biri."

"Hux demişken, o nasıl?"

Arkadaşlarımız hakkında rahatça konuşuyoruz ve ona, onu özlediklerini söylüyorum, çünkü bir şekilde beni boşanmaya ikna ettiler, ama Mia'yı tercih ederlerdi.

Tabaklarımız boşaldığında, biraz daha otururuz. Şarap kadehini iki eliyle hafifçe tutar. Mum ışığı gözlerinde parıldar.

"Yönetim kurulu toplantısı iki hafta sonra mı?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum.

"Nasıl hissediyorsun?"

Gözlerimi ona dikip, söyleyeceğim sözleri tartıyorum. "Yönetim kurulu gitmemi istiyorsa, giderim. Bunun canımı yakmayacağını söyleyemem. Yakacak. Bir parçam bunun çok adaletsiz olduğunu düşünüyor."

"Öyle." Elini benimkinin üzerine koyuyor.

Onu teselli etmek onun için içgüdüsel bir şey. Bundan yararlanmakta hiçbir sakınca görmüyorum. Avucumu çevirip parmaklarımızı birbirine doluyorum.

"Babamın, onu dinlemediğimde beni kovma gücüne hala sahip olması beni biraz küçük düşürüyor."

Elimi sıkıyor. "Ve...

rahatlamış hissediyorum."

Kaşlarını çatarak şaşkın bir ifadeyle sorar. "Ne? Neden?"

Onun parmaklarıyla oynuyorum. "Neden mi? Çünkü çok yorucu, Mia. Çok stresli. İki hafta sonra istediğim zaman istediğim her şeyi yapabileceğim düşüncesi... şey, çok özgürleştirici bir duygu."

Anlayışla gözleri yumuşar. "Peki, şimdi ne olacak?" "Bir sonraki

adım olmalı mı? Belki de sadece oturup hiçbir şey yapmayacağım."

Kaşlarını kaldırır, bakışlarında eğlence parlar. "Sen öyle biri değilsin."

Kafamı sallayarak onayladım. "Tatlıya ne dersin? Ben yapmadım. Şef Luigi yaptı. Tiramisu."

"Tamam. Ama dışarıda oturabilir miyiz? Bahçeyi özledim."

"Bahçenin bakımını yaptırdım. Benim gibi seni bekliyor." Kızarır.

Temizlikte bana yardım etti. Sonra tiramisü ve porto şarabımızı alıp arka verandaya çıktık.

O hasır koltuğa oturur. Ben de yanına otururum. Ona yakın olmak isterim.

Kaşığını tiramisüye batırıp bir lokma alıyor. "Vay canına!" Tadına baktığımda ona katılıyorum.

"Bundan sonra ne yapacağım konusunda düşünüyordum," diye itiraf ediyorum. "Mesele şu ki, finans sektöründe çalışmak istemiyorum... en azından şu ana kadar çalıştığım şekilde değil."

"Ne düşünüyorsun?" diye soruyor.

"Sahip olduğumuz kaynaklar için çok şanslıyız." Yüzündeki birkaç saç telini okşuyorum. "Benim istediğim şey, bir amacı olan bir şey. Çocukları, eğitimi ve ruh sağlığını destekleyen birkaç kar amacı gütmeyen kuruluş araştırıyorum. Montpellier'de travma konusunda bilgili çocuk savunuculuğu yapan bir kuruluş var. Belki... onlara yardım edebilirim."

Port şarabından bir yudum alır ve düşünceli bir şekilde başını sallar. "Gönüllü çalışma yapmak istiyorsun."

"Hayır. Kar amacı gütmeyen bir kuruluşta *çalışmak*, bir işim olsun istiyorum. Sadece çok fazla maaş almam gerekmiyor." Tepkisini görmek için onu izliyorum.

"Haklısın."

"Biliyorsun, şimdi istediğin her şeyi yapabilirsin," diye hatırlatırım ona. "Sen de benim kadar paraya sahipsin. O evlilik öncesi anlaşma maddesi... ailemin hayal bile edemeyeceği bir şekilde bizi eşit hale getirdi."

Bardağını masaya koyar, çenesini avucuna dayar. "Bunu düşünüyordum." Başını eğip bana gülümser. "Yakında, istersem, boş zamanları olan bir kadın olabileceğim için..."

"Ama istemiyorsun."

O dikleşir. "Çocuklarla çalışmayı seviyorum. Buraya gelen bazı koruyucu aile çocukları... Kimlerin kaosu bir ortamdan geldiği, kimlerin gelmediği belli oluyor. Bir de koruyucu aileler var – çoğu melek gibi – bu çocukları kendi çocukları gibi seviyorlar. Onlara yardım etmek istiyorum. Nasıl yapacağımı bilmiyorum ama..."

Aklıma bir fikir geldiğinde kalbim hızla çarpmaya başladı.

"Birlikte bir şeyler yapsak nasıl olur?" diye önerdim. "Ne demek istiyorsun?"

"Bunu yüksek sesli bir beyin fırtınası olarak düşün," diye uyarıyorum onu. "Kar amacı gütmeyen bir kuruluş *kurmaya* ne dersin? Koruyucu ailelerin yanındaki çocukları ve onlara bakan aileleri destekleyen bir kuruluş. Kaynaklar sunarız. Eğitim. Terapi. Okul desteği. Yeterince büyüyebilirsek, barınma bile."

Dudakları aralanır ve gözlerinde sadece hayallerde görülebilen bir ışık görürüm.

"Bunu yapabilir miyiz?"

"Evet. Yani, tüm masrafları kendimiz karşılayamayız; o kadar paramız yok. Ama başlayabilir ve bağış toplayabiliriz, hatta devletten destek alabiliriz..."

Elini benimkinin üzerine koyar. "Cristiano'nun birkaç kar amacı gütmeyen kuruluşla çalıştığını biliyorsun. Eminim bize yardım edebilir."

O, Noel arifesinde beni terk ettikten sonra birlikte olduğu adam. Sadece arkadaş olduklarını biliyorum, ama yine de kıskanıyorum.

"Onunla konuşalım," diyorum.

Gülömsüyor, gözleri parlıyor. "Bu gerçekten önemli bir şey olabilir. *İyi* bir şey yapıyoruz. Önemli bir şey."

Eğilip onu nazikçe öptüm.

Kahretsin, onu istiyorum.

"Doğru geliyor." Burnunu öpüyorum. "Aynı yönde hayal kuruyoruz gibi hissediyorum."

Dudaklarımı dudaklarına koyuyorum ve ağzı açılıyor. Beni içeri alıyor.

İlk başta onu yavaşça tadıyorum, sanki yudumluyormuşum gibi, ama çok geçmeden açgözlölük devreye giriyor. Daha fazlasını istiyorum. Ellerimle onu kendime doğru çekiyorum ve onu yutuyorum.

Ayrıldığımızda ikimiz de nefes nefeseyiz.

"Bu," diye fısıldıyor, "bu şimdiye kadar yaşadığım en iyi randevu."

Mia

Aiden, gitme zamanının geldiğini söylediğimde "Kal" diyor. "Bu gece benimle kal." Noel arifesinden bu yana sekiz ay, ona boşanma belgelerini verdiğimden bu yana altı ay geçti. Ne zamandır sevişmedik? Bu sayı daha da belirsiz. Ve bir kadının ihtiyaçları vardır...

"Ben..."

"Biz... biz sevişmek zorunda değiliz. Sadece seninle yatmak, sana sarılmak, sana yakın olmak istiyorum."

"Aiden."

"Lütfen." Beni kendine doğru çeker. "Beni istemediğini söyle." "Seni istiyorum, *her zaman*," diye dürüstçe söylerim.

"O zaman bu gece sadece sana sarılmama izin ver. Sadece bu kadar." "Ya daha fazlasını istersem?" diye cesurca soruyorum. Gözleri parlıyor. "Ne istediğini söyle, bebeğim." Nefesi kulağımda sıcak.

Kalbim göğsümde çarpıyor.

Aylarca ayrı kaldıktan ve onu terk etmenin doğru karar olduğunu kendime inandırmaya çalıştıktan sonra, sanki boşanma belgeleri hiç var olmamış gibi, yine kollarında buluyorum kendimi.

Ama bu, benim terk ettiğim adam değil.

"Seni istiyorum." Sesim zar zor duyuluyor. "Hepsini."

Aiden'in parmakları çenemin kıvrımlarını izliyor, yüzümü yukarı doğru eğiyor.

Onu

n. Tanıdık kolonya kokusu beni sarıyor,

hatırlarımın selini geri getiriyor — tembel pazar sabahları ve tutkulu geceler.

Bakışları kararmış, benimkine kilitlenmiş, benimkiyle eşleşen bir açlıkla dolu.

"Emin misin?"

Bana kontrolü veriyor ve bu özelliğini çok seviyorum. Onu seviyorum.

Cevap vermek yerine, dudaklarımı onun dudaklarına bastırıyorum.

Öpücük nazikçe başlar ama hızla derinleşir. Aylarca süren özlem, o tek bağlantı noktasına dökülür.

Onun tepkisini hemen hissediyorum, beni kendine doğru çekerken kolları belimi sıkıca sarıyor.

Veranda, aramızda olanlar için fazla açık bir yer. Sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi, öpüşmeyi kesmeden Aiden beni içeriye yönlendirir. İhtiyacımızdan dolayı hareketlerimiz beceriksizdir. Bir anda sırtım duvara çarpar ve bacaklarımın arasındaki çentiğe sertçe bastırdığını hissedince nefesim kesilir, elleri saçlarıma dolanır.

"Tanrım, seni özledim," diye fısıldıyor boğazıma.

Sözlerinin titreşimini tenimde hissediyorum. Heyecanlandığında sesinin tanıdık sertliği dizlerimi titretir.

Elimi göğsünde gezdiriyorum, gömleğinin üzerinden onun sağlam sıcaklığını hissediyorum.

Gömleğini çekiştiriyorum, tenini tenime değdirme ihtiyacı duyuyorum.

O da gömleğini başından çıkararak bana yardım eder. Ellerimi gövdesinde gezdiririm, bunun ne kadar doğru hissettirdiğine hayret ederim.

Yanlış olması gereken bir şey nasıl bu kadar mükemmel hissettirebilir?

"Mia," adımı bir dua gibi fısıldıyor.

Yukarı bakınca, gözlerinin yüzümü aradığını görüyorum. Orada bir soru, göstermeye çalıştığı dikkatli bir umut görüyorum.

Cevap olarak elini tutup onu yatak odamıza götürüyorum.

Kapı hafifçe aralık ve onu ittiğimde, dekor ve sanat eserlerinin tam da bıraktığım gibi olduğunu görünce şaşıyorum. Sanki zaman durmuş gibi, ortak alanımızı bir müze sergisi gibi korumuş.

"Hiçbir şeyi değıştirmedin," diye fısıldıyorum.

Aiden arkamda duruyor, elleri nazikçe omuzlarıma yerleşiyor. "Yapamadım." Avuçlarının sıcaklığı elbisemden geçiyor. "Değıştirmek, geri dönmeyeceğini kabul etmek anlamına geliyordu."

Göğsüm duygudan sıkışıyor. "Boşandık, Aiden."

"O sadece kağıt üzerinde bir kelime, bebeğim. Kalbimde, ruhumda, biz evliyiz ve senin de aynı şekilde hissetmen için çok çalışıyorum."

Perdelerden süzülen ay ışığı yüzüne gölgeler düşürüyor, çenesinin kenarındaki sakalları ve kaşlarının arasındaki hafif çizgiyi vurguluyor.

Gözlerinde, evliliğimizde nadiren gördüğüm bir kırılganlık var. Aiden her zaman her şeyden emindi, ama şimdi kırılgan ve umut dolu.

Elimi uzatıp parmak uçlarımla köprücük kemiğinin çizgisini takip ediyorum. Cildim dokunduğumda sıcak. Hafifçe titrediğini hissediyorum.

"Bunu düşündüm... tekrar bir araya gelmemizi," diyorum, sesim titriyor. "Buraya geri dönmeyi, sana böyle dokunmayı."

Nefesi kesildi. Göz bebekleri büyüdü.

Karınının alt kısmında hissettiğim tanıdık bir ağrı, onun dokunuşlarıma her zaman ne kadar duyarlı olduğunu, aramızdaki her şey parçalanmış olsa bile birbirimizin bedenlerine ne kadar uyumlu olduğumuzu hatırladıkça şiddetleniyor.

Seks aramızda hiçbir zaman sorun olmamıştı.

"Bebeğim." Yüzümü ellerinin arasına alır, başparmakları yanaklarımla kemiklerini yıkıcı bir nezaketle okşar. "Emin olmanı istiyorum. Eğer pişman olursan, buna dayanabileceğimi sanmıyorum."

"Pişman olmayacağım." Onu sertçe öpüyorum.

Tadı porto şarabı ve tiramisü gibi, vaatler, kalp kırıklığı ve ev gibi, hepsi bir arada.

Duyularımı dolduruyor, tanıdık ama bu kadar zaman ayrı kaldıktan sonra bir şekilde yeni. Ellerimin altında omuzlarındaki gerginliği hissediyorum, vücudu benimkine karşı açıkça arzuyla bastırırken bile gösterdiği dikkatli kısıtlamayı hissediyorum.

Parmakları elbisenin fermuarını bulur. Fermuarı aşağı çekerken parmak eklemlerinin tenime değmesiyle titrerim.

Dokunuşu kasıtlı.

Beni soyma gibi basit bir eylemi nasıl ibadet gibi hissettirebildiğini nasıl unutabilirim?

Elbise yere düşer.

Isınmış tenime serin hava değişiyor. Beni süzerken zorlukla yutkunuyor.

En seksi siyah sütyen ve külotumu giymiştim. Bilinçli bir hareket değildi, ama sanırım bilinçaltımda bunun olmasını, onunla birlikte olmayı, samimi olmayı istiyordum.

"Mükemmelsin."

Elleri sütyenimin kopçasına uzanır. Parmak uçları omzumun hassas derisini okşarken, askıları kollarımdan aşağı kaydırır ve nefesim kesilir. Uzun bir ayrılıktan sonra dokunuşunun hissi neredeyse dayanılmazdır.

"Hala sorun yok mu?" diye sordu, sesi kısık çıkıyordu. "Evet."

Sütyeni sanki onu rahatsız ediyormuş gibi fırlatır.

Bakışları, fiziksel bir okşama gibi hissettirecek kadar yoğun bir şekilde çıplak göğüslerimin üzerinde dolaşıyor.

Göğüslerimi avuçlar, meme uçlarımı okşar. İlerim.

"Siktir, bebeğim." Sıkıyor, beni tahrik ediyor. "Çok güzelsin."

Yaşadığımız onca şeye, beni daha önce kaç kez çıplak gördüğüne rağmen, hayranlığı hala beni dünyadaki tek kadınmışım gibi hissettiriyor.

Ağzını göğüslerime indirip emip ısıırken beni geriye doğru yönlendirir. Bacaklarım yatağın kenarına çarpar.

Beni oturturken yatağın hafifçe çöktüğünü hissediyorum.

Önümde diz çöküyor, elleri uyluklarımin üzerinde. Avuç içleri çıplak tenimde sıcak, başparmakları küçük daireler çiziyor.

Nazik baskı nefesimin kesilmesine neden oluyor. Vücudumun onun dokunuşunun tanıdık ritmine tepki verdiğini hissediyorum.

O, beklentiği nasıl artıracağını, beni nasıl daha fazlasını istemeye zorlayacağını çok iyi biliyor.

"Her gece seni rüyamda gördüm." Aiden'in sesi duygu dolu. "Uyandığımda sana uzanıyordum."

Boğazımda bir yumru oluşuyor.

İtirafı göğsüme ağır bir yük gibi çöküyor, nefes almamı zorlaştırıyor. Aylarca ayrı yataklarda, ayrı hayatlarda yaşadık ve ikimiz de aynı hayaletler tarafından rahatsız edildik.

"Senin yanında uyuyamadım," itiraf ediyorum. "Denedim, ama doğru gelmedi."

Parmakları uyluklarımda hafifçe sıkışır ve alını benim alnıma değene kadar öne eğilir. Nefesi benimkiyle karışır, aramızdaki boşlukta sıcak ve samimi.

Gözlerimi kapatıyorum, onun yakınlığının tanıdık rahatlığına kendimi bırakıyorum.

"Beni istiyorsun."

"Evet," diye dürüstçe cevap veriyorum.

O, benim rahat olduğumdan emin olmak için sorup duruyor. Bu *benim* Aiden'im. Aşık olduğum ve evlendiğim düşünceli adam.

Külotumun bel kısmını tutuyor. Kalçalarımı kaldırıyorum ve o da külotu aşağıya doğru kaydırıyor.

"Beni izle," diye homurdanıyor.

O benim bacaklarımı ayırıp ağzını amıma dayarken ben de dediğini yapıyorum. Sırtım zevkten kavruluyor.

Geri çekiliyor ve parmağını içime sokuyor.

Nefesim kesilir. Uzun zaman oldu ve onun bana bu şekilde dokunması çok iyi geliyor.

Dili içeri giriyor, amımın çatlağını yukarı doğru sürüyor ve dudakları klitorisimi kapatıyor.

Emmeye başlar.

Titremeye başlıyorum. Bir yalama, bir emme, beni oraya ulaştırmak için tek gereken bu.

"*Aiden.*"

Beni tekrar tekrar yalıyor. Kalçalarımı kaldırıyor ve dilini sıkı deliğe değdiriyor, tekrar amıma kadar yalıyor.

Onun parmaklarını sıkıca kavriyorum.

"Kayganlaştırıcım yok." Klitorisimi öper. "Bir dahaki sefere seni oraya götüreceğim."

Bu bizim için ilk olmayacak. Eskiden sık sık yapardık. Seks oyunlarımız uzun ve yaratıcıydı.

Ellerim saçlarına dolanıyor. Bana bakıyor ve bakarken dilini klitorisimin etrafında gezdiriyor.

Nefes nefese

kalmaya

başlıyorum.

Uyluklarım titriyor.

"Sen boşaldığında içinde olmak istiyorum." Sesi kısık.

Kocamın kıyafetlerini çıkarıp soyunmasını zevkle izliyorum, çünkü kocam çok yakışıklı.

"Gördüğün hoşuna gitti mi?" diye alay ediyor.

"Her zaman." Elimi uzatıyorum ve o da elimi tutuyor.

Beni nazikçe yatağa yatırıyor, vücudu benimkini takip ediyor, ta ki beni örtene kadar.

Onun tanıdık ağırlığı, cildinden yayılan sıcaklık, beni inlemeye zorluyor.

Ellerim omuzlarına uzanıyor, dokunuşumla gerilen kaslarını izliyor.

"Seni çok özledim," diye fısıldıyor boynuma, dudakları kulağımın altındaki hassas noktayı okşuyor. Nefesi sıcak, içimde arzu dalgaları yaratıyor. "Sadece vücudunu değil. Seninle ilgili her şeyi."

Göğüslerimi emirken ellerini vücudumda aşağı doğru kaydırıyor. Penisinin ucu hassas klitorisime değmeden önce avucunu bir anlığına amımın üzerine koyuyor.

"Ne düşündüğünü söyle," diye emrediyor.

"Senin içimdeyken ne kadar iyi hissedeceğim." "O benim karım." Bana sertçe giriyor.

İkimiz de zevkten çılgılık atıyoruz.

"Mia, bebeğim, eve geldim," diyor, sesinden bunu ne kadar çok istediğini anlıyorum.

Hiç bu kadar değerli, bu kadar sevildiğimi hissetmemiştim, evliyken bile.

Penisini dışarı çıkarıp tekrar içeri sokuyor.

Hızı yavaş, ama hareketleri sert ve derin. Onunla dolmuş hissediyorum.

İçime girip çıkarak beni sarıyor.

"Tanrım!" Klitorisimde parmaklarını hissettiğimde çılgılık atıyorum.

"Göğsünü ver bana," emrediyor.

Ben de veriyorum ve o, parmağı klitorisimle oynarken, içime girip çıkarken meme ucumu emiyor.

Üçünün saldırısı beni titretir. "Aiden, nasıl hissediyorum?" diye inlerim.

Meme ucumu ısıyor. "Cennet gibi. Şimdi, sikimin üzerine boşal."

Onun sözleri işe yarar.

Bir gayzer gibi patlarım, titreyerek.

Parmakları klitorisime dokunmaya devam ediyor, o içime girip çıkmaya devam ediyor ve ağzı meme ucuma baskı yapmaya devam ediyor.

Daha önce hiç böyle bir şey olmamıştı, ama orgazmın etkisinden çıkarken bile, yeni bir orgazmun geldiğini hissedebiliyorum.

"Ah," diye inledim.

"Hissedebiliyorum." Bana bakar ve şimdi vurmaya başlar. "Ver bana, Mia. *Ver bana.*"

Ve ben de veriyorum, bu da onun kontrolünü kaybetmesine ve içime boşalmasına neden oluyor.

Yavaşça orgazmın etkisinden çıkıyoruz.

Dudakları köprücük kemiğim boyunca bir yol izliyor ve öpücüklerinin tanıdık şekli - tam olarak nerede durması gerektiğini, nereye baskı uygulaması gerektiğini bilmesi - beni ona doğru eğilmeye zorluyor. Üzerimde yer değiştiriyor, bir eli belimin altına kayarak beni kendine çekiyor.

"Her şey yolunda mı?"

"Evet. Bu eve dönmek gibi bir his," diye itiraf ettim, sesim kısıldı. "Ve bu beni korkutuyor."

Eli sırtımda sabitlenir. Başını eğerek dudakları benimkilerden birkaç santim uzaklıkta kalır, yüzümü tam olarak anlayamadığım bir ifadeyle inceler.

"Belki de bu normaldir. Belki birlikte korkabiliriz." Bu, söylenebilecek en mükemmel şey.

Elimi uzatıp yüzüne dokunuyorum, parmak uçlarımla tanıdık elmacık kemiğinin çizgisini takip ediyorum.

Kafasını hafifçe çevirip avucuma bir öpücük konduruyor.

Bu basit hareket içimi ısıtır, karnımın dibinde birikir. Onun ne kadar şefkatli olduğunu unutmuşum.

Aramızdaki son engelin, seviştiğimizde yıkıldığını biliyorum.

Aylarca kendimi, ayrılmanın doğru seçim olduğuna, aramızdaki acının iyileşemeyecek kadar derin olduğuna ikna etmeye ęalıřtım. Hayatımda hiç bu kadar mutlu olmamıştım.

"Bunu zlemişim," diye fısıldıyorum. "Seni zledim." "Ben de, bebeğim."

Birbirimize sarılmış, birbirimize yakın yatıyoruz ve uyku bizi ele geçiriyor.

Aiden

Soluk sabah ışığı panjurların arasından sızarak, uyanırken yatak örtüsünün üzerine altın çizgiler çiziyor.

Oda seks kokusuyla ağırlaşmış; ter, misk ve Mia'nın parfümünün hafif tatlılığı çarşaflara yapışmış.

Mia gece benden uzaklaşmış. Onu kendime çekiyorum, yanağı göğsüme yaslanıyor. Uykusunda hareket ediyor ve rahat bir pozisyon buluyor.

Cildi kızarmış. Saçları dağınık ve karışık.

Dün gecenin anıları zihnime doluşurken tembelce gülümsüyorum — inlemeleri, sırtımı tırmalayan tırnakları, onu defalarca aldığımda adımları fısıldayarak inlemesi.

Sertleşiyorum ve sanki benim uyarılmamı hissedebiliyormuş gibi kalçaları hareket ediyor.

Dün gecenin tatlılığı, tembelce bağlanma ihtiyacı, bu sabah istediğim şey değil. Sert ve hızlı istiyorum. Sahip olmak istiyorum.

Parmaklarımla sırtını okşuyorum, kıcının kıvrımında duruyorum.

Yumuşak bir inilti çıkarır ve başını çevirir. Uykulu gözleri bana doğru kırıştırır.

ban

a. "Günaydın," diye mırıldanıyor, boğuk bir sesle.

"Günaydın." Sesim ağızdan boğuk çıkıyor. Kalçasını tutup onu sırt üstü yatırıyorum.

Ben bacaklarının arasına yerleşirken, bacakları içgüdüsel olarak açılır.

Sertleşmiş ve ıslanmış penisim girişine bastırıldığında, o nefesini keser.

"Aiden..." diye başlar, ama onu acımasız bir öpücükle keserim, dilim zorla ağzına girer.

Ön sevişmeyi umursamıyorum, yavaş gitmeyi umursamıyorum. Ona ihtiyacım var. *Şimdi*.

Tek bir vahşi vuruşla ona girdim, sıkı, ıslak amcığı beni bir mengene gibi sıktı.

O çığlık attı, tırnakları omuzlarıma saplandı. "Evet. Aynen böyle."

Onu pervasızca sikiyorum. Yatak gıcırıyor, ses derinin deriye çarpması ve Mia'nın çaresiz inlemeleriyle karışıyor. "İşte böyle," diye homurdanıyorum, ellerim kalçalarını morartacak kadar sıkı tutuyor.

"Al onu Mia. Her santimini al."

Altımda kıvranıyor, her itişte göğüsleri zıplıyor, amcığı sırlıslıklam ve her vuruşta beni daha sıkı sıkıyor.

Onun orgazmının yaklaştığını hissedebiliyorum, ben acımasızca ona vururken vücudu titriyor.

Eğilip dişlerimi meme ucuna geçiriyorum.

O, orgazm olurken benim adımı haykırıyor, amı benim etrafımda titriyor.

"Daha fazla," diye mırıldanıyorum ve içinden çıkıyorum.

Onu karnının üstüne çevirip kalçalarını yukarı

çekiyorum. Arkadan ona sertçe giriyorum.

Mia'nın kıcı, darbelerimin gücüyle sallanıyor, yüzü yastığa gömülü, anlamsızca çığlık atıyor.

Onu sıkıca tutuyorum, sikim onun ıslak amına girip çıkıyor, ses müstehcen bir şekilde ıslak ve yüksek.

"Siktir, Mia," diye homurdandım, kendi orgazmım hızla yaklaşıyordu. "Çok sıkısın. Seni dolduracağım, bebeğim. İstiyor musun? İçine boşalmamı istiyor musun?"

"Evet!"

Vücudu, bizi ikimizi de mahveden başka bir orgazmıla titriyor.

Boğazımdan bir inilti çıkardım, sikim onun içinde derinlere boşalırken titriyordu, sıcak ve kalın, onun içini boyuyordu.

Biz yere yere yatağa düşüyoruz, nefes nefeslerimiz düzensiz, kalplerimiz kalplerimiz çarpıyordu.

"Vay canına!" Kendinden emin ve memnun bir ses tonuyla konuşuyor. "Uyanmak için çok güzel bir yol."

Elim sahiplenircesine karnının üzerinde duruyor.

Şakağına öpücük konduruyorum. "Bana geri dön, Mia, sana her sabah böyle uyandırırım, söz veriyorum."

O kaskatı kesildi.

Dilimin onu tatmaktan daha fazlasını yapmasına izin verdiğim için kendimi lanetliyorum. Başını kaldırıyor, gözleri benimkilere bakıyor.

Kızgın değil. Tanrıya şükür!

"Zamana ihtiyacım var. Zamana *ihtiyacımız* var."

Hayır, ihtiyacımız yok, diye bağırmak istiyorum. Ama *onun* ihtiyacı olduğunu biliyorum.

Bunu atlatması ve beni affetmeyi öğrenmesi için zamana ihtiyacı var. Ama mesele şu ki, o bir gün affedebilir, ama ben onu aldattığım için kendimi asla affetmeyeceğim.

Onun şakağına öpücük konduruyorum. "Nerede yaşarsan yaşa, bebeğim, sen benimsin." O da yanağını okşuyor. "Sen de benimsin."

Bu, acılı kalbimi biraz yatıştırır. "Her zaman, Mia." "Ama biraz daha büyümek için zamana ihtiyacımız var... ayrı ayrı."

"Anlaşamadığımızda anlaşalım," diye homurdanırım.

Aptalca davrandığımı biliyorum, ama onu evimize, hayatımıza geri istiyorum. Bu gece ve yarın gece onu yatağımızda görememek beni öldürecek ve...

"*Lütfen*, Aiden."

Başımı salladım, kalbim çok acıyordu. "Ne istersen, bebeğim."

Mia

Katya, eski kocamla randevumdan sonraki gün, eskiden *bizim* evimiz olan onun evinde yaşadığım utanç verici anları unutmamı sağlamadı.

"Yaklaşık altı kez orgazm oldum," diye övündüm. "Sana hiç böyle bir şey oldu mu?"

"Sürtük!" Katya bana öfkeyle baktı. "Aiden ve onun sihirli penisi." "Bana geri dönmemi istedi."

Katya'nın yüzü düştü. Onun benimle yaşamayı ve birlikte Anya'yı görmeye gitmeyi sevdiğini biliyorum. Biz kardeşiz ve birlikte yaşamak çok özel.

"Ona zamana ihtiyacım olduğunu söyledim."

Uzun bir nefes verdi. "Mia, eğer istersen..."

"Hayır. Hazır değilim," sözünü kestim. "Her şey seninle ilgili değil."

Bu *benimle* ilgili.

Ama gerçek şu ki, Anya bu kadar hasta iken onu terk etmek istemiyorum. Ayrıca onsuz kalmak da istemiyorum, çünkü dünyada Anya'yı en çok seven iki kişi biziz. O gittiğinde, biz de yıkılacağız. Ben bunu biliyorum, o da biliyor.

Kızım çok üzgün görünüyor ve onu evde yalnız bırakmak istemiyorum, ama Hux ve Aiden'ı göreceğim; bunun bir randevu *değil*, sadece akşam yemeği olduğunu belirtti.

O çok tatlı davranıyor ve ben de buna karşılık veriyorum.

"Yemeğe katılmak istemediğinden emin misin?" diye tekrar soruyorum.

"İyi değilim Mia." Katya kollarını karnına doladı.

"Seninle..."

"Hayır," diye kesin bir şekilde cevaplar. "Yalnız kalmak istiyorum. Git buradan. Cristiano'ya da beni rahat bırakmasını söyledim. Popcorn alıp bana *Dune'u* izlemeye gelecekti."

Anya'nın yasını tutmak için yalnız kalmak istediğini biliyorum. Anlıyorum.

"Ve Timothée Chalamet hakkındaki şehvetli düşüncelerin yüzünden *Dune'u* yalnız izlemek istiyorsun," diye alay ediyorum.

O gülüyor. "Evet."

İkimiz de onun iyi olduğunu varsayıyoruz, ama iyi olmadığını biliyorum. Yanağına öpücük konduruyorum.

"Bana ihtiyacın olursa ara beni."

"Arayacağımı biliyorsun."

Aiden ile buluşacağım restorana yürüyorum. Katya'nın evinden sadece yirmi dakika uzaklıkta ve düşünmek için zamana ihtiyacım var. Onun hakkında. Anya hakkında. Ben ve Aiden hakkında.

Oraya vardığımda, daha akıllı değilim ama kesinlikle daha sakinim.

Hen of the Woods, çıplak kirişleri, titreyen mumları ve her şeyi saklamaya değer bir sır gibi hissettiren loş ışıklandırmasıyla rahat ve sıcak bir mekan.

Kavrulmuş sarımsak ve odun dumanı kokusu havayı sarıyor ve şarap listesi o kadar etkileyici ki, sayfaları çevirirken hayretle bakıyorum.

Huxley geldiğinde ben Aiden'la birlikte oturmuşum. Birden durur, abartılı bir şekilde iki kez bakar ve şok olmuş gibi elini göğsüne atar.

"Vay vay," diyor, eğilip yanağıma öpücük kondururken. "Onunla mısın, hayatım?"

Gözlerimi devirdim, ama dudaklarımın kenarındaki gülümsemeyi engelleyemedim.

"Senin de geleceğini söylediğinde, belki de hayal görüyor sandım," diye devam ediyor Huxley, odanın sahibiymişçesine rahatça koltuğuna yerleşerek.

"Beni görmek için can attığını söyledi, ben de mecbur kaldım," diye karşılık veriyorum, sanki hiç unutmadığım bir dilmiş gibi şakalaşmaya başlıyorum. Çünkü öyle. Huxley ve ben her zaman iyi anlaşırdık, Aiden'ın ailesinin geri kalanından farklı olarak.

"Dediğim gibi, adam aklını kaçırıyor."

Aiden ona kuru, sabırlı bir bakış atar. "Randevumu korkutma."

Aiden'a kaşlarını kaldırarak, kelime seçimini tadını çıkararak bakarım.

"Bunun bir randevu olmadığını sanıyordum?"

Aiden inler ve başını koltuğa yaslar. "Gördün mü?"

Şimdiden sorun yaratıyorsun, Hux."

Huxley, hiç aldırmadan kötücül bir şekilde sırtıyor. "Dostum, anneni, babanı ve orta yaş krizini atlatmışsa, sanırım küçük bir yanılsama onu korkutup kaçırmaz."

Hepimiz güleriz.

Tanrım, gülmek ne güzel.

Garson, çırpılmış tereyağı ve deniz tuzu ile sıcak ekmek getirir. Aiden, zengin ve kadifemsi bir Avustralya Syrah şarabı alır.

Huxley bundan şikayet eder. O bir Fransız şarap snobudur.

Eskiden arkadaşlarımızla akşam yemeğine çıktığımız günler gibi hissediyorum, ama... daha iyi.

Performans gösterme baskısı yok. Sahtecilik yok. Sadece tekrar bir çift olmaya çalıştığımızı sessizce anlıyoruz.

Paylaşmak için tabaklar sipariş ediyoruz: vişne soslu kızarmış ördek göğsü, mantar ve adaçayı ile el yapımı gnocchi, masada neredeyse inlememe neden olan kızarmış deniz tarağı.

Yemeğin yarısında, Aiden bir telefon alıyor — yönetim kurulu ile ilgili bir şey — ve telefonu cevaplamak için masadan kalkıyor.

O sırada Huxley masanın üzerine eğilir, gözleri bütün gece boyunca hiç olmadığı kadar ciddidir. "O çok kötü durumda, biliyorsun. Sen gittiğinden beri."

Kalbim bir an durdu.

"Yani, o... boşalmıştı. Sanki biri ona bir takım elbise giydirip masaya oturtmuş gibiydi."

Yutkunuyorum. "Biliyorum... *şimdi*. Ama bir süreliğine düşündüm ki..." "Ne düşündün?"

"Diana'nın yanına taşınacağını." Kafamı sallıyorum.

"Hadi ama Mia, onu daha iyi tanıyorsun," diye nazikçe azarladı. "Öyle sanıyordum, ama sonra o..." Sözümlü yarım bıraktım.

"Diana'yı öptü mü?" diye tamamladı Huxley.

"Klişe bir lafla, bunun sadece bir öpücük olduğunu ve bunu unutmam gerektiğini mi söyleyeceksin?" diye kuru bir şekilde yorum yapıyorum.

"Hayır, tabii ki hayır! Bir öpücük, onun penisini Diana'nın içine sokmasından çok daha samimi bir şey."

"Tanrım, Hux." Yüzümü buruşturuyorum. "İncelik senin işin değil." O gülüyor.

Endişe beni sarar ve kaşlarımı çatırım. "Bana ayrıntıları anlatmıyor, ama yönetim kurulu babasının yanında yer alıyor gibi görünüyor."

Hux burun kıvrır. "Sadece Nelson insanları zorlamakta iyi olduğu ve Diana ruhsuz bir yürüyen hesap tablosu olduğu için."

Eğlenerek başımı sallarım. Tanrım, Hux'u özlemişim. "Bana gerçekte ne hissettiğini söyle."

O sırtıyor. "Bak, Aiden'ı, eğlence için ekonomi politikası makaleleri okuyan kendini beğenmiş bir üniversite öğrencisi olduğundan beri tanıyorum. O aileye hiç uymadı. Sen de gördün, değil mi?"

"Ama denedi, Hux."

"Biliyorum, ve bunun bedelini ödedin," diyor somurtkan bir şekilde. "Ama o zaman öyleydi

o zamandı."

Yavaşça başımı sallıyorum. "Peki *şimdi*?"

"Şimdi, uyum sağlamamanın belki de iyi bir şey olabileceğini anlamaya başlıyor." Şarabından bir yudum alır. "Oradan çıkması lazım, Mia. Winter Financial onu öldürüyor. Her zaman babasına bir şeyler kanıtlamaya çalışıyor, ama babası onu asla istediği gibi sevmeyecek."

"Biliyorum." Bana ölçülü bir bakış atıyor. "Nelson çılgına döndü. Keşke orada olup bunu görebilseydim."

"Biliyorum." Bana ölçülü bir bakış attı. "Nelson çılgına döndü. Keşke orada olup bunu görebilseydim."

Boğazım düğümlenir. "Ona nasıl yardım edebilirim?"

Bir an düşünür ve gözleri sıcaklıkla parlar. "Ona kazanması gerekmediğini söyle.

Ona çekip gitmesinin sorun olmadığını söyle. Parayı al. Yeni bir şeye başla. O sana,

başka hiç kimseye dinlemediği şekilde dinler. Bu, onunla olan ilişkisinde her zaman senin süper gücün olmuştur." Bu sözler beni şaşırtır, ama korkutmaz,

çünkü geçtiğimiz aylarda, bunların doğru olduğunu bana gösterdi.

Aiden üzerinde bir gücüm var. Sadece onu hiç kullanmadım.

Aiden geri döner ve yanındaki sandalyeye oturur. Eli masanın altında benim elimi bulur. "Üzgünüm. Babam gelecek hafta *dostça* bir akşam yemeğine beni davet etmeye çalışıyordu. Telefonu açmayacaktım ama Jolene'in masa telefonunu kullandı ve... pislik herif."

"Gidecek misin?" diye soruyorum.

Dudakları, *kesinlikle hayır* demek için kıvrılır. "IRS'nin düzenlediği vergi seminerine katılmayı tercih ederim."

Bunun şerefine kadeh kaldırıyoruz.

Daha sonra beni eve bıraktığında, benimle yatmayacağımı ne kadar sevmediğini söyler.

"Mesele seks değil, anlıyor musun?"

"Anlıyorum."

Beni öper. Başını kaldırır, gözleri duygu dolu. "Bu gece benimle kal." Ona sormayı planlamamıştım, ama sorduğumda bunu yaptığımda, doğru bir karar olduğunu hissediyorum.

Bana şaşkınlıkla bakar. "Gerçekten mi?"

Onun kafasını karıştırmamak için gülümserim. "Evet."

Onu yatak odasına götürürüm. Ona yedek diş fırçası veririm ve o yatmaya hazırlanırken Katya'ya mesaj atar, evde bir erkek olduğunu söylerim.

Katya: İkiniz de çok tatlısınız!

Ben: Ben ondan daha tatlıyım.

Katya: Tabii ki. İyi geceler. Mümkünse seks seslerini düşük tutmaya çalışın.

Sevişmiyoruz, sadece birbirimize sıkıca sarılıyoruz.

Onun uyumasını izlerken Huxley'in haklı olup olmadığını merak ediyorum — belki de birini kurtarmanın en iyi yolu, kırılan parçaları onarmak değil, onlara onları kıran şeyden uzaklaşmaları için izin vermektir.

Ertesi sabah, Aiden Katya ve benimle kahvaltıya katılır. Her şey kolaydır, neredeyse ev gibi — masanın üzerinde kahve fincanları dağılmış, Katya son tost parçasını çalmış, Aiden alınmış gibi davranıyor.

O gece geri gelir. Sonra bir gece daha. Ve bir gece daha. Ta ki ceketi sandalyenin arkasına asılana, jiletinin banyo lavabosunun köşesinde yerini alana ve Katya mısır gevreğinin üzerinde sırtına kadar.

"Bu noktada," diyor, kaşığını ona doğrultarak, "artık kira ödemeye başlamalısın."

Aiden sadece sırtarak sandalyesine yaslanır. "Ne dersin, bebeğim? Değer mi?"

Gözlerimi deviriyorum, ama kalbim o yumuşak, tehlikeli şeyi yapıyor.

Gözleri ciddileşti. "Ne istersen yaparım Mia. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Yüzüm kızarır.

"İğrenç! İkinizin aşırı tatlılığı midemi bulandırıyor," diye sızlanıyor Katya, ama ikimiz de onun bizi birlikte görmekten çok mutlu olduğunu biliyoruz.

"Ben... ah... şarap alabilirim," diyor Aiden.

Katya ciddiyetle başını sallar, ama gözleri yaramazlık doludur. "Bu iyi bir anlaşma gibi görünüyor, Winter. Şampanya, Fransız şarabı ve Brunello di Montalcino'yu severim."

Ertesi gün, Katya'nın şarap dolabında Reims, Burgundy ve Tuscany'den gelen yüksek kaliteli şaraplar ve benim sevdiğimi bildiği birkaç Loire Valley kırmızı şarabı bulduk.

Aiden

Winter Financial'ın konferans odası, buzlu cam ve parlak kromdan yapılmış, gücün tapınağı gibidir. Bir zamanlar gururla sahip çıktığım uzun, cilalı masada oturuyorum.

Şimdi ise burası bir savaş alanı gibi geliyor.

Yönetim kurulunun on iki üyesi de yerlerine oturmuş. Babam hepsini bir araya getirmeyi başarmış.

Çılgın bir kral gibi başlarında oturuyor, kendini beğenmiş ve zaferinin tadını çıkarıyor. Tristan onun yanında, sanki bu hakkı kazanmış gibi kendiyle gurur duyuyor.

Masada hareketlilik ve fısıltılar var.

Bazıları suçlu görünüyor. Çoğu sıkılmış görünüyor. Bu işaretleri tanıyorum. Kararlar kapalı kapılar ardında alınmış.

Babam toplantıyı açar, Winter Financial'ın geleceği, liderlik ve yeni bir yön hakkında konuşur.

Sonra beklediğim bombayı atıyor.

"Aiden Winter'a karşı, derhal yürürlüğe girecek bir güvensizlik oyu öneriyoruz."

Kimse tepki göstermiyor gibi görünüyor.

Bu insanlar tepki göstermez. Milyonlarca dolarlık işler yaparlar. Bir kalem darbesiyle şirketleri ve insanları mahvederler. Ve şimdi de aynısını bana yapmaya çalışıyorlar.

Tristan masanın diğer ucunda benimle göz göze gelir.

Sırıttıyor.

Onun için yaptığım onca şeyden sonra. Bana yüklediği onca işten, katıldığım toplantılardan, onun hataları patlak vermek üzereyken sessizce müdahale ettiğim durumlardan sonra. Bana karşı oy kullanıyor.

Şaşırtıcı bir şekilde, umurumda değil.

Bu sabah Mia ile yatakta uyandım ve bu, *bundan* daha özel, daha önemli *bir* şey gibi geldi bana.

"O zaman oyalayalım." Ayağa kalkıp, babamın bana öğrettiği gibi, takım elbisenin düğmelerini yavaşça iliklemeye başladım — sunum her şeydir.

Sonra her üyenin gözlerine baktım. Sakin. Soğukkanlı. Kendini toplamış.

Oy verdiler.

Her bir *evet* *oyu* bana sert bir darbe vuruyor, ama beklediğim kadar güçlü değil.

Geçtiğimiz aylarda ben de değiştim. Bu, daha az şey ifade ediyor.

Oylama, keyifli bir şekilde izleyen babam tarafından sonuçlandırılır. Artık resmileşti.

Ben gidiyorum.

Aslında, geçiş dönemi için dört hafta daha kalmamı istediler.

Siktir et.

Bir kağıt çıkarıp masanın üzerinden kaydırıyorum. Hazırlıklı geldim.

"Bu benim resmi istifamdır. Derhal yürürlüğe girer. Hisselerimi satın almanız gerekecek. Mevcut değerlemeyi kabul edeceğim. Aksi takdirde, hisselerimi açık piyasada satacağım."

Oda mırıldanmalarla doldu.

"Ve bu hisselerin yarısı artık yasal olarak eski karıma ait olduğu için, onunla görüşmeniz gerekecek."

Babam masaya yumruğunu vurur. "Bu şantaj!" "Hayır," diye cevaplarım sakın bir sesle. "Bu iş."

Tristan kıkırdar, küçük pislik. "Oh, büyük kötü Aiden sonunda cesaretini topladı. Ne yazık ki onu kovana kadar bekledi."

Ona doğru yürüdüm, hafifçe eğildim. "Seni yıllarca sırtımda taşıdığım için teşekkür etmelisin. Bensiz altı ay bile dayanamazsın."

Yüzü sararır. Ne kadar "kimin aleti daha büyük" oyununu oynamak istese de, Winter Financial söz konusu olduğunda benimki devasa ve o da bunu biliyor.

Kimse başka bir şey söylemeden odadan çıkıyorum.

Birçok şey hissediyorum.

Öfke.

Aşağılanmış.

Çaresiz.

Ve... hayatımda ilk kez, özgür hissediyorum.

Diana beni CEO'nun odasının dışındaki koridorda durdurur. Ofisimde toplayacak hiçbir şeyim yok. Ne olacağını bildiğim için bunu geçen hafta halletmiştim.

"Beni geçici CEO olarak atıyorlar," diyor bana. "Bilgin olsun diye söylüyorum."

Ona bakıyorum ve objektif olmaya çalışıyorum. Onu nasıl çekici bulabileceğimi anlayamıyorum. Sarışın, bakımlı ve sıkıcı bir kadın. Sıradan. İçinde hiç neşe yok. Her şey ilerlemek, para ve güçle ilgili.

Mia sıcakkanlı, insancıl ve sevgi dolu. Seni kucaklamaya hazır.

Sana sarılır. Seni tutar. *Seni* özel hissettirir. "Keyfine bak."

Topukları tıklayarak yaklaşıyor. "Gerçekten her şeyden uzaklaşıyor musun?"

"Daha iyi bir şeye doğru yürüyorum."

Bana şaşkın ve kızgın bir şekilde bakıyor. "Bu sen değilsin."

"İşte burada yanılıyorsun. Beni tanı mıyorsun Diana, sadece tanıdığını sanıyorsun."

"Hayır! Seni tanıyorum ve..."

"Diana, Winter Financial ya da CEO olmak umurumda bile değil." Bu sözler ağzımdan çıkar çıkmaz, bunların doğru olduğunu anlıyorum. Yüzümde bir gülümseme belirliyor.

Gözlerini kısıyor. "Beni sevdiğini biliyorum."

Gülüyorum. Bu gerçek ve samimi bir gülümseme. "Asla olmaz. Hayatım boyunca tek bir kadını sevdim ve o da Mia."

"Sana inanmıyorum."

"İstedikğine inan. Hiç önemi yok."

Topuklarımı döndürüp uzaklaşıyorum, ona bir saniye daha zaman ayırmayı reddediyorum. Adımı keskin ve ısrarcı bir sesle çağırıyor, ama ben hızımı kesmiyorum. Ofis odasının kapısına ulaştığımda, onu yüzüne doğru tatmin edici bir çarpma sesiyle kapatıyorum.

Jolene, masasının önünde durduğumda bana başını sallar.

"Adi herifler." Omuz silkiyorum. "Çantamı alacağım."

O sıırttı. "Tamam."

Onun bu kadar mutlu görünmesine şaşırarak kaşlarımı çattım.

Elimi ofisimin kapı koluna koyuyorum ve hayatımın büyük bir bölümünde yaptığım şeylerin boşuna olduğunu düşünerek göğsümün sıkıştığını hissediyorum. Yıllarca babamın onayını kazanmak için uğraştım, onun saygısını kazanmak için kendimi paralamıştım.

Ama şimdi, her şeyi değıştiren bir şeyin farkına vardım.

Nelson Winter'a saygı duymuyorum. Öyleyse onun görüşü neden benim için önemli olsun ki?

Mia

Aiden'in ofisinde, bacak bacak üstüne atmış, gergin bir şekilde onu bekliyor.

Ofisinde onu yok. Her şey gitmiş. Rafta birkaç kitap var ve deri çantası sandalyesinin üzerinde duruyor. Her şeyi toplayıp evdeki ofisine koyduğunu biliyorum. Bana söyledi. Gösterdi.

"Belki işi tutarsın," dedim ona, onun için endişelenerek, olanlardan nefret ederek.

"Bu işi istemiyorum," diye cevapladı basitçe. Ev ofisine baktı ve gülümsedi. "Burayı mükemmel bir şekilde düzenlemişsin, Mia. Yeni bir işe başladığımda uzaktan çalışmayı deneyeceğim. Sanırım bunu seveceğim."

Saatime baktım. O yönetim kurulu toplantısındaydı ve ben öfkeleniyordum. Onun kurduğu şeyi elinden alıyorlar. Bunun benim yüzümden olduğunu bilmek kendimi çok kötü hissettiriyor. Jolene bunun benimle hiçbir ilgisi olmadığını söyledi ama ben bu duygudan kurtulamıyorum. Eğer iyi bir eş olsaydım...

Kapı açılır.

Aiden içeri girerken ayağa fırlarım.

Bir an için, yüzünde kalp kırıklığı ve hayal kırıklığı görmekten korkarak yüzünü incelerim. Ama tek gördüğüm huzurdur.

"Mia." Kollarını açar ve ben de ona doğru yürürüm. "Siktir, burada olduğun için çok mutluyum."

Beni kucakladığında, ait olduğum yerin... onun yanında olduğunu anlıyorum.

"Özgürüm," diye fısıldar saçlarına. "Ve sen varsın. Önemli olan tek şey bu." Gözlerini kapatıp onu daha sıkı sarılırken, kokusunu içime çekiyorum. Sedir ağacı, temiz çarşaf ve sağlam bir şey gibi kokuyor — ev gibi.

Kapı çalınır, ardından topuk sesleri duyulur.

Jolene, Diana'nın arkasında duruyor ve gözleriyle onun sırtını deliyor. "Ona meşgul olduğunu söyledim ama dinlemedi."

"Aiden, konuşmamızı bitirmeden gittin," diyor Diana sertçe.

Sanki burası onunmuş gibi içeri giriyor, ama teknik olarak öyle değil. O sadece burada çalışıyor.

Bu yerin sahibi kim biliyor musun? *Benim!*

Saçları mükemmel, elbisesi milimetrik bir hassasiyetle dikilmiş. Ama beni görünce gülümsemesi sönüyor.

"Ah, Mia." Dudakları düzleşir. "Burada olacağını bilmiyordum."

"Ben de aynı şeyi söyleyebilirim," diye cevap verdim nazikçe. "Ama yine de, toz dindiğinde yılanlar her zaman ortaya çıkar."

Yüzü kızardı, ama sesi dostça kalmaya devam etti. "Aiden, umarım bundan sonra medeni bir şekilde birlikte çalışabiliriz. Şirketin iyiliği için."

Aiden kolunu belime doladı. "Seninle çalışmayacağım, Diana. Bu şirketi senin ellerine bırakıyorum. İyi eğlenceler."

"Çok hoş," der, sırtışını gizlemeye çalışarak. "Peki, CEO olarak..." "*Vekil*

CEO," diye sözünü keserim, öne çıkarak. "Öyleymiş gibi davranmayalım. kalıcı. Çünkü, en büyük hissedarlardan biri olarak, burada geçirdiğiniz sürenin kısaltılmasını sağlayacağım."

"Ne?" Ses tonundaki öfke ve panik karışımı her şeyiyle güzel.

Aiden bana eğlenerek, etkilenmiş bir şekilde bakar. "Mia..."

"Bu işi insanları manipüle ederek ve burayı kuran adamın üstüne çıkarak aldın." Diana'nın gözlerinin içine bakıyorum. "Bugün kazanmış olabilirsin, ama rahatına bakma. Senin saltanatının, hak etmediğin kadar kısa olmasını sağlayacağım."

"Senin öyle bir gücün yok," diye alaycı bir şekilde söylüyor.

"Oh, öyle." Aiden beni kendine doğru çekiyor, sırtım göğsüne yaslanıyor. Çenesini omzuma dayıyor. Bu kesinlikle profesyonelce bir davranış değil, ama o artık burada çalışmıyor, kim takar ki?

"Aiden ve ben, Winter Financial'ın yarısına sahibiz."

Katya bana her şeyi anlattı ve hatta birkaç yıllık raporu okumam için beni zorladı. Görünüşe göre, paramı koruyabilmek için para hakkında bilgi edinmem gerekiyor.

Sanki umurumda!

"Ve ne kadara mal olursa olsun, burada çok uzun süre kalmayacaksın," diye uyarıyorum.

Benim blöf yapıp yapmadığımı bilmiyor. Kahretsin, *ben de* blöf yapıp yapmadığımı bilmiyorum.

Ama Nelson ve Diana'nın Aiden'a yaptıklarına çok kızgınım. Bu şirketi kârlı hale getirmek için çok şey feda etti ve şimdi *onu* kovuyorlar.

Ne küstahlık.

Tam o sırada Nelson kapıda belirir. Somurtkanlığı sütü bile kesebilir.

"Yakında eski ofisin çok popüler," diyorum alaycı bir şekilde. Aiden kaskatı kesiliyor, ama beni bırakmıyor.

En çok acı veren ihanet budur. Biliyorum. Ailesiyle ilişkisini kesmiş olabilir, ama babasından daha iyisini bekliyordu.

"Hâlâ burada mısın?" diye sorar Aiden'a, her kelimesinde küçümsemeyle.

"Nelson, nasılsın? Muhtemelen pek iyi değilsindir." Aiden'dan uzaklaşıyorum.

"Tüm hatalarını düzelten tek kişiyi kovduğunu düşünürsek."

Aiden'ın alçak sesle güldüğünü duyarım. "Yavaş ol, kaplan."

"Nelson, sen tam bir baş belasısın," diyorum Aiden'ı görmezden gelerek.

"Oğlunu hırsının bir piyon olarak kullandın. Kontrolü elinde tutmak için onun evliliğini, mutluluğunu ve akıl sağlığını feda ettin. Ama artık o özgür. Ve sana söz veriyorum, er ya da geç Winter Financial da senden kurtulacak."

"Hisse sahibi olmak seni güçlü yapar mı sanıyorsun?" Nelson alaycı bir şekilde sorar. "Evet."

"Aiden, *çık dışarı* ve o sürtüğü de yanında götür."

Oh, hayatta olmaz.

Nelson'a doğru yürüdüm, elimi omzuna koydum ve o ağzını açamadan dizimi tam testislerine vurdum.

"Bir daha bana orospu deme."

Yüzündeki şok neredeyse komik bir hal alıyor — bir anlığına donup kalıyor, gözleri fal taşı gibi açılıyor — sonra yere yığılıyor, yüksek, kesik bir çığlık atarak dizlerinin üzerine çöküyor.

"Aman Tanrım!" Diana çığlık atar.

"*Siktir lan*," Aiden, inanamama ve kahkaha arasında kalmış bir şekilde patlar.

Jolene ofise koşar, yanakları kızarmış, gözleri odanın içinde dolaşıyor. Kapıda durur, şaşkın. "Ne oldu?"

"Nelson ayağı takıldı," diye yalan söylüyorum, hiç pişmanlık duymadan.

"Seni saldırıdan tutuklatacağım," Nelson, kendini tutarak hırıltıyla söyler.

Elimi göğsüme koyup kirpiklerimi kırıştırıyorum. "Ben mi? Ben hiçbir şey yapmadım. Sadece sana yardım etmeye çalışıyordum."

Aiden titriyor, kahkaha atmak üzere.

"Ne yaptığını gördüm," diye bağırır Diana, öne doğru adım atarak.

"Neyi gördüm?" Aiden sırtarak karşılık verir. "Yaşlı adam tökezledi. Onun yaşında *bu* olur. Ve annemin Mia'ya *tanıkların önünde* saldırdığını unutmayalım. Suçlamaları geri çekmiş olabilir, ama tekrar suçlamaya başlaması çok da zor olmayacaktır."

Diana, Nelson'ı ayağa kaldırır. Nelson solgun, eğilmiş, elleri kasıklarını korumak için kasıklarına koymuştur.

"Bunun hesabını soracağım," diye boğuk bir sesle söyler.

Elimi sallayarak reddederim. "Sözler, sözler."

As Nelson topallayarak dışarı Diana Diana destek ona destekliyor, Jolene kollarını kavuşturup bana öfkeyle bakıyor.

"Ben bakmıyorken o adama hayalarına diz attın."

"Ben..." Ellerim yanaklarıma uçar, gözlerim fal taşı gibi açılır. Aiden'a şaşkın bir şekilde bakarım, kendime inanamıyormuşum gibi. "Gerçekten bunu yaptım mı?"

Aiden, açıkça gururla gülümser. "Elbette yaptın, bebeğim." İşte bu kadar, soğukkanlılığımız bozulur.

Aiden önce kıkırdar, Jolene onu takip eder ve sonra ben tamamen kendimi kaybederim. Kısa süre sonra, ikiye katlanarak, gözlerimizi silip nefes nefese kalana kadar duvarlar gülüşlerimizle yankılanır.

Jolene hala kıkırdayarak doğrulur. "Sen eğlenirken ben Huxley ile konuştum. Pazartesi başlıyorum."

Öne çıkıp ona sarılırım. "Harika olacaksın. Onu hizaya getir."

Geri çekilir ve ofise bakınır, yüzündeki ifade yumuşar. "Burayı özleyeceğim."

"Aiden'ı patron olarak özleyeceksin," diye alay ediyorum, başımı ona doğru eğerek.

O şeytani bir gülümsemeyle, "Biliyorum. Ama Huxley'in kaosu ve sınırsız espresso martinileri olacak. Hayatta kalırım," der.

Aiden masasına yaslanır, avuçlarını masanın iki yanına dayar, omuzları sonunda gevşer. Bizi izler, ağzında küçük, sessiz bir gülümseme belirir. Bu, sevdiği insanlar güvende olduğunda, fırtına geçtiğinde ve tekrar nefes alabildiğinde takındığı ifadedir. Sessiz bir memnuniyet ifadesidir, sanki bizim burada olmamız, gülmemiz, onun tek istediği şeymiş gibi. Onu huzurlu görmek kalbimi ısıtır.

"Gitmeye hazır mısınız?" diye soruyorum ona.

Masadan kalkar ve omuzlarını silker. "Günlerdir hazırım, bebeğim."

Gözleri ofisi tarar, her şeye takılır. Derin bir nefes alır. "Biliyorsun, *'Bir kapı kapanırsa...'* derler ya."

Başımı sallarım.

O memnuniyetle gülümser. "Bazen o orospu çocuğunun kapalı kalmasını sağlamak için çekiç ve çivi alman gerekir."

Ona elimi uzatıyorum. O da hemen elimi tutuyor, parmakları sıcak ve sağlam.

"Gidelim," diyor. S esinde tereddüt yok, sadece güç var.

Birlikte ön kapıdan geçiyoruz — ancak daha sonra bunun son kez olduğunu anlayacağız.

Camlar, geçerken yansımamızı yakalıyor: el ele tutuşmuş, ilerleyen iki silüet. Arkamıza bakmıyoruz. Bakmamıza gerek yok.

Aiden

Kafamı boşaltmak için Katya'nın evine uzun yoldan gidiyorum.

Ama dürüst olalım, Mia söz konusu olduğunda *hiçbir şeyi* açıklığa kavuşturmak mümkün değil. O benim ciğerlerimde, derimin altında, hayatımın kas hafızasına kazınmış durumda.

Attığım her adım bir şekilde beni ona götürüyor.

Winter Financial'ın CEO'su olarak kovulalı dört hafta oldu. Sanki bir ömür geçmiş gibi geliyor.

Her şey yavaşladı ve bu daha iyi oldu.

Hayatım boyunca nasıl haftada altmış, yetmiş saat çalıştığımı anlayamıyorum. Şimdi alarm saati olmadan yaşamak ne demek olduğunu anlıyorum.

Zorunlu bir tatil, evet, ama yine de bir mola ve Katya'nın evinde yapabilirsem, geceleri sekiz saatten fazla uyuyorum, karımın yatağında. Keşke *bizim* evimizde, *bizim* yatağımızda uyuyabilseydik.

Onun eve dönmesini istiyorum.

Yatağımıza, mutfağımıza, sabahlarımıza ve gecelerimize geri dönmesini istiyorum.

Altıncı randevumuzdan, yani onun bizde kaldığı geceden beri *resmi* bir randevumuz olmadı. Son ikisini özel günler için saklıyorum, umarım bunlar gelecekte olacakların tonunu belirlerler — birbirimizle çıkmak artık sadece saydığımız bir şey değil, zaten yaptığımız gibi her zaman yaptığımız bir şey olur.

Ona geri taşınmasını isteyeceğim, karar veriyorum.

Hâlâ Katya'nın kapısını çalarken Mia kapıyı açıyor ve özenle planladığım sözleri hatırlamamı neredeyse imkânsız hale getiriyor.

Yumuşak keten bir elbise giymiş, saçları gevşek bir topuzda toplanmış, Gucci Flora'nın hafif kokusu yayılıyor.

"Selam." En doğal şey gibi yüzünü öpmem için kaldırıyor.

Dudaklarımı dudaklarına bastırıp ellerimi omuzlarına koydum. "Mia, acaba..."

"Hayır," diye cevaplar, daha cümlemi bitirmeden, dudakları titreyerek. "Geri dönmeyeceğim."

Gözlerimi kısıyorum. "Cümlemi bitirmeme izin vermedin."

"Ne söyleyeceğini biliyorum. Gözlerinde 'eve dön bebeğim' bakışı var."

Yakalandım.

İsteğim dışında gülüyorum.

Elini koluma dolayarak beni mutfağa götürdü. "Şu anki durumumuzu seviyorum. Beklemeyi seviyorum. Seçmeyi seviyorum. Seni benim alanıma davet etmeyi seviyorum... ve senin alanına davet edilmeyi seviyorum."

Onu izlerken, düşüncelerim yavaşça değişiyor. "Yani benimle çıkmaktan hoşlandığını mı söylüyorsun?"

"Evet." Eğilip yanağıma öpücük kondurur. "Ayrıca, bizim için akşam yemeği planları yaptım. Cristiano ve Katya, Honey Road'da bizimle buluşmak istiyorlar. Var mısın?"

Gülümsüyorum. "Tabii ki."

Honey Road, rahat bir taverna ortamında küçük tabaklar ve kokteyller sunan bir Akdeniz restoranı.

Hiç tavernaya gitmediğim için atmosferi tam olarak yansıtip yansıtmadıklarını bilemem, ancak mekan sıcak ve yaşanmışlık hissi veriyor — tuğla duvarlar yumuşak kehribar rengi ışıkla aydınlatılmış, yıpranmış ahşap masalar sarkıt lambaların altında dağınık bir şekilde duruyor.

Bugün yaz sonu enerjisi var, bu yüzden kapılar açık bırakılmış ve Church Street'ten esen rüzgarı içeri alıyor, hava dışarıdaki saksılardan gelen taze fesleğen kokusunu taşıyor.

Mia ve ben Cristiano ve Katya'nın oturduğu köşe masasına doğru ilerlerken, önlerindeki yemekleri görüyorum: zümrüt yeşili zeytinyağı gezdirilmiş ipeksi humus, mücevher gibi parıldayan nar taneleriyle süslenmiş dumanlı baba ghanoush ve daha oturmadan ağızımı sulandıran sıcak, kabarmış pide sepeti.

Katya menüyü kılıç gibi havada sallıyor. "Oh, bakın, Mia ve onun asi eski sevgilisi."

Mia ona alaycı bir şekilde onaylamadığını gösteren bir bakış attı. "Bunu konuşmuştuk. Uslu duracağını söylemiştin."

"En iyi davranışımı sergiliyorum," diye yanıtladı Katya.

Cristiano ve ben el sıkışıyoruz. Daha önce birbirimizi görmüştük, ama fazla vakit geçirmemiştik. Mia'nın bizim arkadaş olmamızı umduğunu biliyorum.

Biraz beceriksiz hissederek Mia'nın yanındaki sandalyeye oturuyorum.

Son birkaç haftadır sadece Mia ve ben vardık, arada sırada Katya'nın keskin sözleri de vardı.

Huxley'i sadece onun otelindeki spor salonuna gittiğimde görüyorum. İyi niyetli ama ailemin ve Mia ile olan durumumun ayrıntılarını bilmeyen diğer arkadaşlarımla ilgilenmeye gücüm yetmiyor.

Cristiano kadehini kaldırır. "En iyi davranışını sergileyen Katya'ya." Katya burun kıvrır. "Sadece Mia'dan korkuyorum," diye şaka yapar.

"Herkes korkmalı," diye alay ediyor Cristiano.

Mia'ya onun değerli bir ödül olduğunu düşünerek bakıyorum ve ekliyorum:

"Kesinlikle

öyle."

Yemek gerçekten çok lezzetli.

Tabaklar küçük hazineler gibi gelmeye devam ediyor: kekik balı gezdirilmiş ızgara halloumi

, baharatlı domates sosunda yüzen kuzu köftesi, altın rengi kuru üzüm ve tahin ile karıştırılmış kavrulmuş karnabahar.

Her yemeği birbirimize uzatıyoruz, çatallar tereddüt etmeden dalıyor ve değişiyor, ısırlıklar arasında kadehler çınlıyor.

Sohbet iş, dedikodu, seyahat planları gibi konularda dolanıyor, hiçbir şeyden her şeye kolayca geçiyor, zamanı unutturan türden bir ritim.

"Peki, işsiz bir serseri olmak nasıl bir duygu?" diye soruyor Katya.

Albariño kadehimi kaldırıyorum. "Harika bir his. Bir daha o kadar saat çalışabileceğimi sanmıyorum."

Mia elini uyluğuma koyup sıkıyor. Son birkaç haftadır nasıl rahatlamayı öğrendiğimi konuştuk. Biraz çaba gerektirdi. Ama artık başardım ve bunu çok seviyorum.

"Bahsettiğimiz kar amacı gütmeyen kuruluş için bir teklif üzerinde çalışıyor." Mia üçgen şeklinde bir pide ekmeği alır.

Cristiano başını sallar. "Koruyucu aileleri desteklemek için kurmak istediğin kaynak merkezi mi?"

Mia'nın Cristiano'yla bu konuyu çoktan konuşmuş olmasına biraz şaşırdım, ya da belki de şaşırmadım. Bu yemeği, birbirimizi daha iyi tanıyabilmemiz ve kar amacı gütmeyen kuruluş hakkında konuşabilmemiz için ayarladığı açık. Odaklanacak bir şeyim olmadan aklımı kaçıracığımdan endişeleniyor. Doğrusu, ben de bundan endişeleniyordum. Ama yavaş yaşam temposunu sevdiğimi keşfettim. Gazete okurken bir saat boyunca kahvemi yudumlamayı seviyorum. Setler arasında hisse senetlerini veya e-postaları kontrol etmeden egzersiz yapmayı seviyorum.

Lanet olası takım elbise giymemeyi çok *seviyorum*. Kot pantolon ve keten pantolon giyip tişört giymeyi seviyorum. Her sabah boynuma bir ilmek atmak zorunda olmamayı seviyorum. Özellikle yatarken mide asidimi hissetmemek hoşuma gidiyor, çünkü bir sonraki iş gününün ne getireceği ve ne kadar berbat olacağı konusunda endişelenmiyorum.

"Evet. Şu anda sadece keşif çalışması yapıyorum, başkalarının neler yaptığını görmeye ve onlardan ders almaya çalışıyorum."

Cristiano, sanki benim onun zamanına değer olduğumdan emin olmak istercesine beni dikkatle süzer.

Sonra yumuşak bir sesle, "Senin kar amacı gütmeyen fikirlerini düşündüm" diyor.

Mia'ya göre Cristiano, tanıdığı herkesten bu dünyayı daha iyi biliyor. Mia ona güveniyor, ben de aynısını yapmaya karar veriyorum.

"Bana sunabileceğin her türlü yardım için minnettar olacağım."

Mia, bu konuşmayı nasıl yürüttüğümde çok memnunmuş gibi bacağımı sıkıyor.

Cristiano'nun ifadesi yumuşar. "Koruyucu ailelerin çocuklarında erken dönem travmaları üzerine çalışan bir çocuk psikoloğu tanıyorum. Her şeyi ayarlamış durumda: danışmanlık, okul ortaklıkları, koruyucu ebeveyn desteği. Montpellier'de yaşıyor, belki buraya bir şube açabilir misin diye ona ulaşmaya değer olabilir."

Mia yanımda parlar. "Sizce bizimle görüşür mü?"

Cristiano gülümser, gözleri Mia'ya olan sevgisiyle doludur. Ona bağırılmamaya çalışırım. Adam bana yardım etmeye çalışıyor ve karımı önemsemediği açıkça belli—sadece onun varlığından hoşlanmıyorum.

"Evet. Senin düşüncelerini ona anlattım ve Burlington'da bir şeyler inşa etmek için seninle ortaklık kurmayı çok istermiş. Ayrıca... eğer hala bu tür bir iş yapmak istiyorsan, kendi işinde muhasebe konusunda destek olmayı da sorun etmezmiş, Aiden."

Mia'nın yüzü aydınlanır. "Bu harika. Değil mi, Aiden?" Onun güzel gri gözlerinde kayboluyorum. "Öyle," diye mırıldanıyorum.

"Kes şunu!" Katya dirseğiyle bana hafifçe vurur.

"Neyi kes?" Dikkatsizce, beni dürttüğü karnımın yan tarafını ovuşturuyorum.

"Onu kuzu pirzolası gibi bakmayı." Cristiano, sözünü vurgulamak için bir kuzu pirzolası aldı.

"Haklı." Dudaklarımı Mia'nın kulağına yaklaştırıyorum, böylece sadece o duyabilir. "Seni yemek istiyorum."

O güzel bir pembeye dönüşür ve hem Katya hem de Cristiano onu ve beni taklit eder. Benim için sorun değil. *Bizi* bir çift olarak görüyorlar ve bu benim için gayet uygun.

Akşam ilerledikçe Cristiano, onunla buluşacağımız zaman benimle gelmek istediğini söylüyor.

"Neden?" Katya'nın gözleri kısılr.

"Merak kediye öldürdü, çünkü onun yaptığı işi beğeniyorum."

"Daha çok *onu* seviyor gibi," diye alay ediyor Katya.

Mia, Cristiano'nun nişanlısı öldüğünden beri, onun tekrar flört etmeye başlayamadığını söylemişti. Bir kez randevuya çıkmış, sonra tekrar içine kapanmıştı. Görünüşe göre bu kadına ilgi duyuyor.

İyi! O zaman karımdan uzak dursun.

"O... *ilginç bir kadın*." Cristiano kesinlikle rahatsız görünüyor.

Katya sahte bir çığlık atıyor. "Cristiano Rivas aşık mı oluyor? Biri magazin dergilerini uyarsın!"

"Aşık olmak için çok yaşıyım," diye Cristiano eğlenerek itiraz eder.

"Adı ne?" Mia elini Cristiano'nun elinin üzerine koyar. Bundan hiç hoşlanmıyorum.

Mia dışında hiç sahiplenici biri olmadım... ve o anda, Mia başka bir adamı öpmüş olsaydı, öpmek istemiş olsaydı nasıl tepki verirdim diye düşünürüm. Bunu düşünmek bile içimi yakıyor, ama ona yaptıklarımla kıyaslanamaz, biliyorum.

"Carolina Grantham." Cristiano, öpücük sesleri çıkaran Katya'ya kızgın bir bakış atar.

Midemi bulandırıyor. *Gerçekten* bulandırıyor.

O bana benim ona yaptığım şeyi yapsa nasıl hissederdim, bunu nasıl düşünemedim?

Çünkü sen bencil bir pisliksin?

Mia endişeli bir şekilde bana bakar. "Hey, her şey yolunda mı?"

Yavaşça başımı sallayıp gözlerimi kapatıyorum, çünkü onun arkadaşlarının önünde, özellikle de onun çok sevdiği adamın önünde ağlamak çok bayağı kaçır, değil mi?

"Aiden." Sesinde endişe var. Kendimi kontrol ediyorum. "Evet, bebeğim. Her şey yolunda."

"İkiniz de bu sürekli gözle sevişmeyi kesmelisiniz," diye araya girer Katya. "Bazılarımız kuraklık yaşıyor."

Cristiano gözlerini devirir. "Onu dinleme, sadece kıskanıyor." "Tabii ki kıskanıyorum," diye Katya onaylar.

Yıllardır bunu yapıyormuş gibi gülüyorlar. Ben de onlara katılıyorum, kendimi dahil hissediyorum.

Parmaklarımızı yapış yapış yapan baklava yerken ve nane çayı içerken, Mia'ya bakıyorum — arkadaşlarıyla konuşurken gri gözleri kahkahalarla parlıyor — ve paniğin beni sardığını hissediyorum. Ya beni affedemezse?

"Restoranda ne oldu?" Katya'nın evinin önünde durduğumuzda Mia sorar.

Ona anlatıyorum.

Başını eğip bana gülümser. "Sana bir şey sorayım. Beni affedebilir misin?"

Bunu düşünmeme gerek yok. Biliyorum. "Evet, çünkü bir an için başka birini istemen ne kadar acı verse de, sensiz yaşamak beni öldürür."

"Sen beni sevdiğimden daha çok seviyor olmalısın." Gözlerinde şakacı bir ışıltı belirir. "Çünkü ben uzaklaştım."

Kafamı sallayıp elini tutuyorum. "Mia, benim saçma sekiz randevu planıma evet dedin. Bu, benim yaptığım korkunç şeye rağmen bize bir şans verdiğin anlamına geliyor."

Koltuğuna geri çöküp ön camdan dışarı bakar. "Senin beni almaya geleceğini beklemiyordum, Aiden. Diana'ya aşık olduğunu ve..." Sesi, söylediği sözler ona acı veriyormuş gibi yavaş yavaş azalır.

Yüzünü avuçlarım ve bana bakması için çeviririm. Sokak lambaları gözlerini parlatıyor, ya da belki de gözyaşlarıdır.

"Sadece seni sevebilirim, Mia. Sensiz yaşayamam. Sabahları umutla uyanmamın sebebi sensin. Sevmeye layık olduğumu hissederek yatmamın sebebi sensin. Seni incittiğim için çok üzgünüm. Lütfen beni affet."

Elime öpücük kondurur. "Affet, evet. Unut, hayır."

Yutkunurum. Başımı sallarım.

"Ve şimdi, bunu geride bırakıyoruz." Aniden, kötü ve parlak bir gülümsemeye sırtıyor. "Ayrıca, ben zaten tatlı, tatlı intikamımı aldım. Annen benim yüzümden neredeyse hapse girecekti ve baban yerde kıvrılmış, aile mücevherlerini sıkıca tutuyordu."

"Bu kadar acımasız olduğunu hiç düşünmemiştim." Başparmağımla alt dudağını okşarım. O da onu öper.

"Ben de öyle. Anaokulu öğrencilerim bunu öğrenirse... özellikle de onlara şiddetin çözüm olmadığını söyleyip durduğum için."

Gülüyorum.

İşte böyle, her şeyi daha iyi hale getirdi. Benim güzel, harika karım. "Bu gece kalmak ister misin?" diye sorar.

"Her gece, seninle birlikteyse," diye ona dürüstçe söylüyorum.

O gece yatakta uzandığımızda, seviştikten sonra, çünkü onun içinde olmak, ona yakın olmak ve kendimi güvende hissetmek ihtiyacım vardı, o sorar, "Diana ne zaman işleri batırır da onu kovabiliriz?"

Bir kahkaha kaçıyor ağızımdan. "*Kötü!*" diye mırıldanıyorum.

"Hayır, gerçekten. O kaltak hak ettiğini bulacak."

"Kesinlikle," diye onu temin ederim, sırtını okşayarak, izin istemeden karımı kucaklamanın bu basit hareketinin tadını çıkararak. "O

başarısız olacak... Sanırım altı ay içinde. Bazı hassas müzakereler var. Rakamlarla arası iyi ama insanları kızdırma eğilimi var."

"Umarım üç ay sürer. O zaman Noel'de onu kovabiliriz." Mia'nın alnını öpüyorum. "Winter Financial hissedarı olarak statünden keyif almanı çok seviyorum."

Mia kıkırdar. "Biliyorum. Katya, benim de herkes gibi, param olduğu anda güç düşkünü olduğumu düşünüyor."

Mia kıkırdar. "Biliyorum. Katya, benim de herkes gibi, param olduğu anda güç düşkünü olduğumu düşünüyor."

"Mia, sürekli benimle birlikte yaşamayı teklif ettiğimi biliyorum, ama... ne kadar süre gerekirse o kadar bekleyeceğimi bilmeni isterim."

"Biliyorum."

"Ama bil ki... içimdeki her şey evimin nerede olduğunu zaten biliyor."

Hiçbir şey söylemez, sadece başını kaldırır ve sanki yerimi hak etmişim gibi beni öper.

Tetikleyici Uyarı

Aşağıdaki bölümde sevilen birinin ölümü anlatılmaktadır.

Bu konu sizi rahatsız ediyorsa, lütfen dikkatli bir şekilde okuyun veya bu bölümü tamamen atlayın. Sizin rahatınız her zaman önceliklidir ve bu hikayede sizi bekleyen birçok başka an vardır.

Mia

Katya, kapıyı çalmadan yatak odamın kapısını iterek açtığında, güneş perdelerin arasından zar zor görünmeye başlamıştı.

İnleyerek yorganı başımın üzerine çekerim.

"Oh, utangaçlık yapmaya çalışma," diyor. Onun sırtışını görebilmek için battaniyeyi biraz aşağı çekiyorum, kolları kavuşturmuş, hiç sahip olmadığım ama bir şekilde kazandığım ablam gibi. "Yüzün parlıyor. Saçların da dağınık. Bu arada, kötü yarığın nerede?"

Yarı gülerек, yarı utanarak dışarı bakıyorum. "Erken çıktı. İş için," Yalan söylüyorum.

Kaşlarını kaldırıyor. "O işsiz, ve ikiniz de gerçekten burada geceyi geçirdikten sonra, yatağı gıcırdatarak gizlice çıkmasının fark edilmeyeceğini mi düşünüyorsunuz?"

"Sadece yatağının yaylarını test ediyoruz," diyorum ciddi bir ifadeyle.

Bana bir yastık fırlatıyor. "Siz ikiniz mide bulandırıcısınız. Çok güzel, ama mide bulandırıcı."

Yastığı ona geri atıyorum ve o gülerек benimle birlikte yatağa yuvarlanıyor. O sırada telefonu çalar ve o inleyerek cebinden çıkarır. Ve bir anda, ortamdaki hava değişir.

Katya tereddütlü bir sesle cevap verdi. Sonra keskin bir sesle. Sonra titreyerek. Oturuyorum, etrafımdaki dünya yavaşlıyor.

"Ateşi var." Telefonu kapattıktan sonra Katya zar zor konuşabiliyor. "Solunum yetmezliği olduğunu düşünüyorlar. Onu hastanedeki bakım evine naklediyorlar."

Elini tutarım ve kapı açıldığında ikimiz de kapıya bakarız.

"Donut aldım..." Aiden bir fırın poşeti kaldırır ve donar. "Ne oldu?"

"Anya," diye fısıldarım.

Katya, sanki bir adım atmaya bilmiyormuş gibi, şok içinde oturuyor.

"Tamam. Sen ona bak, ben de daha fazla bilgi almak için telefon görüşmeleri yapacağım." Aiden Katya'ya bakıyor ve yüzünde sert bir ifade var. "Hazır olduğunda seni oraya götüreceğim."

Başımı sallayıp Katya'nın ayağa kalkmasına yardım ediyorum.

Bana şaşkın şaşkın bakıyor. Aiden ayrılırken ona sesleniyorum, "Anya..."

"Maple Glen Bakım Evi'nde," diye tamamlıyor Aiden. "Biliyorum, bebeğim. Şimdi git hazırlan."

Neye ihtiyacımız olduğunu sormuyor. Her şeyi hallediyor.

Katya ve ben düşüncelerimizi toparlamaya çalışırken, Aiden çoktan tesisi aramış, hemşire müdürüyle konuşmuş ve bir hospis görevlisinin bizimle buluşmasını ayarlamış.

Bize soru sormadan, sessizliğimizi bozmadan, çantalarımızı hazırlamamıza yardım ediyor: yedek giysiler, atıştırmalıklar, su, telefon şarj cihazları ve Anya'nın evrakları.

Katya ve ben Aiden'in arabasının arkasında oturuyoruz, birbirimize sarılıyoruz. O sessizce sürüyor. Müzik yok, hiçbir şey yok.

Maple Glen her zamanki gibi aydınlık ve bakımlı, ama koridorlarda artık bir ağırlık, derin bir sessizlik var — ya da belki de bunu sadece biz hissediyoruz.

Anya, hemşire odasına daha yakın, daha sessiz bir kanada taşınmış, orada hospis bakımı görüyor.

Aiden kapıyı bizim için açıyor, eli belimin altında sabit duruyor. O anda titrediğimi fark ediyorum.

İçeride, Anya hafifçe yükseltilmiş bir hastane yatağında yatıyor, burnunda oksijen kanülü var, elleri sarı güllerle desenli yumuşak bir battaniyenin üzerinde katlanmış.

Hemşire bizi nazikçe selamlar. "Durumu iyi. Nefesi zayıf ama hayati fonksiyonları şimdilik stabil."

Katya yatağın yanındaki sandalyeye çöküyor, eliyle annesinin elini tutuyor.
"Merhaba anne. Benim."

Anya kıpırdanır, gözleri titrer, ve başlar başarıyor
bir fısıldıyor: "Katyenka... Mia."

Yatağın diğer tarafına oturuyorum, gözyaşlarım akmaya başlıyor. "Buradayız."
Ve bir an için, sadece bir nefes kadar, bilinci yerine gelir. Bulanık ama hala sıcak gözleri bizimkilerle buluşur. Gülümser.

Ve sonra... yine kaybolur.

Gözleri kapanır, nefesi artık daha hırıltılıdır. Ama yine de onunla konuşmaya devam ederiz. Ona hikayeler anlatırız. Yumuşak bir şekilde şarkı söyleriz. Elini tutarız.

Aiden her şeyi hallediyor.

Katya cümleler kuramadığında hemşireyle konuşur. İmzalanması gereken bir form olduğunda, o halleder.

Yemek yemeyi unuttuğumuzda, çorba ve atıştırmalıklar getirir.

Su içtiğimizden emin olur.

Hospis bakım koordinatörünü arar.

Dallas'ta olan Cristiano'yu arar ve Cristiano bir sonraki uçuşla geri döneceğine söz verir.

Cenaze evini arar ve hazır olmalarını söyler.

Katya koridorda yıkıldığında, onunla birlikte yere oturur ve ona sarılır.

Katya ve ben sırayla tuvalete gidip koridorlarda dolaşıyoruz.

Aiden hep oradadır, sırtımıza elini koyar, sarılır, bir fincan kahve, bir şişe su getirir.

Saatler geçer.

Anya bir daha uyanmaz.

Gece yarısından hemen önce, daha çok bir iç çekişe benzeyen son nefesiyle, hayata veda eder.

Katya yumuşak, hayvani bir ses çıkarır.

Kollarımı ona doluyorum. Kalbim parçalanmış gibi hissediyorum.

Bu kadını çok sevmiştim. Annem öldüğünde benim için bir anne gibiydi. Anne babam öldüğünde ve evliliğimin ilk yıllarında ona sıkı sıkı sarılmıştım. Bana her zaman en iyi tavsiyeleri verirdi, benim için her zaman zaman ayırırdı ve beni asla yetim gibi hissettirmezdi.

Aiden yanımıza diz çöküp, Katya ve beni kollarının arasına aldı. beni kucakladı.

"O şimdi Ivan'ın yanında," diyor Aiden, Katya başını sallayarak "Birlikteler. O ona iyi bakacak."

Hemşire ölüm saatini teyit eder. Aiden ona teşekkür eder, bu iyi bir şeydir çünkü ikimiz de yıkılmış, bitkin durumdayız.

"Sence bizim burada olduğumuzu biliyor muydu?" Katya hıçkırarak sorar.

"Senin burada olduğunu biliyordu," Aiden onu nazikçe teselli eder.

Anya'nın cesedini götürene kadar orada kalırız. Katya annesini takip etmekte ısrar eder. Aiden onunla gider.

Sessiz odada bir süre yalnız otururum, havada lavanta yağı ve eski güllerin kokusu kalmıştır.

Geri geldiğinde, yine önümde diz çöküyor, ellerimi ellerine alıyor.

"O nasıl?" diye soruyorum.

"İyi değil. Şapelde. Biraz yalnız kalmak istedi." Başımı sallayıp, boğuk bir kahkaha atıyorum. "O dindar bile değil ki." "Bu dinle ilgili değil," diye mırıldanıyor. "İnançla ilgili."

"Şu anda yapılacak çok şey var ve..." Gözyaşları yüzümden akıyor. Onları durduramıyorum. *Tanrım, bu çok acı verici.* Bunun olacağını biliyorduk ama yine de yarası derin, kanayan ve acı verici.

"Hiçbir şey yapmana gerek yok," diye söz verir. "Her şeyi ben hallederim."

Aiden

Ev, cenazeden sonra olduğu gibi sessiz ve boş. Temiz, sakın, sanki duvarlar bile saygıdan nefesini tutmuş gibi.

Bir saattir evdeyim, kravatımı gevşettim, ceketimi koltuğun koluna astım, boşluğa bakıyorum.

Yorgun olmam gerekirdi, ama bunun yerine, gerginim. Keder, hayranlıkla karışarak derimin altında vızıldıyor — çünkü bugün Mia'yı izledim. Katya'yı tutarken. Kendini tutarken.

Karım güçlü bir kadın ve çok sevgi dolu.

Katya cenazeden sonra bana teşekkür etti. "Annem de böyle isterdi." Yanağıma bir öpücük kondurdu. "Teşekkür ederim."

"Hey, ben de yardım ettim," diye Cristiano şakacı bir şekilde şikayet etti.

"Biliyorum. Teşekkür ederim." Burnunu çekti. "Ben... Mia ve ben bunu tek başımıza yapamazdık."

"Oh, evet, yapabilirdiniz," diye onu teselli ettim. "İkiniz birlikte istediğiniz hemen her şeyi yapabilirsiniz. Ama her şeyi yapmak zorunda değilsiniz."

Kapı zili çaldı ve ben yüzümü buruşturdum. Mia burada yaşarken aldığı bir anahtarı var, ama her zaman zili kullanıyor — sınırlara saygı göstermenin, bu alanın ona değil bana ait olduğunu hatırlatmanın bir yolu olduğunu söylüyor.

Kapıyı açtım. "Bebeğim, sen..."

Siktir!

Mia değil.

Diana.

Hugo Boss takım elbise giymiş. Ruju biraz fazla kırmızı, gözleri hesaplayıcı. Onu içeri davet etmek için kıpırdamıyorum.

"Git buradan," diyorum ve kapıyı kapatmak üzereyim ki, o elini kapıya koyuyor.

"Lütfen, Aiden. Sadece birkaç dakika."

Onu içeri alıyorum. Ona bir borcum olduğu için değil, bu konuşmayı komşuların duyacağı kapımın önünde yapmak istemediğim için. Ve merak ediyorum.

Oturma odasında durup, etrafı tarar gibi bakınıyor. Muhtemelen zaman kazanmaya çalışıyor. Ona oturmasını söylemiyorum. Burada uzun süre kalmayacak.

"Ee?" diye ters bir sesle soruyorum.

"Senin... yardımına ihtiyacım var."

Kısa ve gülünç olmayan bir kahkaha attım. "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

Yavaşça başını salladı. Gözlerinde korku gördüm. Bunu daha önce hiç görmemiştim.

"Sadece birkaç ay oldu, şimdiden her şeyi mahvetmiş olamazsın," dedim ciddi bir ifadeyle, çünkü neden olmasın?

Gözlerini kaçırdı, çenesini sıkı tutarak kendini tutmaya çalışıyor gibiydi.

"En az altı ay sürer diye düşünmüştüm, ama Mia üç aydan az bir sürede başını belaya sokacağından emindi." Kafamı eğdim, olması gerekenden daha fazla eğleniyordum.

"Farmington anlaşması suya düştü." Dudakları titriyor.

Kaşlarımı kaldırıyorum, onun işi batırmasına gerçekten şaşırmışım. "Tek yapman gereken o lanet olası kağıtları imzalatmaktır, Diana. Zor kısmı ben hallettim."

Gözleri kararır, dudakları sıkı bir çizgiye dönüşür.

"Ve muhtemelen Molinari'yi sonuca ulaştıramazdın."

Hiçbir şey söylemez, ama sessizliği her şeyi anlatır. "Bak... ben... seni danışman olarak geri getirmek için yönetim kurulundan onay aldım ve..."

"İlgilenmiyorum," diye onu keskin bir şekilde susturdum.

"Hadi ama Aiden. Molinari Vakfı... senin resmi olarak anlaşma üzerinde çalışırsan imzalamayı kabul ettiler."

"Kesinlikle olmaz."

Gözlerini kırıştırır. Bu, hazırladığı senaryoda yoktu. "Oyuna geri dönmek için can attığını söyleyemezsin."

"Söyleyebilirim." Kafamı eğiyorum, sevincimi saklamaya bile zahmet etmiyorum. Keşke bunu kaydedebilseydim, çünkü Mia'nın bundan çok hoşlanacağını biliyorum.

"Aiden, yönetim kurulu..."

"Artık benim sorunum değil," diye sözünü kesiyorum.

Yaklaşır, sesini alçaltır, sanki birlikte bir komplo kuruyormuşuz gibi. "Nelson bana kızgın. O... hayal kırıklığına uğramış. Sanırım o..."

"Güzel," diye tekrar araya girdim, bunun onu çok sinirlendirdiğini biliyordum.

Gözlerini kısıyor, ama görünüşünün altında gerçek ve titrek bir panik olduğunu görebiliyorum. "Yardıma ihtiyacım var."

"Bu *senin* sorunun gibi görünüyor."

O başka bir şey söylemeden, elimi kaldırıp onu susturdum. "Bak, eğer arkadaş olarak ayrılmış olsaydık, senin yanında olurum, ama öyle olmadı. Nedenini biliyor musun?"

Yüzü sertleşir.

"Çünkü karımı incittin ve sonra görünüş için oğlunu yakmaya razı olan bir adamın tarafını tuttu." Sahte bir hayal kırıklığıyla başımı salladım. "Ve şimdi buraya gelip benden yardım mı istiyorsun? Tsk. Tsk. Doğru ve yanlış kavramın yok mu senin?"

Gözleri yaşlarla doluyor. Onu en hassas noktasından vurduğumu biliyorum. Bana *yalvarıyor* olmaktan nefret ediyor... Aslında *kimseye* yalvarıyor olmaktan nefret ediyor. Gururu buna tahammül edemiyor.

"Bu adil değil, Aiden."

"Babamla iyi geçinerek işimi çalman da adil değildi. Karımın önünde beni öpmen de öyle." Ellerimi indirip ceplerime sokuyorum, çünkü ona bir şey fırlatmak istiyorum. "Adalet hakkında konuşman çok cömertçe, sence de öyle değil mi?"

O cevap veremeden, ön kapı açılır.

Mia sonunda anahtarını kullanmış gibi görünüyor, sanırım, rüzgârda savrulmuş ve yanakları kızarmış bir şekilde içeri girerken, bir kolunda kağıt torba, diğerinde telefonu var. Diana'yı görünce durur.

"Burada ne işin var?" Yanıma gelip yanağıma bir öpücük konduruyor. "Sevdiğin empanadaları getirdim."

"Mia..." Diana başlıyor, ama Mia elini kaldırıyor.

"Hayır. Ne satıyorsan satma, almayacağım. Defol git." Diana'nın çenesi gerilir. "Ben sadece..."

"Umurumda değil," diye keser Mia. "Zamanını boşa harcıyorsun. Benim zamanımı. Onun zamanını."

Diana'nın yanından geçip mutfağa girer ve empanadaları fırın tepsisine boşaltmaya başlar, sanki bu dünyanın en normal şeyiymiş gibi. Aşık bir kadın gibi, evinde güvende. Rahatsız edilmeden.

Ben de Diana gibi onu takip ediyorum.

"Mia, güvensizliğinle sen başa çıkmalısın. Ben Winter Financial için buradayım." Diana, hissettiğinden daha kendinden emin konuşuyor. Onu yeterince iyi tanıyorum, bunu biliyorum.

Mia yavaşça ve kararlı bir şekilde dönüp, camı kesebilecek türden bir gülümsemeyle gülümsüyor. "Diana, bir şeyi anlamam gerekiyor. Güvensiz olmak için hiçbir nedenim yok. O adam benim. Para benim. Sen boşuna yer kaplıyorsun ve şimdi gitmen gerekiyor ki, çok zor bir günün ardından kocamla birlikte öğleden sonra atıştırmalığımızın tadını çıkarabilelim."

Diana burun kıvrır. "Bak, Winter Financial'da neler olduğunu anlamıyorsun..."

"Elbette anlıyorum. Sen her şeyi mahvediyorsun." Mia fırını açar ve buzdolabını açar. "Ah, güzel, buzdolabında Provençal rosé var. Verandada oturup..."

"Aiden," Diana neredeyse bağırır, "ailenin şirketine yardım edecek misin, etmeyecek misin?"

"Hayır," diye cevaplar Mia benim yerime.

"Aiden ile konuşuyorum," diye Diana dişlerini sıkarak söyler.

"Burası benim evim. Benim kocam. Burada hoş karşılanmıyorsun."

Mia çenesini kaldırarak öne çıkar ve elini uzatır — oturma odasını ve ön kapıyı işaret eden açık bir jest. "Çık dışarı."

Diana düzensiz bir nefes alır.

"Ve bir şey daha var," diye ekler Mia tatlı bir sesle ve Diana'ya doğru ilerler. Diana, mümkün olan en sevimli şekilde korkutucu görünen karımdan bir adım geri çekilir. "Bir dahaki sefere davetsiz olarak buraya gelmeyi düşünürsen, gelme."

Ve sonra, asla unutmuyacağım bir an, biraz eğilir, Diana'nın yüzüne yaklaşır ve alçak ve net bir sesle, "Siktir git ve bir daha asla dönme," der.

Diana, tokat yemiş gibi ona bakar. Gözleri utançla yanarken, neredeyse kaçır gibi çıkar.

Ön kapı arkasından çarparak kapanır.

Hâlâ şaşkın bir şekilde Mia'ya bakıyorum. "Bana asla senin kötü tarafına geçmememi hatırlat."

O sırtıyor. "*Artık* sen yok... artık." Ve sonra çığlık atıyor. "Bu çok tatmin ediciydi." Kalbim sevinçle dolup taşarken gülüyorum. "Evet, öyleydi."

Mia

Vermont'ta elma ve kabak mevsimi, çiftliklerin kapılarını açıp sizi düzenli ağaç sıraları arasında dolaşmaya davet ettiği, kollarınız ağrıyana kadar çantalarınızı ve arabalarınızı meyveyle doldurduğunuz zaman.

Kabaklar her tonunda turuncu renkte parlıyor, mısır labirentleri kıvrımlı ve dolambaçlı, Montpelier ve Stowe'daki küçük festivaller Green Mountains'ın sonbaharının tüm güzelliklerini kutluyor.

Burlington çevresindeki tepeler kırmızı, kehribar ve ateşli turuncu renklerle alev alev yanıyor. Katya ve ben kabak tarlasına giderken yapraklar konfeti gibi düşüyor.

Anya öldüğünden beri Katya bir tür durgunluğa kapıldı, bu yüzden hafta sonları onu evden çıkarmaya çalışıyorum.

Bugün onu Applecrest Hollow'a götürüyorum — bu isim, okul çocuklarına okuduğum hikaye kitaplarından birinden alınmış.

Katya ve ben anaokulundan beri buraya geliyoruz ve umarım bu ona acıdan çok sıcaklık veren anıları hatırlatır. Ben de anne babamı kaybettikten sonra böyle başa çıkmıştım: mutlu anlara tutunarak. Bazen bunlar kederle başa çıkmanın en iyi yoludur.

Paltolarımıza sarılmış, örgü şapkalarımızı kulaklarımıza kadar çekmişiz. Güneşli bir gün olabilir, ama hava serin.

Kış geliyor.

"Buranın sonbaharının ne kadar güzel olduğunu unutmuşum," diyor etrafına bakarak. "Sanki ağaçlar her şey uykuya dalmadan önce bize son bir mucize sunmaya çalışıyor gibi."

Elini sıkıyorum. "O bu günü çok severdi."

"Bize çok fazla kabak almamızı söylerdi." Küçük bir kahkaha atıyor. "Ve utanmadan beni elma şarabı satıcısıyla tanıştırmaya çalışırdı."

Kabak tarlasına giriyoruz ve sanki yakında çok değer vereceğin bir anıya giriyormuşsun gibi hissediyorsun.

Burası sıcak elma şarabı, tarçın ve saman kokuyor.

Çocuklar her yerde, şişman kabakların arasında koşuşturuyor ve ejderha şeklindeki saman balyalarına tırmanıyor.

Çiftler, eğri büğrü kabakları ellerinde tutarak selfie çekiyorlar. Bir korkuluk, akçaağaç ağacına tembelce yaslanmış.

Sıcak elma şarabı alıp, ana tarlayı çevreleyen mısır saplarından yapılmış kemere doğru yürüyoruz.

"Elma şarabının bir özelliği var." Uzun bir yudum alıyorum. "İçini ısıtıyor."

Katya başını sallayarak onaylıyor. "Her derde deva."

Biri arı kostümü, diğeri ayçiçeği kostümü giymiş iki çocuk yanımdan koşarak geçiyor, ebeveynleri de peşlerinden koşuyor.

"Aiden bugün nerede?" diye düşünür Katya.

"Sanırım o ve Hux yürüyüşe çıkmayı planlıyorlardı. Neden sordun?"

Omuzlarını silkiyor ve bana gülümsüyor. "O buralarda çok sık görülüyor."

Gözlerimi kısarak, düşüncelerini tamamlamasını bekledim.

Bana filtelenmemiş bir sevinçle bakar. "Ne zaman ona geri taşınacaksın?"

Katya'nın hayatına yeniden renk geldiğini görmek çok hoşuma gittiği için eğlenerek kaşlarımı kaldırdım. "Ne zaman? Ne zaman değil, değil mi?"

Gözlerini devirdi. "*Lütfen ama.*"

Omuzlarımı kaldırıp indiriyorum. "Ah... Ne zaman olacağını bilmiyorum." Bir süredir Aiden'la birlikte eve dönmeye hazırdım, ama Anya öldükten sonra Katya'yı yalnız bırakmak istemedim. O bunu anlıyor. Ama hoşuna gitmiyor.

Bir süre yürüdükten sonra elma şarabımızı bitirip bardakları turuncu boyalı çöp kutularına attık.

"İnsanlar Vermont'un sonbahar renklerini görmek için her yerden geliyorlar ve bizde de var," diyor hayalperest bir şekilde, tepelere bakarak. Bana dönüyor ve yüzünde bir yumuşaklık var. Elimi tutuyor. "Annemizi kaybetmenin en zor kısmını atlatmama yardım ettin. Teşekkür ederim."

Kafamı sallayıp elini sıkıyorum. "Biz birbirimize teşekkür etmeyiz."

Kıkırdar. "Biliyorum, ama seni evimden kovmak için teşekkür etmem gerekiyor."

Gözlerime ani bir acı saplanınca gözlerimi kırıştırıyorum. "Emin misin?"

"Evet, Mia, öyleyim. Demans onu bizden yavaş yavaş aldı, ama en azından hala yanımızdaydı. Şimdi o yok ve ben onsuz hayatın nasıl olacağını anlamaya çalışıyorum."

Dudaklarımı yalayıp, elma şarabının kalıntılarını tadıyorum. "Ben... bu doğru gelmiyor. Belki bir..."

Beni keserek homurdanır, rüzgâr saçlarının tellerini uçurur. "Git. Yaşa. Kendini mutlu et."

Cevap veremedim, tanıdık bir ses adımı çağırır. "Mia?"

"Olamaz," diye mırıldanıyorum Betty'yi gördüğümde. Büyük güneş gözlükleri ve sonbahar yaprakları renginde pahalı bir yün şal takmış.

Betty bana gülümser. "Nasılsın?"

Eski ve gelecekteki baldızımı şüpheyile süzdüm. "İyiyim."

Biraz garip bir gülümsemeyle boğazını temizledi. "Seni görmeyeli çok uzun zaman oldu."

Noel arifesinden beri beni görmemişti. "Uh huh."

Bana solgun bir gülümsemeyle bakıyor. "Bak, sana çok kötü davrandığımı biliyorum."

Ama..."

"Hanımefendi, ne yapmaya çalışıyorsunuz?" Katya, Betty'nin bana atabileceği her şeyi engellemeye hazırmış gibi, hafifçe önüme geçerek sorar.

Betty bu düşmanca tavra şaşırarak gözlerini kırıştırır ve başını sallar. "Ben... sadece merhaba demek istedim."

"Sen bir Winter'sın. Sizin gibilere güvenmiyoruz," diyor Katya düz bir sesle.
"Uzun süre Winter olarak kalmayacağım." Gözlerinde kırık bir şeyin parıltısı var.
"Olmaz." Bu sözler ağzımdan çıkmadan önce durduramadım. Açıkçası, Tristan'ı terk edeceğini hiç düşünmemiştim.
Derin bir nefes alır. "Bir ay önce, bende..." sesi alçalır, "belsoğukluğu olduğunu öğrendim."
Katya ve ben şaşkın bir kahkaha atıyoruz. Bu zarif kadının *gonore* demesi tuhaf geliyor.
"O, etrafta dolaşıp eve hastalıklar getiriyor." Acı bir kahkaha atıyor.
Şaşırmadığımı ve *onun* da şaşırmaması gerektiğini söylememek için dilimi ısırıyorum. Tristan yıllardır aldatıyor.
"Noel'de ailene onun ve Lulu'yu anlattığın için bana bir iyilik yaptın."
"İyilik mi?" Katya bana alaycı bir bakış attı.
"Evet," diye ısrar ediyor Betty, alaycı sözlerle karşı bağışık gibi görünüyor.
Geçen Noel Arifesi tam bir felaketti. Kimseye iyilik yapmadım, belki kendime hariç.
"Her neyse, Lulu'dan kurtulduktan sonra, o bana sadık kalacağına söz verdi. Sonra yine yaptı. Yani... bitti."
İnanmıyorum. Betty ve Edith gibi insanlar, ne kadar aşağılayıcı olursa olsun, gerçekler onları başka bir yola zorlayana kadar statükoyu tercih ederler. Ve kocanızın size bulaştırdığı cinsel yolla bulaşan bir hastalık için antibiyotik kullanıyorsanız, gerçeği görmezden gelmek zor olabilir.
"Peki, sana en iyisini diliyorum." Sonra, kendimi tutamayıp, ona yaklaşıyorum.
"İyi bir boşanma avukatın var mı? Çünkü buradaki arkadaşım..."
"Çok meşgul olduğu için yeni müşteri alamıyor," diye araya girer Katya, ceketimden çekerek beni geri çeker.
Betty şaşkınlıkla gözlerini kırıştırır. "Ne?"
İç çekerim. "Boşanma avukatın var, değil mi Betty?"
Dudaklarını yalar, hızla başını sallar. "Yakında biriyle konuşacağım..."
Tabii. O boşanmayacak. *Asla*.
"Gianna'yı duydun mu?" Betty şimdi dedikodu modunda.

"Hayır." Ve aslında o korkunç kadına ne olduğunu *gerçekten* bilmek istediğim için, ona ve kendime bu zevki yaşıyorum.

"İflas başvurusunda bulunuyor." Betty, devlet sırlarını paylaşıyormuş gibi sesini alçaltıyor. "Nelson ona yardım etmeyeceğini söyledi. Tristan da öyle. Yani, Patrick kötü insanlara yüz bin dolardan fazla borcu var."

"Vay canına." Katya ve ben aynı anda söylüyoruz.

"Mia teyze!" Carla'nın tatlı sesi duyulur ve bana doğru koşar.

Onu kucaklamak için çömelıyorum. "Merhaba, küçük melek, nasılsın?"

"Yüzüme bir arı kondu." Yanağını çevirir, böylece siyah-sarı boyalı arıyı görebilirim.

"Oh, bu çok havalı."

"Carla, öylece kaçamazsın." Nelson Jr.'ın elini tutan iri yarı bir kadın yaklaşır.

Nelson Jr. elini bırakıp bana doğru koşar. Onu kucaklarım ve o da yüzüne çizdiği örümceği gururla gösterir.

Betty keskin bir nefes verir. "Heidi, sana her zaman ellerini tutmanı söylemiştim

"

Yeni dadı sadece homurdanır. Sanırım onun en önemli özelliği, yirmili yaşlarında ve seksi olmamasıdır.

"Neyse, Mia, seni görmek çok güzeldi." Betty çocuklarına el sallar. "Hadi çocuklar, Mia teyzeye veda edin."

Onları öperim ve Heidi ellerinden tutarak giderler.

Katya burnunu kırıstırır. "O kadın çok sıkıcı... Ne diyeceğimi bile bilemiyorum."

"Sanırım aradığın kelimeler *sarışın* ve *sürtük*." Katya gülerek homurdanır.

"Ya da aptal sarışın."

"Ya da... boşanmayan biri."

"Ona hizmetlerimi sunmak ne demek oluyordu?" diye suçlar Katya. "O aileye hiç tahammül edemiyorum."

"Sadece seni kızdırmak için yaptım." Kolumu onun koluna doladım. "Sen de benim onları sevmediğimi biliyorsun. Ve bu sefer, onlara katlanmak zorunda değilim."

"Papa Winter'ın hayalarına diz attıktan sonra, sanırım seni Noel kartı listesinden çıkardılar."

Hâlâ biraz utanarak gülüyorum. "Umarım öyledir."

Aiden

Mia, son iki randevuyu kendisinin planlayacağını söyledi ve ben bu konuda çok heyecanlıyım.

Bu randevular, birbirimizi yeniden keşfetmemize, benim hatalarım yüzünden sonsuza dek kopmuş olduğunu düşündüğüm bağları yeniden kurmamıza yardımcı olacak bir yoldu.

Eğer şimdi o yön vermek istiyorsa, bu benim doğru bir şey yaptığım anlamına geliyor.

Bizi kuzeye götürüyor, uzakta dağlar yükseliyor, zirveleri erken karla kaplanmış.

"Yani, bu yedinci ve sekizinci randevu bir arada mı?" diye soruyorum, çakıl yola saparken, yoğun ormanın içinden kıvrılarak ilerliyoruz, ta ki ağaçlar açılıp, bir çukura gizlenmiş küçük bir sedir kulübeyi ortaya çıkarana kadar.

Akşamın erken saatleri, güneş batıyor ve gökyüzünü turuncu ve mor tonlarıyla boyuyor.

Arabadan indiğimiz anda çam kokusu ve soğuk hava bizi sarıyor.

"Evet." Arabayı durdurur ve gülümser. "Hadi eski kocam, sana hafta sonu kalacağımız yeri göstereyim."

Kulübe basittir — geniş, taştan bir gaz şöminesinin bulunduğu tek bir büyük oda. Yıpranmış bir deri kanepesi ve uyumsuz kupaların dizili olduğu raflar vardır, bazıları çentikli, bazıları soluk sloganlarla yazılmıştır.

Bir köşede küçük bir mutfak var, tezgahları yılların kullanımıyla çizilmiş. Arka kapıdan, ayak altında çıtırdayan bakır ve altın rengi yapraklarla kaplı orman zeminini gören bir veranda var. Rüzgar

ağaçların arasından geçerek sonbaharın nemli, topraksı kokusunu taşıyor ve yukarıda bir yerlerde bir kuzgun derin ve yalnız bir çığlık atıyor.

"Burası... muhteşem." Onu kollarıma alıp nazikçe öpüyorum. "Teşekkür ederim."

O gülümser. "Peki, neden valizleri içeri getirip açmıyorsun? Ben akşam yemeğini hazırlayayım."

Onunla birlikte olabilmek için aceleyle valizleri alıp açıyorum.

Mutfak tezgahına otururum, dirseklerimi masaya dayar, çenemi yumruklarımın üzerine koyar ve onu izlerim.

Sarımsak dökme demir tavada cızırdayarak, biberiye ve tereyağı lezzetli bir koku yayıyor.

Giydiği kazak bir omzundan sürekli kayıyor ve sık sık bileğinin arkasını kullanarak saçlarını yüzünden çekiyor.

"Bana bakıyorsun," diyor, başını kaldırmadan mantarları doğrayarak.

"Manzarayı takdir ediyorum."

Burun kıvrıyor ama ağzının köşesinin yukarı doğru kıvrıldığını görüyorum.

"Ağzının suyunu akıtmak yerine yardım etmeyi teklif edebilirsin."

"Cazip, ama keskin nesneler ve açık alevlerle tehlikeli olduğum söylenir."

"Bu doğru." O ekliyor mantarları mantarları ekliyor tavaya
tavaya " Makarna ve tavuk fiyaskosunu hala hatırlıyorum."

"O yıllar önceydi," diye itiraz ediyorum. "Yemekler *lezzetliydi*... ruhen.

Ve trüf mantarlı risottomu da unutmayalım." "O

efsaneydi," diye onayladı.

Kaşlarımı oynatıyorum. "O gece başka efsanevi şeyler de yaptık."

O gülüyor ve göğsümdeki bir şey gevşiyor.

Sadece *bize ait* bir alanda sadece ikimiz olmak çok evcil bir his. O, *benim* dediği bizim evimizde ya da Katya'nın dediği onun evinde değil. Bu geçici, sadece bir hafta sonu için, ama bu, tekrar sahip olmayı hayal ettiğim samimiyet.

Küçük yemek masasında mantarlı somon biftek ve pilav yiyoruz.

Kulübede iki şömine var, biri açık plan oturma-mutfak-yemek alanında, diğeri yatak odasında. İkisini de yaktık. Mia sıcaklığı sever.

Alevler yüzünde dans eden gölgeler oluşturuyor ve gri gözlerindeki altın rengi parıltıları yakalıyor. Beyaz Burgonya şarabını alıp kadehlerimizi dolduruyorum.

O yudumlar. "Bu çok güzel, değil mi?"

"Bu çok güzelden de öte." Ses tonumu hafif tutuyorum çünkü bu gerçekten inanılmaz. Sanki yeniden evlenmişiz gibi, sanki yeni aşık olmuş ve birbirimize uyum sağlamışız gibi. Bunu asla hafife almayacağıma yemin ediyorum. Bu büyüü canlı tutmak için her zaman, *her zaman* çaba göstereceğim.

O, tabağına bakarak başını sallar. "Yani... bunlar son randevularımız, Aiden."

Kafamı sallıyorum. "Hayatımızın geri kalanında seninle çıkacağım.

Yeniden evlendikten *sonra* bile seninle çıkmaya devam edeceğim."

Gözleri duygu dolu. "Öyle mi?" Hafifletmeye çalışıyor.

Eve dönmeye hazır olup olmadığını, bu gezinin bizim yeniden bir araya gelmemizden önceki son adım olup olmadığını sormak istiyorum. Ama zorlamayacağıma söz verdim, bu yüzden bu soruyu zihnimin derinliklerinde sessizce saklıyorum. Bunun yerine, masanın üzerinden elini tutuyorum ve başparmağımla parmak eklemlerinin çizgisini takip ediyorum.

"Bebeğim, seninle deli gibi çıkacağım."

Yine gülüyor, sesi neşeli ve yükten kurtulmuş gibi. Artık onda bir hafiflik var, neredeyse nefesimi kesen, parlak bir ışıltı.

Yaptığım şeyin ağırlığı, omuzlarına yüklediğim gölge
— artık onu aşağı çekmiyor gibi görünüyor.

Anya'nın yokluğu onu derinden etkileyen anlar olduğu için keder hala devam ediyor. Ancak Katya ve Anya giderek daha fazla hikaye paylaşıyor, sıcaklığı, kahkahaları, güzel günleri hatırlıyorlar. Ve her anı yüksek sesle anlatıldıkça, ikisinin de yavaş ama emin adımlarla iyileşme yoluna girdiğini görebiliyorum.

"Sikişmekten bahsetmişken... Erken yatmalı mıyız diye merak ediyordum," diyor utangaç bir şekilde.

"Tatlı yiyeceğimizi sanıyordum. Krem şanti çırpıldığını görmedim mi?"

Gözleri yaramazlıkla parlıyor. "Oh, o tatlı olacaktı... yatakta."

Saniyeler içinde yarı ereksiyondan tam ereksiyona geçiyorum. "Bu tatlıyı ben mi yiyeceğim, yoksa sen mi?"

"Bence ikimiz *de* tadını çıkarmalıyız." Kalkar ve elini bana uzatır.

Elimi eline sokup onu buzdolabına doğru çekiyorum, orada krem şanti alıyoruz ve sonra yatağa gidiyoruz.

En güzel şekilde ortalığı dağıttık.

Krem şantiyi göğüslerine sürüyorum ve dilim, özenle çizdiğim izleri takip ederek onu tahrik ederek çıldırtıyorum.

Yatak odasındaki şömine, onun tenini altın rengi yapıyor.

Onun amına bir parça sürdüğümde, kıkırdar ve sonra inler, ben onu yalarken ağzıma doğru eğilir, kremanın tatlılığını onun özüyle harmanlar.

Aniden titreyerek ve inleyerek orgazm oldu. Nefesi düzenli bir ritme döndüğünde, klitorisini nazıkçe öptüm. "Orgazm olduğunda çok güzelsin, bebeğim."

"Sıra sende," diye fısıldadı ve kaseye uzandı.

Kremayı köprücük kemiğime damlatmasını izledim, dili düşmeden önce bir bulutunu yakalamak için dışarı fırladı. Heyecan içimi kapladı. Onu ters çevirip tatlıyı tamamen unutmamak için çarşafları sıktım.

O benim sikime krem şanti sürdüğünde, ben patlamaya hazır durumdayım ve utanç verici bir şekilde, o beni ağzına aldıktan birkaç dakika sonra patlıyorum.

Sonra, nefesimizi toparlamak için uzanıyoruz, başı göğsümde, parmaklarım saçlarını tarıyor. Ateş, gazlı ocaklarda olduğu gibi sessiz bir tıslama ile hala yanıyor ve kabin, sadece ıssız yerlerde hissedilebilen derin bir sessizliğe bürünmüş durumda.

"Duş almamız lazım." O gülüyor. "Yapış yapışız."

"Birden fazla anlamda," diye katılıyorum. "Ve çarşafları değiştirmemiz lazım."

"Dolapta yedek çarşaflar olacağına söz verdiler."

"Vixen!" Poposuna hafifçe vuruyorum. "Bunu sen planladın."

"Elbette. Sonuçta iki randevuyu bir gün içinde sıkıştırmaya çalışıyorum." Oturur ve çıplak, yapış yapış, *benim olan* muhteşem görünür.

"Başka ne planladın, tatlı Mia?" diye soruyorum, içimde uzun, gevşek daireler çizerek dönen bir sevinç hissederek.

"Bekle ve gör."

Ertesi gün öğleden sonra, yol kenarındaki küçük bir lokantada öğle yemeği yedikten sonra - çatlamış deri koltukları ve sanki birinin büyükannesi hala yapıyormuş gibi tadı olan elmalı turta olan bir yer - Mia sanki bir sırrı varmış gibi gülümsüyor.

Bizi dar bir köy yolunda, ormanın kenarında saklanmış, yıpranmış kırmızı bir ahıra kadar götürdü.

Yün şapkalı, kır saçlı yaşlı bir adam bizi karşılıyor. "Adım Carl," diyor, sesi boğuk ve Vermont aksanıyla.

Hayatı boyunca insanlara uygun atlar bulmuş gibi bizi süzer. "Sen Daisy'ye benziyorsun," der Mia'ya ve ona parlak tüyleri ve meraklı gözleri olan, zarif bir kestane rengi kısırağın dizginlerini uzatır. Sonra bana döner ve gözlerini kısarak bakar. "Sen ise... Jasper'a ihtiyacın var."

Jasper, tembel göz kırpan ve hafif bir sırtışla bakan büyük, gri bir kısırak çıkıyor ortaya — tabii atlar sırtabilirse.

"O bir beyefendi," diyor Carl bana. "Çoğunlukla." Mia gülümsemesini saklıyor. "O zaman mükemmel bir eşleşme."

Yüzümdeki şaşkınlığı görünce, "Eskiden binmeyi çok severdin" diyor.

"Sonra babam atları sattı ve... ben de ne kadar sevdiğimi unuttum." Ona sarılıyorum ve bizim için bunu yaptığı için teşekkür ediyorum.

Ormanın içinden geçerek ilerliyoruz, yol düşen yapraklar ve koyu renkli toprakla kaplı. Altımda deri gıcırıyor, dizginler eldivenlerime sıcaklık veriyor. Nal sesleri yumuşak bir şekilde duyuluyor, bazen son yağmurdan kalan sığ su birikintilerinden sızıyor.

Hava o kadar serin ki, her nefesim buğulanıyor.

Dar bir yoldan ilerliyoruz, atların nalları kalın yaprak halısının üzerinde ses çıkarmadan yürüyor ve manzara noktasında duruyoruz.

Sezonun sonu yaklaşıyor ve ağaçlar yapraklarını döküp kış gelmeden önce doğa bize muhteşem bir gösteri sunuyor. Ağaçlar her yönde parılıyor — kehribar rengi, kırmızı, koyu şarap rengi — ve alçak güneş ışınları dallarda vitray gibi yansıyor.

Mia eyerinde dönüyor, yanakları kızarmış, saçları şapkasının altından dökülüyor.

"Bu inanılmaz." Sadece manzara değil. Sanki binmek için doğmuş gibi eyerde dik oturan o.

"Son randevularımız için Stowe'u seçtim," diyor bana, gözleri sevinçle parıldayarak, "çünkü bu yerin benim için... bizim için anlamını değiştirmek istedim. Artık burası, krem şanti ile maymun seksi yaptığımız ve ata bindiğimiz yer, en kötü Noelimizi geçirdiğimiz yer değil."

Onun düşünceli tavrından çok etkilendim.

"Ne demek istiyorsun, bebeğim?"

"Geçmişin artık geçmişte kaldığını söylüyorum. Artık onu taşımak istemiyorum."

Hava o kadar soğuk ki nefesimiz önümüzde buharlaşıyor, ama onun sözleri beni uzun zamandır hissetmediğim kadar sıcak hissettiriyor.

Henüz beni sevdiğini, geri taşınacağını veya beni affettiğini söylemedi - kelimelerle değil - ama *eylemleriyle* söyledi. Hiçbir açıklama yok. Ama bunu göğsümde hissediyorum, sanki elini uzatıp kalbimi düzeltti gibi.

Sürmeye devam ediyoruz, orman ara sıra açılıyor ve vadinin muhteşem manzarasını ortaya çıkarıyor — yumuşak gri gökyüzüne karşı pas rengi, altın rengi ve her zaman yeşil olan çizgiler. Ve artık geriye bakmadığımı fark ediyorum.

Atları geri götürdüğümüzde, öğleden sonra ışığı zayıflamış ve gümüş rengi almıştı. Bu mevsimde dağlarda sıcaklık hızla düşer ve kamyonete geri dönerken nefesimiz beyaz bulutlar halinde çıkıyor.

Kulübeye dönüş yolculuğu hoş bir sessizlik içinde geçiyor. Eli konsolda benim elimde, orman turuncu, yeşil ve kahverengi tonlarında bulanıklaşıyor.

Kabinize geri döndüğümüzde, şömineleri yakıp rahat kıyafetlerimizi giyiyoruz. O bize sıcak elma şarabı hazırlar, biz de şöminenin önünde, yüzlerimizi ısıtan ateşin karşısında kanepede içeriz.

Bacaklarını altına kıstırıp bana dönüyor. Ateşin titrek ışığında gözleri erimiş gibi görünüyor, teni altın rengi bir öpücükle kaplanmış.

"Seni seviyorum, Mia."

"Biliyorum, Aiden." Yanağımı avuçlar. "Ben de seni seviyorum."

Sonra sessizce elma şarabımızı yudumluyoruz, sanki harika bir sırı paylaşıyormuşuz gibi birbirimize gülümsüyoruz.

Günün keyfini kemiklerimde hissedebiliyorum — uzun bir yolculuğun temiz ağrısı, onunla burada olmanın uğultusu. Kupa bardağını masaya koyup bana yaslanıyor, başını omzuma dayıyor. Kolum otomatik olarak ona dolanıyor, avucum kalçasını kavriyor.

Acele etmekle ilgili değil. Bu gece değil. Sessizlikle ilgili - ateş, elma şarabı, ağaçların arasından esen rüzgârın sesi. Bana nasıl uyum sağladığıyla ilgili, buranın şimdiye kadar bulunduğum en güvenli yer gibi hissettirmesiyle ilgili.

"Buraya geldiğimize sevindim," diye mırıldanır.

"Ben de." Saçlarına bir öpücük konduruyorum, odun dumanının tadını alıyorum. "Sanki dünyayı geride bırakmışız gibi."

"Amaç da buydu," diye itiraf ediyor.

O zaman onu öpüyorum, sert ve açgözlü bir şekilde, ve o sanki bunu bekliyormuş gibi ağızma iniyor. Dili günahkar, benimkiyle dolanıyor ve elma şarabının tadını alabiliyorum. Tatlı ve baş döndürücü, tıpkı kendisi gibi.

"Benimle seviş," diye fısıldıyor, elleri saçlarımda dolanıyor.

Ben de hissediyorum, onun içine girmek, bağlanmak, o eski samimiyeti yeniden yaşamak için duyduğum arzuyu.

Onu eskisi gibi kaldırıyorum ve o da eskisi gibi bacaklarını belime doluyor.

Gülüyor, göğsümü ağrıtan o vahşi, kaygısız kahkaha, ama onu yatağın altında altımda sıkıştırdığımda iniltiye dönüşüyor.

Onun süveterini çıkarıyorum ve göğüsleri sanki ağızma yalvarırcasına sütyeninden dışarı dökülüyor. Ben de isteğini yerine getiriyorum, bir meme ucunu ağızma alırken parmaklarımla diğerini okşuyorum ve o bana doğru eğiliyor.

Elini hareket ettirip beni avuçladı. Sıkıştırdı.

"Sik beni, bebeğim," diye boğuk ve cesurca talep ediyor.

Onun sözleri ile kafamın içinde bir bomba patlar. Aniden, incelikli davranmaktan vazgeçerim. Onun içine girmem *gerekir*.

Pijama pantolonunu yırtıp atıyorum ve o da bana yardım ediyor çünkü o da benim kadar aç.

Külotu sıırılsıklam olmuş ve ben bu manzaraya, onun tatlı ve bağımlılık yapan kokusuna inliyorum. Dişlerimle onu çekip çıkarıyorum ve o kıkırdıyor, ama yüzümü bacaklarının arasına gömdüğümde kıkırdama bir iniltiye dönüşüyor.

"Aiden," diye inliyor, kalçalarını ağızma doğru itiyor.

Ben acımasızım, dilim onu sanki durursam ölecekmişim gibi sikiyor. Tadı cennet gibi, günah gibi ve ben doyamıyorum.

Elleri saçımı çekiyor. Titrediğini, uçurumun kenarında sallandığını hissedebiliyorum. "Aiden, durma, durma..."

Durmam. Duramam.

O, benim adımı haykırarak boşalana kadar onu dilimle sikiyorum. Onun boşalırkenki inlemelerine sarhoş oluyorum. Ona sarhoş oluyorum. "Sana ihtiyacım var," diye nefes nefese, gözleri çılgınca.

Giysilerimi sertçe çıkarır ve vücuduna tırmanırım, sikim zonkluyor. Beni iter ve ben de ona izin veririm, böylece üstüme çıkar ve bacaklarını bacaklarımın üzerine atar.

Üzerime çöküyor ve beni içine alıyor. Sıkı, ıslak sıcaklığı mükemmel.

O hareket etmeye başladığında inlerim, ellerimle kalçalarını kavrarım. "Siktir, Mia," diye homurdanırım, kalçalarımı onun kalçalarına doğru kaldırıyorum.

Beni sürerken başını geriye atıyor, her itişte göğüsleri zıplıyor. O çok güzel, lanet olasıca mükemmel ve gözlerimi ondan ayıramıyorum.

Tırnakları göğsüme batıyor, nefesi düzensiz bir şekilde hızlanıyor ve onun yaklaştığını biliyorum. Ben de öyle.

"Benimle gel," diye yalvarıyor, sesi titriyor.

Onu daha sert, daha derine sikiyorum, ta ki çığlık atana kadar, vücudu beni bir mengene gibi sıkıştırıyor.

Ben de onunla birlikte boşalıyorum.

Başını göğsüme yaslar ve meme ucumu öper. "Benim," der, yüksek ve net bir sesle.

"Senin," diye onaylıyorum.

Mia

Burlington'a vardığımızda, hâlâ Stowe'daki heyecanımı yaşıyorum. Onunla birlikte olmak, aramızda geçmişin tek bir mayını bile patlamadan, kolay bir ritimle, çok heyecan vericiydi.

Katya'nın evinin önüne geldiğimizde, Aiden motoru durdurmaz.

Emniyet kemerimi çözüp bekliyorum.

O ise orada oturuyor, bir eli direksiyonda, diğer eli benim uyluğumda, sanki beni iradesiyle koltuğa yapıştırmaya çalışıyor gibi.

"Seni burada bırakmak gerçekten çok zor, bebeğim," diyor sonunda, sesi alçak.

"O zaman bırakma." Emniyet kemerimi tekrar takıyorum. "Beni senin evine götür." "*Bizim* evimize," diye homurdanıyor anında, ve göğsünden çıkan bu ses

"Hiç senin olmadı ki." Ağzımın köşesi yukarı doğru kıvrılır. "Öyle mi?"

"Öyle." Sanki mahkeme kararını vermiş gibi kaldırımdan uzaklaşır.

Onun evine vardığımızda, kapının kilidini açar, kapıyı iter ve donakalır. Ben onun sırtına çarparak parmak uçlarımda yükselir ve içeriye bakarım.

"Bu senin battaniyen." Oturma odasına girip, her zamanki gibi kanepenin üzerinde duran Kızılderili battaniyesini aldı.

Kapıyı kapatıp ona yaslandım.

Sehpanın üzerinde, içinde bir şişe şampanya bulunan dev bir buz kovası duruyor, o kadar soğuk ki camda yoğunlaşma damlacıkları oluşmuş. Yanında bir kart var, Katya'nın son dakikada karaladığı türden bir kart.

Aiden kartı alır.

"Ne yazıyor?" diye soruyorum.

Ağzını bükerek yüksek sesle okur. "*Tekrar birlikte yaşamaya başladığınız için tebrikler. Sakın bunu mahvetmeyin. Katya ve Cristiano.*"

Ben burun kıvrırım. "Vay canına. Ne kadar da incelikli. Sanki bizim ne kadar süre birlikte kalacağımıza para yatırmışlar gibi."

Kartı kovanın yanına bırakıp koridorda büyük adımlarla yürür. Ben de onu takip ederim.

Yatak odasında dolap kapaklarını açar. Elbiselerim, kazaklarım ve botlarım sanki hiç çıkmamış gibi asılıdır. Banyoda makyaj çantam ve saç fırçam, onun tıraş bıçağının yanında düzgünce dizilmiştir. Komodinde, Kindle'ım lambanın ışığı altında beklemektedir, tıpkı bir bölümün ortasında uykuya daldığımda bıraktığım gibi.

Aiden yatağın kenarında durur ve bana döner, elleri omuzlarımin üzerinde kayar. Gözleri benimkileri arar, hayret ve daha yumuşak, daha derin bir şeyin karışımı.

"Biz yokken seni buraya taşınmışlar," diyor saygıyla. "Görünüşe göre yine burada yaşıyorum."

Bakışları benimkilere kilitlenir ve içinde o kadar saf, mutlu ve Aiden'a özgü bir şey vardır ki, kalbim küçük bir takla atar.

"Bunu sen planladın," diye suçlar beni, ama sesinde öfke yoktur. "Sessiz kalma hakkımı kullanıyorum."

Beni kollarına alır ve öper. "Bir daha gitmeyeceksin," diye fısıldar dudaklarıma.

"Öyle bir niyetim yok, tatlım," diye fısıldayarak cevap veriyorum.

Oturma odasına geri dönüyoruz. Şampanyayı alıyorum. "Onunla ne yapmayı planlıyorsun?" diye sormuş, alaycı bir şekilde. "Açacağım tabii ki!"

"Bu sefer ışık armatürünü kırmadan açarsan." "O *bir* kez oldu, Aiden."

"Ve tavanı çukurlaştırdın," diye hatırlatıyor bana. "Bırak ben açayım, tamam mı?"

Aiden şişeyi alır ve köpüklü şarabı açarken yapılması gereken yavaş ve dikkatli hareketi yapar: elleri sabit, başparmağı destekli, mantarı zorlamadan yavaşça çıkarır. Şişeyi hafifçe eğerek, gözlerini kısarak konsantre olur.

Yumuşak bir patlama ve cızırtı ile mantar çıkar. Aiden zaferle şişeyi kaldırır.

"Gördün mü? İşte böyle yapılır."

Kaşlarımı kaldırıp dudaklarımı seğırttim. "Oh, tavana delik açmadığın için tebrikler."

Gülümser ve şampanyayı kova yanında duran iki kadehe döker. "Çünkü ben çok yetenekli bir adamım."

Gözlerimi deviriyorum, ama yüzüm ağrıyacak kadar çok gülümsüyorum.

Şampanya kadehlerimizi tokuşturuyoruz, kristal kadehler aramızda çınlıyor. Kadehini biraz daha yükseğe kaldırıyor, bakışları benimkilerle sabit.

"Hoş geldin bebeğim."

Göğsümde duygular kabarıyor ve fısıldayarak cevap veriyorum, "Teşekkür ederim. Evde olmayı seviyorum."

Yudumlarınız, kabarcıklar dilimde keskin ve parlak, ama bir an sonra ağzının ağzımı bulmasıyla hiçbir şey kıyaslanamaz. Öpücük yumuşak, umutla dolu.

Geri çekildiğinde, alnı alnıma değiyor.

Şampanyanın hala kadehlerimizde köpürdüğü o sessiz anda, içimden bir ses bize nihayet bir bütün olduğumuzu söylüyor.

Aiden

Cristiano'nun çiftlik evi biberiye, çam ve mutfakta pişirilen tatlı bir şeyin kokusuyla doludur — muhtemelen Katya'nın bu yıl yapmayacağına yemin ettiği tarçınlı burbonlu Noel pudingi, çünkü *"bütün gün süren bir iş"* ama sonra Mia yalvarınca pes etmiştir.

Sonuçta bu Anya'nın tarifi ve bu, onun olmadığı ilk Noel'leri.

Bir yılın her şeyi ne kadar değiştirdiği inanılmaz ve bu Noel'de, aslında düşman olan ailemizle değil, ailemiz gibi olan arkadaşlarımızla birlikteyiz. Hepimiz tatili birlikte geçirmek *zorunda* kalmak yerine, burada birbirimizle birlikte olmayı tercih ediyoruz.

Mia, ağaca son birkaç süsü asıyor. Onu izlemekten kendimi alamıyorum. O, geleceğimin her versiyonunda yer alıyor ve şimdi, nihayet, bana yeniden umut veriyor.

Cristiano taş şömineye odun atıyor. Ben de yemek odasındaki masayı hazırlamayı bitirdim.

Huxley Noel Baba şapkası takmış, DJ'lik yapıyor ve biz de Fransız Noel şarkılarını dinlemek zorunda kalıyoruz.

Bu, kar küreleri ve kartpostallarda yaşıyor gibi hissettiren türden bir gece.

Katya mutfakta dolaşıp son rötuşları yapıyor. Önlüğünde şöyle yazıyor: *Grinch moduma geçmeme neden olma.*

İyileşiyor ve sadece ara sıra üzüntünün onu ele geçirdiğini görüyorum. Mia gibi o da annesini özleyiyor, ama en sevdiği Noel pudingini yapmak gibi şeyler yaparak onunla ilgili güzel anılarını canlı tutuyorlar.

Bir an için odadan çıkıp, küçük kadife kutunun, paylaştığımız yatak odasında bıraktığım yerde olup olmadığını tekrar kontrol ediyorum. Kadife kutuyu büyük altın renkli bir hediye çantasına koyuyorum. Parlak ve mükemmel. Umduğum an gibi.

Mia başka bir şeyle meşgulken onu ağacın altına gizlice koyuyorum.

Akşam yemeğinden sonra yemekten sonra ki gürültülü gürültülü
Katya dims ışıkları ışıkları ve "Hediye zamanı" diye
duyurur. Sonra arkadaşına döner. "Sen başla."

Göğsüm sıkışır. Mia'nın ağacın altında gözlerini gezdirip aradığını izlerim. "Benimki nerede?" diye mırıldanır ve hediye çantasını çıkarır. Tüm kağıtları çıkarır ve küçük kutuyu görür. "Bu...?"

Bana bakar ve kalbim boğazımda atmaya başlar. Başımı sallarım.

Herkes sessizdir. Cristiano, Katya'nın elini tutmaktadır. Hux, içkisini yudumlarken durmuştur.

Mia kutuyu açar.

Bu yeni bir yüzük. Basit bir yüzük. Tıpkı bizim gibi. Platin bir yüzükte bir elmas. Gösteriş için değil. Aşk için.

Diz çöküp, beni kırıp yeniden seçerek yeniden yaratan kadına bakıyorum.

"Mia, seni seviyorum," diyorum. "Ve hayatımın geri kalanını seninle geçirmek istiyorum. Benimle evlen."

Elleri ağzına gider. Gözleri yaşlarla dolar, ama gülümsemesi parlaktır. "Evet," diye fısıldar. Sonra tekrar, daha yüksek sesle. "Evet!"

Oda coşkuyla doluyor.

Cristiano alkışlar. Katya gözyaşlarını siler. Huxley kadehini kaldırır ve "Nihayet!" diye bağırır.

Kesinlikle öyle.

Yüzüğü parmağına takıyorum ve o hayranlıkla ona bakıyor. Beni kendine çekip öpüyor.

"Çok beğendim," diye
fısıldadı. "*Seni* seviyorum."

Evlenmemiz birkaç ay sürer.

Geleneksel ya da gösterişli bir düğün değil. Hatta güneşli bile değil.

Sonuçta, Vermont'ta bahar zorlu geçebilir.

Ama mükemmeldi.

İlk kez affetme ve gelecek hakkında konuştuğumuz bal çiftliğindeki pergola altında yeminlerimizi etmeye karar verdik.

Bu sefer çok fazla misafirimiz yok.

Jolene, eşi ve iki oğluyla birlikte burada, gururlu bir abla gibi bize gülümsüyor.

Katya, Noel'den hemen sonra ayak bileğini burkarak acil servise kaldırıldığında tanıştığı erkek arkadaşının yanında oturuyor. Henüz çıkmaya başlamalarının üzerinden çok zaman geçmedi, ama Dr. Pranav Shukla Katya'ya sanki o onun güneşi ve fırtınasıymış gibi bakıyor. Çok çekici bir çiftler.

Cristiano, Mia ve benim ortak olduğumuz kar amacı gütmeyen Haven House'u yöneten ciddi bir kadın olan Carolina ile birlikte.

Huxley, kravatsız koyu mavi bir takım elbise giymiş. Kendi deyimiyle, "Bugün Mia'nın günü. Kimsenin Tatiana 2.0 ile tanışmasına gerek yok" diyerek yalnız gelmiş.

"Tatiana da kim?" diye düşünür Mia. Ben kaşlarımı çatırım. "Hiçbir fikrim yok."

"Aman Tanrım! Hux aşık mı oldu?"

İkimiz de birbirimize bakıp kahkahalarla gülmeye başladık ve gözlerimizi devirdik. "Bu harika bir karma olmaz mıydı?" dedim.

O da aynı fikirde, kahkahalarla gülüyor.

Rüzgâr dışında müzik yok, doğanın sağladıkları dışında süsleme yok.

Sert bir takım elbise bile giymiyorum. Koyu renkli pantolon ve beyaz gömlek giyiyorum, ama *resmi* giyinme bu kadar.

Mia, parlak papatyaların sıralandığı dar bir yoldan yürüyor, neşeli yüzleri sanki güneş ışığının bir parçasıymış gibi ona dönüyor. Narin dantelli kollu sade bir fildişi elbise giymiş, saçları yumuşak dalgalar halinde dökülüyor.

Nefesim kesiliyor. O muhteşem.

Bu, ilk düğünden daha iyi. Hayal ettiğim her şeyden daha iyi.

Kendi yazdığımız yeminleri birbirimize okuyoruz.

"Mükemmellik sözü vermiyorum." Ellerini tutuyorum. "Ama seninle birlikte büyümeye devam edeceğime söz veriyorum. Seni seçmekten asla vazgeçmeyeceğime söz veriyorum. Zor olsa bile. *Özellikle* zor olduğunda."

Gülümser, gözleri mutlulukla parlar. "Sana nasıl hissettiğimi söyleyeceğime söz veriyorum. Seni hayatıma alacağıma. Ve seninle kimsenin sarsamayacağı bir yuva kuracağıma."

Cristiano töreni yönetir — Vermont'ta kayıt yaptırdığı sürece hemen hemen herkesin evlilik törenini yönetebildiği ortaya çıkar — ve "Sizi karı koca ilan ediyorum... *tekrar*" dediğinde, sanki dünya etrafımızda yıkılsa bile biz ayakta kalacakmışız gibi onu öperim.

Sonra, bal çiftliğinin açık ahırındaki uzun bir masanın etrafında toplanıyoruz.

Yemekler, artık en sevdiğimiz Akdeniz restoranından getirildi. Düğün pastası yerine baklava yedik. Yemeklerle birlikte bol miktarda şampanya ve iyi şarap da vardı.

Huxley, bir şekilde hem komik hem de dokunaklı bir konuşma yapar. "Lütfen, Mia, onu bir daha asla terk etme, çünkü geçen sefer neredeyse tüm iyi viskimi içti."

Katya'nın kadeh kaldırması daha çok bir uyarı niteliğinde. "Onu bir daha incitirsen, hayalarını koparıyorum."

Yemekten sonra misafirlerimizden uzaklaşıp sessiz bir yolda dolaşmaya başladık.

Hava, yuvarlak tepelerin üzerinde uzanan lavanta tarlalarının tatlı, bitkisel kokusuyla doludur. Kenarda dururuz, dünya önümüzde uzanır. Güneş batarken gökyüzü pembe ve altın rengi çizgilerle boyanır.

Mia'yı kendime yaklaştırıp ona sarılırız ve birlikte ufku alacakaranlıkta kayboluşunu izleriz.

"Hâlâ çocuk istiyor musun?" diye soruyor.

Evlat edinme konusunda biraz konuştuk, ama hayatımız, koruyucu aileler için kaynak merkezi kurmakla çok yoğunlaştı, bu yüzden aklımızda olan bir şey olmadı. Ayrıca birkaç kar amacı gütmeyen kuruluşla çalışıyorum, hesaplarını düzenlemelerine yardım ediyorum, ama tam zamanlı işim Burlington'da bir Haven House şubesi kurmak.

"Sen istiyorsan, evet," diyorum.

"Ama... diyelim ki hamile kalabilirsem?"

"O zaman, evet." Kolunu okşuyorum. "Seninle yaşayabileceğim her türlü karmaşık, büyülü şeyi istiyorum, bebeğim."

Uzun bir nefes verir. "Hemen evlat edinmek istediğimi sanmıyorum."

"Sorun değil."

"Ya da... hiç."

Ne düşündüğünü biliyorum. Son günlerde ona dikkat ediyorum ve bu onu daha iyi anlamama yardımcı oluyor.

"Bizim koruyucu ebeveyn olmamızı mı istiyorsun?"

Kollarımda dönüp geniş bir gülümsemeyle "*Evet*" diyor. "Bence bu çok güzel." Ve bunu içtenlikle söylüyorum.

"Çocuk sahibi olamadığım için kendimi yetersiz hissederek çok uzun zaman geçirdim," diye fısıldayarak yüzümü avuçları arasına alıp beni öptü. "Ama şimdi Haven House sayesinde, önemli olanın çocuklara bakmak, onlara güvenli bir ortam sağlamak olduğunu, onları doğurmak olmadığını anladım."

Burnumu onun burnuna sürtüyorum. "Sen içten dışa güzelsin bebeğim ve biz harika koruyucu ebeveynler olacağız."

Uzakta arılar vızıldıyor. Misafirlerimiz ahırda gülüyorlar, biz de onlara katılıyoruz.

Hayatımın en büyük hatasını yapıp Diana'yı öptüğümünden bu yana geçen on sekiz ayda çok şey değişti. Ve bu değişiklikler iyi yönde oldu.

Huxley'in bir zamanlar söylediği gibi, "*Bazen çöküş ile atılım arasında çok küçük bir fark vardır.*"

Evliliğimizin çöküşü, ikimizin de büyümesine ve gelişmesine, önceliklerimizi belirlememize, daha iyi versiyonlarımız olabilmemize ve amaç ve memnuniyet odaklı bir hayat sürmemize yardımcı oldu.

Bu yılın başlarında hisselerimizi sattık, değerleri için değil, onlardan kurtulmak istediğimiz için. Paranın büyük bir kısmını Haven House'u desteklemek için bir vakfa yatırdık, bu parayı kendimiz için harcamaktansa çok daha iyi hissettiriyor.

Onları o zaman elden çıkardığımıza memnunum, çünkü şimdi değerleri daha da düşmüş olurdu. Winter Financial kendi kibirinin altında çöküyor — Diana'nın görevi tam bir felaketti. O kovulduktan sonra, babam tekrar CEO olarak görevi devraldı. Kurulumuna katkıda bulunduğum şirketin çöküşüne karşı ne acı ne de sevinç duyuyorum.

Gelecekte beni bekleyen o kadar çok şey varken, geçmişe pek bakmıyorum.

Huxley müziği açıyor. O bizim resmi DJ'imiz.

Etta "At Last"ı söylüyor ve ben Mia'yı kollarıma alıyorum. "Benimle dans et "

"Her zaman." Sesi yumuşak ama kararlı.

"Bay ve Bayan Winter'ı takdim edeyim," diye Huxley alaycı bir ciddiyetle duyurur. "İkinci kez."

Bizim için en önemli birkaç kişi, bizim seçtiğimiz aile —alkışlar.

Kısa süre sonra, diğerleri de dans etmeye başlar.

Mia yanağını göğsüme, tam kalbimin attığı yere dayadı. Sanki benim için yaratılmış gibi bana tam uyuyordu, elbisesi ayakkabılarımı okşuyordu, saçlarında bal ve leylak kokusu vardı.

"Sen benimsin," diye fısıldıyorum saçlarına.

"Sen de benimsin," diye fısıldayarak cevap veriyor, parmakları gömleğimin arkasına kıvrılıyor.

Gözlerimi kapatıyorum, müziğin ve anın bizi sarmasına izin veriyorum

Şarkı bittiğinde, onu bırakmıyorum. Ne bugün, ne yarın. Asla.

Aiden ve Mia'yı daha fazla mı istiyorsunuz? Bonus bölümü okuyun: [All I Want](#) (Tek İstedğim) web sitemde www.MayaAlden.com.

[Truth & Tinsel'i](#) okuduğunuz için teşekkür ederim. Diğer okuyucuların da sevdiğiniz hikayeleri bulabilmesi için kitabı değerlendirmeyi ve yorumlamayı unutmayın.

Time After Time

ALINTI

O sessiz anlarda bekledi. O her sessizlikte onu duydu.

Astrofizikçi (yani çekici bir inek) Ember Rousseau, ailesinin Chamonix'daki lüks dağ evinde düzenlenen görkemli Yeni Yıl tatiline geldiğinde Şampanya kadehleri, sıcak şömine ve akademiden hak ettiği bir mola bekliyordu.

Beklemediği şey ise, ünlü beyin cerrahı, uzun süredir aile dostu ve beş yıl önce ona çok olgun olmadığını söyleyerek kalbini kıran Dr. Ransom Marchand'dı.

Ransom, zeki, sıcak ve cömert Ember'in bir zamanlar ona hissettirdiklerini hatırlıyor ve bu, ondan gözlerini ayırmasını zorlaştırıyor.

Belki de çekici, arkadaşlık ilişkisi olan kadını Alpler'e getirmek bir hataydı?

Kar yağarken, saat gece yarısına ve yeni yıla doğru ilerlerken, eski kıvılcımlar yeniden alevlenir. Kış harikalar diyarının büyüsünde, Ransom

ve Ember, son havai fişekler sönmeden önce sonlarını yeniden yazarlar mı?

Time After Time, klasik Mills & Boon romanlarının tüm duygularını modern, çift bakış açısı ve ateşli bir dokunuşla size sunan Modern Vintage Romance türünde bir romandır. En sevdiğiniz temaları içerir:

İkinci Şans

Yaş farkı (15 yıl) Tatil

Diğer Kadın Duyulan Dram

Kardeşin en iyi arkadaşı

Tıp

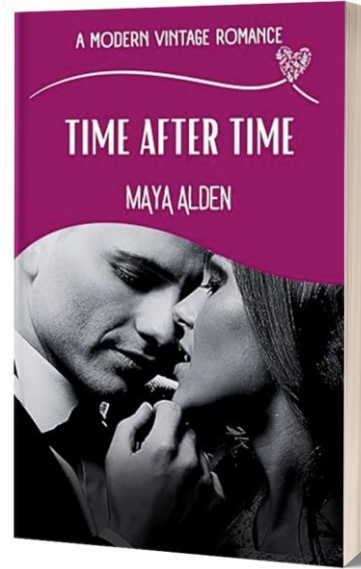
STEM Kahramanı

Aldatma Yok

Tamamen Bağımsız

Zamanla Kazan

Ember

"Ve bu da onun kız arkadaşı," diyor annem, başını Dr. Ransom Marchand'ın yanında duran güzel sarışına doğru eğerek. "*Harper's Bazaar* dergisinin genel yayın yönetmeni."

Elbette öyledir.

Birbirlerine çok yaklaşıyorlar. Onun aydınlığı, onun karanlığı. O güneş ışığı gibi parlak: sarışın saçlar, mavi gözler, mükemmel duruş. Ransom ise... o *her şey*.

Onun fırtınalı gri gözlerini, hava gibi değişkenliklerini her zaman sevmişimdir. Koyu saçları, yaşlı değil, yıkıcı görünmesini sağlayacak kadar gümüş rengi çizgilerle kaplı, neredeyse dikkatsizce omuzlarına dökülüyor.

Kırmızı ve siyah bandanasını taktığı halini hatırlıyorum — onun uğurlu bandanası, ameliyatlardan önce her zaman taktığı bandana. Onu taktığında sadece yakışıklı görünmüyor. Bir tanrı gibi görünüyor. Onun nöbet odasında bir zamanlar...

"Sanırım evlenme teklif edecek," dedi annem, hiç çaba harcamadan bombayı patlattı.

Onun sözlerinin yarattığı yakıcı acıyı içime atıyorum.

"Ransom için iyi olmuş," diyor Tanya teyze. "Boşanmasından beri kalbi kırık."

"Beş yıl önce, boşanmasından bir yıl sonra, oturma odasındaki duvara yaslayıp beni siktiğinde ve benim onun iyi kızı olmamı istediğinde o kadar da kalbi kırık değildi," demek istemiyorum.

"Ember." Annem beni düşünceli bir şekilde inceliyor. "LASİK ameliyatı olmayı düşündün mü?"

Bu kesinlikle hiç de iyi olmayan bir yerden çıktı!

Gözlüğümü burnuma itiyorum... ve bekliyorum.

"Ya da kontakt lens," diye öneriyor Tanya Teyze. "Dört gözlü olmak hoş bir görüntü değil, özellikle de bekar bir kadın için."

Kaşlarımı çatmaya bile tenezzül etmiyorum. "Tanya teyze, artık kimse gözlük takanlara 'dört göz' demiyor. Ayrıca kontakt lens takamıyorum. Gözlerimi enfekte ediyor."

Tam o sırada, ünlü haber spikeri olan kız kardeşim içeri girer. Kayak yapmaktan yeni dönmüş, yanakları kızarmış bir haldedir.

"Ne?" diye sorar, ona bakan hepimize bakarak.

"Ember'in gözlerini düzeltmekten bahsediyorduk," diye Tanya teyze neşeyle ekliyor.

"Düzeltmek mi?" Freja'nın kaşları çatılır.

"Herkesin gözleri mükemmel değildir, ama bu, bununla yaşamak zorunda oldukları anlamına gelmez," diyor annem hoşgörülü bir gülümsemeyle.

"*Mükemmel gözler* mi?" Freja, bu kelimeleri söylemekte zorlanıyormuş gibi tükürürcesine söyler.

"Keşke sana daha çok benzeseydim." Gözlerimi deviriyorum. Freja homurdanıyor.

"Sakin ol." Kocasını Jonathan, onu sakinleştirmek için koluna elini koyar.

Evet! Ablam çok koruyucudur. Kardeşim de öyle, ama o Freja'dan daha inceliklidir.

"Ben *öyle* demedim." Annem, görünüşümü nasıl iyileştirebileceğime dair önerilerini yanlış yorumlayarak ona ihanet ettiğimi düşünerek, sanki şok olmuş gibi elini kalbine koyar.

"Kesin şunu, hepiniz." Freja kocasının elini itip annem ve teyzemize sert bir bakış attı. "Ember istediği gibi görünmeye hakkı var."

Annem savunmacı bir tavırla itiraz eder: "Sadece onun bir şeyler yapması gerektiğini söyledik..."

Freja annemize odaklanarak sözünü keser, "*Hiçbir şey!* O olduğu gibi güzel."

"Biliyorum," dedi annem memnuniyetle. "Bu yüzden o gözlüklerden kurtulursa, daha güzel görünecek..."

"Şu anda olduğu kadar güzel," diye tersler Freja.

Kız kardeşime köpek yavrusu gibi bakıyorum, o da anneme ve teyzeme gözlerini kısıyor.

Gülümsemeyi zorla bastırıyorum. Onlara yeni bir ders verecek.

"Freja'yla başımı belaya sokmayı bırak," diye annem beni uyarır. "O zaman onun görünüşü hakkında yorum yapmayı bırak," diye Freja tersler.

"O ne dedi, ben de öyle" diyorum şarkı söyler gibi.

Küçükken, fiziksel olarak güzel ve başarılı kardeşlerimin gölgesinde yaşamak benim için zordu. Şimdi ise o kadar da zor değil. Biz farklıyız.

Ben içe dönük bir inekken, kardeşim dışa dönük biridir. Canlı bir gazeteci olan kardeşim, şu anda çok seksi bir kongre üyesiyle evlidir. Freja, Rousseau denince akla gelen kişidir.

Kardeşim Aksel, Dünya Bankası'nda üst düzey bir pozisyonda ve sık sık televizyonda küresel politika hakkında tartışırken görülüyor, saf bir karizmaya sahip, üç dili akıcı bir şekilde konuşuyor, Davos'ta fotoğrafları çekiliyor, devlet başkanlarıyla görüşmeye davet ediliyor, vb.

Ben ise Boston'daki bir laboratuvarında, haydut yıldızların dahil olduğu kara delik birleşmelerinde yerçekimi dalgalarının izlerini araştırıyorum. Bu, *Star Trek*'ten çok, haydut yıldızların kara deliklerle çarpışmasından kaynaklanan zayıf ve kaotik yerçekimi dalgası verilerini analiz etmek gibi bir şey. Son derece nadir. Neredeyse tespit edilemeyen olaylar.

Bunu seviyorum!

Yani, sessizlik içinde çarpışan görünmez güçleri incelemek ve tespit edilebilir fenomenlerin sınırlarında çalışmak nasıl sevilmemezlik edilebilir ki? Ve en iyi kısmı? İşim çoğunlukla tek başıma yaptığım bir çaba.

Tek sorun, hibe teklifleri yazmak veya teorik astrofizikten çok finansman optiğine önem veren komitelere araştırmamı sunmak için ara vermek zorunda kalmam.

Haydut yıldız çarpışmalarını haritalandırmak için harcadığım zamanın neredeyse aynısını para dilenmek için harcıyorum. Çok çekici, biliyorum. Ama benim dünyam böyle işliyor. Yani, teleskopları kullanmak veya yüksek performanslı bilgi işlem kümelerine erişmek istiyorsam, ki istiyorum, kurallara uymak zorundayım

Kurallar. Akademi prestij ve fonlarla işliyor. Ben sadece odada kalabilmek için yeterince ses çıkarmaya çalışıyorum.

Her türlü finansman, ailemdeki hiç kimse için sorun olmamıştır. Babamın Fransız aristokrat bir aileden gelmesi (Devrim sırasında İngiltere'ye kaçtıkları için giyotinle kafaları kesilmedi) dışında, onun ve annemin kariyerleri de aile kasasını doldurmuştur.

Babamız Jean Rousseau, sadece bir yıl önce Avrupa Merkez Bankası başkanlığından emekli oldu. O zamandan beri, bir finansal düşünce kuruluşunu yönetiyor ve toplumun *en seçkinleriyle* yemek yiyen bir adamın rahat otoritesiyle dünyayı dolaşıyor.

İlişkili olduğu insanların yarısı, seçimleri kazanmış takım elbiseli suçlular (onun sözleriyle), diğer yarısı ise takım elbise giymeye tenezzül etmemiş kişiler.

Bir zamanlar süper model olan ve şu anda BM Mülteciler Yüksek Komiserliği elçisi olan annemiz Margot Adams Rousseau, *herkesi* kesip biçebilecek kadar keskin elmacık kemiklerine sahip. Dört kıtaya yayılan *yakın arkadaşlarından* oluşan kişisel bir ağı var.

Sosyal medyada milyonlarca takipçisi var ve burada mülteci kamplarından ve moda galalarından eşit ölçüde filtrelenmiş görüntüler paylaşıyor. Fotoğraflarının altındaki yazılar her zaman insani kaygılar ve doğal bir çekiciliğin doğru karışımını yansıtıyor.

Buna karşılık, ben kimsenin tanımadığı sessiz bir kız ve kardeşim.

Büyürken, yasalar yerine yıldız haritalarından bahsedirdim, kitapların ve denklemlerin arkasına saklanırdım ve genel olarak insanlarla nasıl başa çıkılacağını hiç öğrenemedim.

Partilerde saklanırdım. Lüks tatillerde ve bayramlarda odamda kalırdım.

Şimdi partilere gitmiyorum, ama Noel'den önce iki haftalık tatilimiz için Chamonix'daki Rousseau Chalet'te kaldığımızda olduğu gibi, bu tür aile gezilerinde önemli bir kısmını yalnız geçiriyorum.

Bu bir gelenektir ve arkadaşlarımız ve ailemiz de sık sık bize katılır, Bob amca ve Tanya teyze gibi. İkisi de emekli. Bob amca eskiden

hedge fonu yönetiyordu ve Tanya Teyze ise sadece politikacılarla çalışan bir PR uzmanıydı.

Dr. Ransom Marchand ve bayan arkadaşının yanı sıra, tatili bizimle geçiren başkaları da var. Kayınbiraderim Jonathan (bu tatilde masamızdaki politikacı), Freja'nın en iyi arkadaşı, gazeteciyken talk show sunucusu olan Gisele (Barbara Walters'ın otuzlu yaşlarındaki halini düşünün) ve Gisele'nin eşi Heidi, mültecileri destekleyen bir organizasyon yönetiyor ve insani krizler kimse için durmadığı için bu iki haftalık tatil boyunca toplantılara girip çıkıyor. Dağ evinde iki tam donanımlı ofis ve bir konferans odası olması iyi bir şey.

Ailem beni rahat bırakıyor. Sosyal enerjimin onlarınkinden daha hızlı tükendiğini biliyorlar, bu yüzden ben kaçtığımda veya tek başıma kayak yapmaya gittiğimde, fazla gürültü yapmıyorlar.

"Ember'in güzel olmadığını söylemiyorum, elbette güzel, ama güzellik, her şey gibi, bakıma ihtiyaç duyar." Annem, en iyi şekilde görünmekle ilgilenmeyen bir kadın düşünemez. Onun zihninde bu, makyaj yapmak, gözlük takmamak, en az iki haftada bir hidro yüz bakımı yaptırmak ve her hafta manikür ve pedikür yaptırmak anlamına gelir.

Gergin olduğumda tırnaklarımı yerim ve duş alırken kendim yapabileceğim bir şeyi bir saat boyunca birinin ellerime ve ayaklarıma yapmasını tamamen zaman kaybı olarak görüyorum.

Ne yazık ki, annem ve Tanya teyzem, görünüşüme ilgisizliğimin bekar olmamla ilgili olduğunu düşünüyor. Beş yıl önce Ransom'un kalbimi kırdığını ve o zamandan beri o kalbi çökmüş bir yıldızın yerçekimi altında gömdüğümü söylersem ailem sandalyelerinden düşer diye düşünüyorum. Sıkıştırılmış, yoğun, ışıksız... Çünkü o *büyük* duygusal patlamayı bir daha yaşamak istemiyorum.

Ransom'un beni çekici ve ilginç bulduğuna aptalca inandığımı hala hatırlıyorum. Yani, seks yapıyorduk ve birlikte çok zaman geçiriyorduk.

Sonra bir gün, hiç beklemediğim bir anda, bana ilişkinin bittiğini söyledi. Hiçbir açıklama yapmadı, hiçbir şey söylemedi. İlişkimizin başlamasından bu yana bir yıl geçmişti. Bir yıl boyunca, yüksek lisans dersleri ile

Ransom arasında koşturduğuğ, onun da Stanford Tıp Fakóltesi'ndeki yoğun içinden bana zaman ayırdığı bir yıldır.

Neredeyse onunla birlikte yaşıyordum.

Onun benimle yapmak istediği *önemli konuşmanın*, aileme ve onun ailesine ilişkimizi nasıl anlatacağımızla ilgili olacağına aptalca bir şekilde emindim.

Birçok şeyden emindim, bu da ne kadar aptal olduğumu kanıtlıyordu. Ben deli gibi aşıktım, ama o...

"şimdi, bu konuda olgun davranalım, Em. İlişkiler biter."

"Ama... Ransom... Ben..."

"Senden on beş yaş büyüğüm. Senin yaşadıklarını ben de yaşadım," diyor yumuşak bir sesle, gözleri şimdiden yemek salonunda garsonu arıyor. Hesabı ödeyip gitmek istiyor. Onu tanıyorum. Olayları sevmez, özellikle de duygusal olanları.

"Ne olmuş yani?" Elini tutuyorum. Bu önemli. Onun, benim güzel ve nadir olduğunu bildiğim bir şeyden kaçmasını istemiyorum. Ruh ikizi gibi bir şey.

Elini çekip bana bir gülümseme atıyor—düz, formalite icabı, kurtulmak istediğin birine attığın türden bir gülümseme. "Yanlış anlama, ama bir partnerde daha fazlasına ihtiyacım var."

Kalbim parçalanır.

"Ember, sen güzel, harika bir kızsın ve senin yaşında, hayat kurma hayallerini paylaşan bir erkekle tanışacaksın. Ben kendiminkini çoktan kurdum."

Yutkunuyorum, gözlerim nemleniyor. Gerçekten ilişkimizi bitiriyor.

Bana sinirli bir şekilde bakıyor. "Gördün mü, üzölüyorsun. Benim yaşımdaki bir kadın üzölmezdi."

Bu sözler canımı yakıyor ve yüzümdeki incinmişliği görünce geri çekiliyor. Ama bu, niyetini daha da netleştirmesine neden oluyor. "Olgun bir kadına ihtiyacım var. Bu seninle ilgili değil, tatlı Em. Hayatımda ihtiyacım olan şey bu."

Ve ben onun ihtiyacı olan ya da istediği kadın değilim. Sevişmek ve bazı akşamlar arkadaşlık etmek için iyiydim, ama daha fazlası için değil, bir hayat kurmak için değil. Bu gerçeğin şoku beni neredeyse yere seriyor.

Garson hesapla birlikte gelir ve Ransom ona kredi kartını uzatır. Aşık olduğum adam sabırsız görünür, benden ve nemli gözlerimden, gözyaşlarımı durduramadığım gözlerimden, uzaklaşmak ister.

uzaklaşmak istiyor, benim nemli gözlerimden, durduramadığım gözyaşlarımdan.

Kendimi topluyorum çünkü ben bir Rousseau'yum. Güçlü kadınlar tarafından ve onlarla birlikte büyüdüm. Freja asla bir erkeğe yalvarmazdı.

"İyi vakit geçirdik, değil mi?" diyorum, şarap kadehimi alıp yudumlarken, ona ve kendime ellerimin titremediğini göstererek.

Kaşlarını kaldırıyor. Şaşırmış.

Onu spektral bir çizgi gibi okuyabiliyorum — her hareketiyle bana nasıl biri olduğunu ve ne sakladığını anlatıyor.

Gözleri yumuşar. "Evet, eğlendik. Sen olağanüstü bir kızsın, Em."

Şimdi iki kez "kız" dedi ve bunu yatakta beni iyi kızım diye çağırırkenki seksi şekilde değil, küçümseyici bir şekilde, bana bir ergen değil, bir kadına ihtiyaç duyan bir erkek olduğunu söylemek için.

Kadehimi kaldırıyorum, yüzümdeki tüm duyguları silip atıyorum. "Aynı şekilde, Doktor."

Birkaç ay sonra Stanford'dan ayrıldım, MIT'ye transfer oldum ve Dr. Ransom Marchand'dan olabildiğince uzak durdum.

Yıllar boyunca çeşitli etkinliklerde ve törenlerde karşılaştık. Nazikçe gülümsedik. O, kız kardeşim ve erkek kardeşimle arkadaştı ve ailesi de benim ailemle yakındı, bu yüzden kimse aramızdaki soğukluğun farkına varmadı; kimse bizim, formalite icabı selamlaşmaktan ve "nasılsın" demekten öte bir ilişkimiz olduğunu düşünmedi.

*"Latika ve çocuklar herkese *bonjour* diyor." Aksel, oturduğum kanepeye atlayıp, çoraplı ayaklarını kucağıma koyarak kanepeye uzanıyor.*

Latika onun karısı. İki sevimli çocukları var.

"Bence herkes LASIK yaptırmalı," diyor Calypso Blake eğlenerek, sanki bana küçümseyici bir tavırla bakan bir çocukmuşum gibi.

Ve şimdi eski sevgilimin kız arkadaşı da benim görünüşümü eleştirmek için kendine görev edinmiş. Harika. Bu sözde iki haftalık ara, şimdiden iğrenç bir kabus dönüşmüş durumda.

"LASIK'in riskleri var," diyor Ransom, Calypso ile birlikte koltuğa otururken.

"Bu bilimsel olarak kanıtlanmış bir şey," diye karşılık veriyor Calypso. "Ve benim için harikalar yarattı."

Calypso ne biçim bir isim böyle?

Ne? Şimdi Ransom da yüzüm hakkında konuşmak mı istiyor? Gözlük taksam da takmasam da gözlerimi sevdiğinden eminim.

"Gözlerin çok ifade dolu, Em. Senin orgazm olmanı izlemeyi seviyorum, gözlerinde zevkini görmeyi seviyorum."

"Gördün mü, Ember?" Tanya teyze işaret eder. "Ve o *Harper's Bazaar*'ın moda editörü. Bu konularda bilgili."

"Tanya teyze, Ember neredeyse hiç makyaj yapmaz, estetik ameliyat olmayacak," diye tersler Freja.

"Ama belli bir yaştaki kadınların La Prairie ve Chanel'den biraz yardım alması gerekir," diyor Tanya teyze.

Öldür beni şimdi! Ben 30 yaşımdayım Tanya Teyze, 500 değil.

"Sana makyaj yapmayı öğretebilirim," diyor Calypso kendini beğenmiş bir şekilde. "Ransom benim makyajsız makyajımı seviyor."

Ransom'a bakmaya cesaret edemiyorum, çünkü onun *hala* beni etkilediğini fark edebilir. Onun müstakbel nişanlısını, bana bronzlaştırıcı kullanmayı öğretmek isteyen moda tutkununu ne kadar kışkırttığını.

Evren, kusurlu bir insan olduğumu biliyorum, ama bu saçmalık sona ermeli. Bir an önce. Kimse böyle hissetmeyi hak etmiyor.

"Hayatım, ne olursa olsun çok güzelsin," diyor sevgiyle, hoşgörülü bir sesle.

Calypso'nun kıkırdamasını

duyuyorum. Derin bir

nefes alıyorum.

Sakin ol, Ember. Sakin ol.

Evren? Eğer dinliyorsan. Bu bir acil yardım çağrısı.

Freja'nın "Tanrım! İkiniz de bir oda tutun!" diye bağırdığını duyduğumda, çiftin ne yaptığını görmek için başımı kaldırmadığım için mutluyum.

Kalbim durdu. Gerçekten.

Her an kalp krizi geçirebilirim! Neyse ki evde bir doktor var.

Evren? Tanrım? Kimse yok mu?

"Aslında, odanızın hemen yanında bir odamız *var*." Ransom'un derin sesi eğlenceyle doludur. Onlar arkadaş. *Hepimiz* arkadaşız.

Yani, Ransom ve ben değil, artık değil, o zamandan beri...

"Son sözü ben söyleyeyim. Hepiniz, özellikle de *siz ikiniz*, anne ve Tanya teyze, Ember'den değişmesini istemeyi bırakın. O olduğu gibi muhteşem," diyor Freja. "Değil mi, Ransom?"

Evet, beni siyah elmas pistten aşağı itip hayatıma son verin gitsin.

"Evet," diyor Ransom, ses tonu böyle bir şey düşünmediğini belli ediyor.

"Makyaj çok kişisel bir tercihtir," diye ekler Calypso, muhtemelen sempati ve anlayışla, ama aslında küçümsemeyle. "Ve biliyorsunuz, birçok kadın makyajsız da *gayet iyi* görünüyor."

Hanımefendi, makyajla kaplı bir yüz yerine iyi olmayı tercih ederim, çok teşekkürler.

Gözlerimi indirip başımı sallıyorum, yüzümü ifadesiz tutuyorum.

Harika, duvar kağıdına karışmayı seven içe dönük kişi *herkes* tarafından tartışılıyor.

Kardeşim doğrulur ve elini bana uzatır. "Hey, sana bir şey göstermek istiyorum."

Ona gülümserim ve elimi eline koyarım. "Evet, lütfen."

Aksel beni, dağ evinin en ucunda, kütüphanenin ötesinde, antika kayaklar ve Rousseau atalarının dağ zirvelerinde çekilmiş siyah-beyaz fotoğraflarıyla süslü bir koridordan geçerek, limonluğa götürüyor.

Bu alan teknik olarak bir seradır, ancak biz ona "portakal bahçesi" diyoruz çünkü dağ evinin ilk sakini, 19. yüzyılda Rousseau ailesinden bir kont, bir zamanlar burada yıl boyunca narenciye ağaçları yetiştiriyordu. O zamanlar, Alplerde portakal yetiştirmek zenginlik ve inceliğin sembolüydü, hem bilimin hem de savurganlığın bir göstergesiydi. Orangerie, taş zeminin altındaki kömürle ısıtılıyordu ve efsaneye göre Napolyon'un kendisi de bir kez ziyaret etmiş, ancak bu sadece kimsenin doğruluğunu kontrol etmek istemediği bir aile efsanesi olabilir.

Şimdi ise, sarmaşıklar, saksıdaki zeytin ve limon ağaçları ve cilalı taşlarla çevrili buharlı bir kapalı havuzun bulunduğu cam duvarlı bir dinlenme yeri. Havada hafif bir narenciye kokusu var.

Dışarıda kar, yavaş ve narin spiraller halinde yağıyor. Buradan, mülkün kenarını koruyan çam ormanını ve hemen ötesinde Mont Blanc masifinin pürüzlü silüetini görebilirsiniz.

Havuzun kenarında, pas rengi yün battaniyelerle örtülü geniş şezlonglarda oturuyoruz. Isıtmalı zeminden gelen sıcaklık, Ugg terliklerimin tabanından içeri sızıyor.

"Daha iyi misin?" diye soruyor Aksel nazikçe.

Başımı sallıyorum ve battaniyeyi zırh gibi üzerime sarıyorum. "Kurtardığın için teşekkürler."

"Ne zaman istersen" — düşünceli bir şekilde duraksıyor ve ekliyor, "Onların niyetlerinin bu olmadığını biliyorsun..."

"Moda polisi mi?" diye soruyorum, alaycı bir şekilde yanağımdan sahte bir gözyaşı silerken.

Gözleri üzerimde kalıyor. "Bazen bu acıma şakaları ve kuru mizahın arkasına saklandığından endişeleniyorum."

"Saklanmak mı?"

"Belki de annen ve Tanya teyzen duygularını incitmiştir."

Ona yumuşak, düşünceli bir bakış atıyorum. "Aslında hayır. Yani, yüzünü düzeltmen gerektiğini söylemeleri hoş bir şey değil, ama kendi çaplarında yardım etmeye çalıştıklarını biliyorum. Ben de Freja'yı onların üzerine salıyorum ve gösterinin tadını çıkarıyorum."

Aksel dikkatle dinliyor. Bu onun süper gücü. Sessizce, tamamen, sanki dünyada daha önemli bir şey yokmuş gibi yapıyor.

"Sen hepimiz arasında en öz farkındalığı yüksek olanısın... ve belki de en şeytani olanı. Freja onları paramparça ediyor." Ağzının bir köşesi gülümsüyor.

Freja ateşli ve duygusal, cesur, tutkulu, filtrelenmemiş. Aksel ise tam tersine sakin ve soğukkanlı. Sözlerini dikkatlice ölçüyor, konuşmadan önce her zaman düşünüyor.

Kız kardeşim burada bunu yapmak zorunda değil. Ailesinin yanında, kalbinin sesini dinliyor. Belki de bunun nedeni, profesyonel hayatında —kablolu televizyonda en yüksek reytingli prime time haber programlarından birinin sunuculuğunu yaptığı için— her kelimesinin kesin olması gerektiğidir. Kontrollü. Hesaplı. Bu yüzden evde kendini tutmuyor.

"Rousseau ailesinde büyüyen birinin ikisi de olmak zorunda olduğunu" söyleyerek onu takılıyorum.

Biz, özellikle birbirimizle konuşurken, aklımızdan geçeni söyleyen bir aileyiz. Gösteriş yok, filtre yok, sadece biz varız. Bu çok rahatlatıcı. En çok sevdiğim ve beni en çok seven insanlarla, satır aralarını okumak zorunda kalmıyorum.

"Ailemiz nezaketle öldürür," diye şaka yapar. "Annem moda ile öldürür."

Kıkırdar, sonra sessizleşir.

İkimiz de dostça bir sessizlik içinde karın yağışını izliyoruz.

Çocukluğumuzdan beri Chamonix'e ve bu dağ evine geliyor, burada oturup, portakal bahçesinin sıcaklığından soğuk dünyayı izliyoruz.

Dağ evi, masalsı bir ortamda, üç katlı, eski dünyanın zarafeti ve keskin hatlı modern lüksüyle dağların kıvrımlarına yerleşmiş durumda. On iki yatak odası, iki mutfak, altı şömine ve küçük bir düğün düzenlenebilecek bir yer altı şarap mahzeni var.

Ayrıca, bot ısıtıcıları ile donatılmış bir kayak girişi/çıkışı tüneli, kadife koltuklu bir ev sineması ve annem ile Tanya teyzemin piyano çalmak için gittikleri bir müzik odası da bulunmaktadır. Ne yazık ki, ne kardeşlerim ne de ben müzikle hiç ilgilenmiyoruz.

Her zaman istediğim zaman burada kalabildiğim için kendimi şanslı hissetmişimdir, ancak ben sadece kışın, ailemle birlikte iki haftalık bir tatil için buraya geliyorum. Freja ve Aksel, sezon boyunca kayak yapmak için aileleri ve arkadaşlarıyla daha sık buraya geliyorlar.

Benim o kadar zamanım yok.

Doktora eğitimimi yeni bitirdim ve şu anda MIT'de teorik astrofizik alanının en büyük isimlerinden birinin altında çalışarak doktora sonrası eğitimimin yoğunluğundayım. Laboratuvarımız, özel bir havacılık şirketiyle o kadar gizli bir proje üzerinde işbirliği yapıyor ki, kendi simülasyon sonuçlarımı kontrol etmek için bile biyometrik bir sunucuya giriş yapmam gerekiyor. Bu, zorlu ve takıntılı bir iş. Uzun saatler, derin konsantrasyon, küçük konuşmalar yok. Tam da benim ritmime uygun.

"Hiçbir zaman kendinizi yetersiz hissetmenizi istemiyorum," diye sessizliği bozan Aksel, alçak sesle konuşuyor.

"Hepiniz benden çok daha başarılısınız," diye kendimi durduramadan söylüyorum.

"Biz daha yaşlıyız," diye karşılık verir.

Ben *en* küçüküm, kazara hamile kalınmış bir bebek, yani Freja'dan sekiz, Aksel'den ise neredeyse on bir yaş küçüküm.

"On yıl sonra sizin gibi dünyaca ünlü olacağımı sanmıyorum," diye şaka yapıyorum. "Ya da misafirlerimiz gibi."

Ransom konferanslarda konuşmalar yapıyor ve Amerika Birleşik Devletleri'nin en iyi beyin cerrahlarından biri olarak kabul ediliyor. Calypso eski bir manken ve moda editörü, Heidi ve Giselle de kendi alanlarında tanınmış isimler.

"Sen *yıllarca* en küçüksün, Ember." Başını geriye yaslayıp karlara bakıyor. "Misafirlerden bahsetmişken, Ransom o kadınla ne halt ediyor? LASIK ameliyatı geçirmiş gözlerinden Botox yaptırmış çenesine kadar her şeyi sahte."

Neredeyse "*Ransom için doğru yaşta, ayrıca çok güzel*" . Ama söylemiyorum. Bu beni ele verir. Kimse birbirimizi iyi tanıdığımızı düşünmüyor.

"Görünüşüne bakılırsa, Aksel, muhtemelen onu sık sık beceriyor."

Yine mizahın arkasına mı saklanıyorsun, Ember? Tabii ki. Hayatının aşkı başka bir kadınla yatıyor olsaydı sen yapmaz mıydın?

"O, erkeğe ihtiyaç duyan türden bir kadın. Onda bir çaresizlik var. Anlıyor musun? *Her* erkek yapacağı gibi." Aksel çenesini eliyle ovuşturur. "Onun ilgilendiği Ransom değil... sadece onun sahip olduğu *şeyler*, doktor, zengin, yakışıklı... kim olduğu değil... duygusal olarak gelişmemiş ve berbat bir satranç oyuncusu."

"Bütün kadınlar bir erkek yakalamak istemez, tamam mı? Belki de sadece onunla eğleniyordur."

"Belki."

"Ve tüm kadınlar bekar olmayı umursamıyor, bazılarımız bunu seviyor."

Gözleri eğlenceyle parlar. "Annem ve Tanya teyzem bekar olmandan endişe duyuyorlar."

Yorgun bir şekilde nefes veriyorum. "Olacağı zaman olur." Bu benim standart cevabımdır.

"Buna inanıyorum." Elimi eline alır. "Latika'ya aşık olacağımı hiç beklemiyordum... Hala buna hayret ediyorum."

Latika Panday, Aksel'in eşi, Aksel ile birlikte Dünya Bankası'nda çalışıyor. Ailesini görmek için çocuklarıyla birlikte Londra'da, ama Noel için en sevdiğim (ve tek) yeğenlerimle birlikte Chamonix'e gelecek.

"Latika her şeyiyle harika biridir."

Kız kardeşimi çok seviyorum. Eğlenceli ve zeki biridir. Ahlak sınırlarını aşmadığınız sürece uyumlu davranan biridir, ama aşarsanız boğazınıza sarılır. Latika, uğruna ölecek davaları dikkatlice seçmenin önemine inanır. "*Davet edildiğin her kavgaya katılmak zorunda değilsin*" mottosuyla yaşar.

"Öyle, ve ben çok şanslıyım." Bana gülümsüyor. "Umarım bir gün sen de böyle bir aşk bulursun. Bunu hak ediyorsun."

Boğazımda oluşan yumruya şaşırarak gözlerimi kırıştırdım. Ona bunun muhtemelen mümkün olmayacağını söylemem. Güvenmek benim için çok zordur, bu yüzden güvenim kırıldığında... çabuk toparlanan biri değilimdir. Ölen bir yıldız gibi içime çöküyorum — yoğun, görünmez, bir zamanlar sahip olduğum sıcaklığı hala içinde tutan.

"Göreceğiz."

Aksel, çocukken fırtınalarda onun yatağına girerim diye yaptığı gibi, elimi nazikçe sıktı.

Portakal bahçesinin dışında, kar yoğunlaşarak sürekli yağıyor, ağaçları kaplıyor ve dünyanın kenarlarını yumuşatıyor. Cam duvarlar, tavandaki ışıkların yansımasıyla parlıyor ve sanki bir kar küresi içindeymişiz gibi hissediyorum - kapalı, hareketsiz, zamanda asılı kalmış.

Bir süre daha sessizce oturup dünyanın beyazlaşmasını izledik.

Sonunda Aksel ayağa kalkıp esniyor. "Gidip şarap seçmeye yardım etsem iyi olacak, yoksa Freja yine kuzu eti ile kalitesiz Kaliforniya kırmızısı şarap servis etmeye çalışacak."

Yavaşça gülüyorum. "Tanrı korusun."

Aksel ve Freja, şarap tartışmasında iki farklı tarafta yer alıyorlar. Aksel eski ülkeleri, özellikle Fransa ve İtalya'yı savunurken, Freja Kaliforniyalıların şarap yapımında rakipsiz olduğunu düşünüyor.

Bu iki hafta boyunca, herkes kendi getirdiği mükemmel şarapların tadını çıkaracak ve sessizce -ve o kadar da sessizce değil- birbirleriyle rekabet edecek, her akşam yemeğini pasif-agresif bir tadım paneline, her kadeh kaldırmayı ise *terroir* hakkında üstü kapalı bir tartışmaya dönüştürecek.

Yanımdan geçerken saçımı okşadı. "Akşam yemeğinde görüşürüz?"

Başımı salladım. "Birazdan gelirim."

Onun ayrılışını izliyorum, silueti koridorun altın rengi ışığına karışıyor.

Sessizlik beni sarıyor. Tanıdık. Güvenli. *Benim*.

Dışarıda kar yoğunlaşıyor, dünyayı yumuşak, beyaz bir sessizliğe boğuyor. Dağ evinin derinliklerinden, duvarların arasından süzülen müzik sesleri geliyor —yumuşak ve cazımsı bir şey—ve seslerin, kahkahaların ve kadehlerin çınlamasının hafif uğultusu geliyor.

Akşam yemeği için geri dönmek için son dakikayı bekliyorum, kendimi Ransom'ı *Harper's Bazaar'dan The Wicked Witch* ile görmek için hazırlıyorum.

Ransom

Onu iki yıldır görmedim.

Kaçan ben değilim, kaçan Ember. O, dikkatlice tuğla tuğla mesafeyi oluşturdu ve korudu.

Onu suçlamıyorum. İlişkimizin ona zarar verdiğini biliyorum, bu yüzden onu bitirdim. Dürüst olmak gerekirse, ilişkimiz düşündüğümünden daha uzun sürdü. Yeni boşanmıştım ve fiziksel çekimin *asla* daha fazlasına dönüşmeyeceğini biliyordum.

O zamanlar yirmi beş yaşındaydı. Benden on beş yaş küçüktü. Akıllı. Azimli. Zeki.

Onunla ne kadar çok zaman geçirirsem, birbirimizden o kadar çok keyif alırdık, ama o kadar da bunu bitirmem gerektiğine ikna olurdum.

Uzun vadede bu ilişki yürümezdi ve ona haksızlık olurdu. O hayatını kuruyordu, yüksek lisansını yapıyordu, ben ise boşandıktan sonra hayatımı yaşıyordum ve bir daha asla evlenmeyeceğime emindim.

Boşanmanın çirkin olduğunu söylemek yetersiz kalırdı, ama altı yıllık evliliğim de cehennem gibiydi.

İki doktor, ikisi de büyük egolara sahipti. İki insan, ikisi de sınırsız hırslıydı. İki çok rekabetçi doktor.

Bunu görmeliydim. En azından Olivia görmeliydi, çünkü ilişkide psikiyatrist olan oydu.

Boşanmamdan sonra kadınlarla birlikte oldum, onlarla yattım, onlarla vakit geçirdim, işleri basit tuttum.

Ember ile de böyle olacağını düşünmüştüm. Bir yıl birlikte olacağımızı beklemiyordum.

Los Gatos'taki evimde neredeyse birlikte yaşayacağımızı beklemiyordum.

Onu bu kadar ilgi çekici bulacağımı beklemiyordum.

İlişkimizin bu kadar huzurlu olacağını da beklemiyordum.

Ember ile birlikte olduğum süre boyunca hiç kavga etmeden bir kadınla birlikte olmamıştım.

Elbette tartışırdık, ama her zaman bir şekilde olumluydu. Bunun sebebi oydu. Eski karım sık sık bana acımasız olabileceğimi söylerdi, ama Ember öyle değildi. O ikna ediciydi. Sesini hiç yükseltmeden fikrini anlatırdı. Mizahı kullanırdı.

Bunca yıl boyunca, Freja ve Aksel'in kız kardeşi, Margot ve Jean'in kızı olarak, *gerçek* bir kişi değil, kenarda kalmıştı. Sonra, birdenbire, somut ve değerli biri haline geldi.

Aileyi iyi tanıyordum - birçok yönden ben de ailenin *bir parçasıyım* - herkesin Ember ve benim hakkımda bilgi sahibi olması *bazı* sorunlara yol açacaktı, ama sonuçta bu bir felaket olmayacaktı.

Yine de, onu bırakmam gerektiğini biliyordum. Çok gençti, çok olgunlaşmamıştı. Hiç benim yaşımda olmayan bir kadınla çıkmamıştım, bu yüzden ne bekleyeceğimi bilmiyordum.

İlk eşlerinden daha genç bir model için boşanan arkadaşlarım, klişe bir ifadeyle, seksin olağanüstü olduğunu, öfke nöbetlerinin daha kötü olduğunu, ama buna değdiğini söylerlerdi.

Ben ilkini yaşadım ama ikincisini yaşamadım.

Yaşı *dışında*, Ember benim tipim değildi. O bir inekti.

Sessizdi, kendi dünyasında yaşıyordu.

Benim birlikte vakit geçirdiğim kadınlar genellikle dışa dönük tiplerdi. Partinin neşesi olmayı bilirlerdi ve maskara fırçasının hangi tarafının yukarıda olduğunu kesinlikle bilirlerdi.

Ama makyaja ihtiyacı yok, değil mi? Beş yıl geçti ama hala eskisi gibi görünüyor, cildi nemli, taze, mükemmel.

Birlikte olduğumuz yıl benim için garip bir yıldı. İlişkimizi kimseye duyurmadık, çünkü Stanford

O yıl, eskisi gibi partilere katılmadım. Restoranlara da pek gitmedim. Evde kaldık. Yemek yaptık.

Bazen benim kirli sırrım olduğunu düşündüğü zamanlar vardı. Bunu hiç yüksek sesle söylemedi, ama gözlerinde görebiliyordum. Ona aksini göstermeye çalıştım, önemli olan tek şey hariç her şekilde bunu kanıtlamaya çalıştım. Gerçek şu ki, o benim kirli sırrım değildi. O benim değerli varlığımdı. Hayatımın, arkadaşlarımdan, ailemin ve bu kadar güzel bir şeyi lekelemek için her şeyin gürültüsünden korumak, dokunulmaz kılmak istediğim parçasıydı.

Geriye baktığımda, Em ile geçirdiğim o yıl, boşandığımdan beri ilk kez zihnim berraklaşmış ve yeniden nefes almaya başlamıştım.

Ember'in gençliğini yaralarımı iyileştirmek için kullandığım ve karşılığında ona zarar verdiğim için suçluluk duydum, hala da duyuyorum.

Ama şimdi, onun tüm bunları geçmişte bıraktığı oldukça açıktı. Bana gülümseyen ve benimle konuşan kadın, ayrıldığıımızdan beri birkaç kez gördüğümde gözlerinde o incinmiş bakışı taşımıyordu.

Öyleyse neden onun hayatına devam ettiği düşüncesi beni bu kadar üzüyor?

Margot'un Noel ve Yeni Yılı onlarla geçirme daveti yeterince zararsız görünüyordu. Ailem Antarktika'ya gitmişti ve kardeşim karısının ailesiyle birlikte Florida'daydı. Eğer küresel ısınmanın Tanrı'nın kafirlere verdiği bir ceza olduğu konusunda yine uzun uzun nutuk atmaya başlarsa, cerrah ellerimle boğazlarını sıkmak isteyeceğim insanlar.

Onları nasıl tahammül ettiğini bilmiyorum, ama karısını nasıl tahammül ettiğini de bilmiyorum. Ama bir çocukları var ve o da buna katlanacak. Marchand erkekleri çocukları olduğunda karılarını terk etmezler, bu yüzden Olivia ve benim hiç çocuk yapmadığımıza seviniyorum; evliliğimizin ne kadar büyük bir savaş olduğu konusunda hiçbir yan hasar yok.

Ember'e saygılı davranmak istedim ve ona aileye katılıp katılmayacağını nazikçe sordum. Daha önce, doktora tezinin teslim tarihi nedeniyle Chamonix gezisine katılamamıştı ve hem Freja hem de Aksel, Ember'in bu yıl da onlara katılmayacağını düşünüyorlardı, çünkü

bu yüzden Margot'un davetini kabul ettim.

Onu ilk gördüğümde, benim varlığımın, özellikle de Calypso'nun varlığının onu rahatsız edeceğini düşünmüştüm.

Em, sana ya da Calypso'ya formalite icabı bir bakış bile atmadı.

Ve nedense bu beni rahatsız ediyor.

İçimden iç çekiyorum. Sebepsiz yere değil. Nedenini biliyorum. O beni tamamen unutmuşken, ben hala onu düşünüyor, birlikte geçirdiğimiz zamanları hatırlıyorum. Bu durum egomu incitiyor.

Şu anda bile, ondan gözlerimi ayırmak zor.

Onu görmek, kokusunu almak, gülümsediğinde gözlerinin parladığını görmek, tedirgin olduğunda parmaklarını birbirine sürttüğünü görmek, birini dikkatle dinlerken saçlarını kulaklarının arkasına ittiğini görmek, onun...

Freja ve Ember gittikten sonra Calypso, Margot'a "Kızınız çok duyarlı görünüyor" diyor.

"Ember çok algısı güçlü ve her şeyi derinden hissediyor." Margot sevgiyle gülümser.

"Ama makyajı düşmanı olarak görüyor," diye mırıldanır Tanya teyze.

"O daha genç, öğrenecektir," diye Calypso yardımcı olmak için söyler.

Ember'in genç olduğu için bir şekilde olgunlaşmamış olduğunu ima etmesini sevmiyorum. Böyle hissetmem ikiyüzlülük olur.

O gece San Francisco'daki Chapeau'da Ember'e aynı derecede acımasız bir şey söylememiş miydim? Onu olgunlaşmamış olarak nitelendirmemiş miydim?

Kendime, Palo Alto'dan uzak, her zamanki kalabalıktan uzak, tarafsız bir bölge olduğu için bu restoranı seçtiğimi söyledim.

Ama gerçek bu değildi.

Chapeau'yu seçtim çünkü bir sahne olacağını tahmin ediyordum. Tanıdığım kimsenin bunu görmesini, gerçek bir ilişkinin sonunu görmesini istemedim. Ağlayacağını, tartışacağını, ortalığı karıştıracığını düşündüm.

Ama o buna uymadı.

Beni beklediğim dramayı yaşatmadı. Bana onurlu bir davranış sergiledi.

Kahretsin, o da gösterişli bir şekilde veda etmiş, artık uygun olmadığını söyleyerek onu eve bırakmamı bile reddetmişti. Bunu şaka gibi, gülümseyerek söylemişti, ama dudaklarının titrediğini fark etmiştim. Tartışmadım. Ağlayacaktı. Ve yalnız kalmak istiyordu. Ben de öyle.

Onu ilk kez yemeğe davet ettiğimde, bunun bir randevu olduğunu öğrenince şaşırmıştı. Onu çekici bulduğumu hayal bile edemiyordu.

Hâlâ çekici buluyorum.

Onun dürüstlüğünde, yapmacıklıkta olmayan, o kadar saf bir yanı var ki, bir oda dolusu insan içinde bile onu öne çıkarıyor. Bunun farkında olduğunu sanmıyorum.

"Biriyle çıkıyor mu?" diye düşünür Tanya'nın kocası Bob.

Ne? Ember biriyle çıkıyor mu? Kimle? Beni etkilediği kadar onu etkileyen başka bir erkek mi buldu?

"Kim çıkıyor?" Ember'in babası Jean, gözlerini Bob'a çevirir. iPad'inde bir şeyler okuyup etrafındaki herkesi görmezden geliyordu. Bunu sık sık yapar. Ama çocuklarından bahsettiğiniz anda, dikkatini vermemiş gibi görünse de, aslında veriyor.

"Ember'ın erkek arkadaşı mı var?" Calypso'nun sesi aşırı meraklı, kaşları ilgiyle kalkıyor.

Bu soruda çok belirgin bir şey var. Sanki Ember'ı izlediğim şekli fark etmiş gibi - bakışlarımın gereksiz yere üzerinde durduğu gibi - ve şimdi alt metni okumaya çalışıyor.

Farkına varmış. Ve şimdi Ember Rousseau'nun tam olarak kim olduğunu ve benim için ne ifade ettiğini bilmek istiyor.

"*Hayır*, o ilişki bitti ve o ona *uygun* değildi," diye Margot herkese güvence verir.

"Neden?" diye sorar Calypso.

"Öncelikle, ona pek iyi davranmıyordu." Margot'un yüzünde tiksinti dolu bir ifade var.

Ne demek istedi? Ne yaptı? O pislik herif.

"O bir müzisyendi, bir grubun başçısıydı," diye ekliyor Tanya, sanki bu büyük bir günahmış gibi. "*Ve esnek bir fermuarı vardı. Domuz.*"

"O pislik kızıma layık değildi," diyor Jean ve hemen iPad'ine geri dönüyor.

Şampanyamdan bir yudum alıyorum, kalkıp gitmek istiyorum, Ember ve hayatı hakkında devam eden bu tartışmadan hoşlanmıyorum.

"Margot, Ember'la konuşabilirim ve... makyaj ve *diğer* konularda yardımcı olabilirim," diyor Calypso kibarca.

Tanrı aşkına!

"Bu iyi bir fikir," diyor Margot. Düşünceli görünüyor, ama Calypso'yu başından savıyor.

Jean yine okumaktan başını kaldırır. "Makyaj konusunda kimin yardıma ihtiyacı var?"

Ember öyle değil! Sabahları ilk iş olarak harika görünüyor, çiğ gibi taze.

"Ember," diyor Tanya.

"Bırak şunu, Tanya." Sesimdeki sinirimi gizleyemiyorum.

"Peki, akşam yemeğini ve şefi kontrol etsem iyi olacak." Margot ayağa kalkar, Jean'in yanağına bir öpücük kondurur ve podyumda yürüyormuş gibi mutfağa doğru süzülür. Kızıyla ilgili tartışmayı sonlandırmak için kullandığı yöntem budur.

Hepimizin akşam yemeği öncesi içkilerimizi içmek için toplandığımız camlı güneş odasındaki rahat kanepenin kadife yastıklarına yaslanıyorum.

"Ransom, biz sadece yardımcı olmaya çalışıyoruz," diye devam eder Tanya, Margot duyamayacağı bir mesafeye uzaklaştıktan sonra. "Ember otuz yaşında... Sürekli laboratuvarında saklanmak yerine dışarı çıkıp biriyle çıkmalı."

"Laboratuvarında *saklanmıyor*, orada *çalışıyor*," diye Jean sinirlenerek gözlerini kısarak cevap veriyor. "Ve Ember'ın kendine bir erkek bulmasına gerek yok. O, bulunduğu her ortamda en cesur kişidir. Onu idare edebilecek, ona layık bir erkek çıkarsa, eminim ki o..."

"Jean, o evlenmek, çocuk sahibi olmak istiyor," diye Tanya sözünü keser. "Endişeleniyor... bilirsin... çok geç kalacağından ve yapamayacağından..."

Çocuk sahibi olmak mı? Kanım kaynıyor. Bebek mi istiyor? Onun başka bir adamın çocuğuna hamile kalması fikri... gözlerime kızgın bir demir çubuk saplanıyor sanki.

"LASIK bu konuda yardımcı olacak mı?" Jean başını sallar.

"Aslında sadece LASIK değil..." Tanya derin bir nefes alır. "LASIK ile bir ilgisi yok, yani var ama... yok. Daha çok

onu dışarı çıkarmak, randevulara çıkarmak, kendini ortaya koymakla ilgili. Bir buçuk yıl önce o müzisyen pislikle çıkmıştı."

Jean ekonomi konusunda eski kafalıdır, ama kızının Tanya'nın istediği gibi uygun bekarlarla evlendirilmesi konusunda öyle değildir. Hayatı *Pride and Prejudice*'in başka bir versiyonu olarak gören Jean, feminist tavrını ortaya koyar. "Ember'in medeni durumu Ember'den başka kimseyi ilgilendirmez."

Calypso bir şey söylemek üzere, ama ben onu uyarmak için omzunu sıkıyorum.

Tanya aileden biri ve Jean ile bu konuyu tartışabilir, ama onun sesindeki sertliği duyduğu için o bile bunu yapmaz. Jean, Tanya'nın Margot'un kardeşi olduğu için bunu tolere edecektir.

Ama Calypso tam anlamıyla bir yabancı. Ve onlar, onu tatil için buraya getirdiğim için bunun hiçbir anlamı olmadığını biliyorlar. Calypso'nun da bunu bildiğinden emin oldum, ama bu gezinin benim amaçladığımdan daha fazla anlam yüklediğini düşünüyorum.

O benim yatak arkadaşım ve iyi bir arkadaş. Birkaç aydır görüşüyoruz. En azından gelecek yaza kadar devam ederiz diye düşünmüştüm. Şimdi ise, özellikle Ember'e pençelerini gösterip saldırdıktan sonra, San Francisco'ya dönüş uçağına kadar bile dayanabileceğimizden emin değilim.

"Margot'un yardımımıza ihtiyacı var mı bir bakalım mı?" Kalkarken Calypso'yu da yanımda kaldırıyorum.

Şaşkın görünüyor ama onu odadan çıkarmama izin veriyor.

Boş yemek odasında yalnız kaldığımız anda ona "Sen misafirsin" diyorum.

Kafasını eğip, şaşkın bir ifadeyle bana bakıyor.

Gözlerini kaçırmasına izin vermiyorum. Söyleyeceğim şeyi yanlış anlamasını istemiyorum. "Lütfen Ember veya başka biri hakkında ailevi tartışmalara girme."

"Anlamadım?" İnanamıyor.

"Ember için endişeleniyorlar, bu yüzden onun hakkında ve onunla konuşuyorlar. Margot ve Tanya, onun yeni kıyafetler almasını, saçını kestirmesini falan istiyorlar. Freja, Ember'in sadece mutlu olmasını istiyor. Aksel onu korumak istiyor. Jean ise herkesin en küçük kızının aşk hayatı hakkında çenesini kapatmasını istiyor."

"Ya da aşk hayatının olmaması," diye espri yapıyor Calypso.

Sinirimi kontrol edip, sanki o konuşmamış gibi devam ediyorum. "İhtiyacımız olmayan şey, senin araya girmen..."

"Sadece yardımcı olmaya çalışıyordum ve..."

"—o gösteriye," sözümü kesmesini görmezden geliyorum. "*Ember'in görünüşü hakkında dedikodu yapma* akımına katılman pek hoş bir davranış değildi."

Şaşırmış. Hiç şüphe yok.

Genelde kibar ve saygılı biriyimdir. Asla sinirlenmem, hatta rahatsız bile olmam. Şu anda bile, onunla konuşurken sakın ve kontrollüyüm. Ona kuzunun nasıl pişirilmesini istediğini soruyor olabilirdim. *Ortası pembe mi?*

"Kaba davranmana gerek yok, Ransom."

"Kaba davranmıyorum Cali, sadece bu evde işlerin nasıl yürüdüğünü söylüyorum."

"Tanya'ya kaba davrandın. Sen de misafirsin," diye karşılık veriyor.

Belki de ona benimle gelmesini istememeliydim.

Calypso'nun çocukça davranışlarından hoşlanmıyorum. Kendini güvensiz hissettiğinde, şu anda olduğu gibi, hatalı olduğunu kabul etmek yerine, bir genç gibi ayaklarını yere vurarak tepkisini gösteriyor.

"Ben ailenin bir parçasıyım. Sen değilsin." Bir süre durup, sözlerimin etkisini bekledikten sonra, o cevap veremeden gülümserim ve onu şaşırtırım. "Sana bir kadeh Bordeaux şarabı getireyim mi? Rousseau'ların mükemmel bir şarap mahzeni var."

Nasıl cevap vereceğini bilemiyor. Yutkunuyor. Başını sallıyor. Kolumu uzatıyorum ve o elini dirseğime koyuyor.

Yemek masasının üzerindeki büyük duvardaki bir tablodan bahsederek aramızdaki gerginliği yatıştırıyorum.

O da benim çabalarımın uyuyor ve tahmin ettiğim gibi, istediği gibi kavga çıkarmamayı tercih ediyor. Kazanamayacağını biliyor. Biz ciddi bir ilişki içinde değiliz. Ben onun *erkek arkadaşı* değilim. Biz tatilimizi ve yatağımızı paylaşan arkadaşız.

"Bu Georges de La Tour'un '*Sigara Yakan Magdalene*' adlı tablosu. Orijinal tabloların biri. Margot, bu tablonun yemek odası için çok kasvetli olduğunu düşünüyor

ama bence uygun."

Calypso başını eğip tabloyu inceledi.

Mum ışığında bir kadın, yüzünde yansıma ve keder karışımı bir ifade, bir eli kafatasına dayanmış, diğer eli titreyen alevin yanında.

"Margot'a katılıyorum," diye mırıldanıyor.

"Sana yan odadaki orijinal Picasso'yu göstereyim. Onu daha çok sevebilirsin." Onu La Tour'dan uzaklaştırıyorum.

Bu tablo, Ember sayesinde dikkatimi çekmişti, o yıl benim dikkatimi çekti.

Ailem ve onun ailesi ile Chamonix'daydım. O, Stanford'da yüksek lisansına başlamak üzereydi ve ben Palo Alto'da çalışıp Los Gatos'ta yaşadığım için sohbet etmeye başladık.

"Neden beğendin?" diye soruyorum Ember, La Tour'un tüm dağ evindeki en sevdiği tablo olduğunu söylediğinde.

"Magdalena ölümünü düşünüyor," diye utangaç bir şekilde açıklıyor. "La Tour bu tür bir dinginliğe takıntılıydı. Dramatik olmayan keder. Işık ve gölge. Sesini yükseltmeyen, ama gözlerini ondan ayıramadığın türden bir resim. La Tour mesajını zarif bir şekilde aktarmayı biliyordu, sence de öyle değil mi?"

Ember'e bakıyorum, açıklamasına hayran kalmışım. "Bir astrofizik öğrencisinin sanat hakkında bu kadar çok şey bilmesi beni şaşırttı."

Bana eğlenerek bakar. "Çok inek olduğumu mu söylüyorsun?" "Çok çekici bir şekilde."

Kız, alınmadan, huysuzlanmadan gülüyor. "Bir keresinde Madrid'deki El Prado'da bir yaz boyunca sanat restoratörünün asistanı olarak çalıştım."

Bunu söylerken kendini beğenmişlik bile yoktu. Sadece bir gerçeği belirtiyordu. Onun alçakgönüllülüğü, benim yaşadığım tanrı kompleksli dünyada sıkça gördüğüm bir şey değil.

"Gerçekten mi? Resim yapar mısın?"

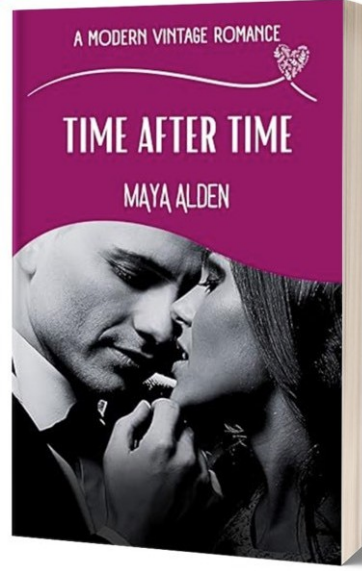
"Evet, öyle. Neden bu kadar şaşırdın?"

Bu kadın, benim düşündüğümde çok daha derin bir kişiliğe sahip, ki ben onun hakkında hiçbir zaman bir şey düşünmemiştim. Arkadaşlarımdan kız kardeşi ve kızı olarak, benim ilgi alanımın dışında kalıyordu.

"Kabul etmelisin ki, bu beklenmedik bir şey."

Gülümsüyor ve başını sallıyor. "Sadece insanları yargılıyorsan öyle."

O anda, mesajını
mesajını bu kadar zarif bir şekilde iletmesine kapıldım.

Zamanla

Vahşı Vadi

ALINTI

O, benim onun kalbini kırdığını düşünüyor.
Onun bilmediği şey ise, benim kalbimi parçaladığı. Ben

Sarah Kirk ve bu benim hikayem.

On yıl önce, itibarım paramparça olmuş halde Wildflower Canyon'dan ayrıldım.
ve Cade Mercer'ın nefretini arkamda bırakarak. O, benim onu aldattığıma
inanıyordu. Kendimi savunamadım, sevdiğim adam bana sırtını döndüğünde
savunmam mümkün değildi.

Şimdi, rahmetli babamın veteriner kliniğini işletmek ve adımları temize çıkarmak için geri
döndüm. Soğuk bakışlar her yerde peşimde, ama sadece iki veterinerin olduğu bir
çiftlik bölgesinde

bazen beni çağırmaktan başka çareleri kalmıyor.

Cade, özellikle küçük kızı benden hoşlanmaya başlayıp ben de ona aşık
olduğumda, gitmemi istediğini açıkça belli ediyor. Ama Cade'in kıymetli
Angus hastalandığında, Cade'in üzüntüsüne rağmen, ona yardım edebilecek tek kişi
benim.

Cade ve ben birlikte çalışırken, aramızdaki kıvılcımları inkar etmek mümkün değil.
Birinin çiftliğinin geleceğini

tek tek zehirlediğini ortaya çıkardığımızda, geçmişteki gerçeğin bizi özgür kılmaz bizi parçalayacağını anlıyorum.

The Wild Valley, en sevdiğiniz klişeleri içeren, gerilimli bir kovboy romanıdır:

Kovboy

İkinci Şans Düşmanlardan

Aşıklara Haksız Suçlama

Bekar Baba

Küçük

Kasaba

Diğer kadın draması

İhanet ve yalvarma

Yavaş Aşk

Tamamen Bağımsız

Tetikleyici Uyarı: Bu kitap cinsel saldırı, travma ve intihar düşünceleri gibi temalar içerir. Bunlar sizin için tetikleyici unsurlarsa, lütfen bu kitabı okumayınız. Sağlığınız en önemli şeydir.

[Amazon'dan satın alın!](#)

BÖLÜM 1

Cade

İlk başta onu görmüyorum. Sadece Evie var — çitin orta rayına tünemiş, kolları üst tahtaya asılmış, diğer tarafta biriyle sohbet ediyor.

Bir yabancı mı?

Ona doğru aceleyle yaklaşıyorum ve...

Hayır, bir yabancıyla konuşmuyor. O...

Sarah.

Onun adı hala ihanet gibi geliyor. On yıl geçmesine rağmen, aileme ve bana verdiği acının keskinliği hala dinmedi.

Kızıma sanki hakkı varmış gibi gülümsüyor. Sanki beni aldatmamış, içimi kırık camlarla doldurmamış gibi.

Ailemin sığır çiftliği olan Blue Rock Ranch, Kincaid Çiftliği'ne bitişik. Maverick Kincaid'in, Longhorn'un sahibi olan nişanlısına yardım ettikten sonra Sarah'ı çiftliğinin veterineri olarak işe aldığını biliyorum.

Bunun olacağını biliyordum. Onu göreceğimi biliyordum.

Wildflower Canyon, birçok çiftliğin ve sadece iki veterinerin bulunduğu küçük bir kasabadır. Sarah'nın babası vefat ettikten sonra bir süre sadece Dr. Bodie Tiller vardı. Sarah'nın burada olmasından dolayı rahatladığını biliyorum.

Ben değilim.

"Evie," diye bağırırım, istemeden daha sert bir sesle. "Çitten uzak dur."

"Baba!" Evie bana iri gözlerle bakar. "O bayan Bluebell'e yardım ediyor. Bacağı ağrıyordu. Anlaşılan, onda bir..." Dört yaşındaki kızım Sarah'ya döner. "Onda ne olduğunu söyledin?"

Sarah bir anlığına gözlerime bakıyor, sonra Evie'ye odaklanıyor.

"Gerilmiş bir tendon." Kızımın boyuna göre çömelir. "Bu, çok koştuğunda bacağının ağrması gibidir. Bluebell otlakta yanlış bir adım atmış olmalı."

"İyi olacak mı?"

Çocuğum hayvanları çok sever ve Bluebell'i tanır, çünkü Mav'in kız kardeşi Joy ile ata binmeye gider. Joy, Kincaid çiftliğimizde veya Main Street'teki butiğinde ona bakarak bana yardım eder.

"Evie..." diye başlıyorum.

"Dinlenir, bandajlanır ve ilaç alırsa iyileşir. Birkaç hafta binemez," diye sözümü keserek Sarah devam etti.

Sonra, dikleşir ve o yeşil-ela gözleriyle bakışlarımı yakalar. Eskiden uyanmak için sevdiğim gözler.

"Merhaba, Cade." Sesi kısık, bunu çok iyi hatırlıyorum.

"*Seni çok seviyorum, Cade.*"

"*Bunu duymanın ne kadar güzel olduğunu bilemezsin.*"

O anıyı hızla kafamdan silip attım.

"Babamı tanıyor musun?" Evie kendinden geçmiştir.

"Eve dönme zamanı." Kızım çitten aşağı atlıyor, küçük botları toprağa çarpıyor.

"Tillie çikolatalı kurabiye yapmış. Gidip sana da verir mi diye bir bakmaya ne dersin?"

Ve kim olduğunu bilerek *seninle konuşmaya cesaret eden kadınla ilgileneceğim*, çünkü Evie'nin benim olduğunu kimsenin görmemesi imkansızdı. Gözleri benimki gibi mavi-gri. Saçları daha uzun ve daha açık renkli, yüzü benimkiyle aynı burun eğriliğine sahip. O benim minik kopyam.

"Hoşça kalın, Dr. K." Tahmin ettiğim gibi eve doğru koşmaya başladı.

Dr. K? Ne lan bu? Ne kadar zamandır konuşuyorlar da Evie ona böyle sesleniyor?

"Hoşça kal, Evie," diye mırıldanır Sarah, neredeyse kendi kendine.

"Bir daha bana ya da benimkilere sakın konuşma," diyorum, yılan saldırmadan hemen önce, uzun otların arasında duran bir inek kadar sakın bir şekilde. Ama içimde her şey yanıyor.

"Beni gördü ve Bluebell hakkında sorular sordu."

Atın yan tarafını okşuyor, at huzursuzlanıyor, muhtemelen havadaki gerginliği hissediyor.

"Bak, evlat, sen diğer tarafa yürü. Beni gördüğünde, diğer tarafa yürü. Merhaba deme, sohbet etme ve kesinlikle benim nefret ettiğim kadın değilmişsin gibi davranma." Çite doğru yürüdüm, ellerimi üzerine koydum ve ahşabı sıkıca kavradım. "Wildflower Canyon'un senin yalanlarını ve aldatmalarını tolere etmesinin tek nedeni, baban öldüğünden beri bir veteriner eksikliğimiz olması. Aksi takdirde, yıllar önce yaptığımız gibi seni kovardık."

Ağzını sıkıca kapatıyor. Gözlerinin şaşkınlıktan incinmişliğe dönüştüğünü görüyorum.

Güzel!

Sonra, birdenbire yüzü ifadesizleşir. Onu anlayamıyorum. Eskiden her zaman anlayabilirdim, ya da en azından öyle sanırdım, ta ki o benim kardeşimi becerene kadar.

"Evie çok güzel," diyor, sanki ona yeni bir delik açmamışım gibi.

Birlikte bir hayat kurmayı, bir aile sahibi olmayı hayal ederken bana sarıldığını hatırlıyorum.

"Güzel bebeklerimiz olacak, değil mi Cade?" "Senin kadar güzel, Dove."

Yaralı bir güvercini kurtardığında ona bu ismi takmaya başladım. O zamanlar, o on beş, ben on altı yaşındaydık ve o hayvanlara bakmak istiyordu. Bu onun kaderiydi. Gerçekleştirdiği bir hayaldi.

"Evie'nin ne olduğu seni ilgilendirmez." Dişlerimi sıkarak ona, onun hakkında hissettiklerimi değiştirecek hiçbir şey söyleyemeyeceğini veya yapamayacağını belli ettim.

"Kendine iyi bak, Cade." Nazikçe gülümsedi, sonra Bluebell'in ipini hafifçe çekti. "Hadi, Bluebell kızım, biraz yürüyüşe çıkalım."

Mavi roan kısrağı uzaklaştırmasını izlerim, yaralı bacağını korurken, benekli gri tüyleri gün batımının ışığını yakalar.

Sarah'nın kot pantolonunun içindeki mükemmel şekilli kalçalarına baktığımı fark edince

Kendi kendime küfür ettim.

Huzurlu bir akşam olmalıydı. Bunun yerine, Sarah Kirk'e bir bakış attığımda kalbim hala deli gibi atıyordu.

O geri döndüğünden beri iki aydır ondan uzak durmayı başardım. Ama Wildflower Canyon gibi küçük bir kasabada bunu sonsuza kadar sürdüremeyeceğimi biliyordum. Ayrıca, Mav'in nişanlısı Aria Delgado, Joy ve Elena Wilder ile de dostluk kurmaya başladı. Bunlar, yanında olması gereken önemli kişilerdi ve Wildflower Canyon'da, özellikle de onun yaptıklarını bilmeyen yeni gelenlerden bu kadar çok iş almasının tek nedeni buydu.

Onun geçmişini bilenler, beni aldattığını itiraf etmek yerine kardeşimi en iğrenç suçla suçladığını bilirler; onu affetmezler, hayvanlarına yaklaşmasına izin vermezler.

Bodie'nin bazı veterinerleri Wildflower Canyon'a çekmeye çalıştığını biliyorum ve bu gerçekleşir gerçekleşmez Sarah'yı kara listeye alıp onu *tekrar* kasabadan kovacağım.

Böylece biraz huzur bulabilirim, çünkü kaç yıl geçerse geçsin, o hala sevdiğim tek kadın.

BÖLÜM 2

Sarah

Wildflower Canyon'a döndüğümünden beri ilk kez Cade Mercer'ı gördüm.

Onu ve kızını gördüm.

O bana yaklaşıp yaklaşmaz kim olduğunu anladım.

Eve giderken yüzü gözümün önünden geçiyor. Masum ve konuşkan bir kız. Hâlâ Bluebell hakkında soru soran minik sesini, sanki dünyadaki tüm cevapları biliyormuşum gibi beni izleyen kocaman mavi gözlerini duyabiliyorum.

"Benim adım Evangelina Mercer, ama herkes bana Evie der.

Senin adın ne?"

"Sarah. Ama herkes bana Doktor K der." Gözleri fal taşı gibi açılıyor. "Sen doktor musun?" "Ben veterinerim."

"Ne?"

"Hayvan doktoru. Bluebell tuhaf yürüyor. Sanırım bacağını incitmiş, ben de onu iyileştirmek için buradayım."

Küçük kız çok güzel. Cade'e benziyor.

Kot pantolon ve tişört giymiş, üstüne de çok şirin bir çift kovboy çizmesi giymiş. Bir yanımda, onun başka biriyle yaptığı çocuğu görmek kalbimi kıracak diye düşünmüştü. Ama gördüğüm tek şey Cade'in bir parçasıydı.

Onun babasına aşık olduğum gibi, ona da anında aşık oldum.

Arabayı evin önüne çekip babamın evine, artık benim evime bakıyorum.

Veranda ışığı sönük... ya da daha doğrusu hala sönük.

Henüz değiştirmeye vakit bulamadım. Yüksekte ve yapısı gereği merdiven ve aletlere ihtiyacım var. Elektrikçi Hank'e sordum, o da *"benim gibi insanlara yardım etmeyeceğini"* söyledi.

Yani, lanet olası bir merdiven ve alet kutusu satın alacak ya da babamın ağzına kadar dolu garajında bulacak zamanım olana kadar veranda lambası yanmayacak.

Merdivenleri çıkıp yorgun bir nefes verdim. Ön merdivenlerin çöküntüsü de olduğu gibi kalacak.

Kasabadaki inşaat ekipleri eski kafalıdır. Kim olduğumu söylediğim anda hemen işlerini bırakırlar.

Fırtınada ürkek bir kırsağı dikmemi ya da gece ikide kolik olan bir kırsağı tüplemek istemeleri sorun değil. Ama tahta ve çivi tamiri mi? Bu benim yeteneklerimin ötesinde.

Ama sorun değil.

Ev sağlam ve inatçı bir yapıya sahip, tıpkı bana miras bırakan adam gibi.

Avukat ve kovboy Jack McCready, kanyondaki herkesin Mac dediği adam, babamın vasiyetini bana açıklarken ve bana bıraktığı mektubu verirken, Wildflower Canyon'da kalırsam muhtemelen karşılaşacağım tepki konusunda beni uyarmıştı.

"Landon Mercer hala Colorado'nun en popüler kongre üyelerinden biri, Sarah. Onunla popülerlik yarışında kazanamazsın."

Ama yine de kaldım, çünkü burası benim evim ve daha da önemlisi, artık saklanmaktan bıktım.

Landon, korkmuş on dokuz yaşındaki bir kızı kaçırdı. Artık o kız değilim.

Babam ve Cade bana sırtlarını döndükleri için yıkılmadım

Fısıltılar beni rahatsız etmiyor.

Artık yetişkin bir kadıyım.

Güçlü. İnatçı. Belki de babama çok benziyorum.

Landon'ı ifşa edeceğim. Bu bana onun çaldığı yılları geri vermeyecek ama onun geleceğini elinden alacağım. Bu yeterince adil bir takas.

Wildflower Canyon County halkı on yıl önce bir kızın yardım çağrısını görmezden gelmiş olabilir. Ama kanıtlanmış bir tecavüzcüye asla oy vermezler. Yasa ona dokunamasa bile, gerçekler dokunabilir. Biliyorum, bu çok zor bir iş, ama bunu yapmalıyım, yoksa korkunun beni yönetmesine izin verdiğim için pişmanlık duymaya devam edeceğim.

Ön kapının kilidini açıyorum.

Babamın yaptığı gibi açık bırakmıyorum.

Wildflower Canyon halkı, hatırladığımdan daha kötü, daha acımasız hale geldi. Birisi lastiklerimi kesince, onları değiştirmek zorunda kaldım ve şehir dışından bir tamirci çağırmak için ekstra para ödemek zorunda kaldım.

Bu beni yıkmadı. Yıkmayacak da.

Beni kurtaran Gemma teyze, Wildflower Canyon'dan ayrıldıktan sonra benim evim oldu ve vasiyetinde bana her şeyi bıraktı, istersem işten tamamen ayrılabilirdim kadar çok şey.

Ama bırakmıyorum.

Veteriner olmayı seviyorum ve tereddüt etmeden yanımda duran Aria ve Mav gibi insanlara minnettarım. Eski skandal hakkında pek bir şey bilmiyorlar, ama Elena biliyor. İlk tanıştığımızda çok açık sözlüydü, herkesin yaptığı gibi onun da benden uzaklaşacağını düşünürken yüzümdeki rahatsızlığı okudu.

"Politikacılardan nefret ederim. Ve yıl 2025, canım. O adamın sana saldırdığını söylüyorsun, ben de o pisliğin bunu yaptığına inanıyorum."

Bu düşüncenizi takdir ediyorum, ancak Wildflower Canyon'un iyi insanların, altın çocuklarının benim suçladığım suçu işleyebileceğine inanacaklarını sanmıyorum — 2025 yılında bile.

Kendi babam bile inanmazken, onlar neden inansın ki?

Havası serin olan eve girip anahtarlarımı mutfak tezgahına bırakıyorum. Babamın bir zamanlar çenesini granit gibi sıkarak durduğu aynı tezgah.

"Bana yalan söyleme, Sarah."

"Yalan söylemiyorum, baba."

O..."

"Sen içmiştin. Landon, ona asıldığını söyledi." "Öyle olmadı! O..."

"Cade'e bunu nasıl yaparsın? Kendi kardeşi varken?" Gözyaşları yüzümden akıyor. "Baba, Cade'i seviyorum, asla..."

"Yeter!"

Elini masaya vurma sesi hala kafamda yankılanıyor, bir silah sesi kadar keskin. Şimdi, şu anda, irkiliyorum.

Ne kadar safmışım. Gerçeğin önemli olduğunu, yeterince tekrar edersem birilerinin, en azından Cade ve babamın bana inanacağını düşünmüştüm.

Kimse inanmadı.

Landon, ona birden fazla kez asıldığımı anlattığında bana tiksintiyle bakan Cade bile inanmadı. Cade onun yanında durdu. O benim ilk sevgilimdi, uzun süre tek sevgilimdi... ve tecavüzcümün, benim bunu istediğimi söylediğine inandı.

Cade ve benim ilişkimizin bittiğine neredeyse sevinç duyan sözde arkadaşlarım değil. Hatta Cade, aynı arkadaş çevresinden olan Jeanine ile evlendi. Jeanine artık yok, bir trafik kazasında öldü. Bayan Lowell'in anlattığına göre — babamın eski hizmetçisi, iki kasaba öteye taşınmış ama hala bizimle iletişim halinde — Jeanine o gece alkollü araç kullanıyormuş. Ölmüş bir kadını nefret etmek zor. Geride annesini asla tanımayacak küçük bir kız bırakmışsa, bu daha da zor.

Şerif yardımcısı da öyle, gözlerimin içine bakıp sorun çıkarmayı bırakmamı söyledi. Beni hastaneye göndermediler. Tecavüz muayenesi yapmadılar. *Law & Order: SVU dizisinin* polislerin yaptığına inandırdığı şeylerin hiçbirini yapmadılar.

Kimse bana inanmadı.

Ben de gittim.

Zorundaydım. Kalsaydım, hayatta kalamazdım — sadece bana yöneltilen sert eleştiriler yüzünden değil, aynı zamanda bu eleştirilerin zihnimi nasıl çarpıttığı yüzünden de. Utanç, yıllar ve yıllar süren bir süreçte atabildiğim ikinci bir deri gibi üzerime çöktü.

Kaliforniya'da, teyzemin misafir odasında, neredeyse uyanamayacağım bir gece oldu. Ondan sonra mahkeme danışmanlık almamı emretti. Gittim. İyileşmedim.

Sonra, başka bir gece...

Ama bu sefer terapide konuştum. Tekrar bir adım atmayı öğrendim.

Büyüdükçe birkaç erkekle çıktım, onlarla mesafeli davrandım ve bunun yeterli olduğuna kendimi ikna ettim.

Mac aradığında, Kaliforniya'nın Central Valley bölgesinde çiftçilerle çalışan bir veteriner olarak hayatımı sürdürüyordum.

Bana babamın vefat ettiğini, ama bana evini ve muayenehanesini bıraktığını söyledi. Bir mektup olduğunu söyledi. Ertesi gün Aspen'e uçtum.

Mac, cenazeden bir gün sonra vasiyeti bana okurken mektubu verdi. Beni çiftliğindeki ofisinde yalnız bıraktı ve omzuma rahatlatıcı bir şekilde elini koyarak hukuki işlerini halletti.

Sarah,

Bunu okuduğunda ben çoktan gitmiş olacağım. Yıllar önce sana söylemem gereken şeyler vardı, ama ben çok inatçıydım... ve çok korkaktım.

Artık gerçeği biliyorum. Olanları. Sana yapılanları. Ve yıllar önce bana gerçeği söylediğini biliyorum.

Bana koruma, rahatlık ve sevgi için geldin, ama ben seni geri çevirdim.

Sana yalancı dedim.

Güvenimi hak etmeyen birinin tarafını tuttum ve gururumu kızımdan daha önemli hale getirdim.

Neden senin hakkında en kötüsünü düşünmeye bu kadar hazır olduğumu sana açıklayamam. Tek söyleyebileceğim, yanıldığım. O kadar yanıldım ki, bunu yazarken utanıyorum.

O günü sayısız kez zihnimde tekrar yaşadım.

Her seferinde, geri dönüp ellerini tutup, senin yanında olacağımı, seninle birlikte savaşacağımı, sana bakacağımı söylemek istiyorum. Ama dilekler gerçeği değiştirmez: En çok ihtiyacın olduğunda seni hayal kırıklığına uğrattım.

Sana o yılları geri veremem. Acını ve yalnızlığını ortadan kaldıramam. Ama sana şunu verebilirim: kliniği, evi, inşa ettiğim her şeyi. Hepsi senin. Yaptıklarımı telafi edeceğini düşündüğüm için değil, sana verdiğimden çok daha fazlasını hak ettiğin için.

Affetmeni beklemiyorum. Affedersen ne yapacağımı bilemem, çünkü bunu hak etmiyorum.

Ama içtenlikle özür dilediğimi bilmeni istiyorum. Seni korumadığım için özür dilerim. Sana inanmadığım için özür dilerim. Hayatta kalmak için aramıza koymak zorunda kaldığın her kilometre için özür dilerim.

Sen benden çok daha güçlüsün ve seni hayal kırıklığına uğrattığım ve bu sözleri söylemeye layık olmadığım halde seni sevdiğimi bil.

—Baba

Not: Her şeyi satıp taşınmak isteyeceğini anlıyorum. Ama umarım geri dönüp evini geri alırsın. Wildflower Canyon'u ne kadar sevdiğini ve oradan ayrılmanın kalbini ne kadar kırdığını biliyorum. Ama ne yaparsan yap, bu sefer senin yanında olduğumu bil.

O mektubu milyonlarca kez okudum.

Her seferinde, sanki kelimelerin anlamını daha da güçlendirecekmiş gibi kırıksıklıklarını düzeltiyorum.

Öyle olmasını istiyorum. Tanrım, öyle olmasını istiyorum.

Ama gerçeği inkar edemem: özür çok geç geldi. Gururuna yenik düştü ve bunu yaparak beni en kötü şekilde hayal kırıklığına uğrattı. On yıl önceki o günden daha kötüydü, çünkü artık gerçeği biliyordu ve yine de hiçbir şey yapmadı. Bunun yerine, bir vasiyetin, kağıt ve mürekkebin ve ölümün arkasına saklandı.

Belki de buraya gelerek, gururun sağduyu ve akıl sağlığından üstün gelmesine izin vererek, hepsini satmayıp ihtiyacım olmayan parayı cebime atarak aynı şeyi yapıyordum.

En karanlık günlerde, Wildflower Canyon'da, hayatımın paramparça olduğu evde ne halt ettiğimi hatırlamıyorum.

Ama akli başında olduğumda, neden burada olduğumu biliyorum. Klinik için, evet. Ama veterinerlik her yerde yapılabilir.

Buradayım çünkü adalet istiyorum. Gerçeğin ortaya çıkmasını istiyorum. Bana sırtını dönenlerin beni dik dururken görmelerini istiyorum. Hayatta kaldığımı, başarılı olduğumu bilmelerini istiyorum.

Ve çok yakından bakmak istemediğim derin, tehlikeli bir yerde, Cade Mercer'ın sonunda kardeşine değil bana inanmasını ve ihanetini anlamasını istediğimi biliyorum.

[Amazon'dan satın alın!](#)

Aşk Havada

KİTAP TANIMI

Onun gözlerindeki bakışa inandı.
Ancak bunu yaparak aptallık ettiğini fark etti.

Paris'te Sevgililer Günü'dür ve Tara Gerra hiç bu kadar yalnız hissetmemiştir —ta ki, çarpıcı derecede yakışıklı bir yabancıyla tesadüfen karşılaşana kadar. Bu karşılaşma, o geceyi hayatının en unutulmaz gecesi haline getirir. Onu bir daha görmeyi hiç beklemiyordu.

Ama kader başka planlar yapmıştır.

Tara, altı aylık bir sanat restorasyon projesi için işe alındığı Louvre'da, işini finanse eden patronuyla tanıştığında, bu onun en sevdiği (ve tek) tek gecelik ilişkisi olur.

Hikayede bir dönüm noktası: Gustave, lanet olası bir kont... pardon, *Comte*, güçlü bir hanedanın varisi, Fransız paparazzilerin gözdesi ve Tara'yı tekrar gördüğüne (hiç) memnun değildir. En iyi yolun profesyonel kalmak ve aralarında mesafe bırakmak olduğuna karar verirler.

Ancak aralarındaki kimya başka planlar yapmaktadır... ve gizli bir ilişkiye başlarlar.

Gustave'in göz alıcı eski karısı bunu öğrenince, Tara'nın magazin dergilerine bilgi sattığı izlenimini veren bir skandal çıkarır. Gustave öfkeyle ilişkilerini sonlandırır ve Tara'nın ne unutabileceği ne de affedebileceği sözler söyler.

Gerçek ortaya çıktığında, Gustave Tara'yı geri kazanmanın her şeyi riske atmak anlamına geldiğini fark eder: itibarını, soyadını ve kalbini.

Love Is in the Air, en sevdiğiniz klişeleri içeren modern bir vintage romantizm romanıdır:

- ♥ Tek gecelik ilişki
- ♥ Bekar baba
- ♥ Milyarder kahraman
- ♥ Gizli ilişki
- ♥ Diğer Kadın Draması
- ♥ İhanet ve Yalvarma
- ♥ Aldatma Yok
- ♥ Tamamen Bağımsız
- ♥

[Amazon'dan satın alın!](#)

Maya Alden'in diğerk eserleri

ALTIN ŞÖVALYELER

Yanlış Eş

SAVANNAH'IN EN

İYİLERİ

En İyi Halim En

İyi Saklanan

Yeminler

SÖZLEŞMEYLE EVLİLİK

Yanlış Koca Yanlış Gelin

MODERN VINTAGE ROMANTİZM

Bir Gülden Öpücük Bu Aşk

WILDFLOWER KANYONU

Yanlış Eve Dönüş Dağ

Yankıları PIŞMANLIKLA

SAYGILARIMLA

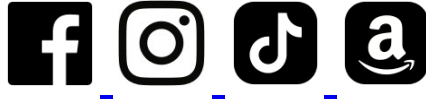
Basil Cain

—

Yazar

Maya Alden, Amazon'un en çok satan 5 yazarı arasında yer almaktadır. Çekici ama sinir bozucu kahramanların her zaman kendilerini affettirmenin ve okuyucunun kalbini çalmanın bir yolunu bulduğu, endişe dolu çağdaş aşk romanlarıyla tanınmaktadır.

MAYA İLE İLETİŞİM
www.MayaAlden.com

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM